

KATE CLAYBORN

DRAGOSTEA
E SCRISĂ ÎN
SEMNE

KATE CLAYBORN

DRAGOSTEA E SCRISĂ ÎN SEMNE

Original: *Love Lettering* (2020)

Traducere din limba engleză de:
SIMONA TATU

virtual-project.eu

2020

Capitolul 1

Duminică, desenez caractere fără serife.

La cererea clienței, toate anteturile vor fi cu aldine și vor avea apexuri și vertexuri aplatizate în linii de bază și mediane ample astfel încât fiecare caracter desfășurat pe coala de hârtie să pară că așteaptă și cere să fie văzut.

Totul cu majuscule, nu pentru că își dorește ca textul să fie țipător – sau cel puțin eu nu cred asta, deși, la un moment dat, am surprins o scenă în care soțul ei i-a dat copilașului să guste o linguriță de cafea, iar ea l-a săgetat cu o privire care probabil a făcut să-i cadă toate firele de păr din barbă într-un interval cuprins între douăsprezece și douăzeci și patru de ore. Nu, cred că e din cauză că nu-i plac literele care coboară sub linia de bază a rândului. Vrea ca totul să fie la același nivel, nimic care să-i întrerupă concentrarea sau să-i distragă atenția.

Cerneală neagră și gri, doar atât îngăduie și e foarte hotărâtă. La un moment dat, am lărgit spațiul dintre litere și am adăugat un fir metalic subțire, auriu, peste liniile verticale, care aproape că-i dădea un aer art deco care eram sigură că-i va plăcea, dar când a deschis jurnalul – negru, A4, cu hârtie punctată, nimic pretențios – l-a închis după doar zece secunde și l-a împins cu două degete înapoi de-a lungul mesei, mâneca puloverului ei din cașmir negru făcând și ea parte din reproș.

— Meg, nu te plătesc ca să fii *decorativa*, ca și cum să fii decorativ era similar cu a fi o persoană care își taie unghiile de la picioare și nu le aruncă sau cu un asasin plătit.

Este genul de femeie care preferă caracterele fără serife.

Ce prefer eu? Ei bine, toate aceste litere mari, îngroșate, fără brizbizuri nu sunt chiar marca Meg Mackworth. Nu sunt stilul meu obișnuit. Cum scrisese *The New York Times* anul trecut?

Fantezist? Optimist? Pus pe șotii? Exact, nu erau stilul meu obișnuit, fanteziste, optimiste, puse pe șotii.

Dar pot face orice cu literele, asta scrisese și în *The New York Times* și pentru asta mă plătesc oamenii, așa că duminica, aceasta este ocupația mea.

Oftez și mă holbez la pagina din fața mea, pe care, cu vechiul meu creion Staedtler, am trasat grila și am schițat literele...

M-A-I

...pentru luna care va urma, suficient de mari ca A-ul să treacă de linia de mijloc. E un cuvânt... atât de *scurt*, nu oferă multe posibilități, spre deosebire de clienții mei care și-au dorit un design drăguț de primăvară la începutul fiecărei luni din agendă, cu ornamente mari și bucle surprinzătoare de final care să împodobească texte motivaționale și să întâmpine luna care urmează. Am făcut deja patru variante *Înflorește acolo unde te-ai născuți*, trei *Flori de mai!* și o cerere specială pentru *Viguroasa lună mai* din partea unei sexoloage care are un birou pe Prospect Park West și care, la un moment dat, mi-a spus că poate ar trebui să mă gândesc dacă nu cumva vasta mea colecție de creioane „simbolizează” ceva.

— Ceva ce nu are legătură cu profesia mea? am întrebat, iar drept răspuns, mi-a aruncat o privire care părea foarte critică și foarte expertă.

Privirea sexologului-care-știe-cât-de-rar-ieși-în-oraș-la-întâlniri. Agenda ei este confecționată dintr-o piele roz și moale care se închide cu un nasture auriu, iar eu sper că își dă și ea seama de ironie.

Iau acum în mână stiloul meu preferat, un Micron cu vârful fin – care nu reprezintă, sper, niciun fel de simbol pentru vreo perspectivă amoroasă – și bat distrată ritmul pe blatul din lemn cu efect patinat pe care mă desfășor astăzi. În

magazin e liniște, mai sunt doar treizeci de minute până la sfârșitul programului din această duminică. Clienții obișnuiți din cartier nu vin foarte des în weekenduri întrucât știu că magazinul va fi luat cu asalt de vizitatorii de pe partea cealaltă a Podului sau de turiști care au citit despre papetăria pe care Cecelia reușise să o transforme într-o atracție de neratat, cel puțin pentru cei care doresc să plece cu un suvenir. Dar la ora asta nu mai erau nici ei, plecaseră toți cu gențile pline de vederi drăgălașe, cutii mici cu hârtie personalizată, pixuri profesionale, agende cu coperti din piele sau chiar câteva dintre recomandările de cadouri de lux pe care Cecelia le expune în vitrina magazinului.

Atunci când veneam mai des aici ca să lucrez, mă delectam cu momentele liniștite: aveam tot magazinul pentru mine, stiloul – care nu are nicio simbolistică ascunsă – și hârtia pe care o aveam în fața mea, de orice tip ar fi fost aceasta, singura mea datorie fiind să creez. Să mă joc cu literele, să experimentez cu formele lor, să le pun în valoare.

Astăzi, nu întâmpin însă cu atât de mare bucurie liniștea. Îmi doresc în schimb ca o parte dintre acei cumpărători de duminică să revină, pentru că mi-a plăcut toată vânzoleala, toți oamenii aceia, să te afli față în față cu persoane pe care nu le cunoști. La început, am crezut că e pur și simplu noutatea senzației de a sta departe de telefon pentru o perioadă atât de îndelungată – o pauză forțată de la bulinele acelea roșii de avertizare care se adună în aplicațiile mele pentru rețelele de socializare, like-urile și comentariile la videoclipurile pe care le postează, cele pe care înainte le făceam ca să mă distrez, dar acum sunt în cea mai mare parte pentru sponsorizări. Demonstrez cum se manevrează pixurile cu vârful pensulă, pe care nici măcar nu le mai folosesc atât de des, cum trasez dintr-o unduire a mâinii o înfloritură perfectă, cum răsfoiesc paginile numeroase ale unei agende de

lux, cu cantul în foiță aurită, pe care cel mai probabil o voi oferi cadou la final.

În cele din urmă, mi-am dat seama că nu e vorba numai despre a petrece mai puțin timp pe telefon. Era faptul că stăteam departe de lista aceea cu lucruri de făcut înfiptă deasupra biroului din micul meu dormitor, caligrafiată cu litere fanteziste, dar plină de așteptări concrete – cel mai mare și mai important termen limită din viața mea, care se apropia implacabil, dar pentru care nu eram nici pe departe pregătită. Era momentul de ușurare că sunt departe de atmosfera neprietenoasă din apartamentul meu, altă dată primitor și plin de râsete, dar unde, zilele acestea, politețea distantă a lui Sibby, tăioasă asemenea unui cuțit, îmi dă o stare de neliniște încărcată de tristețe și frustrare.

Așa că acum liniștea din magazin mi se pare grea, izolatoare. Îmi amintește că, în ultimul timp, momentele de liniște, și așa destul de rare, sunt mereu pline de temeri, căci îmi simt mintea golită la propriu de inspirație. Acum am în față doar acest cuvânt, **M-A-I**, iar treaba ar *trebui* să meargă strună. E vorba despre un design simplu, pe comandă, fără complicații, spre deosebire de treaba pe care evit să o fac de săptămâni bune. Nimic care să-mi solicite ideile, creativitatea, calificarea.

Caractere fără serife, litere îngroșate, toate scrise cu majuscule, fără brizbizuri.

Dar în timp ce privirea mi-a rămas ațintită asupra acestui cuvântel, *mă încercă* o senzație. O senzație familiară, un lucru pe care am încercat să-l evit zilele astea.

Simt cum literele acelea au voință proprie. Îmi spun adevăruri pe care nu vreau să le aud.

*Ai un dita***MAI** *blocajul*, îmi spun literele, iar eu încerc să le fac să dispară. Timp de câteva secunde nu mai focalizez bine, încerc să-mi imaginez că sunt *decorativă*, încerc să-mi imaginez ce aș face dacă nu aș fi nevoită să-mi țin promisiunile față de

clienți. Ceva în vertexurile alea largi? Să mă joc cu spațiul negativ sau...

Cel MAI probabil, ești singură, mă întrerup literele, iar vederea îmi devine din nou clară.

Cel MAI probabil, par să spună, *nici nu ești în stare să faci asta, de fapt*.

Am pus jos Micronul și am făcut un pas înapoi.

Iar în momentul acela își face intrarea el.

Treaba este că literele nu îmi spun mereu adevărul despre persoana mea.

Câteodată îmi spun adevăruri despre alți oameni, iar Reid Sutherland este – *a fost* – unul dintre acei oameni.

Chipul lui îmi revine imediat în memorie, deși a trecut mai bine de un an de când l-am văzut pentru prima și ultima oară, când am petrecut probabil în total patruzeci și cinci de minute în prezența sa taciturnă și sumbră. Întârziase în ziua aceea, iar logodnica lui era deja aici, în magazin. Era ultima noastră întâlnire, în care trebuiau să aprobe varianta de design pe care le-o propusesem pentru nunta lor. Preinvitațiile, invitațiile, cartonașele de pe mese cu numele invitaților, programul – mă ocupam de tot ce avea litere și adevărul este că, în acel moment, eram aproape disperată să termin treaba ca să pot lua o pauză. Fusesem freelancer câțiva ani înainte să vin în Brooklyn, dar după ce am început să lucrez exclusiv pentru Cecelia, ocupându-mă de toate comenzile pentru logodne și căsătorii care veneau prin intermediul magazinului, vestea despre munca mea s-a răspândit cu o repeziciune care mă încânta, dar în același timp mă copleșea. Comenzile se succedau atât de repede încât a trebuit să refuz câteva, iar asta nu a făcut decât ca interesul să crească. În timpul zilei, capul îmi forfotea de cererile și termenele limită ale clienților mei; noaptea, mâinile mă dureau de la încordare și oboseală. Mă așezam pe canapea, cu o pungă plină de boabe de

orez încălzite pe încheietura mâinii drepte ca să-mi ușureze junghiurile și încercam să elimin stresul din timpul întâlnirilor, în care câteodată cuplurile și viitoarele rude prin alianță deveneau irascibile din cauza tensiunii legate de planificarea nunții, iar eu trebuia să zâmbesc și să încerc să liniștesc apele, schițând lucruri delicate și romantice și încercând să fiu pe placul tuturor. Mă întrebam dacă nu e totuși momentul să mă retrag cu totul din domeniul organizării de nunți.

Logodnica – Avery era numele ei, blondă și zveltă și aproape mereu îmbrăcată în ceva purpuriu sau crem sau azuriu sau orice altă culoare pe care i-aș putea-o probabil distruge cu cerneală sau cafea sau ketchup – a fost o clientă cu care am colaborat bine, atentă și politicoasă, cu încredere în sine și în ceea ce dorește, dar care nu s-a opus sugestiilor Ceceliei despre tipul de hârtie și nici recomandărilor mele despre tipul de font. La primele noastre întâlniri, am întrebat-o de câteva ori despre logodnicul ei, dacă ar vrea să-i trimit și lui copii scanate pe e-mail sau dacă ar vrea să se gândească la o programare pentru cândva în weekend când ar putea și el să participe. Drept răspuns, își flutura mâna stângă cu degetele subțiri, cea pe care purta un delicat inel cu diamant care arăta identic cu inelele acel puțin alte trei mirese cu care lucrasem în primăvara aceea, și spunea cu o voce suavă „Lui Reid îi va plăcea ceea ce-mi va plăcea mie”.

Am insistat însă să participe și el la ultima întâlnire.

Decizie pe care apoi am regretat-o. Întâlnirea cu el. Întâlnirea cu ei doi împreună.

Regret încă și mai mult acum.

Stabilisem ca întâlnirea finală să fie într-o după-amiază de duminică, iar acum pare de două ori mai straniu să-l găsesc aici într-o altă duminică, când viața mea este atât de diferită de cea de atunci, chiar dacă mă aflu în același magazin, în spatele

aceleiași tejghele, îmbrăcată în aceeași versiune a ceea ce este, în mare parte, stilul meu vestimentar – o rochie din tricot, croită lejeră, imprimată de data aceasta cu fețe de vulpițe, mici și prietenoase. Un cardigan puțin șifonat, pe care, până acum o oră, îl ținusem îndesat în geantă. Dresuri bleumarin și ghete cu toc mic, purpurii, despre care Sibby ar spune probabil că îmi fac picioarele să arate groase, dar care, în schimb, mă fac să zâmbesc cel puțin o dată pe zi, chiar dacă Sibby nu ar mai vrea să mă tachineze în continuare.

Anul trecut, *el* purta ceea ce alți oameni numesc stilul „business casual” și ceea ce eu aș numi în privat „ținută scorțoasă de weekend”: pantaloni cafenii cu buzunare, călcați atât de apăsător încât păreau apretați, o cămașă cu guler alb dedesubtul unui pulover bleumarin strâmt, cu anchior, care părea să fi costat o căruță de bani. Fața lui exprima în mod clar nedumerirea – era atât de chipeș încât jumătate dintre voi s-ar fi întrebat dacă nu cumva era o vedetă de televiziune, iar cealaltă jumătate s-ar fi întrebat ce caută un astfel de cap peste ceva care semăna cu uniforma elevilor de la clubul de dezbateri.

Dar acum arată diferit. Același chip, bineînțeles – un obraz colțuros, proaspăt bărbierit; pomeți proeminenți, care păreau că sculptează linii unduitoare, întunecate în josul bărbiei; gura cu buze cărnoase și colțurile lăsate abia perceptibil în jos; un nas suficient de proeminent pentru a fi în armonie cu restul trăsăturilor sale puternice; ochi albaștri senini și strălucitori sub o pereche de sprâncene într-o nuanță mai deschisă decât părul său blond-roșcat închis. Mai jos de zona gâtului totuși, nu mai era atât de „business casual”: un tricou verde-măsliniu pe sub o jachetă bleumarin, până la sold, decolorată în jurul fermoarului. Jeanși închiși la culoare, cu mâinile îndesate în buzunarele din față, ale căror margini erau ușor

uzate, și nu cred că e uzura aceea din fabrică. Teniși gri, care nu păreau noi.

Cel **MAI** probabil, mă gândesc, *și viața lui a luat o altă turnură acum.*

Dar apoi spune „Bună seara!” ceea ce înseamnă că a rămas la fel de scorțos. Cine mai spune „*Bună seara*”? Bunicul, poate. Când îl suni pe telefonul fix.

Simt că dacă aş răspunde cu un informai „Salut!” sau „Hei!” aş crea o fisură în continuumul spațiu-timp sau cel puțin l-aş face să-și dorească să-și strângă nodul de la cravata pe care nu o poartă. Nu ar trebui să-l judec după îmbrăcăminte. Poate a fost jefuit pe drumul până aici de căpitanul fioros al unei echipe de dezbateri care avea nevoie de o ținută nouă – o posibilă explicație pentru felul în care arăta.

Hotărâsc să-l întâmpin cu un „Bună!”, dar pe care îl rostesc relaxat și cu voioșie – cu *optimism*, dacă vreți – și sunt destul de sigură că îl văd făcând un semn de *salut* din cap. Ca și cum ar spune „Această formulă de salut este potrivită pentru mine”. Mi-am imaginat rapid cum trebuie să fi fost la nunta lui. Probabil că a dat din cap într-un fel similar și când ofițerul stării civile a spus „soț și soție”. Sau poate că, în loc să o sărute pe Avery, i-a strâns cordial mâna. Sincer, nu cred că ar fi deranjat-o. Rujul ei arăta mereu ireproșabil.

— Bine ai venit la... încep eu, deschizând gura în același timp cu el.

— Tot aici lucrezi, spune.

Rostește cuvintele inexpressiv, așa cum l-am mai auzit și înainte vorbind, dar de data aceasta, tonul este întrebător, ca o notă de surpriză.

Poate că știe cu ce alte proiecte m-am mai ocupat de când am caligrafiat fiecare bucățiță de hârtie pentru nunta lui.

Dar bineînțeles că nu are cum să știe – sub nicio formă *nu ar avea* cum să știe – de ce am hotărât că nunta lui va fi ultima pentru care voi lucra.

Am înghițit în sec.

— Țin locul cuiva, îi spun, iar felul în care rostesc cuvintele nu este prea... optimist. Precaut mai degrabă. Proprietara este în concediu.

Stă în continuare în cadrul ușii, sub cocorii din hârtie strălucitoare pe care Cecelia îi atârnase de tavan lângă intrare. În spatele lui, în vitrină, sunt expuse role de prezentare ale noilor hârtii pentru ambalat personalizate despre care ea îmi vorbise în urmă cu două săptămâni, ultima dată când merseserăm să facem aprovizionarea. Totul este atât de plin de culoare, o sărbătoare primăvărată în nuanțe de roz și verde și galben-deschis, un rai vesel în comparație cu tonurile cenușii ale străzii și orașului de cealaltă parte a vitrinei, iar acum pare ca și cum un zgârie-nori uman a pășit înăuntru.

Îmi amintește de unul dintre adevărurile pe care le-am aflat atunci despre Reid Sutherland.

Îmi amintește că arăta puțin pierdut în ziua aceea. Puțin trist.

Înghiț din nou în sec și fac un pas înainte, îmi iau pixul Micron din cotorul agendei pentru clienți, pe care mă pregătesc să o închid și să o las deoparte. **M-A-I**, pare că strigă agenda, și se întâmplă altceva de data aceasta. Se apropie prima aniversare a lui Reid și Avery. Doi iunie, aceasta era data căsătoriei lor și, mai mult ca sigur, el pregătește ceva în avans, probabil este genul acela de bărbat. Poate că are un reminder pe telefon. Și pare și tipul care urmează toate regulile, toate convențiile. Hârtia, aceasta este prima aniversare tradițională și probabil că de aceea se află aici. Foarte drăguț din partea lui că a bătut tot drumul până în Brooklyn, până la locul de unde au ales împreună prima lor hârtie. Sau mai degrabă locul de unde ea a ales-o, iar el doar... a clipit, un gest pe care ea l-a considerat consimțământ.

Mă simt cuprinsă de un sentiment crescând de ușurare. Există o explicație pentru ceea ce se

întâmplă, pentru prezența lui aici. Motivul *nu* este pentru că știe.

Nimeni în afară de mine nu ar putea ști.

Am împins agenda la o parte, mi-am împreunat mâinile deasupra mesei și am ridicat privirea ca să-l întreb cu ce-i pot fi de folos. Desigur că în fața unei bucăți de granit în formă umană, mă aflu în situația delicată de a-mi aduna cu greu voioșia neprotocolară pentru care am fost mereu celebră aici și care mi-a ridicat moralul în tura de astăzi. Sună ridicol, dar nu mă pot gândi la altceva decât la replici care par desprinse direct din Jane Austen. *Cu ce vă pot fi de folos, domnule? Ce ați dori în seara aceasta? Care dintre produsele noastre cu model pergament vă încântă cel mai tare?*

— Bănuiesc că era de așteptat, spune el, înainte ca eu să mă hotărăsc cum voi formula întrebarea. Cu tot succesul tău, nici nu ai avea nevoie de slujba asta.

Nu se uită la mine când spune lucrurile astea. Își răsucesce ușor capul privind către peretele din stânga lui, unde sunt etalate mai multe felicitări create de Lachelle, una dintre caligrafele cu care Cecelia colaborează frecvent. Culorile sunt de asemenea strălucitoare și îndrăznețe – Lachelle folosește în special nuanțe de pietre prețioase în proiectele ei, ornându-le cu mărgelile minuscule pe care le adaugă cu o mică pensetă pe care o mănuieste ca și cum ar face o intervenție chirurgicală. Le ador, am trei din set înfipite pe peretele de deasupra noptierei, dar Reid pare că nici nu le observă, iar privirea lui se îndreaptă din nou către mine.

— Am văzut articolul din *Times*, spune ca un fel de explicație. Și materialul din... înghite în sec ca și cum ar pregăti ceva. *Buzzfeed*, continuă el.

„Grozav!” îmi spun în gând. Sau poate vizualizez cuvântul: fără serife, litere îngroșate, doar majuscule, pe un fundal galben strălucitor. Mi-l și imaginez pe Reid Sutherland făcând scroll

pe *Buzzfeed* printre cele 20 de gif-uri în care apar desenând diverse litere, însoțite de legende succinte despre cât de satisfăcător este, într-un sens aproape pornografic, să mă urmărească desenând cu o așa de mare ușurință un *E* italic perfect cu o cariocă cu vârf-pensulă.

Probabil că a început să i se zbată un ochi după ce l-a citit. După care probabil și-a șters istoricul de navigare.

— Mulțumesc, zic, deși nu cred că intenționase să-mi facă vreun compliment.

— Avery este foarte mândră. Are sentimentul că a știut ce o să urmeze atunci, la început, când te-a angajat. Înainte să devii...

Vocea i se pierde, dar amândoi părem să știm cum se termină fraza. *Planificatoarea din Park Slope*, așa mă numesc acum. Așa am reușit să ies din afacerea cu nunțile, așa a ajuns *Times* să scrie despre mine anul trecut, așa am ajuns să am doar luna trecută trei videoconferințe, așa am primit termenul limită pe care îl evit. Agende și jurnale cu design personalizat și calendare de birou, ocazional, câte un calendar desenat cu creta pe pereții din casele din piatră roșcată complet renovate ale clienților mei cei mai obsedați de produse artisanale, cei care au copii botezați Agatha sau Sebastian, cei cu bucătării decorate cu faianță Metro de culoare albă și flori proaspete pe mese în stil rustic, dar care nu au văzut niciodată cum arată interiorul unei ferme, ca să nu mai vorbim de cum arată pe dinafară. Treaba mea nu este atât să le planific viețile, cât să fac astfel încât această planificare – activitățile cu colegii de muncă și zilele libere din weekend și întâlnirile de joacă ale copiilor și lecțiile de muzică – să arate speciale, frumoase, simplu de dus la îndeplinire.

— Ai vrea să creez ceva pentru ea?

Nu am mai luat clienți noi în ultima vreme, încercând să pun oportunitatea cea nouă pe primul plan, dar ar putea fi un cadou ingenios, mă

gândesc, cu ocazia nunții de hârtie de la aniversarea de un an. Un jurnal personalizat poate, căci nu e ca și cum nu i-aș datora o favoare ca să-mi cer iertare. Desigur, dacă asta dorește, e cam pe ultima sută de metri, în special dacă vrea să elaborez întregul an în avans, așa cum preferă unii clienți. Cu cei de aici, din Brooklyn, lucrez pe baza unui program lunar, dar Reid și Avery își petrec cea mai mare parte din timp în Manhattan, bănuiesc. Când s-a logodit, Avery locuia într-o zonă aristocratică, pe East 62nd Street; este posesoarea unei averi impresionante, a cărei valoare nu o înțeleg nici din punct de vedere teoretic, iar de practică, nici nu mai vorbesc.

Pentru prima dată se schimbă ceva pe fața lui, un spasm în colțurile gurii lăsate în jos. Să fie un... zâmbet? Cred că am și uitat ce sunt zâmbetele de când a intrat aici, Dumnezeuule! Dar chiar și acea expresie fulgerătoare de emoție îl schimbă. Expresia de surpriză de pe față se transformă într-o adevărată stupefacție. O expresie de genul fă-ți-o-fotografie-și-arată-le-o-prietenilor-mai-târziu.

Este foarte înalt. Extrem de înalt. Mă urăsc pentru că mă gândesc la simbolismul stilourilor mele.

Mai ales cu referire la o persoană *căsătorită*.

— Nu, spune el, iar urma de zâmbet îi dispare de pe față.

— Ei bine, spun eu, cu un *exces* de bună-dispoziție, avem și alte cadouri și...

— Nu am nevoie de o vânzătoare, spune, întrerupându-mă.

O... *vânzătoare*?

Acum venise rândul lui să producă o fisură în continuumul spațiu-timp sau poate doar să perturbe veselie pe care o afixam în mod normal. Aș vrea să-mi despic fruntea și să eliberez valkiriile asupra persoanei lui. Efectele ar fi mai devastatoare decât dacă ar fi fost jefuit de

căpitanul echipei de dezbateri, asta pot să o spun cu siguranță.

Îl privesc din spatele tejghelei, încercând să las să-mi treacă supărarea. Dar apoi, în loc să astup fisura, mă ridic în vârfurile picioarelor, privind prețios peste umărul lui (unul dintre cei doi încântători umeri ai săi, nu că mi-ar fi păsat) către strada din spate, la copertina verde-închis a unei frizerii cochete, care flutura delicat în briza primăvărată.

— Ai aterizat aici cu o mașină a timpului? întreb cu o voce mieroasă.

Îmi cobor din nou călcâiele pe podea și îi caut privirea ca să-i pot prinde expresia din ochi.

Gol, plat. Nici urmă de furie sau de amuzament. Cea *MAI* fără serife persoană.

— O mașină a timpului, repetă el.

— Da, o mașină a timpului. Pentru că nimeni n-a mai folosit cuvântul „vânzătoare” de pe vremea... Imperiului Roman este tot ce-mi vine în minte, în mod enervant. Așa că termin fraza cu un extrem de dezamăgitor: De mult timp.

Simt cum umerii mi se încovoie. Nu mă pricep deloc să înfrunt pe cineva, deși acest bărbat, cu chipul său fermecător, lipsit de orice expresie, pare să fie capabil în mod neobișnuit să mă facă cel puțin să încerc să mă descurc mai bine.

Își drege glasul. Are tenul deschis la culoare, o potrivire armonioasă cu tonul roșcat din părul blond-închis, iar într-un fel sper să roșească de jenă sau de stânjenezală, o reacție fizică prin care să-mi reamintească ce anume m-a atras la el cu luni în urmă. Ceva care să-mi aducă aminte că acest bărbat nu este ca un nor de furtună care vine odată cu musonul aducând cu sine amenințarea unei ploii pe care o simțeam deja gata să se instaleze înainte ca el să-și facă intrarea.

Dar culoarea pielii îi rămâne neschimbată.

Probabil că m-am înșelat în ziua aceea crezând că era pierdut sau trist. E posibil să fie doar un

îngâmfat și un leneș cu coada pe sus. Îmi doresc ca portretul acesta negativ pe care i-l zugrăvesc să mă facă să mă simt mai împăcată cu ceea ce făcusem, dar efectul nu era nici pe departe acesta. Era atât de...

Era atât de *arogant*. Atât de neprofesionist.

Încep însă să-mi pierd răbdarea, căci indiferent de greșeala pe care am făcut-o, el nici nu știe despre ce este vorba. Poate nu sunt tocmai pricepută la confruntări, dar sunt extrem de competentă și expertă când vine vorba de evitarea acestora. Sunt în stare să-mi pun un zâmbet pe față și să termin tura aceasta pentru Cecelia și să-l expediez înapoi la blocul-turn cu portar la scară în care locuiește împreună cu prețioasa lui soție care nu are niciodată pete de ketchup pe îmbrăcăminte. *O vânzătoare*, pentru numele lui Dumnezeu.

— În fine, spun, încleștându-mi dinții într-o grimasă care speram să semene cu ceva ce ar putea fi considerat un zâmbet. Te-aș mai putea ajuta cu ceva?

M-A-I, îmi vine în minte, în pauza pe care o face înainte de a răspunde. Plictisitor, plictisitor, plictisitor.

— Ai mai putea, spune scoțându-și pentru prima dată mâinile din buzunare.

Și nu cred că aș putea spune cu adevărat ce anume mă face să-mi dau seama că muson era un eufemism și că urmează să am de-a face cu un tsunami. Nu aș putea preciza detaliul care mi-a sărit prima dată în ochi: faptul că nu poartă verigheta la mâna stângă? Colțul acelei hârtii pe care începe să o scoată din interiorul gecii? Hârtia cu finisaj mat, de un crem-antic, peste care mi-aduc aminte cum Avery își trecea degetul cu un zâmbet discret și satisfăcut? Explozia de culoare – culori – din versiunea finală, lujerii și frunzele, strălucirea aripilor pe care le-am schițat...?

Știu acum. Știu ce întrebare a venit să-mi pună.

E cel **M-A-I** probabil, cred, iar cuvântul e atât un ecou, cât și o premoniție.

Nu mai spune nimic până nu-mi pune foaia în fața ochilor.

Programul de la nunta lui.

Îi urmăresc privirea trecând rapid pe deasupra literelor și știu la ce se uită. Știu ce am lăsat acolo; știu ce efect au avut literele acelea asupra mea.

Dar nu credeam că va mai observa vreodată și altcineva.

Își ridică apoi privirea, iar ochii noștri se întâlnesc. Albastru senin. E un tsunami atunci când vorbește.

— Ai mai putea probabil să-mi spui cum ți-ai dat seama că mariajul meu va eșua.

Capitolul 2

Că tot veni vorba despre chestii bizare.

Nu în acest moment, evident. Momentul de față face parte mai mult din categoria: *Cât de jenant ar fi dacă aș vomita pe fond de stres în coșul de gunoi de sub tejghea?*

Dar programul pe care Reid l-a așezat între noi? Care face ca aerul din încăpere să devină sufocant, amintindu-mi în același timp de imprudența de care dădusem dovadă?

Ceva într-adevăr fantezist.

Propunerea fusese a lui Avery, pe o temă din *Visul unei nopți de vară*, inspirată de prima seară când ea și Reid ieșiseră în oraș împreună. „Shakespeare în parc?” precizase ea gândindu-se că poate nu știam ce înseamnă, deși cu siguranță știam. Mersesem împreună cu Sibby o dată, la scurt timp după ce mă mutasem aici, când ea încă se comporta de parcă îmi era atât cea mai bună prietenă, cât și cea care îmi oferea servicii experte de ghid turistic la pachet cu servicii de principal element perturbator. N-aș fi calificat-o drept o activitate potrivită pentru o primă ieșire în oraș, și asta pentru că atunci când am fost erau o mie de grade afară, iar piesa pe care am văzut-o a fost *Troilus și Cresida* care, pe cât de mult o înțelegeam eu, vorbea de fapt despre traficul sexual.

Dar *Visul unei nopți de vară* – era ceva romantic, bănuiesc, măcar pe alocuri. Păduri și zâne și cupluri care se combinau, iar Avery părea o persoană cu suficient de multă influență ca să controleze fenomenele meteorologice, așa că întâlnirea cu Reid fusese probabil perfectă.

Drept să spun, elaborarea unei propuneri de design nu a fost dificilă. Multe litere ornate, detalii ilustrative suprapuse sau intercalate. Lucrasem cu

neastâmpăr la proiectul ăsta și toți cei cărora li-l arătasem fuseseră încântați.

Cu excepția lui Reid.

În momentul de față, expresia lui este similară cu cea pe care a afișat-o când a văzut pentru prima dată toate variantele de lucru, în ziua în care ne-am cunoscut. Se uita ca și cum absolvise un curs de încruntare a sprâncenelor, iar buza lui răsfrântă în jos semăna cu un fel de cuvertură pe jumătate dată la o parte înainte de culcare. Avea o privire extrem de concentrată. Nu cred că n-ar fi observat dacă aș fi vomitat pe fond de stres.

— Nu știu despre ce vorbești, încerc eu, dar sunt la fel de nepricepută la a-mi calma vocea pe cât e Reid la a-și disimula cam toate aspectele prezenței sale fizice. Situația pare desprinsă dintr-un desen animat. Aproape că mă așteptam să trântesc apoi o replică precum *Aș fi scăpat, dacă nu erai voi, copiii nebunatici!*^[1] Îmi țineam palmele împreunate, iar degetele petrecute strâns se îndepărtau de locul acela dintre noi unde stătea programul, ca și cum atingerea lui mi-ar fi pârjolit pielea.

Mi-e clar însă că Reid nu are astfel de rețineri. Întinde mâna, o mână masivă, cu palma lată, degete lungi – *nu te mai gândești la simbolistică!* – și atinge cu două degete un colț al hârtiei. Nu-l privesc, dar, având în vedere că nu mai spune nimic o vreme, înseamnă că reanalizează situația. Sper că în acest moment își dă seama că nu este nimic real în ceea ce a văzut. Nu știu ce s-a întâmplat cu el și cu Avery, dar, hei, despărțirile pot fi complicate. Poți căuta tot felul de motive pentru care lucrurile nu au funcționat, nu? Acum doi ani, Sibby formulase o teorie complicată potrivit căreia tipul cu care se vedea, un cântăreț la banjo, nu avea intenții serioase în ceea ce o privea pentru că banjoul e un instrument cu un „sunet nestatornic”.

Speranța mea nu este întemeiată totuși, dacă e să judec după felul în care Reid se holbează în jos la hârtia cu programul. Spre deosebire de mine, bănuiesc că nu este tipul de persoană care se amăgește singură.

— În acest program există un cod, spune, privind în continuare în jos. Un model.

Dumnezeule! Acum o jumătate de oră mă plângeam de liniștea sfârșitului de zi din magazin, iar acum sunt atât de recunoscătoare. Dacă Cecelia mi-ar auzi gândurile, dacă vreun client ar ști ce-mi trece prin minte – *Dumnezeule*, dacă ar ieși public pe rețelele de socializare –, în niciun caz nu-mi va aduce vreun beneficiu în carieră. Toate videoconferințele acelea în care mi-am luat tot felul de angajamente profesionale pe care nici măcar nu sunt sigură că le pot duce la îndeplinire.

Îmi pot imagina în schimb cum voi distruge totul.

— Eu...

Înainte să fac măcar o încercare de a nega într-o manieră foarte neconvingătoare, mâinile lui își schimbă poziția, iar degetul arătător se mișcă de-a lungul primului rând din program până ajunge la cel de-al doilea cuvânt: *Mariaj*. Vârful arătătorului rămâne chiar deasupra lui *M*, literă peste care am desenat prima zână – privind spre stânga, atingând cu vârful piciorului ei miniatural și delicat al doilea unghi al literei. Aripile ei brăzdate de nervuri – pe care le-am conturat cu cel mai fin vârful – se desfășurau în timp ce cobora. Am desenat-o blondă, așa cum era și Avery, suficient de minusculă însă încât niciuna dintre trăsăturile ei faciale simplificate să nu sugereze vreo asemănare.

Degetul lui se mișcă din nou. Al doilea rând, unde numele lor erau scrise unul lângă celălalt, legate printr-un caracter ampersand ornat cu vițade-vie, design cu care mă mândream în mod deosebit. Se oprește cu degetul deasupra lui *Reid* și lovește ușor peste *i*-ul al cărui punct îl desenasem

sub forma unei picături delicate și aurii, care se revarsă din poțiunea de dragoste din Actul Doi. Un Puck cu aer ștrengar stătea deasupra literei cu mâna încă întinsă ca și cum abia și-ar fi terminat misiunea.

Pe rândul al treilea, ornasem *S*-ul din *Patru Sezoane*, transformând curba de jos într-un hamac sub formă de frunză și învelind cea de-a doua curbă cu părul lung și ondulat al Titaniei adormite.

M-I-S...

Lovește în continuare ușor cu degetul. Pe *t*-ul din *Petrecerea de nuntă*, stătea o altă zână îmbujorată și zâmbitoare ținându-se agățată cu o singură mână de linia transversală a literei. Majuscula *A* din Andrew, numele violonistului, era o zână cu privirea încruntată, ghemuită în spațiul triumphiular, care ducea un deget minuscul și delicat la gura schimonosită de un rânjel, amintind tuturor, cu umor, că trebuie să păstreze liniștea. Lângă *Cocktail*, un Oberon încrezător care se apleacă peste marginea superioară a literelor de bază. *E*-ul din *Zi specială*, sub forma capului de măgar al lui Bottom aruncând o privire furișă și cu una dintre urechile uriașe ușor îndoită. Totul este dispersat pe parcursul multor litere, dar este totuși... acolo.

M-I-S-T-A-K-E¹²¹

— Mai sunt și alte desene, spun.

Mi-e încă prea teamă să ating foaia, dar arăt cu un gest din cap înspre bolta din flori de deasupra primului rând. Programul era ornat și cu alte desene, unele dintre ele inserate chiar pe litere sau înăuntrul acestora. Flori și lujeri și...

— Nu sunt la fel ca acestea, spune și își mișcă degetul în sus, refăcând acum în sens invers traseul cuvântului ascuns până ajunge din nou la M. Nu e

corect... Se poticnește la sunetul *c*, ridul de supărare dintre sprâncene transformându-se aproape într-o tranșee în acest moment. Nu-mi închipui că a avut parte de multe ocazii în viața lui în care să vorbească despre zâne în afara momentului când a ieșit pentru prima dată în oraș cu fosta sa soție. Își drege vocea. Nu sunt litere. Este o anumită dispunere, spune.

— Este aleator. O coincidență.

Chiar în momentul în care rostesc aceste cuvinte, simt o senzație neplăcută în stomac, asemenea unui spasm, diferită de senzația de vomă pe fond de stres. Din start, e destul de incorect ceea ce făcusem, acum o să încerc să-l păcălesc că lucrurile nu stau așa? Oribil! Îmi aduce aminte de o întâmplare din *Troilus și Cresida* sau poate de ceva mai aproape de vremurile noastre.

— Nu.

E cea mai categorică silabă pe care a rostit-o de când a intrat pe ușă și își ridică privirea din program, uitându-se direct la mine. *Acum* îmi dau seama. Asta m-a făcut să cred că Reid Sutherland pare pierdut, trist. Privirea *aceea*.

— Mi-am dat seama. *Pot* recunoaște un model.

Felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut și pe mine să mă încrunt ca și cum fusesem atât de proastă încât să ascund cuvântul *GREȘALĂ* în programul de nuntă al inventatorului codului Morse sau ceva de genul ăsta.

— Ești bancher, nu-i așa? întreb.

Îmi aminteam vag când Avery pomenise că Reid lucrează pe Wall Street, pe care mi-l imaginez ca un loc în care roiesc bancheri, o grupare de oameni puși la costume negre sau bleumarin cu simbolul dolarului în locul pupilelor.

— Sunt analist cantitativ, ca și cum asta ar fi explicat totul.

— Ce e ăla?

Clatină din cap pedant și răspunde precipitat.

— Modele matematice pentru investiții. Managementul riscului. Numere, coduri. Înțelegi ce vreau să spun.

Of, nu înțeleg ce vrea să spună. Când am auzit „modele matematice*, singurul lucru care mi-a venit în minte a fost când profesorul de geometrie din clasa a zecea a construit un cub din paie de plastic și plastilină. Presupun că nu în asta constă munca pe care o face Reid.

— Sigur, spun.

A fost și răspunsul pe care i l-am dat domnului Mesteller când m-a întrebat dacă înțelegeam lecția cu paiele și plastilina. Am luat un cinci la geometrie.

O vreme, nu mai rostim niciun cuvânt. Pare o veșnicie, dar probabil că au fost doar câteva secunde, programul acela stând între noi ca o piatră funerară. O inscripție pe un mormânt. *Ce atâta fantezie! Aici zace toată munca ta. Ucisă de propria mână, nedisciplinată și băgăreață.*

Respir pe nas fără să fac zgomot înainte de a vorbi din nou.

— Îmi pare rău să aud că ați divorțat.

— Nu e vorba despre niciun divorț. Eu nu am... noi n-am mai făcut nunta.

Așa că las deoparte vomitatul în coșul de gunoi. O să mă mut cu totul în el pentru că acolo este locul oricărui gunoi.

— Îmi pare atât...

— Nu acesta a fost motivul, spune atingând apoi colțul programului înainte să-și îndese din nou mâinile în buzunare și să facă un mic pas înapoi. Sau, mai degrabă, nu acesta a fost singurul motiv.

Mă întrebam dacă ar fi încăput și o pătură alături de mine în coșul de gunoi. În niciun caz nu meritam o pernă.

— Dar eu tot aș vrea să știu. Aș vrea să știu cum ți-ai dat seama.

Se uită la mine cu expresia aceea aspră, cu ochii aceia triști, iar mie îmi trec prin minte mai multe

lucruri pe care le-aș putea spune. Aș putea spune: *De fapt, mă refeream la mine; a fost o greșeală din partea mea să mă ocup de nunți. E o deprindere mai veche. Câteodată nu-mi dau seama când o fac. Nu am avut intenția să apară în programul vostru așa cum pare. Tu și Avery erați un cuplu simpatic.*

Aproape că îmi imaginam cum va decurge. Îmi voi ține discursul, iar el mă va asculta cu o expresie uimită știind că jumătate sunt invenții, dar este prea reținut sau prea crispat ca să insiste și, deși nu par atât de rezervată și de crispată, totuși... Știu însă cum se va desfășura conversația. Știu cât de ușor este să eviți să spui vreun lucru important. Îmi dau seama deja, după poziția maxilarului – urechile par să-i stea puțin ridicate din cauza tensiunii –, că a venit să-mi pună aceste întrebări o dată pentru totdeauna și că va face un semn din cap (de data aceasta nu aprobator) înainte de plecare. Voi închide magazinul și voi pleca acasă. După ce voi intra pe ușă, îi voi spune lui Sibby: *No știi vină să crezi ce mi s-a întâmplat astăzi...*

Nu, nu așa vor decurge lucrurile. Nu-i voi spune lui Sibby pentru că pe Sibby aproape că nu o interesează existența mea în afară de momentul când trebuie să plătesc jumătate din chirie și factura la utilități. În schimb, îi voi spune lui Reid una dintre acele minciuni, iar el va pleca, iar eu mă voi holba la **M-A-I** până când mi se vor împăienjeni ochii, îngrijorată de mâinile mele neascultătoare și de termenul limită care se apropie cu pași repezi și de lipsa oricărei inspirații. O să stau aici până când voi fi destul de sigură că Sibby s-a retras în camera ei la culcare, *după care* o să merg acasă și o să mă gândesc în continuare la toate lucrurile pe care le-am simțit înainte ca Reid să pășească pe acea ușă, cel **MAI** probabil o să mă cufund într-o criză personală și profesională în timp ce aștept ca omul acesta să spună tuturor ceea ce am făcut.

În schimb, îmi descleștez palmele și iau programul în mâini. Nu cred că sunt în stare să-l privesc în ochi în acest moment, așa că mă concentrez asupra literelor, cele pe care doar el le-a putut vedea. Modelul, codul. Greșeala.

— Ce-ai zice să-ți fac cinste cu o cafea și vorbim în continuare?

Mergem într-o cafenea elegantă la intersecția dintre Fifth și Berkeley. Mai este una aproape, la distanță de doar o stradă și jumătate de magazin, dar închide devreme și este și unul dintre locurile din cartier unde de obicei mă întâlnesc cu clienții, așa că am hotărât că, deși presupune o plimbare mai lungă și stânjenitoare, cel puțin șansele să tragă cineva cu urechea la conversația pe care eu și Reid urmează să o purtăm vor fi mai mici.

Bineînțeles că a fost mai stânjenitor decât mă așteptam. După ce am încuiat ușa magazinului și ne-am îndepărtat, am mers în deplină tăcere, cu excepția unui moment extrem de stânjenitor de conversație atunci când eu am apucat gulerul cardiganului ca să-l strâng mai aproape de corp în aerul rece persistent de iarnă.

— Vrei geaca mea? a spus Reid după ce și-a dres glasul, fără ranchiună în voce.

A fost ceva automat, asemănător foarte manieratului său „Bună seara!”

Am fost atât de surprinsă încât am răspuns:

— Nu e nevoie să fii *amabil* cu mine!

A înclinat apoi din nou din cap și ne-am prefăcut că nu știm unul de existența celuilalt până am ajuns la destinație. Când am ajuns, mi-a ținut ușa deschisă.

Așezați fiecare în scaunul lui, el părea la fel de rigid ca atunci când eram în magazin, cu spatele și umerii (care mi se păreau încă frumoși) drepecți, coatele lipite de corp, ferească sfântul să le pună pe masă așa cum ar fi făcut o persoană obișnuită. Afișa în continuare aerul acela ușor de aversiune —

toate suprafețele din acest local i se par suspecte, a aruncat o privire înspre borcanele din sticlă cu capace masive în care erau biscuiți, fursecuri foarte mari și bile din ciocolată acoperite cu fulgi de cocos ca și cum ar fi fost niște insecte extrem de dezgustătoare ținute cu ace sub o vitrină, special pentru a-i provoca greață. Când l-am întrebat ce fel de cafea ar dori, a spus că e „cam târziu pentru cafea” (*cam târziu!*), comandându-și în schimb un ceai din plante.

Mă simțeam ca într-o piesă de teatru din seria *Masterpiece Theatre*^[3].

— O să îmi ia ceva timp ca să mă întorc în oraș, spune Reid când eu eram în mijlocul primei sorbituri din *cortado* (o alegere proastă; o să stau trează toată noaptea, dar ce altceva aș fi putut face după acel *cam târziu?*). Părea un nonsens total să începi astfel o conversație, dar mi-am dat seama că de fapt mă îndeamnă să-mi continui explicația.

— Deci, încep eu și îmi rețin o tresărire la auzul acestui tic, despre care nu mi-am dat seama că este atât de vizibil decât după ce am început să mă ocup serios de social media. Când am înregistrat primul meu clip, revenea la fiecare al treilea cuvânt – *unii designeri preferă*, deci *un clasic Blackwing Pearl*, deci, *cu un vârf de grafit*, deci, *drăguț și echilibrat* – și am avut nevoie de patru duble ca să reduc numărul de „deci” la un nivel tolerabil. Cel mai recent video pe care l-am făcut – dovadă a felului în care am progresat – nu conținea niciunul, cu toate că fusese înregistrat dintr-o bucată.

Încerc din nou.

— Nu știi dacă am un răspuns care te va mulțumi.

— S-ar putea să nu ai.

Își ridică mâinile, face o mișcare cu palma în sus arătând spre locul în care ne aflăm. Un gest care părea să spună „după-plimbarea-aceea-stânjenitoare-ai-putea-măcar-încerca”.

Mă așez mai bine în scaun, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt, nimic altceva decât o umilă încercare de a-mi aranja materialul din care este confecționată rochia, care acum pare lipită etanș de fund și coapse. Mă gândesc ce să spun, cum să comunic cât mai natural *sentimentul* pe care l-am avut în acea zi când l-am văzut împreună cu Avery. Cum m-am simțit mai târziu când le-am schițat programul.

— Nu e ca și când n-aș mai fi văzut și înainte cazuri în care unul dintre parteneri este dezinteresat, am început. Am avut întâlniri cu logodnici în timpul cărora mirele nu și-a ridicat nici măcar o dată ochii din telefon ca să-și dea cu părerea.

— Nu cred că am venit cu telefonul la întâlnirea noastră.

— Probabil nu există telefoane acolo de unde vii tu.

În seria de filme Masterpiece Theatre în care trăiești tu, îmi trece prin gând, dar el spune:

— Sunt din Maryland.

Nu-mi dau seama dacă glumește. Dacă încearcă să fie amuzant, atunci cu siguranță și-a șters orice urmă de umor de pe chip înainte ca eu să-l pot identifica, iar acum, îmi este foarte clar că vrea să revenim la scopul discuției și cred că totuși îi datorez asta. Nu e una dintre distracțiile mele preferate din domeniul relațiilor cu clienții.

— Cred că mi s-a părut că erai... hmm. Erai... într-un fel absent, mă gândesc, chiar dacă, în cele din urmă, ai venit la întâlnire. Părai foarte nefericit și, sincer vorbind... și ea părea la fel. Nu fusese la fel înainte, când ne întâlniserăm doar noi două.

S-a tras mai în spate. Este poate pentru prima dată când atinge spătarul scaunului.

— Nu ți-a plăcut nimic din ce alesese ea; mi-am dat seama doar privind-te. Ai clipit apoi și ți-ai șters orice expresie de pe față, zic eu. Mi-era atât

de familiară golirea asta de sentimente. Am văzut-o în relația propriilor părinți timp de ani întregi, ca o deconectare exersată după vreuna dintre certuri. Ea voia să spui și tu ce crezi. Era dezamăgită, am continuat.

— Da, spune el, cu totul chiar. O dezamăgeam. Deseori.

Din instinct, am vrut să-mi retrag cuvintele, să netezesc toate părțile dificile ale conversației, să mențin pacea.

— Ascultă, nu te cunosc. Nu o cunosc nici pe ea. Poate fusese o zi mai grea. Sau poate, ce știu eu, aveți vreun aranjament în ceea ce privește felul în care funcționa relația voastră, pe care eu nu l-am înțeles. A fost total greșit din partea mea să...

— Nu, n-ai înțeles greșit, spune dintr-o suflare.

Își mișcă apoi mâna, cuprinzând mai întâi cu degetul mare, apoi și cu restul degetelor ceașca, pe care o răsuțește cu o mișcare precisă un sfert de rotație, ca și cum ar fi un instrument care marchează timpul. Nu-mi închipui că va mai spune altceva, așa că mă holbez în jos la propria ceașcă. Sunt surprinsă când începe din nou să vorbească, cu o voce mai joasă, de parcă nici nu mi s-ar mai adresa.

— Eu... doar eram de acord cu ea. Ea lua decizii, iar eu o urmam pentru că efortul era mai mic. Așa se petreceau lucrurile în relația noastră, zice el.

Am făcut ochii mari și l-am privit peste masă, iar în spațiul dintre noi s-a desfășurat o scriere cu litere mici și rotunjite în stil Spencerian^[4], probabil prima scânteie de creativitate pe care am avut-o în ultimele săptămâni. *Înțeleg ce simți*, spune textul, dar eu nu rostesc niciunul dintre aceste cuvinte. Sorbim fiecare din băutura lui în tăcere, iar cum a mea era un fel de defibrilator într-o ceașcă, sunt prima care reia conversația.

— Nu am făcut-o intenționat, spun răspicat, iar vocea mea face să se risipească conexiunea aceea

formată din litere care apăruse între noi. Câteodată se întâmplă pur și simplu, iar eu îmi dau seama mai târziu, zic. Simt o tentație ciudată și nefamiliară să-i mărturisesc întregul adevăr. *Literele preiau câteodată controlul asupra mea. Când sunt stresată, când sunt obosită, când mă simt singură. Când nu am inspirație... Nu îmi iese niciun desen, iar când mă străduiesc... sfârșesc prin a spune prea multe.*

Dar la ce i-ar folosi să-i spun toate astea? Nu au nicio însemnătate pentru el, iar pentru mine, este riscant. Nu vreau ca după ce pleacă de aici să se trezească vorbind, după toată munca pe care am depus-o și încă o mai depun. Am crezut că poate problema a dispărut când am încetat să mai lucrez la proiecte pentru nunți; m-am gândit că toată munca pe care o depun în propria afacere îmi va oferi un sentiment de proprietate, un sentiment de control. Desigur, va fi vorba despre planuri făcute de alți oameni, dar concepția și realizarea planificatoarelor au fost ideea și viziunea mea.

Începusem să pierd din nou controlul într-un moment atât de important, iar Reid nu trebuia să afle acest lucru.

— Am lucrat cu plăcere la acest proiect, îi spun, revenind la registrul voios. Cu adevărat. Piesa de teatru, ca un omagiu al primei voastre întâlniri...

Cuta dintre sprâncene i-a reapărut.

— Care primă întâlnire?

— Prima dată când ai invitat-o pe Avery în oraș. *Visul unei nopți de vară*. Shakespeare în parc?

— Nu asta a fost prima noastră întâlnire. La prima noastră întâlnire am băut o cafea în holul clădirii de birouri unde lucrez.

— O, spun eu.

Între timp, cafeneaua în care ne aflam începuse să mi se pară un infern. Îmi doresc să fi mers la orice alt local care ar fi însemnat opusul unei cafenele. Un automat în aer liber care vinde somnifere? Teoretic, orice, dar nu un ecou al

primei lui întâlniri cu fosta logodnică, a cărei viață e posibil să o fi distrus.

— A fost o întâlnire aranjată de tatăl ei.

— Ce... drăguț.

Nu e drăguț, dacă e să mă iau după felul în care îi dispare cuta dintre sprâncene, înlocuită de o singură ridicătură a celei din stânga. *Chiar crezi asta?* spune domnul Sprânceană-stângă-ridicată.

— Care este și șeful meu.

— O, *Dumnezeule*, am oftat. Te-a *concediat*?

— Nu, are nevoie de mine, spune în timp ce privirea i se mută din nou în jos spre ceașca de ceai. Am rămas prieteni după ce ne-am despărțit.

— Cred că e ciudat. Probabil nu mai ciudat decât întâlnirea asta, dar totuși...

Ridică ușor din umerii lui lați, un gest care îl face să arate neglijent, care nu îl caracterizează. Un gest neașteptat.

— E vorba de afaceri.

Probabil că vorbește despre munca pe care o face, dar cumva pare că „afacerile” se referă totodată la Avery, la logodna lor. La faptul că s-au despărțit, chiar dacă au rămas prieteni.

— Te rog să mă ierți că ți-am spus vânzătoare, continuă el, schimbând subiectul atât de brusc, încât am nevoie de o secundă ca să înțeleg semnificația vorbelor lui. Cred în mod evident că ești foarte talentată.

Sunt atât de surprinsă că îmi scapă o ușoară pufnitură de neîncredere. Dacă această conversație extrem de distorsionată ar confirma un singur lucru, atunci cel puțin e corect să spun că am o intuiție foarte bună în ceea ce-l privește pe Reid Sutherland, și niciuna dintre interacțiunile noastre, cea de astăzi sau cea din urmă cu un an, nu m-au făcut să cred că el ar fi de părere că am vreun talent.

— În mod evident?

— Da, spune. Totul a fost... ei bine, Avery a fost foarte mulțumită de produsul final.

— Dar *tu* nu ai fost.

Mi-am regretat vorbele în secunda următoare. Ce încerc să fac? Să mă implic într-un agațament foarte complicat cerșind complimente de la un tip pe care voi fi nevoită să-l dau uitării la cinci minute după ce pleacă de aici? Îmi doresc să nu se mai gândească niciodată la talentul meu, având în vedere lucrurile pe care le știa despre felul în care îl folosisem.

— Am fost... își răsucește din nou ceașca cu un alt sfert de rotație. Am fost impresionat. Am privit literele desenate de tine și... mi s-au părut ca seamănă cu niște numere. Ceva care poate fi descifrat. Ca niște simboluri.

Știu ce vrei să spui. Prima dată când am privit – mai bine spus, când am văzut cu adevărat, când am observat cu atenție – o literă desenată de mână a fost pe un indicator vechi de aici, din oraș. Și mi s-a părut că este... ceva ce poate fi citit, bineînțeles. Dar totodată și ceva care oferă numeroase posibilități. *Privește în câte feluri litera aceasta comunică ceva.* Sunt cuprinsă de o plăcere stranie, secretă, să-l aud pe Reid spunând același lucru despre unele litere desenate de mine.

Dar nu pot și nu trebuie să consider ceea ce a spus – cât de mult l-a impresionat munca mea – ca pe un compliment. Maniera în care procedez este josnică, secretoasă și imatură. Treaba mea nu este să desenez *semne* pentru oameni. Treaba mea este să desenez *planuri* pentru ei, planuri pe care și le-au făcut deja.

Trebuie să încetez. Trebuie să găsesc o modalitate prin care să renunț definitiv la acest obicei. Să revin cu picioarele pe pământ, să ies din blocaj. Să termin înainte de termenul limită proiectul care ar putea duce mica mea afacere start-up la nivelul următor.

— Nu voi mai proceda așa, spun, mai mult pentru mine decât pentru el.

Dar imediat îmi doresc să fi făcut această declarație în privat. Ca-atunci-când-stau-singură-în-fața-oglinzii-din-baie. Vorbele mele sună de parcă, odată făcută această promisiune, l-aș implora să păstreze secretul, iar după felul în care gura i se schimonosește și mai tare, îmi dau seama că nu ar aprecia un astfel de șantaj.

— Îți garantez că nu am niciun interes să pomenesc vreodată despre povestea asta altcuiva.

Probabil că îmi face la rândul lui o promisiune – versiunea lui pentru *Nu voi spune niciodată*, iar acest lucru ar trebui să mă facă fericită sau cel puțin să mă simt ușurată. În schimb, am senzația că aș fi intrat într-o rețea de trafic de droguri sau cum s-o numi chestia asta în varianta *Masterpiece Theatre*. Tot trafic de droguri ar fi, dacă stau bine să mă gândesc, dar într-o versiune de modă veche.

Când Reid își schimbă poziția, de parcă ar vrea să se ridice în picioare, mă încearcă un sentiment bizar de panică la gândul că lucrurile ar putea rămâne așa, cu promisiunea aceasta clandestină între noi, drept care duc conversația pe o altă pantă și pun prima întrebare care îmi vine în minte.

— De ce acum?

Sprânceană stângă ridicată este singurul răspuns pe care mi-l dă înainte de a se îndrepta din nou în scaun. Răsucesce ceașca un sfert de rotație și se uită la mine.

— Adică de ce ai venit acum la mine, dacă ți-ai dat seama de atunci? Înainte de... înainte de nuntă vreau să spun.

— Am avut alte probleme mai urgente de rezolvat, spune cu un aer indiferent, reușind cumva să-mi imprime direct pe creier toate modalitățile prin care i-am distrus viața – relația, situația locativă cu siguranță, slujba, posibil prietenii. Și cred că nu mai am suficient timp la dispoziție, continuă el.

— Nu mai ai suficient *timp* la dispoziție? Am rostit cuvântul „timp” pe o tonalitate atât de înaltă

încât a sunat aproape isteric.

E ceva în neregulă cu el? Sunt pe lista de ultime dorințe a acestui bărbat? Îmi simt globii oculari ca într-un film 3D, ieșindu-mi din orbite și făcând un salt peste masă până aproape de fața lui.

O, Doamne, să nu fi pățit ceva rău! îmi spun în gând, cu o doză surprinzătoare de afecțiune.

— A, nu, spune repede, în mod evident descumpănit de ochii mei ieșiți din orbite. Mă mut din New York, probabil până la sfârșitul verii.

— A, îmi pare rău.

Îmi pare rău? De ce să-mi pară rău? Plecarea lui e benefică pentru mine. Este cea mai bună consecință a acestei întâlniri, cu excepția unei amnezii spontane și foarte specifice pe care Reid ar putea-o căpăta în legătură cu mine și cu programul de la nunta lui.

Scoate un sunet ca un râs batjocoritor. Nu la fel de grosolan ca un horcăit.

— Mie nu-mi pare.

— Nu-ți place New Yorkul?

— Urăsc New Yorkul.

Felul în care a pronunțat aceste cuvinte aproape că mă face să mă trag mai în spate înspăimântată. Litere îngroșate, fără serife. Fără litere de tipar, dar *urăsc* scris cu italice. Nu este un banal și inofensiv „urăsc această melodie” sau „urăsc acele bile din ciocolată acoperite cu fulgi de cocos”. Nu este una dintre acele ostilități neînsemnate și meschine care deposează cuvântul de sensul inițial.

Când Reid Sutherland spune că urăște New York-ul, înseamnă că vorbește foarte, foarte serios.

— De ce?

În fața ochilor îmi apare un aranjament foarte extravagant din litere care formează întrebarea „de ce?” De ce aş vrea măcar să află răspunsul la această întrebare? Nu-mi stă în fire să insist în felul acesta – să *vreau* să insist astfel. Păstrez un ton degajat; sunt bine dispusă.

Mențin armonia.

Am sentimentul că tot ce se întâmplă între mine și Reid este puțin neobișnuit.

Ține în continuare mâna pe ceașcă, fără să o răsucescă, nu încă, și cred că atunci când o va face, întâlnirea aceasta, sau oricum i-am spune, va lua sfârșit. Își întinde buzele într-o linie dreaptă și, deși n-am nici cea mai vagă idee în ce constă slujba lui, am senzația că aceasta este expresia pe care o arborează atunci când face unul dintre modelele acelea matematice. Expresia pe care o avea întipărită atunci când a privit literele mele pentru prima dată.

— Să spunem că a fost un loc pe care nu mi-a fost foarte ușor să-l înțeleg, spune el în cele din urmă. Răsucesce din nou ceașca, ultimul sfert de rotație, și ridică ochii către mine. Nu mi s-au arătat multe semne aici.

Mă cuprinde o dorință bruscă și șocantă de a protesta. *Dar aici sunt semne peste tot! Indicatoare rutiere, firme luminoase, panouri, reclame la metrou, folii autocolante lipite pe ferestre, graffiti...*

Știu desigur că nu asta vrea să spună. Dar e o parte din ceea ce semnifică orașul pentru mine.

Nu reușesc însă să-mi adun gândurile înainte ca el să se ridice, cu ceașca și farfuriuța într-o mână.

— Sunt recunoscător pentru semnul de la tine, cred, spune, după care îmi întinde mâna liberă.

I-o strâng printr-o mișcare automată și simt cum mă învăluie puterea caldă și uscată a palmei lui, un gest care mi se pare, doar mie desigur, șocant de neprofesionist. E bine măcar că nu-l voi mai vedea niciodată, pentru că sentimentele pe care le am pentru acest bărbat sunt extrem de nepotrivite.

După ce îmi eliberează mâna din strânsoare, face unul dintre acele saluturi irezistibile din cap.

— La revedere, Meg, spune și, după ce oprește la bar ca să înapoieze regulamentar ceașca și farfuriuța pe tava pentru debarasare, Reid Sutherland cel înalt, cu o expresie uimită pe față,

ca și cum tocmai ar fi coborât din mașina timpului,
iese pe ușă.

Capitolul 3

Mă trezesc trei lucruri ciudate: o durere de cap de parcă aş fi băut toată noaptea, apăsarea formei dreptunghiulare a telefonului dedesubtul umărului stâng şi sunetul care îmi dădea de înţeles că Sibby nu plecase încă din apartament.

Migrena o puteam pune pe seama espresso-ului din seara de dinainte, dar şi a faptului că stătusem trează până la 3.30 dimineaţa ca să termin schiţa lunii mai, la care mă poticnisem, hotărâtă să respect noua promisiunea făcută mie însămi – fără trucuri, coduri sau semne.

Încercasem să adorm mai devreme, dar fusese în zadar, căci mintea îmi era plină de cuvintele şi atitudinea şi umerii şi faţa lui Reid Sutherland, iar mâinile ardeau de dorinţa de a face progrese la noul meu proiect. Deşi se transformase într-un alt eşec creativ (*cel MAI probabil ți-ai pierdut îndemânarea*), lucram totuşi până târziu, ca şi cum aş fi ispăşit o pedeapsă, tăind punct după punct din lista mea obişnuită de sarcini, mai întâi la micuţul birou pe care îl vâ râsem dedesubtul singurei ferestre din camera mea, apoi, în cele din urmă, – deşi nu-mi stătea deloc în fire – lucrând din pat. Stăteam culcată în întuneric cu telefonul în mâini tastând răspunsuri generice, dar prietenoase comentatorilor celor mai recente clipuri ale mele (*xoxo, mulţam! – M; exersează în continuare! XO – M; încearcă să foloseşti o umbră mai mare! <3M*), programam postările pentru ziua în curs, organizam câteva livrări ale unor planificatoare pe care le finalizasem în weekend. De obicei, am reguli foarte stricte în ceea ce priveşte stilul de muncă, îmi dau toată silinţa să respect fiecare sfat disponibil care se referă la timpul petrecut în faţa ecranelor în timpul nopţii sau la stabilirea unor limite ale spaţiului, în special când lucrezi de acasă, dar noaptea trecută am folosit orice

stratagemă – toate stratagemele – ca să nu mă mai gândesc la întâlnirea aceea cu Reid.

Am avut sentimentul că sunt niște semne, spuse el.

Mă rostogolesc pe o parte și îmi desprind telefonul lipit de piele (evident că nu am reușit să mi-l scot pe Reid din minte din moment ce îmi imaginez expresia sa dezgustată, de la ușor până la moderat, dacă ar fi văzut asta), mijind ochii la ecran pentru a-mi confirma suspiciunea că Sibby trebuia să fie de mult la muncă într-o zi de luni și că este 9.30, când de obicei ea iese pe ușă înainte de ora șapte. Din reflex, mă ridic rapid, apucând hanoracul de pe spătarul scaunului de la birou. Deschid ușa, cu hanoracul pe jumătate tras peste cap, dându-mi încă la o parte de pe față un nor de cârlionți și pășesc afară din cameră.

Vine dinspre bucătărie cu laptopul închis și vârât sub braț, cu o cană de cafea în cealaltă mână, îndreptându-se spre canapea. Și-a prins părul brunet și ondulat într-un coc răvășit în vârful capului, iar de pe față îi lipsea codița desenată la colțul ochilor cu creionul dermatograf și rujul roșu pe care le purta aproape în fiecare zi, chiar dacă pe țăncii de cinci și șapte ani cu care își petrece cea mai mare parte a zilei îi lăsa rece felul în care arăta. Dar lui Sibby îi place să arate teatral, întotdeauna i-a plăcut, și este șocant pentru mine să o văd nemachiată în acest moment al zilei.

— Ești bine? o întreb din fața ușii dormitorului meu, unde mă opresc în micul pătrat de pe podea despre care eu și Sibby glumeam că duce către „aripa de dormit” a reședinței noastre, care ni s-a părut enormă atunci când ne-am mutat, de-a dreptul fastuoasă în comparație cu apartamentele în care locuiserăm înainte în oraș.

— Da, sunt bine.

Își așază cana de cafea, se instalează la unul dintre capetele canapelei și își pune laptopul în suportul creat de picioarele pe care și le

încrucișează sub ea. Nu cred că va urma vreo explicație suplimentară, dar chiar și așa, e unul dintre rarele momente din ultima vreme când petrec timp împreună cu Sibby, iar ea nu își manifestă dorința de a pleca în altă cameră. Nici măcar nu încearcă să facă gestul de a-și pune căștile în urechi.

Simt avântul familiar al speranței care mă cuprinsese de atât de multe ori în ultimele luni de când nu mai eram atât de distante. *Acum este momentul, îmi zic. Acum vom rezolva lucrurile care nu merg bine între noi. Din acest moment, vom reveni la normal* Merg de-a lungul sufrageriei, fac o oprire la frigiderul care se află în dreapta ușii de la intrare și iau un iaurt. E mai mult spațiu aici, bineînțeles, dar mai este un sfert de bucătărie care se întinde în sufragerie. În ultima vreme, ne-am ținut lucrurile separat, ca și cum ar exista o linie trasată cu creta de-a lungul tuturor sertarelor. Este total absurd, în special dacă mă gândesc că încă ne mai facem cumpărăturile la același magazin și cumpărăm aproape cam aceleași produse.

— Nu ești în întârziere? mă lansez în conversație pe un ton degajat.

— Mi-am luat liber în dimineața asta. O să-i pregătească Tilda pe copii pentru școală.

— O să fie un dezastru, spun, încercând să-i lansez lui Sibby o aluzie subtilă la confesiunile pe care obișnuia să mi le facă într-o vreme despre patroana ei, care nu merge la serviciu, dar reușește să stea în oraș între douăsprezece și cincisprezece ore în fiecare zi și care pare surprinzător de nefamiliarizată cu programul celor doi copii ai ei. Cu ceva timp în urmă, când Sibby a fost bolnavă, Tilda a uitat de intoleranța la lactoză a celui mic, iar efectele unui cornet cu înghețată, oferit în grabă ca măsură de prevenire a unei crize de nervi, au fost resimțite multe zile după.

— Știe să aibă grijă de ei, sunt singurele cuvinte pe care le rostește Sibby, cu o urmă de cenzură în

glas de parcă s-ar simți nevoită să apere o femeie care a obligat-o la un moment dat să rămână peste noapte și să doarmă în cada de lângă camera lui Spencer în eventualitatea în care băiatul ar avea un alt coșmar cu *Frozen*.

Încercarea mea fusese din nou respinsă: nu s-a dovedit demnă nici măcar de o diatribă sănătoasă, ca pe vremuri, pe tema „am o slujbă de rahat”.

— Da, bineînțeles, spun, pentru că pur și simplu o aprob întru totul atunci când binevoiește să-mi vorbească.

Am fost de acord, îmi spun, vocea lui Reid răsunându-mi atât de clar în minte încât grăbesc pregătirile pentru micul dejun, încercând să o alung cu zornăitul argintăriei din sertar, cu clinchetul unui pahar de pe blat sau scuturând inutil o cutie cu granola. M-am înroșit la față, iar în acest moment sunt recunoscătoare pentru că Sibby mă evită atât de sistematic. Indiferent cu ce se îndeletnicește acum în spațiul nostru comun, probabil nu peste mult timp se va întoarce în camera ei sau va merge să-și facă un duș.

Dar nu pleacă.

— Meg, spune, cu o intonație aproape, *aproape* identică cu cea de odinioară.

Vocea ei sună aproape familiar, ca glasul celui mai bun prieten atunci când te strigă pe nume, cu siguranță unul dintre cele mai plăcute sunete care există. Sunt atât de bucuroasă că nu mi-am turnat granola când mi-a rostit numele.

— Da?

— Voiam să vorbesc cu tine despre ceva.

În sfârșit, mă gândesc, acel avânt de speranță transformat de-acum într-un vârtej și îmi doresc să fi fost mai pregătită. După primele câteva luni când Sibby începuse să se distanțeze – nu mai stătea pe acasă atât de des ca înainte, îmi răspundea la mesaje cu replici prietenești, dar dezinteresate și rezervate, refuzând invitațiile mele de a vedea o emisiune preferată sau de a merge la

un bar din cartier sau la un restaurant – încercasem din răspuțeri să reiau comunicarea. Discret, la început, cu glume despre cât de ocupată este mereu sau, o dată, cu o notă de răscumpărare ingenioasă lăsată pe podeaua dormitorului ei: *Ultimul episod al sezonului din Burlăcița în seara asta sau puloverul tău din cașmir ajunge în uscătorul de rufe*. Mai târziu, în ciuda eforturilor mai stăruitoare de a ne așeza la o discuție, eforturi din cauza cărora mă treceau toate apele și mi se făceau rău de nervi, Sibby mă respingea mereu râzând „Sunt doar ocupată, Meg! Îți faci prea multe griji”. O îmbrățișare în trecere sau promisiunea de a-și face timp în viitorul apropiat mă făceau să mă simt pe de o parte vag mai bine, iar pe de alta vag nesatisfăcută, o familiaritate tulburătoare în felul în care mă trimitea la plimbare. O cunoșteam prea bine pe Sibby ca să cred că ajunsesem la rădăcina problemei, oricare ar fi fost aceasta, dar după atât de multe luni am devenit indiferentă, blocată într-o frică veche și dureroasă referitoare la ce ar putea face dacă pun presiune asupra ei.

— Care-i treaba?

Mă las pe spate peste blat ca să fiu cu fața către locul în care ea stă pe canapea, toată lățimea apartamentului nostru între noi, dar sunt sigură că aceasta este cea mai bună abordare – nici prea nerăbdătoare, nici prea insistentă.

— Îl știi pe Elijah, nu?

Este o întrebare stupidă. Elijah a rămas aici să doarmă trei nopți pe săptămână în ultimele trei luni; bineînțeles că îl cunosc. Știu ce fel de aparat de ras folosește. Sincer vorbind, într-un apartament cu pereții subțiri ca hârtia, sunt mult prea familiarizată cu unele dintre zgomotele pe care le produce și care nu sunt destinate urechilor publicului.

— Desigur.

Tonul meu este relaxat, dar pe interior mă țin tare. Aranjamentul cu cele trei nopți pe săptămână a fost deja o concesie în special pentru că atunci când el este aici îmi fac mereu griji că respirația mea i-ar putea întrerupe și pentru că știu – după una dintre puținele conversații cu el mai lungi de cinci minute – că preferă apartamentul nostru garsonierei pe care o are în Bed-Stuy, așa că mă aștept să ceară o favoare importantă. Probabil îi expiră contractul de închiriere, probabil vrea să stea aici o vreme...

— Mă mut cu el.

Era cât pe ce să scap iaurtul din mână.

— Avem un apartament în Village. Nu departe de barul acela unde poți comanda stridii și care îți plăcea ție...

Ce mama dracului!

Sibby sporovăiește în continuare că suprafața e mică, dar bucătăria este utilată modern, iar eu încerc încă să procesez ideea de bază: se mută cu un tip cu care iese de câteva luni, se mută de *aici*, se mută din *Brooklyn*, a avut impertinența să pomenească un bar unde se mănâncă stridii care de fapt nu mi-a plăcut, dar unde *am fost* la o întâlnire suficient de bizară ca să merite un articol dedicat în *Cosmo*.

— Dar nu-ți face griji! mai stau până la sfârșitul verii, așa că e un preaviz destul de lung.

Se pare că singura reacție de care sunt în stare este să mă holbez la ea.

— Nu cred că vrei să aduci un alt coleg de apartament, continuă ea, dar am vrut să-ți ofer o perioadă în care să te poți pregăti în caz că vrei să cauți pe cineva. După ce plec, te-ai putea muta în camera mea, iar pe a ta s-o transformi în birou. Să-ți administrez afacerea de aici, știi ce zic?

Să-mi administrez afacerea? Sibby nu știe nici jumătate din ceea ce se întâmplă cu afacerea mea, habar nu are câți clienți permanenți am dobândit după articolul apărut în *Times* și cu siguranță nu

știe nimic despre potențialul masiv al contractului pe care încerc să-l obțin și pe care acum e obligatoriu să-l iau dacă vreau să am o șansă reală să-mi permit plata chiriei pentru întregul apartament, chiar și temporar. Desigur, mă descurc bine la capitolul clienți, am câțiva sponsori constanți pentru paginile de pe rețelele de socializare – dar sunt o artistă de douăzeci și șase de ani care trăiește într-unul dintre cele mai costisitoare orașe din lume.

Ce-o fi în *mintea* ei?

Mi-e greu să accept maniera în care desfășurăm această conversație, mi-e greu să accept că această conversație sună ca o tranzacție comercială, că nu avem de gând să aducem în discuție faptul că trăim împreună în acest oraș de la vârsta de nouăsprezece ani, că fiecare decizie importantă pe care am luat-o – apartamente, slujbe, alegerea spălătoriei la care mergem de obicei – le-am făcut în echipă. Iar acum vom fi despărțite de o cantitate însemnată de apă.

Bolul cu iaurt riscă mai degrabă să-și găsească sfârșitul izbit de podea decât să-mi scape întâmplător din mâini. Respir pe nas încercând să mă liniștesc.

— Cum vei proceda cu slujba ta?

— Voi începe la o nouă familie în oraș după Ziua Muncii, spune Sibby unduindu-și mâna. Totul este aranjat.

— Dar tu iubești familia Whalen, protestez cu vocea sugrumată. Nu pe Tilda, ci copiii...

Sibby a pus mult suflet în îngrijirea acelor copii în ultimii patru ani de când este angajata familiei Whalen.

Privește în jos și își trece degetul mare peste marginea exterioară a laptopului.

— Se vor descurca. Spence va începe școala la program normal. Și, oricum, probabil aș mai fi putut face pe dădaca doar vreun an sau doi. În plus, nu a fost niciodată marele meu vis.

— O să începi să mergi din nou la audiții?

Își ȋtuguie buzele și își mută privirea către fereastra din față. E o zi însorită, o rază oblică de lumină traversează panoul gros din sticlă și observ cutele de la cozile ochilor lui Sibby. Linii minuscule, vesele, care însoțesc un hohot gălăgios de răs, așa cum nu mai auzisem de luni bune.

— Nu, Eli a semnat un contract cu NBC în calitate de producător, în condiții foarte avantajoase. E posibil să nu mai fiu nevoită să muncesc vreodată.

— Sib, spun. Numele acesta de alint mi s-a părut întotdeauna special. *Sib*, prescurtarea de la Sibby, diminutiv pentru Sibyl. Dar mie întotdeauna mi s-a părut că sună mai degrabă ca „sibling”¹⁵¹. Prescurtarea de la sora pe care nu am avut-o niciodată. Dar nu mai e sora pe care o știam. Nu înțeleg, adaug.

Vorbele astea minimalizează atât de profund situația, încât aproape că devine amuzantă. Nu e ca și cum aș fi crezut că eu și Sibby vom locui veșnic împreună; nu e nici măcar ca și cum nu ne-am fi gândit să ne mutăm fiecare în altă parte. Până la urmă, când ea și-a găsit o slujbă aici, eu am fost cea care s-a gândit să rămână în Manhattan, unde aveam constant de muncă chiar și fără avantajul unui atelier ca acela al Ceceliei, aveam suficiente comenzi pentru a putea evita clauzele de neconcurență ale magazinelor cu care colaboram. Cum am ajuns însă în situația asta fără ca măcar să punem în discuție aceste schimbări de amploare? Cum a devenit pur și simplu un anunț și nu încununarea unor ore de conversație, incluzând cel puțin câteva ceasuri dedicate afirmației făcute de prietena mea ambițioasă și hotărâtă care spune că *ar putea să nu mai fie nevoita să muncească vreodată?* Cum *s-a ajuns* în această situație?

Ea lua decizii, iar eu eram de acord. Din nou vocea profundă a lui Reid și singurul gând care îmi

trece prin minte este: *Aș vrea să fi avut un cod pentru situația asta. Aș fi vrut să primesc un semn.*

— E o schimbare majoră, știu, spune Sibby pe un ton degajat, deschizându-și laptopul și apăsând câteva taste. Uite, o să-ți scot la imprimantă ca să vezi...

— Nu, nu e nevoie.

Luasem doar două înghițituri din iaurt, dar l-am pus în grabă înapoi în frigider, cu lingură cu tot. Ca să fiu sinceră, în mod sigur nu voi mânca din el mai târziu. O să facă crusta aceea ciudată, care te face să-ți pui întrebarea de ce există iaurtul. Punct. Acum însă tot ce vreau este să ies din încăpere înainte ca Sibby să-mi vadă lacrimile de frustrare care o să-mi țâșnească la colțul ochilor. De fapt, sunt din nou de tură la magazin azi, așa că ar fi mai bine s-o iau din loc.

— Meg, ascultă-mă, o să fie bine! O să vin în vizită și o să vii și tu în vizită.

Am făcut o pauză scurtă, simțind cum mă cuprinde un alt acces nepotrivit de furie împotriva ei. *Asta este*, mă gândesc. Acel neînsemnat, lejer „O să fie bine”. Așa a reușit să-și mențină atitudinea distantă față de mine. A păstrat totul atât de prietenesc. Nu a dat niciodată de înțeles că a observat că s-ar fi schimbat ceva.

Știe, mai mult decât oricine, de ce va avea un efect atât de mare asupra mea. De ce n-aș vrea să insist prea mult să vorbim despre ceea ce în mod evident s-a schimbat.

— Da, bineînțeles. Nimic nu pare să se fi schimbat în vocea mea, dar mă simt ca și cum aș rosti cuvintele printre dinții încleștați. Sunt fericită pentru tine, Sib, zic.

Sunt ca un disc stricat care repetă *O aprobam*.

Pentru o fracțiune de secundă, ne-am uitat una la cealaltă, iar eu mă simt ca și cum între noi s-ar afla un maldăr de litere, amestecate și desperecheate, o mie de lucruri pe care simt nevoia să i le împărtășesc, doar că nu știu cum să

procedez. Ca să nu declanșez o avalanșă groaznică. Ca să nu rămân îngropată sub maldărul de litere.

Așa că eu am fost cea care a clipit prima, chiar înainte ca Sibby să rostească un discret „Mulțumesc”, iar după asta am hotărât că a venit rândul meu să evit conversațiile o vreme.

Uite care-i treaba: Și *eu* am urât New York-ul într-o vreme.

Când aveam treisprezece ani, clasa a opta din care făceam parte a fost împărțită în două grupe: primăvara, cu doar trei săptămâni înainte de ultima zi de școală din gimnaziu, jumătate dintre noi urma să mergem într-o excursie de patru zile în Washington D.C., iar cealaltă jumătate, într-o excursie de patru zile în New York City. În zilele dinaintea aflării componenței grupelor, care urmau să fie anunțate în octombrie, stăteam întinsă în patul meu de două persoane făcând promisiuni unui Dumnezeu în existența căruia nici nu credeam cu certitudine, jurând solemn că voi face la timp toate treburile casnice vreme de un an întreg și că n-o să-mi mai bat părinții la cap ca să mă lase să-mi iau și eu, în sfârșit, un telefon mobil. Aș fi făcut orice, *orice* ca să nu fiu aleasă pentru excursia la New York.

Am fost aleasă pentru excursia la New York.

Ce mai încoace-încolo: mi-era frică. Nu mai călătorisem niciodată dincolo de granițele statului Ohio și chiar și în Ohio plecasem departe de casă doar o dată, ca să vizitez Cincinnati, unde locuiau părinții tatălui meu. Ambele destinații păreau copleșitoare, dar în fotografii, D.C. arăta alcătuit, în cea mai mare parte, din clădiri curate, albe, cu un aer oficial, înconjurată de porțiuni cu iarbă extrem de verde, tunsă uniform și, cum eu crescusem în suburbii, iarba extrem de verde, tunsă uniform reprezenta practic modul în care percepeam existența naturii per ansamblu.

New York-ul însă, în fotografii – lăsând deoparte emisiunile televizate și filmele – părea uriaș, imprevizibil, cenușiu și aglomerat și zgomotos și distonant. Desigur, exista Central Park, dar în fotografiile aeriene pe care ni le arătase profesorul de științe sociale chiar și parcul părea copleșitor, arborii săi cu frunzișul bogat ascunzând ceva, nu știu ce, dar probabil nu niscaiva iarbă cu aspect de peluză de periferie, iar totul era înconjurat de labirintul acela cenușiu de clădiri.

Când m-am întors acasă și le-am povestit părinților, niciunul nu părea să-mi fi observat tremurul din glas, în schimb, aproape instantaneu, așa cum făceau mereu, au adoptat atitudini diametral opuse pe această temă. Mama era oripilată că un loc atât de „periculos” precum New York-ul putea fi măcar propus ca posibilă destinație, iar tata și-a dat ochii peste cap reproșându-mi că sunt prea retrasă. Când terminaseră ce au avut de spus, după ce trântiseră mai multe uși de dulapuri, ezitarea îmi dispăruse din voce. I-am povestit mamei că vom avea cu noi mulți supraveghetori, iar tatei, cât de entuziasmată sunt.

Câteva luni mai târziu, într-o zi de primăvară, mi-am luat locul în autocar strângând un bloc de desen la piept, cu două sticlute de Pepto-Bismol în rucsac și având în minte sfatul primit de la tata, „să fiu puternică”, și cel de la mama, să-mi păstrez toți banii în borseta pe care mi-o cumpărase și pe care o purtam pe sub pantaloni.

Apoi Sibyl Michelucci s-a așezat pe locul de lângă mine.

Era nou-venită, se transferase la școala noastră din Chicago și, pe scurt, era de o sută de ori mai interesantă decât restul din clasa noastră. Drept urmare, era, evident, de un milion de ori mai interesantă decât persoana cu două sticlute de Pepto-Bismol în rucsac. Vizitase New York-ul

„hm, *de multe*” ori pentru că tatăl ei era arhitect și totodată pentru că marele ei vis era să ajungă pe Broadway, iar părinții ei o încurajau „atât de *mult*, gen” și o duceau să vadă un spectacol cel puțin de două ori pe an. În autocar, a propus să cântăm în cor melodii pe care nu le-a detestat nimeni (*magie!*) și a inițiat un joc de adevăr sau provocare în timpul căruia nimeni nu a trecut prin vreo situație stânjenitoare (*vrăjitorie!*).

Mai avusesem bineînțelese prieteni înaintea lui Sibby – copii cu care fusesem colegă de școală timp de mulți ani, copii care mă cunoșteau drept politicoasă și optimistă, mereu desenând sau colorând ceva. Eram precaută însă când venea vorba despre bisericuțe, iar când am fost suficient de mare ca să recunosc rivalitățile și conflictele care păreau să mustească dedesubtul aparențelor, m-am gândit că era cel mai bine să nu mă implic. Cu Sibby însă, nu era nevoie de o atitudine precaută, nimeni – nici măcar eu – nu putea rămâne la distanță de ea. Era relaxată și iubitoare de distracție și curioasă și avea un talent de a mă face să mă integrez fără să mă facă să mă simt expusă.

Iar în timpul excursiei la New York, a devenit cea mai bună prietenă a mea.

Dar nici chiar cu Sibby alături nu prea mi-am putut schimba părerea despre oraș. Mă simțeam în continuare copleșită; purtam încă borseta aceea ca și cum ar fi fost un dispozitiv medical care mă menținea în viață; luam încă două linguri de Pepto în fiecare dimineață înainte să plecăm de la hotel pentru turul zilnic, unde vizitam obiectiv după obiectiv, urmăriți cu atenție de supraveghetori; eram în continuare convinsă că mă paște pericolul iminent de a fi jefuită de fiecare dată când eram în aer liber. Am reușit să mă bucur de unele momente (la urma urmei, în parc era multă iarbă frumos aranjată), dar tot nu am reușit să mă bucur pe *deplin*.

Eram de acord.

Când Sibby a hotărât să se mute aici imediat după absolvire, ne-am îmbrățișat și am plâns și ne-am promis că vom păstra întotdeauna legătura, dar nu s-a pus niciodată problema că voi merge cu ea. Primisem o bursă cu finanțare parțială la Colegiul de Artă și Design din Columbus și intenționeam să strâng din dinți și să locuiesc în continuare cu părinții până când economiseam suficient pentru un mic apartament. După licență, aveam de gând să-mi găsesc de lucru ca grafician, mai întâi la firma tatei, sperând să-mi fac apoi alți clienți. New York-ul era un loc unde urma să merg pentru a o vizita pe Sibby, și nu – *niciodată* – orașul de reședință.

Dar când lucrurile au luat-o razna, am apelat la Sibby, Sibby a fost cea care m-a ajutat să o iau de la capăt. Ostilitatea mea față de oraș era irelevantă. Nu-l uram la fel de mult cu uram situația de acasă – acea groaznică ultimă ceartă cu părinții. Cea în care, pentru prima dată, au fost amândoi de aceeași parte a baricadei. Cea în care i-am forțat, în sfârșit, să-mi mărturisească adevărul – despre ei, despre mine, despre toate lucrurile pe care mi le ascunseseră ani întregi.

A fost ca o avalanșă. Câteodată, am senzația că încă mă mai scutur de zăpadă și de pietre.

Incapabilă să reacționez, tristă și speriată, o vreme i-am călcat pe urme. Mi-a oferit posibilitatea de a dormi pe canapeaua ei mică și inconfortabilă; i-am acceptat oferta. Compania de livrări la domiciliu pentru care lucra avea nevoie de mai mulți ospătari, așa că m-am înrolat. Trebuia să participe la audiții; mergeam împreună cu metroul, o ajutam să-și care ținutele de spectacol, așteptând pe culoare și holuri în timp ce-și repeta emoționată replicile. Punea la cale ieșiri în oraș cu prietenii pe care și-i făcuse de când ajunsese acolo, iar eu mă țineam după ei.

Când am fost pregătită – și am început în cele din urmă să ies singură în oraș –, semnele și literele au fost cele care m-au învățat să iubesc cu adevărat orașul.

Să mă simt acasă.

Și poate de aceea, după oribila conversație cu Sibby, care mi-a întors stomacul pe dos, merg pe drumul cel mai lung către magazin, atât de lung încât nici nu poate fi considerat o rută în adevăratul sens al cuvântului. E doar un mare ocol în zigzag care face timpul să treacă mai repede până la începerea turei, abia peste o oră, și care mă lasă să văd mai mult din ceea ce vreau să văd: litere pline de înțelesuri.

La început, nu observ mare lucru sau cel puțin nu semne pe care nu le-ar remarca și cea mai mare parte a trecătorilor. Indicatoarele de pe strada mea vorbesc despre reguli de folosire a spațiului, atenționări referitoare la comportamentul rezidenților: **NU PARCAȚI, DRUM ÎN LUCRU, TRECERE DE PIETONI**. Cele mai multe sunt scrise cu majuscule, cu caractere fără serife, mărimea fontului variind în funcție de gravitatea consecințelor pe care le vei avea de suportat dacă nu respecti indicațiile. Apoi mă îndrept spre vest, către Fifth, o iau la stânga și trec prin dreptul cafenelei unde am stat cu Reid Sutherland seara trecută, iar vorbele lui îmi răsună din nou în minte.

Nu mi s-au arătat multe semne pe aici.

Cobor spre Union, unde peisajul se va schimba în scurt timp, iar semnele se referă mai puțin la folosirea spațiului și mai degrabă la recomandări de locuri pe care le poți vizita, unde poți mânca sau face cumpărături în zonă. O prelată roșie semnalează prezența unui restaurant cunoscut pentru folosirea ingredientelor locale; firma are un aspect dezordonat, cu un scris de mână fermecător, o liniuță inegală peste *i* și o adresă de internet caligrafiată doar cu litere mici, care arată de parcă ar fi fost mâzgălită ca o completare, o reconciliere

dificilă cu modernitatea. Intersecția Union cu Sixth, un loc bun pentru semnalizatoare – o clinică veterinară semnalată cu litere sprintare, fără serife, care denotă un sentiment de curățenie și siguranță. Un aprozar cu o stea verde lime în locul literei A, care iese în evidență pe fundalul negru – sofisticat și costisitor, probabil vinde o mulțime de specialități de care nu ați auzit niciodată, dar cu siguranță veți deveni o persoană sofisticată dacă le veți încerca.

După ce trec de cooperativa alimentară de cartier, ajung într-o zonă deosebit de prolifică pentru semne și litere. Un text într-o nuanță crem pe oblonul maroniu al unui restaurant cu specific italian. Pe cealaltă parte a străzii, din nou crem, dar de data aceasta pe firma unei spălătorii; literele îngroșate, simple, ornate cu galben, pe un fundal verde-închis sunt așezate vertical, în spiritul eficienței, exact așa cum ai vrea să-ți fie împăturită lenjeria. Una dintre preferatele mele: o cacofonie dezordonată de mai multe semne pentru același local, un magazin de biciclete cu tradiție în cartier – un text scris cu litere gotice pe firma de pe clădire și un text cu serife pe semnul în roșu aprins care atârna peste drum. Acesta din urmă pare pictat manual ca și literele – albe, tivite cu albastru – de pe geamul ușii de la intrare. *Suntem de mult timp aici*, par să spună semnele acestea. *Nu mai contează dacă ne asortăm sau nu.*

Îmi continui mersul, privesc în sus și simt că existența mea contează, remarc semne la care nu m-am uitat înainte, pline de semnificații. Plimbarea are același efect liniștitor ca în trecut, când am învățat orașul pas cu pas, privind cu luare aminte în jurul meu. Am deprins cartierele literă cu literă, semn cu semn. M-a ajutat să-mi regăsesc inspirația; m-a ajutat să mă îndrăgostesc de oraș și m-a învățat să supraviețuiesc aici. Așa am aflat pe cont propriu că pot fi și altcineva, nu doar fata reținută, de la periferie, dintr-o familie perfectă-

doar-în-aparență. Ca să-mi abat gândurile de la părinții mei și de la posibilitatea de a fi jefuită, noaptea târziu în metrou, duhnind a mâncare și frântă de oboseală, schițam semnele și literele pe care le vedeam, idei proaspete care zornăiau zgomotos în mintea mea ca șinele de dedesubtul picioarelor. Așa am hotărât să accept prima comandă pe care am primit-o, douăzeci și cinci de invitații pentru petrecerea aniversară a fiului managerului firmei de livrări, care împlinea opt ani.

Acesta a fost argumentul care m-a convins să mă lansez pe cont propriu, să demarez afacerea care a transformat-o pe Meg Mackworth în Planificatoarea din Park Slope.

„Există semne, îmi zic, adresându-mă unui Reid invizibil, pe care nu reușesc să mi-l scot din cap. Doar că nu știi să le citești”.

Când mai am doar câteva străzi până la magazin, mă străfulgera o idee. Se pare că nu o pot opri pe Sibby să alunece pe panta care o va duce tot mai departe de mine, dar pot face o schimbare în propria existență, în legătură cu sentimentele de singurătate și de blocaj care mă încearcă în ultima vreme, neliniștită fiind din nevoia de a spune prea multe prin intermediul designului, și reticentă la ideea de a încerca măcar demararea proiectului care ar putea schimba totul pentru mine.

Poate mi-aș putea reaminti că fiecare literă pe care o desenez este un semn. Nu e nevoie de alte coduri nesăbuite sau nepotrivite.

Trebuie să ies din nou în mijlocul orașului, să merg pe străzi, să observ semnele, să-mi amintesc motivația pentru care m-am apucat de caligrafie. Inspirație pentru acest nou proiect, plus niște conținut pentru platformele de socializare. O serie de plimbări inspirate de cele mai inedite indicatoare scrise cu litere de mână. Puțină muncă de cercetare și planificare odată cu lunile

călduroase care urmează – este *ceva*, ceva care mă va ajuta să mă deblochez.

O parte din neliniștea care mă cuprinsese în acea dimineață s-a risipit pe măsură ce mă apropiam de intrarea principală a magazinului, după ce am descuiat cele două lacăte masive de la vechiul grilaj, rămas de pe vremea când aici își avea sediul un atelier pentru reparații de bijuterii. Odată înăuntru, nu aprind deocamdată becurile, căci în interior pătrunde suficientă lumină de la soarele ajuns aproape la amiază. Înainte să se facă ora deschiderii, m-am gândit să revizuiesc stocurile, să verific din nou casa de marcat, să mă asigură că în încăperea din spate este ordine pentru întâlnirile pe care le vom ține astăzi aici, cu caligrafi liber-profesioniști și designeri de litere. Lachelle, la prânz, Yoshiko, la ora două, David, la trei și jumătate. Cecelia se va întoarce mâine și distracția acestor ture temporare va lua sfârșit.

Am un plan acum. Îmi trece rapid prin minte că aș vrea să am o altă cunoștință în orașul ăsta, de care să mă simt suficient de apropiată, pe care să o sun și să-i spun: *Hei, vrei să mă însoțești în aceste plimbări motivaționale?* Dar una dintre cele mai neplăcute consecințe ale distanțării dintre Sibby și mine este rapiditatea cu care mi-a dezvăluit superficialitatea multora dintre relațiile pe care mi le-am făcut aici – colegi și clienți, oameni pe care îi plac, îi respect și de a căror prezență mă bucur, dar care mă cunosc doar ca vesela și nebunatica Meg, care desenează și muncește cu ușurință, mai mereu cu un zâmbet pe față, cu care te poți distra și purta o conversație ușoară.

Să-i sun acum pe oricare dintre oamenii aceștia – când mă aflu într-un blocaj atât de mare, când apucătura mea nesăbuită și ridicolă pare gata să iasă din nou la iveală – e întrucâtva imposibil.

Dacă aș porni singură în acest moment ar fi poate o reamintire utilă a faptului că orașul acesta este și al meu, indiferent dacă Sibby este sau nu

colega mea de cameră, indiferent dacă Sibby este sau nu *prietena* mea. Orașul acesta este casa mea.

Apropiindu-mă de casa de marcat, zăresc cu coada ochiului o pată albă pe podeaua uzată din stejar, o bucată de hârtie pe care probabil a scăpat-o cineva, pe care mă aplec să o ridic. Trebuia să fi măturat podeaua aseară, unul dintre punctele de pe lista de sarcini înainte de închidere, dar atenția îmi fusese abătută de Reid, care mă aștepta să mergem la Stânjenitorul Summit Espresso-Ceai de Plante, stând lângă ușă ca o statuie din suburbia copilăriei mele.

Când o prind însă între degete, simt același freamăt de emoție ca atunci când el se afla în fața mea, despărțiți de teighea și de secretul meu. Nu este nici pe departe un crâmpei de hârtie. Este un dreptunghi perfect și imaculat. Dintr-un carton foarte gros, cu colțurile rotunjite, opțiune care implică costuri suplimentare. Cerneală neagră, în relief astfel încât poți simți fiecare literă când îți treci buricul degetului mare peste ele. Un adorabil Glyphic serif – ce surpriză!

Informațiile strict necesare. Un nume, o funcție, un sediu, o adresă de e-mail.

Un *semn*.

Pentru prima dată în ultimele luni, o idee îmi străfulgeră prin minte. O idee scandaloasă, poate, dar cu toate acestea – o idee.

Să-i scriu lui Reid Sutherland și să-l întreb dacă vrea să facă parte din planul meu.

Capitolul 4

În următoarele șase zile, sunt obsedată nu de un cuvânt, nu de o literă; nici măcar de vreun nume.

În schimb, sunt chinuită de un singur sunet; şuieratul acela scurt, plutind prin aer, care s-a auzit din telefonul meu când am apăsât butonul și i-am trimis acel email impulsiv lui Reid.

Îmi răsună proaspăt în minte când sunt la magazinul Ceceliei, lucrând ultima tură temporară, când sunt încă în starea aceea când pare complet rațional să deschid folderul „Trimise” ca să-mi pot citi scurtul mesaj, compus în grabă, la fiecare interval de – ăăă, să spunem douăsprezece până la cincisprezece minute. Îl aud toată noaptea aceea și ziua următoare, când fac eforturi disperate să mă concentrez la treabă, când apelez la sarcini precum elaborarea unor noi sisteme de coduri de culoare pentru stilourile mele (vechiul sistem nu avea de fapt nicio problemă) sau când creez o poveste pe Instagram despre cum se desenează o literă *R* neagră. Îmi spun că este inițială de la *Regret* și nu de la numele unei anumite persoane care nu mi-a răspuns încă la e-mail. Primesc un mesaj direct în care mi se spune că litera mea *R* neagră este „haha, plictisitoare”, iar singurul lucru care mă consolează este că nu mi-l închipui pe Reid având vreodată o astfel de reacție la emailul meu.

L-am auzit miercuri seară când stăteam pe canapea, cu zece mii de pagini din Google Maps deschise în navigatorul meu web, în căutarea unor plimbări prin oraș pe care aş putea foarte bine să le fac singură. De data asta a părut atât de real, chiar în ciuda căștilor pe care le aveam în urechi, încât mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Sibby deschizând ușa de la apartamentul nostru, cu ochii cufundați în propriul telefon, salutându-mă în cele din urmă cu un zâmbet plictisit și rezervat. L-am auzit din nou joi dimineață când ea a plecat la

muncă, iar eu am rămas nemișcată și tăcută în patul meu, încă amețită după o noapte agitată.

Vineri, am senzația că aş putea scăpa de această dramoletă *Inima care-și spune taina*^[9] deoarece Reid, în finalul *finalurilor* îmi răspunde la e-mail, care apare trimis la 5.01 p.m., pentru că, *bineînțeles*, așa și este. Este concis, eficient (din nou șoc și groază, evident), aproape o simplă reluare a invitației mele de a ne întâlni din nou. *Ne vedem pe Promenade*, mi-a scris. *Sâmbătă, la ora patru*. Mă holbez multă vreme la textul e-mailului. Poate a ascuns un mesaj cifrat în ce a scris, îmi spun, deși nu găsesc niciun i pentru „du-te naibii”, care ar fi destul de potrivit, dacă stau bine să mă gândesc.

Dar îl aud acum din nou, ca un ecou abia perceptibil.

Pentru că azi e duminică, a trecut o săptămână de când mi-a arătat programul acela. Pentru că e ora trei după-amiază și, dacă vreau să ajung la Promenade, până la patru, trebuie să plec cât mai curând din magazin și să prind metroul R („haha, plictisitor”) înspre Court Street. Pentru că într-o oră (știi că va fi foarte punctual!), trebuie să-i fac o propunere unui bărbat care are motive foarte întemeiate să mă antipatizeze. Pentru că dacă acceptă invitația mea, e posibil să ne vedem destul de des în viitorul apropiat.

— Pari agitată, spune Lachelle, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru comentariu, căci oprește în sfârșit şuieratul fantomatic din capul meu.

Stând în fața mea, ridică vârful de creion de pe piatra de ascuțit și ia în mână micuța lupă pe care o poartă atârnată la gât pentru a verifica muchia înclinată. Scoate un sunet dezamăgit și lasă lupa din mână, adăugând câteva picături de apă pe ascuțitoare.

— Nu, deloc, spun nonșalant, cu o voce bine dispusă, ca a unui angajat de la departamentul de relații cu clienții în ciuda faptului că ne aflăm în

camera din spate a magazinului. Lachelle a venit să testeze o marcă nouă de cerneală din coji de nuci, comandată de Cecelia în cadrul unui proiect caritabil pentru un muzeu în care sunt implicate amândouă. Mă aflu aici prefăcându-mă că trebuie să testez colecția de pixuri cu vârf metalic a Ceceliei, dar adevărul este că am venit aici pentru că Sibby și Elijah sunt în apartament și urmăresc o emisiune de televiziune despre încercări dezastruoase de copt prăjituri, iar nervii mei sunt prea încordați ca să mă pot purta normal în preajma lor *sau* să mă uit la prăjiturile-dezastru. Și din moment ce nu mă puteam hotărî care dintre următoarele situații ar fi mai neplăcută – ca Sibby să observe că sunt nervoasă și să nu mă întrebe ce am pățit sau ca Sibby să mă ignore –, așa că m-am gândit că mai bine fac o vizită la magazin.

Ca o reîntoarcere la locul unde a luat naștere suieratul, dacă vrei.

— Vreau să spun, precizează Lachelle, că tremurul piciorului tău face masa să se miște.

— O! Îmi pare atât de rău! spun eu, înroșindu-mă la față în timp ce îmi calmez piciorul neascultător.

— Ai vreo întâlnire sau ceva de genul ăsta? întreabă Lachelle zâmbind și ridicându-și privirea către mine.

Fâșșș! este sunetul pe care creierul meu îl emite zgomotos. Folosesc pixul Tombow, pe care tocmai îl testam, ca să reprezint sunetul pe foaia de hârtie. Seamănă dezamăgitor de mult cu un faimos logo, al enșpelea eșec al creativității mele din ultima vreme.

— O, nu.

Nu cred că îmi dă crezare, ținându-și buzele într-o expresie de neîncredere și, pentru câteva secunde de nebunie în cea mai elementară formă, îmi trece prin minte să-i mărturisesc. „E vorba despre un tip, așa spune. Este un fost client, care a descoperit că am un obicei urât”. Deși nu ne

cunoaștem foarte bine, eu și Lachelle avem o relație de amicitie când ne întâlnim în magazin. E amuzantă și amabilă și foarte talentată și, cine știe...

— Ce bine, ești încă aici, îmi spune Cecelia, intrând dezinvolt în încăpere și rupând vraja, cu un teanc de cataloage în brațe, diferite mostre de hârtie și de caligrafie, pe care le assemblează și le reassemblează în mod constant în cazul în care clienții care vin în magazin sunt în căutare de idei. M-a sunat cineva pentru tine ieri.

Simt o stare de nervozitate care îmi contractă stomacul. Dacă s-a răzgândit? Dacă s-a gândit că e mai bine ca Cecelia – ea este, până la urmă, proprietara magazinului care a realizat programele acelea – să afle ce am făcut? Dacă promisiunea pe care mi-a făcut-o a fost doar pentru a-mi distrage atenția de la viitoarea lui dorință de a-i spune adevărul fostei mele șefe?

— Daaa? spun eu, trăgându-l silaba ca și cum ar fi fost de trei ori mai lungă.

Cecelia îmi aruncă o privire curioasă, dar își vede în continuare de treabă, punând cataloagele pe unul dintre rafturile albe fixate pe pereții camerei din spatele magazinului, toate ordonate cu grijă și aranjate potrivit unei superbe scheme cromatice, două dintre multele talente ale Ceceliei.

— Da, e o clientă nouă care dorește cu *disperare* să te angajeze pentru un proiect.

Trupul mi se destinde de ușurare. „Nu a fost el. Slavă cerului că nu a fost el!”

Cecelia se întoarce către mine, cu părul ei lung, negru, drept ca o perdea – nu are nici măcar o urmă de fir alb cu toate că se apropie de cincizeci de ani – revărsându-i-se peste umăr și cu mâinile așezate în șolduri.

— Cu *disperare*, repetă, zâmbind cu mândrie.

— Îmi pare rău. Nu știu de ce oamenii nu folosesc formularul online pe care l-am implementat pe site-ul meu.

Chiar când rostesc aceste cuvinte, știu că nu acesta este motivul real pentru care îmi cer iertare din moment ce Cecelia nu s-a arătat niciodată deranjată de telefoanele pe care le mai primește câteodată în legătură cu mine și cu munca mea. Îmi cer iertare pentru starea de nervozitate. Pentru cauza acelei stări și necazurile pe care i le-ar putea aduce.

— Nu e nicio problemă. Spunea că e precaută când vine vorba de e-mail, zice Cecelia ridicând o mână din șold și fluturând-o nepăsătoare. Se oprește o secundă, aruncă o privire rapidă spre partea din față a magazinului ca să se asigure că nu mai e nimeni în încăpere în afară de noi trei. Cred că e o persoană *celebră*.

— Nu accepta, spune imediat Lachelle, ridicând din nou lupa în dreptul nasului și mijindu-și ochii. Acum trei luni am făcut niște invitații de petrecere pentru una dintre protagonistele din *Real Housewives* și a fost un coșmar. Am refăcut de trei ori de la începutul proiectului și nici măcar nu am văzut pe cineva care să primească o băutură în față. Ce pierdere de vreme!

— Nu este una dintre nevestele din emisiune, spune Cecelia apropiindu-se de Lachelle și trăgând cu ochiul peste umărul ei. Scoate apoi un mormăit de încuviințare pentru procedura folosită de Lachelle. Mi-aș fi dat seama.

— Nu ți-a spus cum o cheamă? Nici nu știu de ce întreb măcar. Nu am în plan să iau clienți noi, nu înainte de a realiza proiectul la termenul pe care mi l-am propus.

Se uită la mine și scutură din cap.

— A lăsat numele și numărul asistentei sale. A spus că poți să o suni oricând.

— Eee, o asistentă, spune Lachelle. Da, neapărat trebuie să o suni.

— Părea drăguță, adaugă Cecelia. Nu cred că ar arunca o băutură în fața cuiva. Probabil ar plăti

foarte bine. Dacă e vreo vedetă importantă, ar putea fi o afacere bună pentru tine.

— Ei bine, sunt... mă opresc și încep să-mi strâng meticulos lucrurile ca să am timp să-mi adun gândurile. Nu i-am spus încă Ceceliei despre proiectul la care lucram, în special pentru că – având în vedere creativitatea mea defectă – e posibil să nu ducă la nimic. Cred că sunt prea aglomerată acum, spun în final, părând la fel de convingătoare ca atunci când am negat că aş merge la o întâlnire.

Lachelle mă privește ȱuguindu-ȱi buzele în aceeaȱi expresie de neȱncredere de mai devreme.

— Eȱti sigură?

ȱmi trag geanta peste cap ȱi ȱmi netezesc partea din faȱă a rochiei. E dintr-un material fără imprimeuri, ca să nu agravez situaȱia cu Reid, care astăzi probabil va reveni la costumaȱia echipei de debateri. O rochie cu mâneci scurte tip tricou de un verde smarald despre care Sibby spune mereu că arată drăguȱ în combinaȱie cu părul meu ȱaten deschis ȱi o geacă din denim pe deasupra. Probabil ar fi trebuit să iau în considerare dacă diferitele broȱe ȱi nasturi din email cu care sunt ornate buzunarele din faȱă i-ar putea distrage atenȱia. Pe unul dintre ele scrie *Păstrează NYC ciudat în continuare*, ceea ce lui Reid nu cred că i se va părea foarte ȱnduioȱător având în vedere că ciudaȱenia New York-ului se clasează probabil pe prima poziȱie în topul celor 100 de „Motive Pentru care Urăȱte Acest Oraȱ”.

Când ȱmi ridic privirea, Cecelia ȱi Lachelle se uită amândouă la mine cu aceeaȱi expresie nedumerită, probabil din cauza tăcerii mele neobiȱnuite. Ele două sunt prietene bune – cam acum vreo cinci ani, Lachelle a urmat unul dintre cursurile de caligrafie ale Ceceliei ȱi a fost o elevă atât de bună ȱncât au continuat apoi colaborarea. Ies chiar ȱi ȱmpreună – sunt amândouă măritate, amândouă au copii, deȱi ai lui Lachelle sunt mai

mici decât adolescenții Ceceliei. Amândouă au ceea ce eu numesc setul de trăsături magice al caligrafilor – o încredere liniștită, echilibru, aceeași abilitate care le permite să pună o peniță înmuiată în cerneală pe hârtie și să creeze ceva frumos. Dintr-o mișcare continuă, fără pauze pentru ștersături sau ca să o ia de la capăt.

Simt din nou cum mă strânge durerea singurătății, a nostalgiei. Am venit în după-amiază asta aici ca să nu fiu singură, ca să scap de *șuierat*. Dar chiar și conversația mărunță pare riscantă – nu pot de fapt pomeni nimic despre Reid fără să explic circumstanțele în care l-am cunoscut, ceea ce ar fi catastrofal. Nu sunt suficient de sigură pe mine în acest moment ca să vorbesc despre termenul limită al proiectului și mi-e jenă să le spun că mă aflu într-un blocaj.

— Sunt *foarte* sigură, spun cu detașare.

Cecelia ridică din umeri și trage scaunul de lângă Lachelle.

— O să păstrez legătura, totuși. Pentru orice eventualitate.

— O să se răzgândească, spune Lachelle privind în sus spre mine, zâmbind și făcându-mi cu ochiul complice. E distrasă de o întâlnire la care merge.

Cecelia se oprește înainte să apuce să se așeze bine pe scaun, iar privirea i se luminează.

— Întâlnire? Ce drăguț!

„Ce drăguț!” Așa spun mereu oamenii căsătoriți când află că mergi la o întâlnire. De parcă după optzeci și șase la sută dintre întâlnirile la care mergi în orașul ăsta nu-ți pui mereu problema că poate ar fi mai bine să faci un jurământ solemn cu tine însăși și să renunți cu totul la bărbați.

— *Nu* este o întâlnire. Rostesc propoziția cu cea mai mare doză de hotărâre de când am ajuns aici. Cecelia, care stă acum jos, îi face un semn lui Lachelle cu cotul și zâmbesc amândouă către mine. Îmi dau ochii peste cap cu o expresie binevoitoare și îmi verific telefonul. Dacă plec

acum, nu o să întârzii, dar mă simt la fel de agitată ca atunci când am ajuns la magazin. O să-l iau pe cel marca Tombow, îi spun Ceceliei, aruncând pixul în geantă. Poți să-l pui în contul meu?

— Sigur, spune Cecelia, dar devine în scurt timp neatentă, întinzându-se să ia o foaie de hârtie ca aceea pe care desenase Lachelle.

— Pe curând, fetelor! spun în timp ce ocolesc masa.

— Meg. Vocea lui Lachelle mă oprește în timp ce eram pe punctul de a intra în încăperea din față a magazinului. Ai anunțat pe cineva unde mergi, nu?

Rămân nemișcată, dorindu-mi să pot da rapid un răspuns dezinvolt. Dar această modalitate neînsemnată de a purta cuiva de grijă – codul acesta de prietenie care insistă în continuare pentru folosirea unor altfel de strategii de siguranță – mă face să simt o apăsare fulgerătoare a lacrimilor dedesubtul pleoapelor. Îmi ia o secundă să-mi revin, după care mă uit peste umăr, zâmbind luminos.

— Desigur, am mințit. Dar mă simt atât de recunoscătoare încât adaug: la Promenade e un loc public, nu sunt probleme.

— Distracție plăcută! strigă în urma mea, dar ea și Cecelia sunt cufundate deja, una lângă alta, asupra desenului în cerneală, întruchipând imaginea unei prietenii confortabile, de care nu știu dacă voi mai avea parte vreodată.

În timp ce ies pe ușă, râsul cristalin al Ceceliei răsună în spatele meu și simt cum mă cuprinde din nou sentimentul de singurătate din ultimele luni.

Fââșș, aud în timp ce ușa se închide în spatele meu.

Până la urmă, ajung cu șase minute mai devreme.

Pe Montague e aglomerat – soarele strălucește, afară e frumos și toată lumea pare să aibă expresia

aceea uimită pe chip ca și cum ar spune „Slavă Domnului, s-a oprit în sfârșit ploaia”. În loc să mă concentrez la indicatoare – de teamă să nu fac ceva care să poarte ghinion înainte de întâlnirea cu Reid –, sunt atentă la oameni. Trec pe lângă Häagen-Dazs și zăresc un bărbat care se holbează la shake-ul de ciocolată pe care-l ține în mână de parcă ar fi un mire în fața altarului, care tocmai își vede mireasa intrând în capelă. Văd un copil care se leagănă vesel, atârnat de mâna mamei, în timp ce linge o înghețată la cornet, iar aproximativ treizeci la sută din cantitatea inițială este împrăștiată peste amândoi obraji și pe partea din față a bluzei. Văd un cuplu în vârstă în fața unei cafenele, amândoi mijind ochii la meniul prins în fereastră, după care bărbatul mai scund zice „Au sandviș-club; îți place sandvișul-club!” de parcă un sandviș-club ar fi cu adevărat o surpriză minunată peste care să dai, și nu un preparat din meniu pe care îl poți găsi în orice local la cel mult cinci străzi de locul în care te afli.

Odată ajunsă la Pierrepont Place, în fața mea se desfășoară albastrul East River. Lumina soarelui face ca apa să aibă o nuanță strălucitoare așa cum n-am mai văzut de luni bune, iar briza care îmi mângâie fața este îndeajuns de puternică pentru a mă răcori, dar nu suficient ca să mă îngrijorez că șuvițele de păr ar putea să mi se prindă în luciul de buze, adică, așa cum știe toată lumea, este tipul ideal de briză. Lângă parcare de biciclete stă o femeie care face jonglerii cu patru gheme și cântă o melodie despre pisici-astronaute (din ciclul *Păstrează NYC ciudat în continuare*, bineînțeles) și, deși în mod normal m-aș gândi la acest moment ca la oportunitatea ideală de a-mi întoarce privirea și a mă preface că am găsit ceva interesant pe telefon, momentele acelea, în care m-am lăsat furată de activitatea de a privi oamenii, mă fac să mă simt ca sub efectul unei vrăji și nu sunt deloc pe fază când unul dintre gheme mă lovește în cap.

Timp de câteva secunde, mă simt puțin ca tipul cu milkshake-ul de ciocolată sau ca bărbatul cu sandvișul-club și, pentru prima dată după *fâââșș*, îmi amintesc de ce m-am gândit că asta ar fi o idee bună. Chiar dacă Reid mă va refuza, să vin aici, în preajma tuturor acestor oameni, îmi va face bine.

Trebuie doar să supraviețuiesc acestei unice întâlniri, la care am ajuns, cum am mai spus, cu șase minute mai devreme, ceea ce reprezintă un avantaj absolut din moment ce pot să...

Doar că, ce să vezi! E deja aici.

Stă la vreo douăzeci de metri mai jos, pe Promenade, cu antebrațele odihnindu-i-se pe balustradă și palmele împreunate în față, privind peste râu către oraș. Fără doar și poate, ținuta lui nu este una business casual, ci poartă în schimb ceva asemănător cu ceea ce îmbrăcase acum o săptămână – teniși, jeanși, o jachetă. Poate este vestimentația lui de duminică. Probabil că așa o și etichetează în garderoba lui extrascorțoasă. Profilul său, chiar așa de la distanță, este ridicol de atrăgător.

Aleg câteva litere din cuvântul acela care mă obsedează. Fața lui arată *șic*.

Își îndreaptă ținuta în timp ce mă apropii de el ca și cum mi-ar fi simțit prezența și, când se întoarce înspre mine, între noi mai sunt câțiva pași pe care îi fac stângaci, timp în care nu se întâmplă nimic, iar el stă pur și simplu acolo și așteptându-mă. Mă simt ca și cum aș păși către o sentință la moarte înspre ochii aceia albaștri, nemișcați, care mă fixează. Mă întreb dacă va spune „Bună ziua”.

— Salut, spune în schimb.

Încerc să nu-mi las sprâncenele să se ridice într-o expresie de surpriză.

— Mulțumesc că ai venit.

Pe banca de lângă noi stă o femeie, pe care nu o observasem până acum. Ține o cană de voiaj într-o mână și telefonul în cealaltă și îl fixează pe Reid cu gura întredeschisă, un gest pe care probabil l-aș

face și eu dacă aș sta acolo unde stă ea și l-aș vedea pentru prima oară. El nu pare să observe, iar eu totuși spun „Vrei să ne plimbăm?” și sunt ușurată când aprobă din cap, făcându-mi semn cu brațul ridicat să continui. Poate doamna din spatele nostru a oftat.

— Deci... spun, făcând un efort să mă aliniez celui dezinvolt „Salut” cu care m-a întâmpinat. Cum ți-ai petrecut weekendul?

Se uită înspre mine și clipește. În mod sigur nu se va obosi să participe la o astfel de conversație mărunță. Aș fi putut foarte bine să-l întreb care sunt bolile cu transmitere sexuală pentru care și-a făcut analize.

— La mine a fost OK, continui, ca și cum el ar fi răspuns deja. Sigur, ieri a plouat toată ziua, așa că am stat mai mult în casă. E destul de frumos afară azi, totuși.

Dacă Sibby ar fi fost aici, mi-ar fi reamintit că a vorbi despre vreme în acest fel este practic echivalent cu a avea propoziția „Sunt din Vestul Mijlociu” tatuată pe figură. Ce-ar fi ca data viitoare când deschid gura să pomenesc de un târg de vechituri de care am auzit? Sau să subliniez că geanta pe care o port am luat-o la jumătate de preț, cu o reducere suplimentară de cinci procente pentru un fermoar care face figuri? Oare Reid ar fi interesat de părerea mea despre maioneză în comparație cu Miracle Whip?

— Ai zis ceva despre o idee care ți-a venit, spune Reid și în mod evident nu se referă la treaba cu maioneza versus Miracle Whip.

Îmi dreg glasul, hotărâtă să sar peste conversația mărunță pentru binele comun al amândurora.

— Da. Ei bine, mă gândeam la ce ai spus săptămâna trecută. Că nu ai dat de semne care să-ți spună ceva aici?

Privirea îmi alunecă înspre el. Își ține mâinile în buzunarele gecii. Fruntea îi este înclinată spre

pământ. Ascultă, dar păstrează o atitudine rezervată.

— Ei bine, semnele sunt, cum ar veni... punctul meu forte. Având în vedere munca pe care o fac, sunt mereu interesată de semne... mesajul pe care ni-l transmit, felul în care îl transmit.

Se oprește din mers, iar eu apuc să fac încă o jumătate de pas, după care mă opresc și eu, uitându-mă înapoi către el. Are o privire foarte serioasă, genul de expresie care ar trebui ștanțată pe o monedă.

— Nu vorbeam la sensul propriu.

Cred că tonul ușor blând din vocea lui exprimă compasiune. *Dragă jurnalule, mi-l imaginez scriind mai târziu. Astăzi am întâlnit o femeie care purta prea multe insigne și care nu înțelege ce este aceea o metaforă.*

— Nu, adică... bineînțeles, îmi dau seama. Dar când m-am mutat aici, semnele fizice, într-un fel... – privesc linia orizontului dinspre Manhattan, tot amestecul acela haotic de cenușiu și sticlă – m-au ghidat.

Urmează un interval prelung de tăcere în care Reid se uită pur și simplu la mine. Mă gândesc că poate concepția mea despre organizare este diferită de a lui, în ciuda faptului că, în mintea mea, îl vedeam aranjându-și ținutele pe zile și scriind în jurnal; nu știu de ce anume – poate din același motiv pentru care am simțit acea conexiune ciudată cu el săptămâna trecută și, la fel, acum un an – simt că înțelege. Că dorește ca eu să continui.

Am continuat să mergem.

— Particip la un proiect. Termenul limită este în iulie și, deși pare că mai este mult timp până atunci, lucrurile nu stau chiar așa pentru că... Mă opresc, mi s-a pus un nou în gât. Am un blocaj atât de mare încât nu mai sunt în stare să rostesc niciun cuvânt, situație pe care aș califica-o drept antonimul ironiei, oricare ar fi acesta. Pentru că nu

reuşesc să mă concentrez la muncă în ultimul timp, spun, însă.

— Pare greu de crezut.

— Ce anume?

Îşi îndreaptă privirea către unul dintre pontoanele de dedesubtul nostru, unde era în desfăşurare un fel de partidă de *kickball*, iar ţipetele ocazionale şi distante de bucurie sau de protest se furişau până la urechile noastre.

— Pentru că tu... proiectele de caligrafie, am vrut să spun. Sunt foarte... creative.

Am strâns din buze într-un gest de nervozitate. Felul în care a rostit cuvântul *creativ* – ca şi cum l-ar fi pus între ghilimele – face să pară că ar fi doar un hobby, nu ceva serios. Îmi spun în gând că mai bine o las baltă, dar, în mod neobişnuit, mă ia gura pe dinainte.

— Crezi că oamenii creativi nu au nevoie să se concentreze?

— N-am spus asta.

— Munca pe care o fac eu este un business şi...

— Am vrut să spun că pare interesant ceea ce faci. Este foarte variat.

— Aha.

Mă gândesc să-i explic semnificaţia aforismului *Înfloreşte acolo unde eşti plantat!* şi cum toată lumea pare să dorească în ultimul timp acelaşi fel de caligrafie – scris ornat, vertical, cu linii îngroşate, subţiate în partea inferioară. Dar probabil e o temă prea mărună ca să o deschid. Cel puţin am schimbat schemele de culoare.

— Nu este aşa? întreabă el, iar adevărul este că, chiar dacă nu-l cunosc deloc pe Reid, am din nou acel sentiment în ceea ce-l priveşte, al unui fel de profunzime. Nu pune niciodată o întrebare la care nu doreşte să ştie răspunsul. Într-o lume în care standardul este un „Ce mai faci?” spus pe nerăsuflăte, pentru care singurul răspuns acceptabil cu adevărat pare să fie neutrul „Bine”, atenţia pe

care Reid o acordă întrebărilor pare specială. Crucială.

Ridic din umeri.

— Cred că e la fel ca și cu orice alt lucru, mă gândesc. Poate deveni repetitiv sau frustrant. Când se întâmplă asta, e ușor să faci o greșală.

Tușește. Pentru că am spus *greșală*. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș sări în râu din locul în care mă aflu: Aș muri sau aș rămâne doar mutilată? Mi se pare că mersul îmi devine efectiv mai șovăielnic, ca și cum trupul meu chiar ar lua în serios acest plan. Probabil că acolo, în străfunduri, nici nu e atât de multă mizerie pe cât spune toată lumea.

— E în regulă, spune, privind în continuare în față. Este un cuvânt obișnuit.

— Sunt sigură că munca ta e interesantă! spun fără să vreau. Variații sau ceva de genul. Încerc să mă gândesc la nisaiva cuvinte-cheie de pe absolut impenetrabila pagină de Wikipedia pentru „analști cantitativi”, pe care am citit-o săptămâna trecută când mă documentam pentru această întâlnire. Cred că am renunțat să mai citesc atunci când am ajuns la cuvântul *stochastic*, care mi-a reamintit oarecum de Reid, presupunând că semnificația sa ar fi combinația dintre *stoic* și *sarcastic*. Dar sunt destul de sigură că are legătură cu analiza matematică.

— În ce constă proiectul? întreabă Reid, întrerupându-mă intenționat.

Nu e interesat să discute cu mine despre munca lui, lucru pentru care ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Are prea multă legătură atât cu matematica, cât și cu fosta logodnică.

Mă opresc, arăt către una dintre puținele bănci goale din această porțiune aglomerată a esplanadei. După ce mă așez, îmi pun geanta în poală și scotocesc după agenda subțire, cu copertă moale, în care îmi notez ideile. Când Reid se așază lângă mine, mă rușinez la vederea chestiilor

mototolite dinăuntru – o pungă cu covrigei pe jumătate goală, probabil vreo zece bonuri șifonate de la Target. Încep imediat să vorbesc ca să-i distrag atenția și poate că tocmai acest demers pripit este o binecuvântare. Îmi oferă avantajul de a nu mă gândi prea mult la faptul că Reid este prima persoană căreia îi spun.

— E vorba despre compania Make It Happyn? Happen, dar cu y, ca să însemne și... happy.

— Nu înțeleg.

Sincer, nici eu nu înțelegeam. Denumirea este întrucâtva siropoasă și mă face să mă simt puțin jenată, dar nu vreau să recunosc în fața lui Reid, așa că vorbesc mai departe.

— Sunt un brand important pentru cea mai mare parte a retailerilor din industria de artizanat. Ei fabrică materialele pentru organizatoarele pe care ți le poți face singur. Hârtia și accesoriile și paginile de calendar.

— Ca acelea pe care le creezi tu.

— Nu chiar, spun, gândindu-mă la magazinul de mari dimensiuni, cu firmă de neon, situat pe Atlantic Avenue, pe care l-am vizitat după prima conversație la telefon cu directoarea artistică, o femeie cu o voce îndrăzneță, care vorbea rapid și pe care o chema Ivonne.

Culoarul din fața Make It Happyn a fost invadat de cumpărători, unele aranjamente au fost aproape epuizate. Am fost nesigură la început, după ce am văzut unele dintre produsele generice. Foaia pentru luna ianuarie avea un fundal complet albastru. Februarie, nuanțe de roz și de roșu. Martie, totul verde. Aprilie, picături de ploaie. Mai? Un pom de armindenii în toată regula, care ar face aforismul *Înflorește acolo unde ești plantat* să pară al naibii de subtil prin comparație.

Dar am fost și încântată de posibilitățile, de variantele pe care le pot crea. Slujba aceasta ar putea să-mi transforme cariera, oferindu-mi oportunități pe care cei mai mulți în situația mea ar

fi încântați să le aibă. Mi-ar schimba cu totul viața, mai ales acum, dacă ar însemna că îmi pot permite să trăiesc singură în apartament, cel puțin pentru o vreme.

— Bine-nțeleș, mă corectez, ridicându-mi bărbia. Sunt produse de serie, evident. Nu sunt... pierd șirul cuvintelor. „Nu conțin comentarii subtile despre vreo relație”, îmi spun în minte.

Este un alt avantaj al slujbei, ca să fiu sinceră. Cu siguranță nu voi fi tentată să inserez mesaje ridicole și nesăbuite într-o lucrare destinată marelui public.

— Unice, spune Reid, în încercarea de a fi amabil presupun. Cea mai generoasă completare posibilă a propoziției anterioare.

Îmi pipăi poșeta, înroșindu-mă la față, dar mă opresc când aud din nou fâșâitul ambalajelor.

— Așa că, spun cu voioșie ca să acopăr fâșâitul. Au cerut unui număr de trei artiști să elaboreze trei variante, paginile unei agende pe un an întreg. Dacă mă vor selecta, varianta mea va deveni un produs care îmi va purta numele.

— Aha, spune încet, aproape ca un murmur. O oportunitate de afaceri.

— Spui asta de parcă ar fi un lucru rău.

Își întoarce capul, aruncând o privire pierdută peste râu.

— Nu este. Ridică o mână și arată către Manhattanul conturat pe linia orizontului. Evident că nu.

A rostit acel *evident* de parcă este un lucru rău. Din tonul lui, reiese că oportunitățile de afaceri sunt cel mai rău lucru posibil. Ca și cum Manhattanul pe linia orizontului ar întruchipa un fel de Sauron.

Când își întoarce privirea către mine, cu ochii albaștri decolorați de strălucirea soarelui, își ia o expresie mai serioasă, asemănătoare celei pe care o avea când a venit la magazin în urmă cu o săptămână.

— În ciuda a ceea ce ai putea crede despre munca mea, spune, nu sunt un fel de consultat în domeniul afacerilor. Nu în asta constă munca mea.

— N-am nici cea mai vagă idee în ce constă munca ta.

— Ți-am spus. Sunt anali...

A venit rândul meu să fac un semn cu mâna prin aer.

— Am căutat pe internet. Tot nu înțeleg ce înseamnă. Matematică, asta e tot ce-mi vine în minte. Trebuie să fii inteligent pentru asta.

Colțurile gurii i se ridică, cel din partea dreaptă mai mult, și o superbă cută decorativă îi apare pe obraz, plecând de la bărbie, descriind un plonjon delicat spre exterior și revenind din nou către obraz. Cuta aceea – a fost vizibilă doar o secundă, poate două, dar suficient pentru a mi se întipări în minte. Probabil că o să încerc să o desenez mai târziu. *Fââșșș.*

— Nu vreau să-mi acorzi asistență pentru afacerea mea, spun, întorcând capul. Nu asta vreau să-ți propun...

— Ce vrei să-mi propui, atunci?

— Obiectivul este să fac să-mi vină inspirația, spun trăgând adânc aer în piept pentru a-mi face curaj.

Îi povestesc pe scurt despre semne, despre inspirația pe care mi-o oferă, despre cum literele înscrise pe ele, în special cele din oraș, conțin *multe* variații. Îi arăt o pagină din agendă unde făcusem o listă cu unele dintre cele mai faimoase indicatoare scrise de mână din oraș. Scot telefonul ca să-i arăt harta pe care am salvat-o, cu puncte micuțe roșii care marchează toate locurile unde intenționez să merg, dar înainte să apuc să-l deblochez, Reid începe să vorbească.

— Nu prea înțeleg de ce ai vrea să mă implic și eu. Nu știu nimic despre litere.

— Pentru că te pricepi la numere.

E o declarație, nu o întrebare și singura lui reacție este o altă înclinare politicoasă din cap. Gestul lui reprezintă în același timp o aprobare, dar și o invitație de a continua să-mi explic pe deplin intențiile.

Dar nu știu sigur dacă pot face asta. Nu sunt sigură că pot fi la fel de cinstită și de directă ca el. „Ți-am găsit cartea de vizită și am simțit că este un semn”.

Așa că ridic din umeri nonșalant, ca și cum aș face astfel de lucruri tot timpul.

— Data trecută când am vorbit, ai spus că urăști orașul ăsta. Și m-am gândit că aș putea...

Devine mai rigid. Iar asta spune multe, pentru că și așa este un tip rigid.

— Ți-e milă de mine.

Tonul lui este tăios.

— Ce? Nu! Mi-a trecut rapid prin minte să-mi deschid geanta și să-i arăt covrigeii și bonurile de la Target. „Arăt eu ca o persoană căreia i-ar fi milă de tine?” aș spune.

— Pentru că eu nu... Nu sufăr după despărțirea de Avery.

Acea clarificare. Bun.

— Am vrut să am pe cineva care să mă însoțească, zic la repezeală și îmi dau seama că ar fi trebuit să menționez asta de la început.

Nu este întregul adevăr, dar este cu siguranță o parte din el. Am într-adevăr nevoie de companie, iar Reid – singura ființă din acest oraș, din acest univers care îmi știe secretul – ar putea fi, oricât de straniu ar suna, persoana potrivită pentru această misiune.

Nu spune nimic timp de câteva secunde. Apoi se ridică, își îndeasă mâinile în buzunarele de la geacă și își întoarce din nou privirea către mine. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, aș fi interpretat această mișcare ca pe un gest nelalocul lui, un mod prin care cineva îmi vorbește de sus, la propriu. Dar fața lui Reid este contemplativă,

ținuta lui, relaxată. Cred că pur și simplu avea nevoie să se miște, oricât de puțin.

— Cineva mi-a spus recent că ar trebui să încerc să-mi mențin mintea ocupată.

Știu că nu i-ar plăcea, dar acum categoric îmi e milă de el. Sentimentul devine mai puternic când Reid își scoate o mână din buzunar și începe să tragă de mânecile jachetei – un gest mărunț, reflex, care îmi oferă ocazia să descifrez o gamă întreagă de sentimente. Disconfort. Dezorientare la gândul acestei noi perspective.

— Păi, vezi? Vocea mea este atât de... *bine dispusă*. Ar putea fi o idee minunată. Chiar dacă va fi groaznic, mintea ta va fi ocupată gândindu-se cât de groaznic este. Zâmbesc în sus, în direcția lui, iar pe chip îi apare o expresie scurtă de *încântare*. După care se așterne din nou liniștea, iar Reid privește în jos către dalele cenușii în timp ce eu sunt în expectativă, cu agenda în mâini.

— Este un *y* în loc de un *e*? spune el într-un final.

Arunc o privire în sus către el și am nevoie de o secundă ca să îmi dau seama. E vorba despre Make It Happyn, bineînțeles.

— Da.

— Pentru că dacă vei avea această agendă, vei fi fericită. Rostește cuvintele pe un ton categoric. Stocastic. Dacă fusese și el prezent în ședința de marketing când fusese propusă această idee? Probabil că toată lumea se evaporase de la simpla forță a nemulțumirii de pe fața lui.

— Cred că asta e ideea.

— E ridicol.

Îl aprob printr-o mișcare a capului și privesc în jos către agendă. O să fie bine dacă fac asta singură. Mai bine pentru mine, chiar.

Își drege glasul și așteaptă să mă uit din nou în sus, către el. Mă fixează cu o privire care, în acest moment, nu mai este atât de tristă. După care spune:

— E ridicol, dar o voi face.

Capitolul 5

Îi dau un mesaj lui Reid să ne întâlnim lângă The Garment Worker, o statuie masivă, din bronz, a unui bărbat în vârstă purtând o kippa¹²¹, care trudește aplecat deasupra unei mașini de cusut manuale – un omagiu adus muncitorilor din industria textilă a New York-ului, odinioară înfloritoare. Mă simt mai liniștită așteptând lângă această operă de artă, căci nu am rezonat niciodată cu ritmul din Midtown, iar Times Square, chiar dacă se află la câteva străzi distanță, își întinde până aici umbra stridentă cu toată aglomerația aceea de claxoane și girofaruri care îți poate provoca o migrenă oculară, și care, într-un fel de neînțeles, reprezintă deliciul turiștilor. Chiar dacă locul unde mă aflu este destul de zgomotos, mai ales într-o după-amiază de miercuri, încremenirea tăcută a sculpturii îmi oferă alinare. Și, pentru că am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme – ca și cum aș încerca să fiu mai scrupuloasă decât partenerul meu de plimbare –, am avut la dispoziție o grămadă de vreme ca să mă simt alinată.

În cea mai mare parte a timpului m-am gândit la două lucruri: unu la mână, la lista de adrese pe care le-am extras și pe care le-am comparat cu harta de pe telefon, revizuiind traseul stabilit al plimbării. Dacă planificasem corect – iar acest lucru este discutabil din moment ce nu știi niciodată când un semn pictat manual se estompează odată cu trecerea timpului sau o clădire nou-construită îi blochează vizibilitatea – eu și Reid ar trebui să putem vedea cel puțin o duzină de semne astăzi. Fie că îmi place sau nu acest cartier, Garment District oferă posibilitatea de a admira multe indicatoare, iar câteva dintre acestea – în special cel al unui magazin de modă din anii șaizeci – conțin și desene. Lista pe care am

întocmit-o mă face să mă simt productivă și pregătită. Gata să fac față provocării și să-l întâlnesc pe Reid pe un teren solid, cu o misiune comună de dus la îndeplinit.

Al doilea lucru care-mi stă pe creier este faptul că, asemenea oricărei femei de pe această planetă, m-am trezit bineînțeles cu două noi coșuri pe frunte exact în ziua în care am ceva important de făcut alături de o persoană în fața căreia doresc să arăt prezentabil. Evident că acest ultim gând nu-mi dă pace și mă împinge să-mi ating fața la fiecare patruzeci și cinci de secunde, fără absolut niciun sens.

Exact asta fac în momentul când sosește Reid. Astăzi nu s-a lăsat ademenit de dulapul cu ținute casual, ba mai mult, a dat foc dulapului și i-a aruncat cenușa peste mări și țări, pentru că s-a îmbrăcat la costum. Albastru-închis, aproape negru. Strâns pe corp. Cămașă albă, cravată gri. O geantă de poștaş, purtată peste piept.

Reid cel de pe Wall Street.

Nu ar trebui să fie cu adevărat o surpriză. Reid alesese ziua și ora ca să se sincronizeze cu o întâlnire pe care a pomenit că o are în zonă și care mai mult ca sigur că avea legătură cu slujba lui cea pretențioasă. Cumva însă, ținuta lui mă face să tresar, iar el, ca și cum și-ar da seama, mă salută cu un gest din cap și rămâne pur și simplu timp de câteva secunde privind în sus la bărbatul încremenit și sobru care coase la mașină.

Încleștez lista atât de puternic încât foaia de hârtie aproape se îndoaie în mâinile mele.

— Interesant, nu? spun în cele din urmă, apropiindu-mă de el. E pentru prima dată când îl vezi?

— Nu, spune el privind în direcția mea după care își întoarce capul și se uită înspre Seventh. Acolo e un magazin cu accesorii de nuntă la care am fost.

Nu a spus-o cu vreo urmă de răutate, însă când rostește cuvintele am impresia că e ca și cum s-ar fi eliberat un fel de gaz toxic în atmosferă, iar toată lumea pe o rază de un kilometru se oprește în loc și tresare.

— Exact, spun, sperând că fața mea nu s-a transformat în emoji-ul pe care-l folosești atunci când vrei să exprimi nervozitatea. Sunt multe magazine cu accesorii de nuntă și textile în zona asta.

Bizareria aranjamentului nostru, a faptului că eram împreună chiar și într-un context ca acesta, mă cuprinde din nou, iar prin minte îmi zboară gândul că ar fi bine s-o iau la sănătoasa și să dau uitării întreaga afacere.

Se ciocnește de mine un trecător dintr-un mic grup de turiști gălăgioși, care râd și se holbează toți la telefonul unuia dintre ei, iar când, în urma impactului, mă izbesc de umărul lui Reid, mă prinde cu o mână de cot și strigă către bărbat: „Uite-te pe unde mergi, idiotule!” Sunt destul de sigură că tipul nu-l aude, dar replica mă surprinde suficient de tare încât să mă facă să las deoparte inhibițiile.

— *Uau*, spun privind cu ochii mari către Reid. L-ai făcut idiot pe tipul ăla!

Îmbujorarea pe care am așteptat-o seara trecută când eram în magazin apare acum, abia perceptibilă, chiar în partea de jos a pomeților lui Reid.

— Vreau să spun că nu mi te imaginam rostind un cuvânt precum *idiot*. Își încruntă sprâncenele, așa că adaug pentru clarificare: Am crezut că insultele pe care le folosești ar fi ceva de genul, nu știu... pungaș, ticălos. *Mai de moda veche*.

— De ce tocmai astea?

Vocea lui este la fel de inexpresivă ca și până acum, dar ochii îi sunt dornici, iar mâna lui este fără doar și poate tot pe cotul meu, care s-a transformat dintr-odată într-o zonă proaspăt

erogenă de existența căreia nu fusesem conștientă până acum.

Ridic din umeri, iar mâna i se desprinde de brațul meu. Poate nu ar trebui să menționez treaba cu *Masterpiece Theatre*.

— Ai vorbit ca un newyorkez.

Mușchii maxilarului i se încleștează.

— Ai spus că sunt multe lucruri de văzut aici, spune el.

— Cu siguranță!

Tonul vocii mele este din nou prea voios. Încerc să par mai puțin bine dispusă când îi întind lista, iar el se uită în jos la hârtie pentru câteva secunde, cu sprâncenele încă încruntate.

— Ar trebui să inversăm primele trei cu ultimele două, spune. E mult mai eficient.

Privesc lista peste umărul lui, după care glisez cu degetul mare peste ecranul telefonului mobil uitându-mă cu atenție la hartă. *Fir-ar să fie!* Are dreptate.

— A fost nepoliticos din partea mea, spune brusc, iar eu îmi ridic ochii înspre el. Are cearcăne, iar privirea de un albastru strălucitor și pătrunzător pare obosită. Să folosesc acel cuvânt, adaugă.

Zâmbesc. Știu la ce cuvânt se referă – imediat după ce l-a rostit, mi l-am imaginat scris cu niște caractere *foarte* fără serife. *Idiotule*. Mă prefac însă că nu înțeleg despre ce vorbește.

— Eficient? spun, căscând ochii exagerat de mult.

Pare să-i facă plăcere acest lucru, *fâșâitul* revine pentru o clipă, iar tensiunea dintre noi, deși nu dispare, devine mai ușor de gestionat. Îmi aduce aminte de momentul în care un profesor ne pune să ne împărțim în perechi, de minutele acelea de la început când stai lângă o persoană pe care *simți* că nu o cunoști foarte bine, chiar dacă a stat la doar câteva bănci distanță de tine tot anul școlar.

Începutul e cu adevărat promițător. Primele trei semne – eficient, n-am ce spune! – sunt încă

vizibile și, deși primul este cam inexpressiv, doar niște variații de mărime ale aceleiași bloc de text, al doilea și al treilea sunt interesante, practic niște bannere gigantice, pictate manual și instalate pe fațadele din cărămidă ale clădirilor, conținând diverse anunțuri așezate unul deasupra celuilalt și scrise într-un amestec de stiluri. Pentru fiecare dintre ele ne oprim și căutăm un loc de unde să pot face fotografii fără să stăm în calea trecătorilor, un fel de mișcare ritmică la care participăm amândoi înainte să pornim către următoarele destinații de pe listă. De câteva ori, Reid îmi ia telefonul din mână și fotografiază dintr-un unghi mai bun, înălțimea și brațele lui cele lungi reprezentând un adevărat avantaj. Câteodată, traversează strada sau se reazemă de o mașină parcată ca să ajungă mai aproape. Când vorbim, mă face să mă simt în siguranță, îmi acordă atenție – mă întreabă cum se cheamă un anumit stil de scriere sau ce înseamnă vreun termen pe care îl folosesc pentru a desemna o anumită parte a literei. La un moment dat, îl tachinez îndemnându-l să urmărească unele dintre scurtele mele tutoriale ca să exerseze noțiunile fundamentale, îi înmânez cartea mea de vizită și îl invit să-mi viziteze pagina de internet. Nu știu de ce, dar simt fluturi în stomac când îl văd cum îmi ține cartea de vizită în mână și cum se uită la designul minuțios. E ca și cum aș asista, pe furiș, la un moment intim, asemănător celui în care cartea lui de vizită era în mâinile mele pe când eram în magazin.

O îndeasă cu grijă în buzunarul de la piept și apoi, cu un aer serios, se bate cu mâna peste sacou, o singură dată, ca și cum ar vrea să spună că intenționează să urmărească unul dintre acele tutoriale, iar eu îmi simt fața înroșindu-se de satisfacție.

De pe la al șaselea indicator încolo, lucrurile încep să se complice. Ratăm două semne unul după altul, fie pentru că informațiile găsite pe

internet nu sunt foarte precise, fie din cauza vreunui obstacol care le ascunde vederii. Următorul este prea șters, iar textul nu mai este vizibil. Vine apoi rândul panoului de la magazinul de modă, care părea să aibă un potențial atât de mare, însă nu știu dacă mi-am notat eu greșit adresa, căci nimic din ceea am văzut online nu se regăsește la fața locului. Verific din nou harta și măresc imaginile provenite de la diferiți sateliți; îl rog pe Reid să încerce pe o altă aplicație în timp ce eu caut locul. Mă simt constrânsă și rușinată, iar Reid propune să trecem la următorul obiectiv.

În plus, trotuarele par să se aglomereze din ce în ce mai mult. Strategia noastră de a nu sta în drumul trecătorilor devine mai dificil de pus în practică. Atitudinea și așa rigidă a lui Reid devine și mai încordată; pare nervos și nerăbdător – urăsc *New York-ul* –, iar eu, la rândul meu, sunt cuprinsă de neliniște. Văd indicatoare care nu sunt în lista mea, mă întreb dacă ar trebui să mă opresc, după care mă străduiesc să mă concentrez din nou la traseul inițial. Cerul se înnorează mai tare decât atunci când am sosit, la fel de cenușiu precum clădirile care par să se profileze amenințător din toate părțile, iar semnele încep să fie mai dificil de reperat.

La intersecția dintre Sixth și 36th se află un semn de existența căruia am aflat de pe un blog, dar mă întristez când ne apropiem, căci părțile vizibile sunt estompate și peste tot se întinde o schelă de construcție, împiedicând vederea. Zgomotul este asurzitor – un scrâșnet metalic dezolant. Eu și Reid suntem nevoiți să țipăm unul la altul când vrem să propunem un unghi din care am putea vedea mai bine; la un moment dat, pentru că nu ne mai înțelegem de niciun fel, o luăm fiecare în direcția opusă și sunt nevoită să mă aplec către el și să-l trag de mânecă printr-o pasarelă care traversează schelele și care ne-ar putea aduce mai aproape de semn. În scurtul timp cât ne ia ca să ajungem în

partea cealaltă, zgomotul șantierului se aude parcă și mai puternic, de parcă ne-ar răsună direct în oase, și simțim cum spațiul păstrează căldura fiecărui trup care trece pe acolo. Când ieșim din nou la lumină, privesc în sus spre Reid și îl văd cum își descleștează maxilarul ca și cum și ar fi ținut dinții strânși tot timpul cât am traversat.

— O să încercăm să-l vedem pe acesta.

Deschid deja aplicația de fotografiat de pe telefon.

— Tot nu se vede. Poate doar două dintre litere.

Are dreptate, dar nu vreau să abandonez. Mă uit în jur sperând să găsesc un alt traseu, vreo scară către înaltul cerului care să mă lase să mă apropii mai mult. Semnul pare să aibă o semnificație importantă – fundalul, de un roșu aprins; singura literă pe care o zăresc – un *W* – are o umbră pe care nu a avut-o niciunul dintre celelalte semne, iar dedesubt, sunt absolut sigură că există un text. Cum ar fi dacă aș...

Apoi începe să plouă.

Nu e însă o ploaie domoală, cu picături rare, ci o răpăială care începe brusc, cu putere, îmbibând imediat totul în jur. Ploaia îi face pe oameni să se împrăștie care încotro și toți cei din apropierea mea și a lui Reid o iau la goană în căutarea unui adăpost, cei mai mulți înghesuindu-se înapoi sub schelele de sub care Reid a fost atât de ușurat când a ieșit la lumină. Unul dintre avantajele de a avea o geantă uriașă și lălâie este că mi-o pot pune deasupra capului, deși gestul devine caraghios când Reid apelează și el la propria geantă, care se dovedește suficient de spațioasă pentru o depozita o umbrelă. Deși deține în vocabular cuvinte precum *idiot* cu siguranță nu se comportă așa, pentru că deschide umbrela deasupra capului meu și nu al lui, făcându-mi semn spre partea cealaltă a drumului, către o copertină albastră, unde o femeie scundă și agitată trage de un stativ cu suluri de țesături pentru a-l băga înapoi în magazin. În timp

ce alergăm lipăind pe asfaltul ud, cu hainele stropite de mașinile pe care încercăm să le evităm, Reid stă la o jumătate de pas în spatele meu. Nu sunt sigură, dar am senzația că își ține mâna la o mică distanță de spatele meu.

Fără să mă atingă. La o mică distanță.

Când ajungem în cele din urmă la adăpost, petrecem amândoi câteva secunde în care evaluăm pagubele. Dresurile îmi sunt ude până la genunchi, rochia, îmbibată de apă, mi s-a lipit de coapse. Costumul lui a căpătat o culoare mai închisă de la umezeală, iar părul, o nuanță de șaten-arămiu. Îmi ridic privirea către el și simt un zâmbet de solidaritate care mi se întipărește pe față. E *amuzant*, nu-i așa? Felul în care s-au legat lucrurile...

— Nu ai umbrelă? spune, iar tonul lui nu este... amuzat.

Mă *dojenește*.

Îl privesc o secundă lungă, nedumerită de critica din tonul vocii și de felul acela arogant în care mă privește.

— Ba da, *am*. Dar nu la mine, evident.

Mă gândesc la geanta mea voluminoasă plină de tot felul de mărunțișuri. Când eram în metrou și-mi căutam cutia cu Altoids, am găsit în schimb o șosetă desperecheată, una dintre acelea sub gleznă care nu se văd peste marginea tenișilor. Este îngrozitor că nu am și o umbrelă acolo, înăuntru, dar este la fel de îngrozitor că-mi face observație pentru asta.

— Nu era în plan să plouă, spun.

Reid stă lângă mine și bombăne ceva.

— Ce?

— Am spus patruzeci la sută.

Mă holbez în continuare la el. O picătură de ploaie îi freamătă la capătul unui fir de păr care i se ondulează la tâmplă.

— Patruzeci la sută șanse de ploaie, precizează. Pe aplicația mea de prognoză meteo.

— Patruzeci la sută nu înseamnă sută la sută, nu-i așa?

Picătura de ploaie se desprinde și cade pe gulerul sacoului. Pare foarte încurcat de vorbele mele, iar maxilarul i se încordează din nou. Ca la un semn, amândoi ne întoarcem privirile către strada din fața noastră, unde ploaia cade în continuare cu o viteză incredibilă. Intre mine și el există o felie de spațiu încărcată cu energia bizară care zumzăie între noi.

— Acest nou proiect, spune în cele din urmă ridicând vocea ca să acopere răpăitul ploii pe copertina de deasupra noastră, dacă îl câștigi, o să renunți la clienții pe care îi ai acum?

O pală de vânt pulverizează o perdea de stropi înspre noi, iar eu fac un pas în spate privind asfaltul care se umezește și mai mult în jurul vârfurilor pantofilor mei. Mă simt defensivă, irascibilă – plimbarea a deviat de la traseu, am fost criticată pentru lipsa umbrelei și îi simt în continuare atingerea.

Ridic din umeri mimând o atitudine frivolă, pe care nu o simt cu adevărat.

— Probabil că nu. Îmi place să lucrez mult. Dar nu pot face mai multe chestii deodată. Proiectul ăsta îmi va oferi stabilitate și noi oportunități. Cu siguranță nu voi mai putea accepta la fel de mulți clienți.

— Tot ceea ce faci acum este pe cont propriu?

Mă uit în sus, spre el, dar îi văd doar profilul, căci privirea îi este îndreptată încă spre stradă.

— Da, răspund fără grabă, suspicios.

Nu știu cât de mult mă mai pot juca de-a frivola în acest context.

— Ce se întâmplă dacă ai o lună mai slabă?

Îmi strâng buzele. Pe de o parte, nu vreau să par o nepăsătoare îngâmfată. Pe de altă parte, exact aceasta este atitudinea lui Reid față de mine prin astfel de întrebări.

— Nu am probleme să fac rost de muncă. Am destul de mult succes.

Reid aprobă printr-o mișcare a capului.

— Dar dacă ar fi să ai parte de o lună mai slabă, spune el. Ai un S.R.L. sau ceva de genul acesta prin care să-ți poți plăti singură un salariu?

Dumnezeule! Această conversație începe să fie mai jalnică decât *mansplaining-ul*^[8], în cazul în care poate exista ceva mai rău. Este un interogatoriu bărbătesc. Atunci când ne întâlnisem pe Promenade, întrebările lui au fost directe și extrem de abrupte. Dar cel puțin nu m-au făcut să mă simt ca acum. Acestea sunt vag acuzatoare și nu-la-fel-de-vag superioare.

— Îți aduci aminte când ai spus că nu ești consultant de afaceri?

— Da, spune pe un ton serios, după care se cufundă înapoi în tăcere. După o perioadă lungă de liniște, când ploaia se mai domolește transformându-se într-o răpăială constantă, dar la fel de intensă, Reid își drege glasul și reia conversația. Cum procedezi cu asigurarea medicală?

— Uite care e treaba, spun făcând un semn din cap către partea cealaltă a străzii. Vocea îmi este în continuare veselă, dar în interior nu domnește același sentiment. Există un magazin care se cheamă Nu E Treaba Ta. Și chiar lângă el, buticul cu numele Lucruri Pe Care Nu Ai Niciun Drept Să Le întreb, continui eu.

Nu mă uit la el, dar știu... *știu* ce face acum. Privește și el tot spre partea cealaltă a străzii. Știe că nu vorbesc despre semne adevărate, dar cu toate acestea le caută cu privirea.

— Am vrut doar să spun că prețurile asigurărilor de sănătate sunt ridicate și mulți dintre cei care activează în industrii creative...

— Reid.

Când mă întorc ca să-l confrunt, cu brațele încrucișate la piept, simt o perdea proaspătă de

stropi care mă izbește din plin în partea dreaptă – hainele, fața, părul. Până acum, nu înțelesesem niciodată ce vor oamenii să spună când folosesc expresia „mă calci pe nervi”. În acest moment însă, simțeam că sunt plină de nervi.

Trag adânc aer în piept și aștept să-și îndrepte privirea către mine. Simt un curent *electric* traversându-mi trupul.

— Aș vrea să stabilim un lucru. Nu-ți plâng de milă și nici tu nu ai niciun motiv să-ți fie milă de mine. Nu sunt vreo Ileana Cosânzeana în pericol care are nevoie de influența ta stabilizatoare. Sunt bună la ce fac. Am pus pe picioare o afacere într-unul dintre cele mai nemiloase orașe din lume, afacere pe care oamenii îmi cer acum să o extind. Am crezut doar că ar fi drăguț să am o...

Mă opresc tresărind, iar un val de căldură îmi inundă chipul. Aveam de gând să spun *prieten*. Dumnezeuule, ce se *întâmplă* cu mine? De ce îi spun lui toate lucrurile astea?

— O ce? întreabă.

— Companie, spun fără vlagă. Cum ți-am am spus și înainte.

— Ai o companie.

— Nu...

Of, Doamne. Este foarte *frustrant*... cum se *întâmplă* lucrurile între noi. Cum insistă la fiecare pas, cum mă ademenește să spun ce n-ar trebui să spun. Cum nu mă *lasă* să aleg calea cea mai simplă.

— Nu asta am vrut să spun, zic.

Lumea din jurul nostru pare să devină mai tăcută, ploaia încetinește brusc, abia dacă mai burnițează puțin. Picături dolofane de apă cad de pe marginea prelatei sub care ne-am adăpostit și, în decurs de câteva secunde, numărul trecătorilor se dublează după ce oamenii ies din ascunzătorile unde s-au adăpostit de ploaie. Reid îi privește cu un aer tensionat, fermecător și trist, și, în ciuda

frustrării, am în continuare acel sentiment – de înțelegere, de comunicare.

Dar e evident că greșesc.

Ies de sub copertină. O picătură uriașă se scurge de pe marginea prelatei și mă lovește în frunte, exact acolo unde sunt coșurile. Nu am umbrelă, dar nici mândrie. Ce zi ciudată!

— Meg, spune cu o voce delicată, iar preț de o secundă mi se pare că are în ochi o privire... rugătoare poate?

Nu mai rostește însă niciun cuvânt. Nu are nimic de adăugat. Toată treaba asta a fost o povară pentru el, de la început până la final. Încearcă să-mi întindă umbrela, dar îl refuz cu o mișcare din mână.

— A fost o greșeală, spun eu, iar de data aceasta nu tușește când mă aude rostind cuvântul. *Acel* cuvânt.

Se uită pur și simplu la mine ținând umbrela aceea prostească, destinată celor patruzeci la sută șanse de ploaie, iar eu interpretez atitudinea lui drept o încuviințare suficient de clară.

Mă răsucesc și mă îndepărtez, cu sentimentul că târăsc după mine literele acelui cuvânt rău-prevestitor.

Ajung acasă cu hainele ude, părul în dezordine și cu nervii la pământ. Mă simt pur și simplu ca o pisică neîmblânzită, deși nu cred că o astfel de pisică ar putea fi hărțuită de două ori în metrou așa cum am pățit eu. Prima dată de un bărbat care tot insista să-mi cedeze locul și care, după ce în cele din urmă i-am spus că eu chiar prefer să stau în picioare, m-a făcut „afurisită nepoliticoasă”, iar apoi de prietenul lui, care se lăuda că lui mereu i-au plăcut „puicuțele” cu temperament vulcanic, holbându-se apoi cu subînțeleș, într-un fel dezgustător, la organele mele genitale. Pe când mă îndreptam spre ieșire, mi-am lipit discret guma de mestecat pe breteaua rucsacului său, o victorie

lipsită de valoare având în vedere că guma nu poate să se expandeze într-un cocon sufocant generat de ura mea feministă care să-i înghită pe el și pe imbecilul lui de prieten.

— Hei, ai ajuns acasă!

Cel mai bun indicator al furiei mele și al faptului că nu sunt deloc în apele mele este că nu simt nicio scânteie de recunoștință, de ușurare sau de speranță că o găsesc pe Sibby aici, întâmpinându-mă de parcă acest salut ar face parte din lista ei de fapte bune pe ziua de azi. O văd cum stă la masa micuță de două locuri de lângă bucătărie, cu o cutie de tăieței comandați de la vreun restaurant în față, iar singurul sentiment care mă cuprinde este enervarea. Părul ei nu numai că este uscat, dar nu este deloc răvășit. Linia alungită pe care și-a trasat-o cu dermatograful este impecabilă, în timp ce eu sunt perfect conștientă că jumătate din rimel mi s-a scurs pe față. Nici nu vreau să mă gândesc la cât de impecabilă din punct de vedere dermatologic este pielea ei. În plus, tăieței aceia sunt de la restaurantul meu preferat.

— Intru să fac un duș, spun eu, iar ea pare un pic speriată.

În ultimele luni, am avut diferite atitudini în ceea ce o privește pe Sibby – întrebătoare, politicoasă, probabil chiar disperată. Dar niciodată furioasă sau tăioasă.

— Da, desigur, spune, fluturând bețișoarele din plastic. De fapt, sunt bețișoarele *mele*, și, deși faptul că mi le-a luat nu este la fel de grav cu a fi hărțuită în metrou, mi-aș fi dorit totuși să am acum o bucată de gumă de mestecat în gură. Crezi că îți ia mai mult de douăzeci de minute? Mă pregătesc să merg la Elijah, dar mai întâi vreau să discut ceva cu tine.

Aș vrea să scot cel mai teribil oftat din lume. Orice e pe cale să-mi spună, ziua de astăzi nu va deveni mai bună și, chiar dacă abia aștept să fac dușul acela, aș prefera să ascult mai întâi despre ce

este vorba. Apoi aş putea boci atât pentru cearta mea nasoală cu Reid, *cât şi* pentru conversaţia asta, amândouă la pachet. Ce zici de asta, Reid? Cine e mai eficient acum?

Îmi dau jos geanta de după umeri şi o las să cadă pe podea cu o bufnitură nepoliticoasă, care îmi atrage o altă privire surprinsă. Nu sunt cea mai ordonată persoană din lume, dar încă de la începutul aranjamentului nostru de locuire împreună, am învăţat să-mi ţin dezordinea sub control şi să o feresc de privirile lui Sibby. Ea a fost mereu adepta ordinii, aşa că a trebuit – *cu greu* – să mă conformez.

— Spune-mi acum! Sunt sigură că nu va dura mult.

Nimic nu durează mult cu tine în ultimul timp. Comportamentul meu pasiv-agresiv este atât de vizibil, încât aproape că îmi doresc să înregistrez scena. Aş putea apoi să i-o trimit mamei. Cred că ar fi mândră.

— Bine, spune Sibby lent. Ei bine, ştiu că am spus sfârşitul verii, începe ea, după care se opreşte.

Oftez discret şi imperceptibil.

— Dar s-a inaugurat o nouă aripă în aceeaşi clădire şi, Meg, este *mult* mai avantajos. Să vezi ce fereastră are bucătăria şi...

— Beţişoarele astea sunt ale mele, i-o trântesc, iar ea clipeşte rapid. Nu contează. Păstrează beţişoarele. Nu-mi pasă.

— Meg, nu fi...

Vocea ei este atât de blândă. Dar cu ce drept îmi vorbeşte atât de blând când eu agonizez în acest apartament de luni bune? Îmi apăs tâmpla cu degetul mare şi îmi frec degetele de fruntea încă umedă, simţind usturimea coşurilor care ies în relief. Un zvâcnet monoton de epuizare mă apasă în umeri, spate şi picioare. Adevărul este că amândouă ştim că nu o să mă apuc să mă cert cu ea. Şi în niciun caz pe tema asta. Dacă vrea să plece acum, *ar trebui* să plece. După felul în care

mi-am petrecut copilăria – mariajul plin de anxietate al părinților mei din momentul în care am venit pe lume, vechea poveste cu „rămânem împreună de dragul copilului” – sunt conștientă de acest lucru mai mult ca oricine.

— Ascultă, am avut o zi de tot rahatul. Mă aplec să-mi ridic geanta aruncată pe podea și încerc să afișez o atitudine degajată, să nu pară că mă gândesc la felul în care voi combina eficient dușul cu plânsul în momentele imediat următoare. Deci nu mai e la sfârșitul verii?

Privește în jos către cutia cu tăieței. *Acum* urmează partea cea mai grea, bag de seamă. Îmi încordez umerii și așa destul de tensionați așteptând un răspuns.

— Ne-am putea muta la sfârșitul lui iunie.

— Mai e... puțin timp.

E greu de găsit un alt chiriaș care să nu fie dubios într-un interval așa de scurt și, oricum, eu speram ca până când Sibby se va muta, să nu mai fie nevoie să-mi caut atât de repede un chiriaș. Să fi obținut contractul cu Make It Happyn.

Un val proaspăt de furie mă cuprinde și îmi doresc cu disperare să mă îndepărtez de ea, să-i spun să mă lase în pace.

— Mă gândeam să-l sun pe tata, spune Sibby. Și apoi aș putea să-ți plătesc pentru restul verii, chiar dacă plec mai devreme decât am spus.

E rândul meu să-i arunc o privire surprinsă. Sibby rupsese orice legătură financiară cu tatăl ei în urmă cu vreo patru ani, când el venise în oraș pentru a participa la o conferință. Au luat cina împreună și au mers apoi la un spectacol, un musical pe care Sibby îl văzuse deja de trei ori, după care, când au ajuns în barul hotelului, domnul Michelucci i-a spus lui Sibby că locul ei nu va fi niciodată acolo sus, pe scenă. „Nu ești ca fetele alea de acolo, Sibby!”, i-a spus el. „Nu ai nici voce, nici față, nici corp pentru așa ceva. E momentul să nu te mai prostesti.”

Când a ajuns acasă în seara aceea, a plâns fără încetare, încercând să reproducă printre lacrimi cuvintele pe care i le adresase tatăl ei, iar mie mi se rupea inima de milă. Dintre toate relațiile și conexiunile pe care eu și Sibby le aveam cu alți oameni și pe care ni le apreciam reciproc așa cum fac cele mai bune prietene – nu aș fi dorit niciodată să i se întâmple așa ceva, o relație ruptă cu unul dintre părinți, în special cu tatăl ei. Mereu a fost mai apropiată de el, mereu l-a simțit ca fiind de partea sa.

Așa că știu exact care ar fi prețul pe care trebuie să-l plătească pentru o astfel de favoare.

— Nu-l suna, spun. Sunt supărată pe Sibby și sunt derutată de acțiunile ei. Dar o iubesc în continuare. Vreau să fie fericită. Și dacă a propus o măsură atât de disperată, înseamnă că are nevoie de această schimbare ca să fie fericită. Mă descurc, zic.

— Da? spune ea, cu o voce cadentată, muzicală.

Tatăl ei – pot să-l vâd și pe el în coconul meu din gumă de mestecat. A judecat-o atât de nedrept. Sibby e dotată cu voce și față și trup, orice ar însemna asta. Singura problemă este că o mulțime de alți oameni din orașul acesta sunt înzestrați cu calități asemănătoare.

— A, da, spun ca și cum aș... ciripi. O să mă descurc.

Încep deja să mă gândesc la suma pe care o am în contul bancar în acest moment (contul meu de *companie*, mulțumesc frumos), la economii, la câte comenzi concrete am aranjate pentru următoarele câteva săptămâni, când trebuie să-mi achit următoarea tranșă din impozitul trimestrial. Faptul că-mi trece prin minte cât de util ar fi acum un analist cantitativ, care poate face rapid calcule matematice în minte, este atât de enervant că aproape îmi vine să-mi trag un pumn în figură. Un calculator de buzunar chipeș gata oricând să-ți facă orice socoteală la cerere.

— Putem stabili detaliile mai târziu? Am *cu adevărat* nevoie de un duș.

— Sigur, bineînțeles. Ridică telefonul din locul în care acesta se afla, lângă cutia cu tăieței, și verifică ora înainte de a vorbi din nou. Ziua ta de ce a fost atât de groaznică?

O fixează mult timp cu privirea. Ce aş putea măcar spune în minutele care ne-au mai rămas la dispoziție? Care ar fi vorbele potrivite după toate pauzele astea lungi dintre interacțiunile noastre? Mă gândesc îndurerată la Reid și la întrebările lui necioplite și absurde. Cele pe care i-am spus că nu are niciun drept să mi le pună. Nu are, dar totuși...

Faptul că mi-a pus întrebări nu era un lucru atât de grav.

Nu îi ofer niciun răspuns lui Sibby. Ridic din umeri și arăt către fața și părul meu umede și murdare și îi urez să se simtă bine la Elijah. Merg în dormitor și închid ușa în urma mea.

Dar înainte să mă schimb de haine, scot telefonul din geantă, îl țin în mână câteva minute și inspectez camera cu privirea. Timp de mai multe săptămâni, nu am avut ochi decât pentru haosul îngrămadit de pe birou și pentru lucrările pe care am încercat să le fac și să le refac de când mă chinui cu proiectul pentru Make It Happyn. Restul decorului – deși, desigur, mic și dezordonat – este în același timp aranjat cu dragoste și meticulozitate. Cuvertura ideală, albastru-deschis, cu pătrate pufoase, cusute în relief. Pernele mari și albe cu o monogramă gri desenată de mine, un răsfaț pe care mi l-am permis după ce a apărut articolul din *Times*. Eșarfa roz-roz pe care am aranjat-o peste lampa de pe noptieră. Statueta micuță din aur roz pe care Cecelia mi-a dăruit-o de Crăciun în urmă cu câțiva ani, înfățișând o pasăre în repaos, al cărei trup rotunjit îți dă o senzație de răcoare atunci când o iei în palmă. Un desen făcut de mine cu conturul panoramei Manhattanului, în care am înlocuit liniile care definesc clădirile cu

fragmente de conversație auzite în metrou, transcrise în stilul unei inscripții romane autentice și despărțite de un simplu punct.

În momentul de față, nu vreau să fiu nevoită să mă mut de aici. Nu vreau să trec printr-o astfel de schimbare.

Am însă nevoie de mai mulți bani – și asta cât mai curând – ca să mă descurc. Și din moment ce agenda mea nu mai cuprinde alte plimbări cu Reid, cred că o să am suficient timp. *Nu am probleme să fac rost de muncă*, îmi răsună în minte. *Am destul de mult succes*.

Îmi trec degetul mare peste ecranul telefonului și accesez lista de contacte.

— Cecelia, spun, când o voce îmi răspunde la celălalt capăt. Mai ai numărul acela de telefon despre care mi-ai spus?

Capitolul 6

Nu vreau să fiu melodramatică, dar este un star de cinema, la naiba!

Nu e vreo Meryl Streep, dar a jucat în cel puțin un film pe care îl văzusem și eu. *The Princess Tent* se chema filmul, iar eu și Sibby nu doar că îl văzusem împreună când aveam paisprezece ani, dar aveam fiecare caseta și o vizionam probabil la șaizeci la sută dintre petrecerile noastre în pijama.

Obiectiv vorbind, *The Princess Tent* nu a fost un film bun, cu replici precum „Ești o prințesă acolo unde contează, în sufletul tău” sau „Poate cortul meu a fost mic, dar castelul acesta este o închisoare!” Mulți ani după ce l-am văzut, eu și Sibby ne spuneam replicile una alteia atât când găseam contextul potrivit, dar și așa fără nicio legătură și mereu ne prăpădeam de râs.

Deși îl pomeneam ca să ne tachinăm una pe alta, ne-a plăcut totuși filmul: era povestea unei prințese despărțite de familie, care credea că rămăsese orfană, și, sătulă să fie târâtă de sistem prin tot felul de orfelinate, își ducea traiul singură la marginea unei păduri. Un personaj puternic și descurcăreț. Își ascundea trecutul de toți cei de la liceul unde învăța, inclusiv de băiatul atrăgător de la ora de engleză care compunea poezii, culmea, fără să fie enervant – o adevărată realizare, să recunoaștem! – și care avea mereu un sandviș în plus în caz că se ivește ocazia să i-l ofere. Eu și Sibby deveniserăm atât de pasionate de poveste încât probabil că am fi dat foc cinematografului dacă prințesa Freddie (al cărei nume real era, bineînțeles, Frederica – cine și-ar fi închipuit?) nu avea parte de finalul fericit pe care îl merita (coroană, castel, un cort bine ancorat și pe iubitul-poet, priceput la sandvișuri). Finalul a fost unul fericit însă, iar prințesei i s-au îndeplinit toate dorințele.

Se pare că și tinerei starlete care o făcuse celebră pe prințesa Freddie i se împliniseră toate dorințele, căci vineri după-amiază mă aflu în pragul unei case recent construite din Red Hook – care le aparținea ei și soțului ei actor devenit regizor. Imobilul făcea parte dintr-un șir de clădiri lipite și înghesuite, despre care ai fi zis că sunt dinte cele clasice, acoperite cu cărămidă aparentă, dar care se deosebeau de acestea prin modernitatea lor aproape brutală – unele erau placate cu lemn de culoare negru-tăciune, altele cu ceva care îmi amintea de partea mai întunecată a foliei de aluminiu, iar unele – inclusiv aceasta – cu oțel într-o nuanță portocaliu-ruginie. Toate sunt prevăzute la al doilea și al treilea etaj cu ferestre uriașe și înalte, cărora un designer de lux ți-ar spune că în niciun caz *nu* le poți pune perdele. Designul nu e pe gustul meu, dar am trăit suficient de mult în acest oraș ca să știu că prostia asta costă cel puțin două milioane, prețul variind în funcție de ceea ce se găsește în spatele acestei uși.

Sunt sigură că voi apuca să inspectez interiorul cât de curând, dar acum sunt prea ocupată concentrându-mă să nu rămân cu gura căscată în timp ce asistenta lui Lark Tannen-Fisher, Jade, îmi pune în față o foaie de hârtie care „promite ea solemn”, nu are putere contractuală, dar care conține totodată cuvinte înspăimântătoare precum *practicant* (cred că aici e vorba despre mine) și *încetare* (nu cred totuși că înseamnă încetare din viață, dar cine știe). Stăteam acolo de vreo trei minute și, deși știu că nu voi accepta slujba asta înainte să mă consult cu un avocat (da, știu când e cazul să sun un avocat, ține-ți gura, Reid!) care să se uite peste document, încă nu reușeam să depășesc momentul inițial de surpriză, când Jade mi-a explicat pe cine urma să întâlnesc.

Cum spuneam: nici mai mult nici mai puțin decât un star de cinema!

Când îmi ridic privirea din hârtia-care-nu-are-valoare-contractuală, Jade îmi zâmbește din nou cu dinții aceia extrem de albi.

— Lark este *atât de* entuziasmată să te cunoască. Îți *adora* pagina de Insta.

— Grozav! spun, dar singurul gând care îmi vine în minte este EXISTĂ UN CORT PE UNDEVA PE AICI?

Am în continuare întrebarea asta în gând tot drumul de-a lungul coridorului de la intrare, care miroase a vopsea proaspătă și a bani, și probabil că m-ar fi bântuit mult timp dacă nu am fi pășit într-un living combinat cu o sufragerie și cu o bucătărie, într-un singur spațiu deschis, aerisit și luminos. Nu există mult mobilier deocamdată, dar toate elementele prevăzute din construcție sunt superbe – dulapuri elegante din lemn în tonuri închise, care acopereau un perete întreg, feronerie din oțel asortată cu electrocasnicele, o insulă enormă din marmură albă, iar deasupra, lămpi suspendate din sticlă suflată. În spatele acesteia, un candelabru – o adevărată operă de artă – cu ramuri din lemn întortocheate, care se împletesc armonios cu prisme din sticlă fină. Iar acolo unde mai mult ca sigur va fi instalată mobila de bucătărie, se află un șemineu scund și dreptunghiular încorporat într-o jumătate de perete din cărămidă albă. Deasupra, de o parte și de cealaltă, erau ferestre care dădeau către o curte cu grădină pentru care jumătate din populația Brooklynului ar face moarte de om.

În ciuda faptului că Jade mi-a vorbit în propoziții care includ cel puțin încă douăsprezece cuvinte scrise cu italic, nu sunt sigură că mă simt foarte confortabil; nu mai sunt așa stăpână pe situație când scoate un scaun acrilic elegant de lângă insulă, mă invită să iau loc și să „mă instalez”. Mă întreabă dacă vreau ceva de băut, iar când o refuz, își etalează din nou zâmbetul orbitor și îmi spune că o să ne vedem mai târziu.

O voi cunoaște pe Prințesa Freddie, îmi zic în timp ce aștept cu agenda pentru clienți și cu pixul Micron în mână. Niciunul dintre aceste instrumente nu este roz sau cu sclipici, și, având în vedere locul în care mă aflu, mi se pare o greșeală gravă de strategie.

— Meg?

Lark seamănă uimitor de tare cu imaginea ei de pe marele ecran în urmă cu toți acești ani – mai mică de înălțime decât credeam și cu contururile chipului mai ascuțite odată cu maturizarea, dar are în continuare părul acela lung, șaten-închis, în ton cu ochii căprui și o brumă de pistruie peste piramida nazală și obraji. Zâmbește ca Prințesa Freddie, cu buzele închise într-un mod precaut, iar eu îmi aduc aminte de un interviu pe care l-am citit după lansarea filmului, în care povestea că a fost mereu tachinată pentru că are gura prea mare. Și pentru că eu pe atunci purtam o proteză dentară cât toate zilele, mărturisirile ei mă făcuseră să mă simt ca și cum am fi aparținut aceleiași familii.

Lark îmi strânge mâna, iar eu mă ridic de pe scaun abținându-mă să nu fac o reverență în timp ce cu cealaltă mână încleștez pixul Micron atât de puternic încât mă dor articulațiile.

— Mulțumesc că m-ai primit, spun, de parcă mi-am făcut intrarea la petrecerea ei de nuntă sau la vreo serată cu cocktailuri.

— Sunt încântată că ai venit. Îți urmăresc activitatea de o grămadă de vreme!

Având în vedere că mi-am petrecut o mare parte din primul an de liceu făcând schițe cu cortul ei magic din pădure, trec printr-un moment de disonanță cognitivă și sunt destul de sigură că zâmbesc prosteste, cu sentimentul că port din nou aparat dentar.

Dar după ce ne așezăm în jurul insulei gigantice, iar Lark îmi povestește despre proiectul pe care vrea să-l realizez, ceva din felul ei de a fi îmi face zâmbetul să încremenească într-o jenă ciudată.

Este relaxată și veselă, trăsături pe care le cunosc prea bine și cu care de obicei mă simt în largul meu, dar tot ce spune pare presărat de numele soțului ei. Cameron a vrut să plece din L.A. pentru că i s-a părut un tărâm al nimănui. Cameron a ales Red Hook pentru că e „realist”. Cameron a vrut casa asta pentru că simplitatea ei nu va interfera cu „momentele lui de creație”. Cameron îi susține cariera actricească, dar în același timp nu este de acord cu comediile romantice care i se propun și, *în mod clar*, nu dorește ca ea să facă televiziune. Cameron își dorește copii, doi băieți. Cameron ar vrea ca ea să gătească mai bine.

Așa că încep să-l urăsc discret pe Cameron, iar sentimentul este ciudat întrucât Lark nu vrea să creez doar un organizator personalizat pentru ea. Dorește de asemenea să-i pictez doi pereți mari din casă pentru că lui Cameron îi plac citatele motivaționale (să sperăm că nu este un fan al lui *Înflorește acolo unde ești plantat!*). Unul dintre pereți este o versiune la scară mare a unui alt design pe care l-am făcut mai demult, un panou îngust pentru bucătărie pe care îl vor în vopsea cu aspect de cretă, dar celălalt, spre care mă conduce Lark, este un perete masiv, până la tavan, din dormitorul principal, pe care îl vor făcut în vopsea.

— De obicei, nu lucrez cu vopsea, îi spun pe când ajungem în dreptul peretelui alb și gol.

Nu este în totalitate adevărat – cam cu un an și jumătate în urmă, am participat timp de patru weekenduri la un atelier de panouri pictate desfășurat în Williamsburg pentru a exersa designul și compoziția literelor în stil vintage. Am pus în practică tot ce am învățat acolo în creațiile mele obișnuite cu cerneală pe hârtie, dar am realizat și vreo două panouri pictate pentru Cecelia și magazinul ei, iar unul pentru micuțul Spencer Whal, căci nu voiam ca Sibby să aibă necazuri dacă nu dădeam curs solicitării.

Aș putea duce la îndeplinire această misiune încercând să-mi împrăpățez cunoștințele învățate și, dacă nu vor ceva foarte complicat, probabil că rezultatul va fi bun, deși îmi va lua mai mult timp decât am sperat. Dar ceva mă neliniștește. La început cred că este ecoul ieșirii mele recente cu Reid, când ne-am uitat împreună la ziduri, deși zidurile acelea nu erau goale. După câteva secunde însă îmi dau seama că este o altă senzație familiară. Sentimentul că, dacă mă implic în acest proiect, o să vreau să spun lucruri pe care nu am niciun drept să le spun. Sentimentul că, dacă accept, îmi voi încălca promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însămi și lui Reid – chiar dacă nu-mi mai păsa de el în acest moment.

— Ți-aș putea da numele unor persoane care se ocupă doar cu astfel de proiecte, am adăugat, după ce mi-am dat seama că tăcerea se întinde pe o perioadă prea îndelungată.

Camera era aproape goală – un pat matrimonial acoperit cu lenjerie complet albă, iar pe peretele de lângă, o fotografie alb-negru înrămată de la nunta lui Lark și Cameron. Fața lui Lark este umbrită aproape în totalitate, iar Cameron poartă o căciulă tricotată lăsată pe spate și brățări late din piele neagră, asemănătoare unor cătușe, la ambele încheieturi. Pe plajă! Aveam din nou sentimentul ferm că trebuie să refuz. Cum aș putea să-mi fac treaba fără să las măcar un semn despre cât de mult dezaproab vestimentația de nuntă a lui Cameron?

Ar fi aproape imposibil.

— Oh, spune apoi Lark cu o voce sincer dezamăgită. Cred că o lăsăm baltă atunci. Eu încercam într-un fel să evit... Se oprește și își vâra mâinile în buzunarul din față al hanoracului atât de mare că practic înoată în el. Aș prefera să nu fie mulți oameni care să se perinde prin casă, înțelegi? continuă ea.

Îmi întorc privirea, iar ea ridică din umeri cu un gest sfios.

— Devin nervoasă când vine vorba despre viața privată.

— A, bineînțeles, spun, ca și cum aș fi știut atât de multe despre cum este viața unui copil-vedetă.

Îmi ridic din nou privirea către perete, simțind cum devin mai puțin categorică în ceea ce privește motivele pentru care ar trebui să refuz. Când am făcut micul tur al acestei case uriașe, un gând îmi stăruia în minte: *Castelul acesta este o închisoare!* Doar că acum nu mi se mai pare deloc amuzant. Când am văzut-o pe Lark în filmul acela cu ani în urmă, diferența de vârstă de trei ani dintre Freddie și mine părea uriașă. Ea era o adolescentă *adevărată*, nu o adolescentă așa cum eram eu – stângace, care abia ridica ochii din pământ, pentru care petrecerile, balurile de absolvire și plimbările erau toate într-un orizont foarte îndepărtat. Cum stăteam așa lângă Lark, în încăperea aceasta uriașă și pustie, aveam senzația că eu sunt cea mai mare dintre noi două, adevăratul adult din încăpere.

Poate că i-aș veni în ajutor dacă aș accepta acest proiect. Aș ignora tot ce spune despre Cameron, mi-aș respecta promisiunea făcută față de mine și i-aș oferi în același timp ceea ce-și dorește. Vor exista beneficii și pentru mine. În afara banilor pe care îi voi câștiga, va fi o provocare potrivită alături de slujba de la Make It Happyn. Un loc unde să-mi exprim surplusul de inspirație pe care sunt *categoric* hotărâtă să-l capăt în urma plimbărilor mele prin oraș.

Trag adânc aer în piept și vorbesc cu toate voioșia și încrederea relaxată pe care o pot mobiliza în acest scop.

— Știi ceva? Până la urmă de ce nu? Îmi place să încerc lucruri noi, zic.

Îmi oferă un zâmbet generos, din toată inima.

— Cameron, spune ea apoi, iar eu rezist tentației de a scoate un oftat, mă încurajează mereu să

încerc lucruri noi.

— Cum ar fi gătitul, mă reped să-i dau replica și fac rapid o grimasă.

În primul rând, zici că aş fi Reid, la care (a) nu ar trebui să mă gândesc și (b) nici să-l imit în vreun fel. În al doilea rând, abia o cunosc pe această femeie și mi-am luat totodată angajamentul să-mi țin gura – mai bine spus, mâinile – și să nu comentez situațiile, oricare ar fi acelea, cu care se confruntă în viață. Cine știe dacă nu cumva Lark/Prințesa Freddie are o înclinație tiranică și peste cinci secunde mă zvârle afară pe ușă. Jade avea o strângere de mână foarte puternică; ar fi probabil în stare de așa ceva.

Dar Lark mă surprinde cu un hohot zgomotos de râs pe care încearcă să-l acopere cu mâna. Când își revine, pufăie cu un ușor oftat.

— Poate fi obositor să încerci lucruri noi. Știi asta, nu-i așa?

O, Doamne, și încă cum! Mă întreb dacă ar vrea să știe cum e când vrei să încerci un lucru nou și inviți un bărbat care nu te place să-ți facă hatârul de a participa la eforturile tale probabil inutile de a căpăta mai multă inspirație artistică, dezvolti o afecțiune nelalocul ei pentru chipul lui, iar apoi te iei la ceartă cu el în ploaie pe o stradă aglomerată din Midtown.

Epuizant, într-adevăr!

— Bineînțeles că știu, spun.

Timp de o secundă amândouă privim în sus, spre perete, și încerc să mă conving că toată această stare de confuzie nu se va transforma într-un alt blocaj creativ.

Pe drumul spre casă, o sun pe Cecelia.

Nu fac asta pentru că vreau să fiu nepoliticoasă față de Lark – sau, Doamne ferește, să-mi încalc promisiunile din acea bucată de hârtie –, ci pentru că Cecelia m-a ajutat păstrându-i numărul de telefon și va vrea să știe cum a decurs întâlnirea.

— O, Meg! spune ea pe o tonalitate mai înaltă. Era una dintre Adevăratele Neveste?

Am râs, dar apoi m-am întristat din nou gândindu-mă la Lark în casa aceea mare, la Cameron care își dorea copii doar de sex masculin, la gătit, la portretul lui cu căciuliță și brățări-cătușe și la Lark, care arată cam șocată de toate astea. Am alungat gândul.

— Nu, categoric nu. Are un număr impresionant de fani și ar fi minunat dacă ar posta vreo lucrare de-a mea pe rețelele de socializare.

— Vezi, exact așa speram și eu că se va întâmpla. Îi faci un organizator?

Îi povestesc pe scurt despre organizator, despre cei doi pereți, iar ea este interesată, dar și distrată în același timp și mă gândesc că probabil revizuieste stocul de marfă sau răsfoiește mostre noi.

— Așa că am vrut să spun mulțumesc și...

— De fapt, mă bucur că ai sunat, mă întrerupe. Poți să treci pe la magazin? Am un pachet pentru tine adus de un curier cu câteva minute în urmă.

— Of. Este de la *ink•scrib e* din nou? Un alt nume excesiv de stilizat pentru o companie care îmi trimite mereu eșantioane gratuite la magazin, doar că mostrele lor nu sunt bune de nimic. Creioane care efectiv țin doar o zi și jumătate. Am impresia că mi-au trimis vreo cincizeci după articolul din *Times*. Dacă e de la ei, ține-le acolo! Vin mâine să le iau, apoi le donez grădiniței care se află la două străzi de mine, spun eu.

La celălalt capăt al telefonului se aude un fâșâit. Cecelia mormăie ceva despre faptul că trebuie să-și caute ochelarii, iar eu știu, deși nu sunt lângă ea, că sunt vârați la gulerul cămășii.

— Of, aici erau! spune după o jumătate de secundă. Nu, de data asta este de la... Sutherland, spune ea. Cine-i ăsta?

Simt cum fața mai are puțin și-mi ia foc.

— A, da, ăăă...

— Hmm, să fie persoana cu care ai ieșit la întâlnire?

Schimb imediat direcția, îndreptându-mă către stația de metrou Smith Street ca să ajung la magazin.

— Nu, Dumnezeule. Nu mi-aș lăsa vreun iubit să trimită ceva acolo. El e... mă opresc. Nu pot risca. Scos din context, numele lui nu este atât de memorabil. Dar dacă spun *un fost client* poate își va aduce aminte. Este un mărunț consultant în afaceri, zic.

Mă *enervează* că am spus asta. Întregul interogatoriu la care m-a supus Reid a început să mă obsedeze. Coletul acela conține probabil o grămadă de informații despre asigurarea de sănătate pe care le cunosc deja. *Ce idiot!*

— Ce idee bună, spune Cecelia.

Îi spun că voi ajunge în curând și, pentru restul călătoriei, mă dedic unei ocupații cu care îmi permit câteodată să mă răsfăț, compunând o poliloghie critică, foarte bine organizată, dar incredibil de spirituală, dedicată unei persoane care mi-a greșit. Doar că, de data aceasta, o văd sub forma unui text care mi se desfășoară în fața ochilor. Un text haotic, neglijent, cu multe fonturi amestecate. Ceva care l-ar enerva cu adevărat pe Reid. Litere care seamănă cu niște balonașe, categoric; i-ar pica fața probabil dacă le-ar vedea. *Mi-am înființat un S.R.L. cu mai multe luni în urmă, aş scrie. Și am un cont de economii pentru sănătate. M-am interesat chiar și de una dintre acele polițe de asigurare pentru mâini.* Nu pomenesc nimic despre partea în care, atunci când am aflat cât de scumpe sunt polițele astea, m-a bufnit imediat râsul.

Pe măsură ce mă apropii, prin minte îmi trec tot felul de gânduri și nu mă pot abține să nu mă întreb cum arată cuvântul Sutherland scris pe pachet. Oare a scris chiar el adresa? I-aș putea vedea scrisul, posibilitate pe care o simt pe rând

interesantă, dar și tulburătoare. În zilele noastre, nu apuci să vezi foarte des scrisul de mână al cuiva. Oricât ar părea de surprinzător, pe al meu nu-l cunoaște nimeni cu adevărat din moment ce desenele pe care le fac nu seamănă cu scrisul meu natural. Organizatorul pe care îl folosesc este și acesta stilizat – titlurile pentru listele de sarcini sunt cu un scris lăbărțat, toate cu litere mici, fără să fie înclinate; sarcinile, litere bloc, scrise cu un font roman îngust, toate cu majuscule. Arată bine în fotografii.

Când pachetul de la Reid a ajuns în mâinile mele – Cecelia, care stătea la masa de lucru din spate, făcuse o mică pauză din consultația pe care o acorda unui client ca să-mi facă un semn cu mâna observ că ambele etichete de pe față au fost bătute la mașină probabil de cineva care lucrează pentru Reid. Nu dau importanță sentimentului de dezamăgire care mă cuprinde și desfac ambalajul – este îngust, dar rigid, nimic mai mult decât un plic obișnuit, de dimensiuni standard, genul de ambalaj în care de obicei este expediat un contract. Este o situație enervantă căci eu nu i-am cerut niciun sfat de afaceri. Ei bine, cel puțin dacă Cecelia se întoarce, minciuna mea va fi convingătoare.

Doar că nu este un sfat de afaceri.

Este o scrisoare. Mărimea A4, albă, nimic special, deși mai groasă decât o coală obișnuită pentru imprimantă.

Și este scrisă de mână.

Dragă Meg, așa începe, iar timp de o secundă rămân blocată la aceste două cuvinte. În ciuda imaginației mele în care stăruia încă *Masterpiece Theatre*, Reid nu are un scris din acela cursiv ca de prin secolul al optsprezecelea; în schimb, ca majoritatea oamenilor din ziua de astăzi, stilul lui e o combinație de jumătate scris ca de tipar cu jumătate scris de mână – *M*-ul din numele meu separat de *e*, dar *e*-ul legat de *g* printr-o ghirlandă delicată. Literele sunt aproape unele de altele, dar

cuvintele au spațiu între ele ca să respire – scrisul e aerisit, ca și cum ar avea kerning⁴⁹¹, lucru care mă face să mă gândesc la felul în care maxilarul lui Reid s-a relaxat când a ieșit de sub pasajul acela de schele.

Cerneală negru-închis. Uniform. Litere înclinate spre dreapta, scurte pe verticală. Rezist tentației de a-mi plimba degetul de-a lungul fiecărei litere. **Dragă Meg.** Fac un efort și citesc în continuare.

Te rog să mă ierți pentru întrebările pe care ți le-am pus miercuri. Sunt sigur că ai observat că nu sunt o persoană foarte comunicativă. În plus, eram agitat. M-am bazat pe discutarea unor subiecte despre care sunt mai informat. Subiecte despre care știu mai multe decât despre artă, cel puțin. Nu este o scuză pentru faptul că nu am fost o companie foarte plăcută.

Ieri-dimineață, m-am întors la clădirea unde ne-am oprit. Atmosfera e diferită înainte de ora șapte dimineața, după cum cred că știi. Zgomotul traficului, zgomotul construcțiilor, zgomotul oamenilor: sunt tot acolo, dar mai estompate, și de aceea cred că ora pe care ți-am propus-o nu a fost potrivită. Lumina nu era grozavă, dar schelele sunt tot acolo, așa că n-am putut vedea literele, dar am făcut o excursie în altă parte după serviciu și am descoperit ceea ce ți-am trimis în acest plic. Sper că este de ajutor.

Dacă mai are vreo importanță, să știi că mi-a făcut plăcere să te urmăresc la lucru. Îți urez numai succes!

Reid Sutherland

Fixez cu privirea scrisul un timp îndelungat, ignorând pentru moment ceea ce atașase în plic. Nu caut un mesaj, pentru că știu acum că Reid nu ar fi lăsat unul. Dacă întreabă, atunci înseamnă că vrea să afle. Dacă spune ceva, chiar vorbește

serios. Dacă îți scrie, îți scrie exact ceea ce vrea ca *tu* să știi.

În schimb, aleg frazele care îmi plac cel mai mult, cele care mă fac să fiu de acord cu el, să-i răspund, să-l întreb. *Eram agitat*, citesc din nou, și vreau să-i spun: „Și eu eram agitată. Nu este o scuză”, după care mă gândesc: „Nu, dar te iert. Înainte de ora șapte dimineața, iar atunci mă întreb: La ce oră te trezești dimineața? La ce oră trebuie să ajungi la slujba ta ciudată din fața calculatorului?”

Mi-a făcut plăcere să te văd lucrând. Ador expresia aceasta, *mi-a făcut plăcere*. Sună scurt și politicos, dar semnificația ei este importantă, înflăcărată. În mintea mea, literele îmi apar așa cum îmi imaginez eu că ar trebui să fie. Grupul de litere *plă* și *e*-ul de la final ar trebui să fie mici, dar solide. Asemenea suporturilor pentru cărți sau asemenea unor brațe care susțin niște obiecte subțiri și înalte, dar fragile și noi. Ca picioarele unui pui de căprioară. C-E-R.

În plic, pusese o fotografie, sau copia unei fotografii după un original alb-negru, din câte îmi puteam da seama. În colțul din dreapta jos se zărește un fragment dintr-un logo, ceva care probabil a rămas agățat în copiator, un *PNY* care cred că ar fi trebuit să aibă un *B* înainte. Arhivele de fotografie de la Biblioteca Publică a New York-ului. Aici a fost Reid după slujbă. La *bibliotecă*.

Este o ceremonie de inaugurare, deși momentul pare să fie surprins înainte de tăierea panglicii și a zâmbetelor de rigoare – bărbați în costume închise la culoare grupați în cerc în spatele unui fâșii înguste din pânză. În spatele lor, se poate zări o versiune mai veche a clădirii care, cu doar câteva zile în urmă, era acoperită de schele. Dacă îți lași privirea să te poarte în partea de sus a fotografiei, să urce și să coboare, îl poți vedea. În colțul din stânga sus. Semnul pe care ne-am chinuit să-l zărim, vizibil pe trei sferturi. Nu cred că era

proaspăt vopsit, dar părea destul de nou. Clar și strălucitor și, deși nu-l pot vedea în întregime, pot zări suficient de mult din porțiunea pe care nu am cuprins-o când eram pe stradă. Inscripția aceasta pe care m-am străduit atât de mult să o văd aparținea unei firme de îmbrăcăminte masculină, de care nu mai auzisem înainte, dar, după caracteristicile scrisului, îmi pot imagina cum arătau hainele create acolo – majusculele și extensiile superioare ale literelor mici cam de aceeași înălțime, cu linii transversale care nu depășesc totuși marginile. Organizat și elegant și plin de pasiune.

Dedesubt, un rând de litere care se ștersese aproape în totalitate, despre care nu știam că fusese acolo. O caligrafie modestă, doar majuscule, înguste. Cuvintele scrise acolo îmi stârnesc un zâmbet și mă întreb dacă lui Reid i-au provocat reacția inversă. Mă întreb ce semnificație are acest text pentru el.

ÎN STILUL NEWYORKEZ, se poate citi.

Un sens literal, dar care poate căpăta și o altă semnificație.

Am tras de timp pe drumul spre apartament, nu voiam să par prea nerăbdătoare. M-am oprit să fac câteva cumpărături și m-am lăsat prinsă într-o discuție cu Trina care lucrează la casa de marcat în majoritatea zilelor de vineri și care a insistat într-un mod caraghios să-mi arate infecția căpătată după piercingul din buric. Mergând pe jos, m-am ciocnit de una dintre clientele mele care venea de la un curs de zumba, iar după ce am complimentat-o pentru ținuta ei sportivă extrem de la modă, mi-a oferit entuziasmată un cupon de reducere la un eveniment destinat familiei și prietenilor de la magazinul ei preferat de îmbrăcăminte sport. Când ajung în cele din urmă pe strada mea, îl văd pe vecinul meu Artem stând ghemuit în fața ușii de la intrare, alături de fiica lui cea mică, într-o

încercare curajoasă de a-i desena un unicorn cu creta pe asfalt. Capul seamănă cu o coapsă în care a fost înfipt un pumnal așa că simt o datorie profesională să preiau controlul, corectând conturul și desenând numele fiicei sale astfel încât să se curbeze pe forma spatelui unicornului până la coada care flutură în vânt. Fetița bate din palme și îmi înconjoară genunchii cu brațele, iar Artem îmi zâmbește recunoscător și, pentru prima dată în ultimul timp, mă simt de parcă timp de o oră aș fi avut propriul brand ÎN STILUL NEWYORKEZ.

Când ajung sus, scot cu grijă cumpărăturile din ambalaje, fără să cedez tentației meschine de a pune câteva dintre lucrurile mele în partea lui Sibby. Îmi notez niște idei pentru lucrarea de la Lark, citesc câteva dintre comentariile de pe rețelele de socializare și organizez o tragere la sorți pentru un set nou de agende.

Apoi scot plicul și pun fotografia trimisă de Reid pe mijlocul patului. Mă așez pe scaunul de la birou, îmi ridic picioarele pe saltea și inspir adânc.

Răspund după primele acorduri ale soneriei. Felul în care spune *Buna* este exact așa cum m-am așteptat. Este un *Bună* mai degrabă declarativ decât întrebător.

Bună și atât.

— Bună. Am primit fotografia.

— Bun, spune, o să-i mulțumesc tipului de la mine.

Curierului cred că vrea să spună. Mă întreb ce cred despre Reid oamenii care lucrează pentru el. Probabil că au tot felul de convingeri greșite, cum că nu este niciodată, niciodată nervos.

— Mulțumesc pentru fotografie și pentru scrisoare.

Urmează câteva secunde de liniște și mă întreb dacă va repeta scuza, dacă o va spune și cu voce tare. Gândul este atât de șocant încât îmi întind o mână pe lângă corp, pipăind absență după firul

căștilor. Dacă o spune când am telefonul apăsător de ureche... nu știu. Pare prea aproape.

— Cu plăcere, spune el și nimic mai mult.

Dar eu tot îmi pun căștile și așez telefonul pe birou ca să nu mă holbez la numele lui scris pe ecran.

— Deci, ai fost la bibliotecă.

— Am fost. Îmi place să fac cercetare, adaugă după o secundă. Am făcut multă în timpul studiilor postuniversitare.

— Ai făcut studii postuniversitare?

— Da. Masterat și doctorat. Ambele în matematici.

Nu e o laudă, doar o completare, o anticipare a următoarei întrebări pe care i-aș fi pus-o dacă ar fi spus doar da. Știu că nu sunt prea bună la calcule și nu e ca și cum aș crede că minte, dar e greu de crezut că Reid, care nu pare să aibă cu mult peste treizeci de ani, are diplomele astea amândouă. Poate nu sunt grozavă nici la aproximarea vârstei.

— Ți va fi de folos? întreabă. Fotografia, vreau să zic, completează înainte să apuc să răspund.

— Oh, da. E minunată. Nu-mi imaginez cum aș putea face una la fel de mare.

— Ai putea, totuși. Ai putea s-o faci.

Încrederea lui grabnică și necondiționată în mine mă face să simt o îmbujorare caldă și plăcută, dar mă dezumflu când mă gândesc la peretele acela mare și gol din dormitorul lui Lark și Cameron.

— De obicei îmi plac lucrările la scară mai redusă. Dar am de învățat și din inscripții de acest gen.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să creeze un impact semnificativ într-un timp foarte scurt. Să fie suficient de frapant încât să facă un trecător să privească în sus, dar nu atât de frapant încât acesta să fie nevoit să se oprească și să-l descifreze. Memorabil, dar simplu.

Trebuie să existe un echilibru real între aceste două aspecte.

Reid scoate un sunet asemănător unui zumzet, o aprobare grijulie.

— Bibliotecara cu care am vorbit mi-a recomandat multe materiale despre desenatori de indicatoare. Cărți despre profesie, dar și câteva volume vechi despre meșteșugul în sine. Ți-aș putea trimite informațiile pe care mi le-a dat. Ar fi trebuit să ți le fi trimis deja.

Păstrez tăcerea timp de câteva secunde, iar el face la fel. Dacă spun *Da, trimite-mi-le*, cred că această conversație s-ar termina cu un e-mail sau un SMS, iar ultimul meu mesaj primit de la Reid ar fi numele și numărul de telefon al unei bibliotecare. Nu ar mai insista. Crede că eforturile sale au fost suficiente și ar pune punct conversației. *Îți urez numai succes!*

Nu-mi place să mă gândesc cum stă el acolo, trist și fără să înțeleagă orașul.

— Reid, spun, fără să fiu gata să închid, dar nici pregătită încă să-l întreb ceea ce vreau să-l întreb. Privesc în jos către fotografie, la literele din imagine. Spune-mi un lucru care îți place în orașul ăsta. Un singur lucru.

Îl aud cum respiră. O inspirație adâncă urmată de o expirație rapidă, care sună aproape ca o frustrare. La naiba cu căștile astea! Nu te scutesc de a auzi în continuare toate zgomotele intime.

— Îmi place mâncarea, spune într-un final. Vocea lui – până acum mi se păruse lipsită de culoare. Dar nu, nu este chiar așa. Este adâncă și liniștită și hotărâtă, fără să irosească nimic. Nu restaurantele pretențioase, scumpe, continuă el. Îmi place că poți găsi localuri mici unde bucătăria ocupă trei sferturi din încăperea și primești o farfurie uriașă de mâncare pentru o sumă mică și este totodată foarte bun. Trebuie să fie gustos ca să se poată menține în acest oraș.

Mâncarea de aici, în astfel de localuri, este o meritocrație.

Îmi imaginez exact felul de local despre care vorbește Reid. M-am perindat prin astfel de restaurante încă de când m-am mutat aici și îmi plac și mie. Locuri atât de dărăpănate și înghesuite încât prima dată nu-ți poți imagina de ce poștașul sau vânzătorul de la buticul din colț sau cosmeticiana sau șeful tău pur și simplu îți zbiară în față că trebuie neapărat să le încerci; iar dacă nu *ai fost* acolo încă, ești etichetat drept un ignorant și jumătate.

Dar te duci apoi. Aștepți la coada lungă, te încurci prin meniu în timp ce toți ceilalți clienți obișnuți își dau ochii peste cap gândindu-se cât de nepriceput ești. Stai înăuntru, la un bar îngust, cu o furculiță din plastic în față și savurezi niște preparate mai bune decât orice altceva ai mâncat până acum sau cel puțin decât orice altceva ai mâncat înainte de un alt local ca acesta pe care l-ai vizitat. Ești gata să zbieri la rândul tău în fața următoarei persoane pe care o întâlnești.

Reid probabil nu recurge la această metodă, dar totuși. O epistolă scrisă de mână în care își cere iertare, o imagine fotocopiată de la bibliotecă, telefonul lipit de ureche: nimic din toate astea nu mă face să mă simt mai conectată cu Reid decât această mică informație despre preferințele lui din orașul acesta pe care spune că îl urăște atât de mult.

— Bine, spun blând și mă întreb dacă poate auzi zâmbetul din vocea mea. Vrei să încercăm din nou?

Capitolul 7

— Recunosc, spune el sec, arcuindu-și din nou umerii lași ca să facă loc unui alt client, că, de obicei, iau mâncarea la pachet.

Eu și Reid stăm în picioare – *aproape* unul de celălalt – la o masă îngustă din colț, în fața ferestrei, la Nolita, un local israelian care îndeplinește toate criteriile pe care le-am discutat împreună la telefon seara trecută. Un local micuț. Porții generoase. Ieftin. Vine aici destul de des, mi-a spus, iar eu mi-am verificat lista și i-am spus că sunt sigură că aş putea găsi ceva indicatoare interesante în zonă.

Părea un început potrivit pentru a pune în practică propunerea mea și a face o nouă ieșire, o modalitate de a ne relaxa unul în prezența celuilalt cu o masă care s-ar putea să ne placă amândurora înainte să pornim într-o altă misiune de căutare a literelor.

Dar acum bănuiesc că, după cât de rigizi suntem amândoi în această proximitate forțată, niciunul dintre noi nu s-a gândit la consecințele practice ale acestui nou început, iar lucrurile pe care le-am aflat unul despre altul doar în ultimele cinci minute nu sunt, din punctul meu de vedere, câtuși de puțin potrivite pentru o a doua întâlnire. Reid, spre exemplu – grație cozii la care am așteptat și care, la început, se întindea până în stradă, prin ușa de la intrare lăsată deschisă, și a unei brize călduțe și puternice – știe cum se simte atingerea unei șuvițe din părul meu lung pe gâtul lui, un incident pe care l-a întâmpinat cu, să spunem, o îngăduință distantă. E posibil chiar să fi tresărit lăsându-se în spate pe călcâiele acelorași teniși gri.

Cât despre mine? Am stat de acum în apropierea corpului lui Reid suficient de mult timp ca să îmi dau seama că emană un miros abia perceptibil de clor, mireasma aceea a unei zile de vară la piscină,

și, dacă adaug și mirosul delicat, înțepător al săpunului lui, mă simt ca atunci când am dansat pentru prima dată blues cu un băiat în clasa a șaptea. *Așa miros băieții?* mă întrebam atunci, când m-a încercat pentru prima dată dorința de a-mi îndesa fața în pielea unei alte ființe.

— Locuiești în apropiere? spun, hotărâtă să nu-mi las mintea să zboare la cum mi-aș putea îndesa fața în vreun loc necorespunzător, dar când Reid își coboară privirea înspre mine, cu sprâncenele încruntate, nu mă pot gândi decât la cum să-mi vâr fața într-o găleată cu gheață sau într-o mantie care să mă facă invizibilă. Simt cum îmi ard obraji de stânjeneală.

— Vreau să spun, nu ca să mergem să mâncăm acolo! Nu mă... autoinvitam la tine. Sau să încerc să mă amestec în afacerea ta.

Buzele îi tremură aproape ca într-un zâmbet.

— Afacere, spune mucalit. Teritoriu riscant.

Zâmbetul aproximativ se lărgeste. Șiret și puțin sfios. Dumnezeuule, cât de atrăgător e!

— Reid, spun, încercând să-mi rețin zâmbetul și alte gândurile referitoare la atingeri. Ai făcut o glumă?

— Nu cred, spune, întorcându-și capul și trăgând de manșeta sacoului peste ceasul pe care îl purta la mână. Nu sunt celebru prin simțul umorului.

Atunci pentru ce ești celebru? îmi trece prin cap, dar înainte să formulez vreo întrebare, o voce puternică strigă „MAG!” în direcția noastră.

Îmi dau ochii peste cap. „Mag”, mormăi în gând, înaintând prin mulțime către bufet, unde un bărbat tânăr a așezat două pătrate gigantice din carton pline cu mâncare. Sunt destul de convinsă că știe că numele meu nu este „Mag”, dar am aflat că astfel de greșeli de pronunție fac parte din ritualul de servire a mâncării din New York. Îl simt pe Reid în spatele meu și îl aud spunând „Pardon”, în timp ce înaintăm printr-un pâlc destul de dens

de adolescenți aflați lângă casa de marcat, care probabil trebuie să caute pe Google semnificația cuvântului.

Am avut noroc și am găsit două scaune înalte, alăturate, în dreptul ferestrei din față a localului, la o masă îngustă cât abia să ne încapă farfuriile. În ciuda stânjenelii generale pe care o avem unul în prezența celuilalt, sunt încurajată de felul în care desfășurăm cu pricepere ritualul familiar și relaxat al servirii mesei în oraș: îmi pun geanta pe scaunul lui Reid până când el merge spre bufetul care se întinde de-a lungul peretelui și revine cu șervețele și furculițe din plastic; aranjez farfuriile și îmi întind brațul de-a lungul mesei, de unde iau una dintre sticlele cu sos picat suplimentar, în timp ce Reid revine la masă și repartizează tacâmurile între noi.

Doi prieteni care au ieșit în oraș să servească cina mai devreme. *Care își țin companie.*

După ce ne așezăm, reușesc într-un final să mă eliberez de dorințele referitoare la atingeri, și, cu furculița în mână mă aplec pentru a adulmece mai bine mirosurile mâncării – cel mai arătos falafel pe care l-am văzut vreodată, sote de morcovi cu usturoi, o salată de roșii și castraveți pe care intenționez să o combin cu humusul care stă alături. *Miam!*

— Numele tău este Megan? spune Reid, întrerupându-mi micul ritual.

Mă îndrept în scaun și mă uit la el. Furculița i se odihnește chiar deasupra farfuriei, ca și cum trebuie neapărat să-mi știe numele întreg ca să continue. Sper din toată inima că nu mă întreabă ca să poată declama vreo rugăciune formală în care să fie menționat și numele meu, căci, în acest caz, masa aceasta îmi va crea un sentiment extrem de bizar. Extrem de și mai bizar, mai bine spus.

— A, nu, zic în timp ce încep să amestec humus cu castravete și roșii. Simt privirea lui Reid

urmărindu-mă și pun pariu pe tot ce am că i se pare greșos. Ridic din umeri. E Margaret.

— Margaret, repetă.

— De modă veche, știu. Mai potrivit pentru un nume de familie, într-un fel, deși cine ar vrea să se bage acum în discuția asta.

Iau o îmbucătură din mâncare. Doamne Dumnezeule! Poate chiar ar fi cazul să spunem o rugăciune. Morcovii ăștia sunt la fel de senzaționali precum un orgasm.

— Îmi plac lucrurile de modă veche, spune Reid, iar eu sunt cât pe ce să-i răspund cu un neserios și hazliu „Ce surpriză *enormă!*”

Dar când mă uit din nou la el, îl văd că își amestecă humusul în salată cu o expresie extrem de încruntată. Mă întorc la mâncarea mea, ascunzându-mi un zâmbet în spatele părului pe care mi-l dau peste umăr.

Se *străduiește*. Se străduiește din nou.

Timp de câteva minute, mâncăm în tăcere, ceea ce nu ar fi atât de rău dacă am avea parte și de liniște. Coada de clienți se întinde în continuare dincolo de ușa de la intrare, iar noi suntem flancați de alți meseni, perechea din partea mea punctându-și conversația cu râsete zgomotoase. Prin fața ferestrei, o basculantă trece huruind și lăsând în urmă rotocoale de fum negru care forțează trecătorii să-și continue mersul cu batistele la nas. Mă simt vinovată într-un fel bizar și incomod – aș vrea să spun *Străduiește-te mai mult, New York!* ca Reid să nu mai facă fața pe care o făcuse data trecută. Fața aceea încordată, care părea să spună am-ajuns-la-capătul-răbdărilor. Mă gândesc la scrisoarea pe care mi-a trimis-o, la toate dățile când apare cuvântul *zgomot*, caligrafiat cu scrisul lui jumătate de mână, jumătate de tipar.

Zgomotul din orașul acesta este întotdeauna cu majuscule. Scris cu un marker mare, permanent, negru, cu vârf-daltă. Imposibil de ignorat.

— Hei, spune, luându-mă prin surprindere. Ia uite acolo! Arată către fereastră, nu la fumul care a rămas de pe urma basculantei, ci pe partea cealaltă a străzii, la un bar dărăpănat chiar după colț față de locul în care ne aflăm. E scris de mână, nu?

Este. Copertina din vinil negru a fost, evident, serigrafiată, dar dedesubtul stucaturii care separă etajele din cărămidă de deasupra de barul de dedesubt este o fâșie de vopsea neagră, estompată, nu foarte diferită de nuanța vopselei de cretă pe care o voi folosi în bucătăria lui Lark. Deasupra, este pictat numele barului cu caractere serifate stângace, cu codițe inegale la *S* și cu baza literei *T* înclinată pieziș în sus. Interiorul literelor este portocaliu închis, iar conturul, cărămiziu, similar cu nuanța clădirii de deasupra. Mă îmboldește o idee — această schemă cromatică bogată și surprinzătoare alături de textul elegant din fotografia pe care mi-a trimis-o Reid.

— Ai spirit de observație, spun, căutându-mi telefonul ca să fac o fotografie.

Aș putea aștepta până când vom fi din nou afară, dar simt că este unul dintre acele rare momente care vine câteodată în mijlocul unui proiect — când mintea mea este atât de activă, încât trebuie să dorm cu caietul de schițe lângă pat în caz că mă trezește inspirația în mijlocul nopții. Nu mai avusesem parte de un astfel de moment în ultima vreme.

Când am lăsat telefonul din mână, am avut senzația că m-am răsucit cu scaunul.

— Mulțumesc, spun, luând din nou furculița.

— Ai auzit vreodată de John Horton Conway? spune Reid după ce își drege glasul.

Am gura plină de falafel, așa că nu prea pot răspunde. Scutur din cap și sper că John Horton Conway nu este vreunul dintre părinții fondatori ai statului american sau vreo altă personalitate istorică despre care cu siguranță ar fi trebuit să

știu, dar despre care nu-mi amintesc nimic pentru că mâncarea este atât de delicioasă.

— Este un matematician.

— Ca tine, spun, sau mai degrabă bolborosesc în timp ce molfăi falafelul.

Reid dezaprobă printr-un gest din cap.

— Nu, este profesor. Împinge combinația de humus-roșii-castravete deoparte – nu cred că a fost o tentativă de succes pentru el – părând că meditează pentru o clipă. Reia apoi conversația. Este genial. Poate face calcule care par imposibile.

— Aha, spun, fără să conștientizez că sunt destul de nesigură ce anume ar putea fi considerat „imposibil” în matematică. Împărțiri cu mai multe cifre, probabil.

— Joacă de asemenea multe jocuri. Se spune că are mereu la el un zar, un Slinky sau cărțile de joc. Ani întregi, când era încă la începutul carierei, așa își petrecea cea mai mare parte din timp. Table. Șah. Jocuri noi pe care le inventa chiar el.

— Pare distractiv. Mă opresc o jumătate de secundă înainte de a face o altă încercare timidă de a adăuga ceva. Întâlnirea aceasta, servirea mesei – totul este un joc în sine, ca acelea în care trebuie să extragi piese dreptunghiulare și lungi de la fundul grămezii și să le pui apoi deasupra, construind un turn din ce în ce mai înalt. Trebuie să îți asumi un risc, să vezi dacă se prăbușește. Probabil are un simț al umorului *bine dezvoltat*, zic eu.

Reid mă privește și îmi răspunde cu zâmbetul acela aproximativ și șăgalnic. Turnul rămâne în picioare, iar mie îmi vine să mă aplaud singură.

— Oamenii credeau – chiar și el împărtășea această convingere – că jocurile înseamnă timp irosit. Dar în realitate... el făcea matematică în acele momente. Își relaxa mintea pentru ideile care urmau să vină.

— Faci și tu asta?

— În ultima vreme, nu. Dar mă gândeam la...

Se oprește.

Mi-l și imaginez cum extrage propria piesă de lemn aflată dedesubtul grămezii.

— Reid, o să-mi faci o propunere de afaceri?

— Nu, spune el, răsucindu-se pe scaunul înalt.

Aștept. Mai mult ca sigur era pe cale să-mi facă o propunere de afaceri.

— Aș zice că mai degrabă este o... idee de *idei*.

Piesa din lemn este suspendată deasupra turnului.

Oftez cu emfază, dar în sufletul meu, zâmbesc. Vreau să-mi împărtășească ideea de *idei* la fel de mult pe cât îmi doream să-i văd scrisul.

— Bine. Dă-i drumul!

Apucă șervețelul – pe care în mod surprinzător și-l așternuse pe una dintre coapse ca și cum ne-am afla într-un local pretențios – se șterge la gură, după care îl împăturește cu grijă lângă farfuria din carton.

— Mă gândeam la lista ta. O listă grozavă, de altfel, a adăugat în grabă când mi-a văzut expresia de pe chip. Foarte eficientă.

— Daaar, spun, îndemnându-l să continue în timp ce înfulecam ultima înghițitură de mâncare.

— Pare stresant. Să te ghidezi după listă și să cauți lucruri... pe care presupui că le vei găsi acolo. Își drege din nou glasul. Mie mi se pare că... ar fi util să ne amintim că semnele sunt... Se oprește și privește din nou pe partea cealaltă a străzii. De multe ori neașteptate, continuă.

Ca tine, îmi vine să-i spun.

— Știu că obiectivul tău este să cauți inspirație. Dar cum ar fi dacă... ai face căutarea mai distractivă? Ca și cum ar fi un joc.

Mijesc ochii și înghit cu greutate mâncarea. Oricine ne-ar fi privit pe mine și pe Reid în acest moment – și ar observa manierele lui perfecte la masă, ținuta impecabilă și vestimentația de bun-gust potrivită pentru weekend, iar apoi tricoul meu *Clever Girl* cu dinozaur, felul în care stau cocoșată deasupra farfuriei și faptul că nici prin gând nu mi-

a trecut să-mi așez șervețelul în poală – ar crede că eu sunt aceea care ar propune ceva distractiv, ceva lejer. Un joc.

— Nu e treaba mea, spune văzând că eu păstrez în continuare tăcerea.

Se întinde ca să-și strângă farfuria.

— Stai, zic, iar mâinile lui rămân nemișcate. Oricine *ar crede* asta, chiar și eu. Dar pentru că îl am pe Reid drept prieten... – drept companie, am vrut să spun –, probabil asta înseamnă că am încetat să gândesc așa. Am construit un turn pe cinste aici, noi amândoi, în acest mic restaurant, ieftin și delicios. Este într-un fel și treaba ta, zic, dacă o să mă însoțești în continuare.

Pentru o clipă, ne-am uitat unul la celălalt, iar turnul înalt a început să se clatine între noi. Își încordează colțurile gurii, ca și cum ar face un efort să-și controleze expresia. E în continuare destul de mult zgomot aici, dar nu atât de mult încât să nu pot auzi cuvintele care urmează, o promisiune tăcută și simplă.

Ca a unei persoane care îmi oferă compania sa. Poate chiar prietenia.

— Te însoțesc, spune.

— Margaret, zice Reid peste o oră și jumătate, cu privirea ațintită în jos la telefon. Am reușit.

— Pe toate?

În vocea mea se simte o notă de dezamăgire. *Am terminat atât de repede?* mă întreb, chiar dacă afară se întunecă, iar picioarele mă dor îngrozitor.

Mă mut ușor lângă el, cu mai multă familiaritate de data aceasta, și trag cu ochiul peste umărul lui, având în același timp grijă să nu las vreo șuviță rebelă să se rătăcească în direcția lui. Iată-le, desfășurate în opt fotografii din galeria foto a lui Reid – toate literele din numele meu, numele meu *întreg*, cel pe care nu-l folosește nimeni niciodată, dar cel care a reprezentat jumătate din pretextul căutării noastre de când am ieșit din restaurant.

Am ales ceva ușor pentru a pune în practică ideea de joc a lui Reid. Am hotărât ca fiecare dintre noi să încerce să găsească diferite forme ale tuturor literelor din numele celuilalt. Ca situația să fie echilibrată, la „Reid”, am adăugat și cel de-al doilea prenume – Hale, din partea mamei, după cum mi-a povestit el. Regulile erau simple: nu folosim același indicator pentru mai mult de o literă, iar semnele trebuie să fie toate desenate manual.

Nu a fost însă o competiție în adevăratul sens al cuvântului; nu este genul de joc în care încercăm să obținem fiecare mai multe puncte. Cred că e mai degrabă ca și cum am rezolva amândoi rubrica de cuvinte încrucișate din ziarul de duminică – doar că în loc să ne dăm ziarul împăturit de la unul la altul, schimbând indicii și ipoteze, eu și Reid ne atrăgeam asupra semnelor pe care le observam în timp ce mergem. Și la fel cum rezolvarea în echipă a rebusului din ziarul de duminică nu se termină niciodată fără cel puțin o concesie pentru o căutare pe Google, am adaptat unele dintre reguli din mers. Un *H* deosebit de impresionant pe un banner din vinil ne-a inspirat să adoptăm o excepție de genul jolly-joker: putem folosi o singură literă de pe un semn care nu este desenat de mână. În cazul în care dăm peste un exemplu potrivit pentru una dintre literele A, E, R – care se găsesc atât în numele meu, cât și în al lui câștigătorul jocului piatră-hârtie-foarfecă – cel care ajunge primul la trei puncte – primește dreptul de a folosi litera descoperită.

— Un *E*, spune Reid, făcând un gest din cap spre pictura murală în fața căreia stă, de pe strada Bleecker, o uimitoare imagine în roșu, alb, negru și auriu a lui Debbie Harry de la Blondie, purtând o bluză cu imprimeu de leopard și aruncând o privire provocatoare cu ochii aceia rimelați cu negru.

Sunt multe tipuri de inscripții pe acest perete – o versiune strâmbă a logoului CBGB din care lipsesc

caracterele decorative cu serife, un scris negru și îngust pe un fundal roșu aprins, un bloc de text simplu, cu majuscule, în colțul din dreapta jos.

Reid a mărit cadrul și a selectat E-ul din BLONDIE așa cum apare scris pe replica unui bilet la concert – *1979; accesul publicului este permis de la ora 6 p.m.; sunt interzise sticlele, cutiile, băuturile răcoritoare sau animalele de companie. E-ul roșu, cu brațul de sus, mai scurt decât cel de jos, are un aspect robust și, chiar dacă toate imaginile de pe telefonul lui Reid sunt în dezordine – nu există o regula care să afișeze literele în mod succesiv – este ușor să-mi reconstitui numele din aceste opt cadre și să le rearanjez. Acum Margaret nu mai arată atât de demodat. Arată strălucitor, colorat, vesel. Seamănă mai mult cu Meg decât cu Margaret.*

Îmi trec degetul mare peste ecranul telefonului și îl înclin către Reid ca să poată vedea diferitele elemente fotografiate de mine. *Reid Hale*. Numele lui, sună destul de... modern. Și destul de înțepat. Dar așa cum s-a întâmplat și cu literele din numele meu, *R-e-i-d* arată diferit în fotografii. Zgomotos și plin de viață și *distractiv*, ca însuși jocul și cartierul Bowery în care ne aflăm, trezindu-se la viață într-o seară de sâmbătă.

Mâinile mele sunt nerăbdătoare să deseneze. Nu observ că părul îmi flutură din nou în direcția lui decât atunci când își drege glasul și se îndreaptă de spate.

— Ți le pot trimite, spune, făcând o mișcare pentru a-și trage din nou în jos mânăca de la jachetă. Era plăcut afară, destul de cald încât să nu fiu nevoită să-mi scot jacheta cu nasturi de pe unde era îndesată în geantă, dar Reid nu și-a dat-o niciodată jos pe a lui.

— Ar fi grozav! am exclamat, pentru că acum, după ce jocul a luat sfârșit, eu și Reid reintraserăm, se pare, în rolurile noastre familiare.

Îmi înăbuș un oftat. În timpul plimbării, Reid nu a fost întocmai relaxat, dar a fost implicat, interesat și hotărât. Chiar dacă felul lui de a-și exprima entuziasmul se rezumă la a arăta către ceva cu un ocazional și atractiv ridicat din sprâncene, am simțit totuși ceva în atitudinea lui. Ceva prietenesc și reconfortant, precum și sentimentul plăcut de a-i sta în preajmă.

— A fost o foarte bună... idee de *idei*, spun.

— Ți s-a părut utilă?

— Da.

Reid încuviințează, iar creștetul capului i se ițește semeț, ca un semn de punctuație. Punctul unei propoziții care s-a tot rostogolit de la unul la altul de ceva vreme.

Ne-am deplasat din nou în colțul unde o mulțime de oameni aștepta să traverseze Bowery. Ne-am putea lua aici la revedere, iar eu m-aș întoarce, mi-aș continua drumul, aș mai vedea câteva semne pe cont propriu plimbându-mă printr-un cartier unde semnele se schimbă și devin simbolurile unei limbi pe care nu o cunosc. Aș putea chema un taxi de la Lyft când ajung la podul Manhattan. Un moft, tarifele sunt cu siguranță ridicate, dar simt că mi-am câștigat cumva acest drept.

Doar dacă... Vreau totodată să fac o pauză de câteva minute, să analizez rezultatele jocului, să mă uit la fotografii și să văd ce-mi stârnește interesul și inspirația. Lângă noi, e o cafenea – *cam târziu pentru cafea* – și, îndreptându-mi privirea spre ea, văd mese libere. Cum stăteam așa, închipuindu-mă în compania agendei și a creionului meu Staedtler, uitându-mă la fotografii, o încordare bine cunoscută mă cuprinde. Încep să-mi frământ mâinile – dacă mă așez la masă și totul e în zadar? Dacă am un alt blocaj și nu pot să...

— Ar trebui să alegi una dintre litere, spune Reid, întrerupându-mi șirul gândurilor. Îmi iau ochii de la cafenea și îmi îndrept privirea către el.

Alege o literă și construiește unul dintre numele noastre sau... denumirea unei luni a anului pentru proiectul tău. Totul pornind de la stilul acelei litere. Un nou joc.

— Uau, spun, chicotind când mă gândesc la felul în care mi-a citit gândurile. Poate *ar trebui* să te faci consultant în afaceri.

— Poate, spune cu un zâmbet discret, autoironie.

Fixez din nou telefonul cu privirea, privind galeria de imagini. Ceea ce mi-a plăcut la acest joc, a fost cum l-am creat și l-am jucat împreună, cum niciunul dintre noi nu a trebuit să țină pasul sau să-i facă pe plac celuilalt. Mă întreb dacă și el este cuprins de același sentiment reconfortant ca și mine.

Așa că înainte să mă gândesc prea mult, îi întind telefonul meu.

— Alege una, spun. Alege una și urmează-mă!

Apoi i-o iau înainte și intru în cafenea, căci nu eram încă pregătită să las jocul să se termine.

— Nu cred că vorbești serios, spun, privind la alegerea făcută de Reid.

El ridică din umeri, își ia ceașca în mână și ia o înghițitură din ceaiul de plante pe care l-a comandat. De partea cealaltă a mesei rotunde și micuțe, ținuta lui este aproape la fel de impecabilă ca atunci când ne-am aflat pentru prima dată într-un loc ca acesta.

Dar nu e ca atunci. În primul rând, am comandat și eu un ceai de plante și, chiar dacă mi se pare că e la fel de gustos ca și cum ai linge fundul unui ghiveci cu flori, cel puțin știu că nu mă voi trezi mâine-dimineață surescitată de la cafea.

Eu și Reid am ajuns *să ne jucăm* din nou.

— Este extrem de neașteptat, spun lovind ușor cu creionul agenda deschisă.

Colțurile gurii i se ridică în treacăt și își așază ceașca pe masă.

— Dacă îți aduci aminte, asta era și ideea, să fie ceva neașteptat.

A-ul scris cu literă mică care îmi apare pe telefon este bizar, deformat. Este un *a* cu „două etaje”, genul acela care arată ca un sistem de prindere moș și babă, întâlnit frecvent în fonturile romane, dar mai puțin frecvent în scrisul de mână. Dar cu toate că cele mai multe *a*-uri cu „două etaje” au un gol circular, aceasta are un gol triunghiular, care se formează la intersecția proporțiilor ciudate ale celorlalte elemente ale literei. Plată de-a lungul bazei, cu contururi groase și compacte, în niciun caz consecventă sau familiară.

Sunt surprinsă că Reid cel ordonat și bine proporționat a ales această literă, dar nu pot spune că sunt nemulțumită. De fapt, în timp ce îmi răsucesc creionul și îl așez în poziția obișnuită pentru desenat, zâmbesc mustăcînd pentru că îmi venise deja o idee. Voi desena numele unei luni din calendar, prima mea tentativă de acest fel în afara proiectelor pentru clienți din ultimele *săptămâni*.

În doar două minute, am transcris *a*-ul – sunt mai rapidă de obicei, dar am nimerit proporțiile corecte abia după mai multe încercări, iar până când nu am o versiune de care sunt mulțumită, schitez în subsolul paginii. Simt privirea lui Reid ațintită pe mâinile mele și, deși câteodată devin timidă când oamenii se uită la mine, îmi dau seama că nu mă deranjează. El e atât de tăcut, încât situația nu e cu mult diferită față de momentul când îmi instalez telefonul pe suportul lui micuț și mă filmez în timp ce desenez.

Partea cea mai grea – esența jocului, adică – nu este transcrierea, ci duplicarea, felul în care va trebui să iau această literă și să o folosesc ca inspirație pentru ceva nou. Am nevoie de mai mult timp – trebuie să experimentez mai mult, fac mai multe greșeli în timp ce mă străduiesc să desenez corect umerii aceia extrem de largi de la marginea

superioară a literei, jucându-mă cu opțiunile de a le da mai mult volum, mai multă textură. Simt cum mintea mi se eliberează, cum mâna desenează mai ușor și cu mai multă încredere.

Peste două minute și două pagini pline de desene, am o reușit să fac o schiță brută. Nu m-aș opri aici dacă aș fi acasă, dacă aș avea mai mult timp, dacă aș avea toate instrumentele la mine. Mă gândesc deja la ce culori să folosesc pentru umplutură, cum umerii aceia mari ai literelor ar putea deveni la rândul lor fundaluri micuțe, la toate compozițiile ingenioase pe care le-aș putea desena în interior...

— Martie? spune Reid citind cuvântul pe care l-am desenat.

Era pentru prima dată când deschidea gura din momentul în care m-am apucat de conturat. Mi-am ridicat privirea înspre el. Se aplecase în față, cu coatele odihnindu-se pe masă și ceașca goală de ceai în spațiul dintre acestea. Dacă așa stătuse tot timpul cât eu desenam, atunci înseamnă că frunțile noastre aproape se atinseseră, iar eu mă simt cuprinsă de un sentiment neobișnuit de putere la gândul că desenul meu l-a adus mai aproape. Acum că am terminat, pot să-l observ pe Reid: în lumina difuză din local, ochii lui capătă o nuanță mai închisă de albastru. Genele care îi încadrează privirea sunt lungi, fără să fie ostentative – blond-închis, mai deschise la vârfuri astfel încât lungimea reală să nu fie remarcată de un observator neavenit. Are un singur pistru mic, maroniu, pe obrazul stâng.

După ce mă trezesc din reverie, îmi dau seama că metoda lui de a se lăsa pe spate în scaun este foarte eficientă pentru a stăvili gândurile spontane referitoare la atingeri – nu că ar avea și el astfel de gânduri cu care să-și bată capul.

— Martie, repet. Singura alegere rezonabilă pentru o astfel de literă.

Își încruntă sprâncenele și strâmbă din buze.

— Cum ai ajuns la această concluzie?

Mă așez mai bine în scaun, neștiind cum să explic mai exact că pentru mine literele reprezintă mai mult decât cuvintele pe care le formează.

— Ai observat care este magazinul de la care provine litera?

Deschide gura, apoi o închide din nou, iar cuta de la nivelul sprâncenei se adâncește mai mult. Răspunde apoi, pe un ton mai formal decât de obicei:

— N-am observat.

Mă abțin să nu râd.

— Mă rog, nu-ți face griji. Nu e ca și cum ar fi fost una dintre reguli.

— Exact.

— Oricum, magazinul a fost unul de haine în stil western. Cizme și geți și acele... știi cravatele acelea care nu sunt de fapt niște cravate? Cu... piele și accesorii alea. Arăt către gâtul meu.

— Nu cred că aș purta așa ceva.

Doar ideea în sine pare să-i provoace dezgust, iar eu trebuie să-mi mușc buza ca să nu mă pufnească râsul.

— Ideea este, continui după ce reușesc să-mi stăpânesc reacțiile, că acest magazin este destul de... bizar. Faptul că vinde lucrurile pe care le vinde, în acest oraș, în acel cartier – n-ai crede că e posibil așa ceva, nu? Așa că firma și literele ar trebui să-ți creeze o senzație asemănătoare. De imprevizibil.

— Bine.

Pronunță acest cuvânt ca și cum ar fi vrut să zică „Spune mai departe”.

— Iar martie, în mod clar este cea mai imprevizibilă lună. Așa că *trebuia* să aleg luna martie.

Privește în jos la cuvânt, apoi își ridică din nou privirea spre mine.

— Nu înțeleg. Vine în fiecare an. Imediat după februarie.

— Da, dar vezi tu... în fiecare an, îți spui ceva de genul: „Martie! O să fie grozav! Vine primăvara!” în realitate, lucrurile nu stau așa, nu? Pentru că va veni o furtună de zăpadă ciudată și neașteptată și e ca și cum ar începe din nou iarna. În martie se întâmplă lucruri imprevizibile.

Se uită fix la mine și cred că ar vrea să mă contrazică. Ar putea să-mi spună, spre exemplu, că dacă cineva are astfel de sentimente la începutul fiecărui martie, atunci nu poate fi cu adevărat imprevizibil. Iar argumentul lui ar fi valabil. Dar, ascultați cu atenție ce vă spun, M-A-R-T-I-E al meu va câștiga pe toate planurile.

— Ai potrivit literele cu sentimentul, spune el răsucind ceașca de ceai.

— Da, am răspuns ușurată.

Iau o sorbitură din ceaiul meu cu aromă de cernoziom. Căldura pe care o simt nu este de la lichidul cald. E de la seara aceasta, de la jocurile acestea, de la momentul acesta. De la felul în care ne înțelegem sau cel puțin de la încercarea de a ne înțelege.

Dar replica următoare a lui Reid răcește din nou atmosfera.

— Avery, spune cu o voce liniștită. Înțeleg acum de ce ai ales literele acelea pentru ea. Cele de pe... de pe chestiile de nuntă.

— O, zic eu uimită.

Reid este atât de... direct, de fapt. Când sunt în compania lui, mă simt de parcă aș învăța o nouă limbă.

— I se potriveau zânele. Era...

Face o pauză și privește în jos, la agenda care stă între noi. Nu-mi amintesc când anume, dar la un moment dat, în ultimele secunde, am închis-o. Mâna mea dreaptă se odihnește pe copertă, cu palma deschisă, pregătindu-mă pentru situația incomodă care va urma.

— Ireal, într-un fel, conchide el. Frumos și puternic.

Singurul lucru pe care sunt în stare să-l fac e să încuviințez din cap. Ea *era* toate acele lucruri. Chiar și eu credeam asta, deși abia o cunoșteam.

Mă privește cu urma aceea de tristețe în ochi până când pare să găsească ceva în privirea mea. Căutătura i se ascute și își îndreaptă ținuta în scaun.

— Iartă-mă!

— Nu, spun în grabă. Eu sunt cea care...

Îmi pierd șirul cuvintelor, apăsând și mai tare mâna pe agendă. Mă îndoiesc că o voi mai deschide în seara aceasta. A-ul pe care Reid l-a ales nu-mi mai pare atât de imprevizibil în momentul de față. Nu cred că l-a ales pentru că era curios să vadă cum voi proceda cu el. Mi se pare că l-a ales pentru că deschidea calea către această confruntare constantă și iminentă dintre noi. Despre felul în care lucrez. Despre cum desenez acele litere.

Este atât de *difícil* când simți confruntarea aceea profilându-se la orizont.

Turnul pe care am început să-l construim – mai are puțin și se prăbușește.

— S-a făcut târziu, spune, părând că-și dă seama.

Destul de târziu, este singurul gând care îmi trece prin minte. Încuviințez din cap, dar nu fac nicio mișcare ca să-mi strâng lucrurile.

— Te conduc până la metrou?

Manierele acelea scrobite, dar încântătoare. Mă întreb dacă își dă seama cât de neașteptată este prezența lui. Cât de ireală pare în acest oraș.

Îi zâmbesc. Cel mai autentic talent al meu, această dezinvoltură simulată, indiferent ce conține acest caiet de schițe care se odihnește sub mâna mea.

— Mai stau pe aici. O să-mi chem un Lyft la un moment dat.

Își înclină capul într-un gest de aprobare, dar pare dezamăgit.

— Sper că vei... arată spre caietul meu de schițe... sper că vei avea spor la treabă.

— Mulțumesc.

Mă simt încă marcată, de parcă acum eu aș fi turnul, instabil și nesigur. *Jocul a luat sfârșit* – vizualizez textul în minte, computerizat și licărind intermitent, nici urmă de literă scrisă de mână.

Apoi cred că Reid face la rândul lui o mutare riscantă.

— M-am simțit bine, spune, pe un ton la fel de serios ca întotdeauna, iar eu îmi ridic privirea către el.

Gravitatea trăsăturilor feței mă face să cred că este sincer. *Speranță*.

— Și eu, spun cu onestitate, și îmi imaginez cum amintirea tuturor acelor fotografii de pe telefon dă naștere unui cursor care clipește intermitent în timp ce șterge literă cu literă din acel *Jocul a luat sfârșit*.

— Poate ne mai putem juca din nou la un moment dat.

Poate, repet în mintea mea, încă amețită. Îmi vâr unul dintre degete între paginile agendei, pipăi adânciturile care au rămas după ce am desenat schițele și simt pe piele granulația fină a grafitului.

Dar el se întoarce să plece înainte să apuc să răspund.

Capitolul 8

— Da. Nu. Așteaptă. Nu cred. Sau... habar n-am?

Lark stă lângă mine și se holbează la cele nouă coli de hârtie, fiecare cu câte unul dintre stilurile mele de caligrafie preferate, pe care le folosesc alternativ pentru diferiți clienți atunci când lucrez la organizatoare și calendare. E *poate* adevărat că am lăsat pe dinafară populara caligrafie cu pensula, dar în același timp e adevărat și că, dacă mai trebuie să fac un singur proiect exclusiv prin acest procedeu, voi găsi o modalitate de a-mi frânge degetele și nu știu la ce o să ajute asta?

La nimic, bineînțeles.

Cum tot la nimic n-are să servească nici întâlnirea aceasta, întrucât Lark nu reușește să ia nici cea mai mică decizie. Întrebarea care i-a declanșat cea mai recentă serie de temeri existențiale este dacă dorește sau nu accente negre. Este trei și jumătate marți după-amiază și suntem aici de la puțin după ora prânzului cu aproximație sau poate chiar de la nașterea domnului nostru Iisus Hristos. Îmi ridic ochii plini de speranță către partea din față a magazinului, unde Lachelle stă în spatele tejghelei. Din când în când, îmi întoarce privirea și schițează o plecăciune de compasiune în direcția mea.

Când am fost săptămâna trecută la locuința lui Lark, mi-am dat seama că arată ezitantă, preocupată de opiniile soțului, neînsemnată și pierdută în casa aceea mare de oraș. Parțial, acesta este motivul pentru care am sugerat să ne întâlnim în altă parte astăzi și să facem primul nostru efort de a revizui opțiunile pentru cei doi pereți – m-am gândit că ar fi mai puțin copleșitor pentru amândouă dacă nu am mai sta în fața unui cadru imens și gol, mai gol poate din cauza amenajărilor neterminate ale casei.

Bineînțeles că, pe de altă parte, am făcut propunerea aceasta și pentru că îmi era teamă de apariția lui Cameron purtând fesul acela odios și brățările-cătușe negre. Dacă s-ar fi apucat să aducă în discuție faptul că nu-i plac comediile romantice? Trebuie să nu cedez tentației și exact asta am făcut.

La început, i-am propus să ne vedem într-un loc în care merg de obicei cu clienții, dar Lark a fost șovăitoare; apoi mi-am adus aminte ce mi-a spus despre intimitate, așa că mi-am reparat rapid greșeala promițând că biroul din spatele magazinului ne va permite să revizuim „neîntrerupte de nimeni” mai multe idei. Din moment ce Lachelle nu văzuse niciodată *The Princess Tent* (cum adică un iubit care îi scrie poezii și îi face sandvișuri? a spus ea după ce am venit mai devreme ca să încerc să-i explic și să o pregătesc), până acum lucrurile păreau să se desfășoare promițător.

Cu câteva excepții, ca să spun drept. Faptul că mi se calcifiază oasele de la picioare sub masa asta. Faptul că am crezut că voi pleca de aici acum o oră. Faptul că doream să fiu deja înapoi în apartamentul meu, în fața biroului, lucrând la noile schițe pe care le începusem pentru Make It Happyn.

Începând cu sâmbătă noapte, am făcut mai multe schițe pentru Make It Happyn decât în toate săptămânile de când am primit apelul telefonic. Jocul pe care l-am jucat împreună cu Reid, indiferent de cât de stânjenitor se terminase, a părut să aprindă ceva în mine. Pentru fiecare dintre cele șaisprezece litere pe care le-am strâns împreună, încercam să creez câte un cuvânt – câteodată denumirea unei luni calendaristice, câteodată denumirea unei zile, câteodată genul de termeni generali și banali care apar în paginile agendelor și calendarelor: „SARCINĂ”, „NOTIȚĂ”, „DE FĂCUT”, „ANIVERSĂRI”, pe

care le ornez cu detalii decorative și crochiuri. Niciuna nu mi se pare însă că se potrivește perfect, dar cred că toate... mă călăuzesc pe *drumul* descoperirii. Duminică, am fost atât de cufundată în muncă, încât nici măcar nu am auzit-o pe Sibby mișunând prin apartament. Când, în cele din urmă, am ieșit din camera mea după-amiază târziu, cu intenția de a scotoci după niște gustări, am căscat ochii cât cepele la vederea unui maldăr de cutii aliniate deja pe holul nostru îngust.

— O, am spus, mai să dau nas în nas cu ea când ieșea din camera ei. Nu mi-am dat seama...

Nu știam cum altfel să reacționez căci rămăsesem fără cuvinte. A fost dureros, bineînțeles că a fost. Dar nu a fost genul acela de durere care îți dă crampe la stomac; și nici genul de durere mai bine-mă-ascund-după-ușă-ca-să-plâng. I-am dat chiar o mână de ajutor – după ce mi-am îndesat un baton de granola în gură – să dea jos un raft din PAL pentru cărți pe care îl montaserăm împreună cu câțiva ani în urmă în timp ce înfulecam felii de pizza și beam un vin extrem de dulce la doză, pe ritmul muzicii care răsuna din telefonul ei. De data aceasta însă, am lucrat în tăcere, politicos. I-am sugerat să înfășoare unele dintre rafturi în câteva dintre vechile prosoape de plajă pe care le ține sub pat și mi-a mulțumit. M-a întrebat dacă doresc cumva să păstrez vreuna dintre noptierele de care nu va avea nevoie în noua casă, dar i-am răspuns că nu.

M-am întors apoi în camera mea, dornică să-mi continui munca.

Iar acum mă agită pe scaun, urmărind cu privirea colile din fața lui Lark. De fapt, nici nu ar trebui să fiu frustrată... Am acceptat acest proiect și am nevoie de acest proiect *mai ales* din cauza acelor cutii care zac pe hol. Cei mai mulți dintre clienții cu care colaborez în prezent știu deja cu destul de multă siguranță ce-și doresc sau sunt mulțumiți să primească în continuare materialele pe care le

livrez de obicei. Dar Lark nu s-a mai implicat în astfel de proiecte, este nou-venită în oraș și cred că e novice și la a i se cere să ia decizii atât pentru ea, cât și în numele proaspătului ei soț.

Așa că trebuie să am răbdare.

— Știu că e ridicol, spune ea, ducându-și o mână la frunte și frecându-se cu două degete de-a lungul liniei părului, foarte aproape de tâmples.

În ultimele trei ore mi-am dat seama că face aceste gesturi atunci când nu știe ce să răspundă. Situație care se repeta destul de des.

Foarte des.

— Doar că... va fi *pe pereți*.

Zâmbesc cu blândețe. În astfel de situații, lejeritatea mea plină de voioșie își dovedește utilitatea și apelez la ea cu încredere.

— Dar dacă nu îți place, spun vesel, poți oricând picta altceva pe deasupra. Iar creta? *Pfffft*. Puțină soluție specială de curățare, un burete mare și ai din nou un perete gol. Nicio problemă!

— N-aș putea face asta, spune Lark privindu-mă cu o expresie șocată. Nu seamănă deloc cu Prințesa Freddie, cea provocatoare, imperturbabilă, subversivă. Toată munca ta?

E drăguț din partea ei că îmi apreciază cu atât de multă seriozitate munca. Dar dacă aceasta este problema, atunci cu siguranță gândește prea mult. O caracteristică esențială a muncii mele este efemeritatea. Desigur, organizatoarele mele sunt realizate cu cerneală, iar clienții pot oricând frunzări în urmă pentru a admira o anumită pagină. Dar în realitate, rolul organizatoarelor și al calendarelor este să treci prin ele, să bifezi zilele și să dai pagina mai departe. Să treci la următoarea zi.

Mă pregăteam să spun ceva care să o liniștească, dar apoi mi-a venit o idee.

O amintire.

Dacă ai face ca lucrurile să fie mai distractive?

Nu e pentru prima dată când gândul îmi zboară la Reid după seara de sâmbătă – vocea lui joasă și gravă, fața lui serioasă și fermecătoare, genele lui secrete și *fâșâitul* acela delicat de plăcere. Fiecare literă pe care am schițat-o rămâne o dovadă a felului în care ne-am distrat și a jocului pe care l-am jucat. Inevitabil însă, mintea îmi zboară către acele ultime și dureroase cinci minute din cafenea, când situația a rămas suspendată în aer, așa că am încercat să mi-l scot din cap pentru o vreme.

Dar în momentul acesta, îmi revin din nou în memorie timpul pe care l-am petrecut împreună în restaurant și plimbarea în timpul căreia construiam reguli noi ale jocului. Fără să-i spun nimic lui Lark, întind mâinile și trag în dezordine cele nouă foi de hârtie către mine, mototolind câteva. Scoate un mic sunet de iritare, pe care îl ignor, aranjând în grabă paginile una peste alta.

— Bine, spun. O să încercăm ceva.

Arunc o privire către partea din față a magazinului, o văd pe Lachelle aplecată deasupra tejghelei, răsfoind degajată un catalog cu mostre, și o strig pe nume. Vine repede spre mine ca și cum ar ști că trebuie să mă salveze din flăcările iadului și o întâmpin cu un zâmbet plin de recunoștință înainte să-i explic planul.

Regulile pe care le fac sunt dezordonate și puțin lipsite de sens. Avem fiecare la dispoziție trei foi și zece minute – *doar* zece minute – pentru că nu vreau ca Lark să cadă din nou în capcana imposibilității de a lua o decizie – ca să transformăm fiecare coală în ceva asemănător unui proiectil zburător. După expirarea timpului, o să stăm toate înșirate în spatele acestei mese și, una câte una, o să le facem să-și ia zborul prin magazin.

Primele două care vor ajunge cel mai departe, pe acelea le voi întrebuința pentru tratamentele inițiale aplicate literelor.

Nu o condiționez în niciun fel, nu-i spun lui Lark că tratamentele nu sunt finale, nu-i spun că pot combina și asorta cam oricare dintre stilurile diferite pe care le-am înșirat pe aceste nouă pagini. Încercările din acest moment nu au nicio importanță, la fel cum nu au contat nici ideile inițiale față de ceea ce am obținut în final cu literele pe care le-am cules împreună cu Reid sâmbătă seară. Contează doar ca Lark să lase gândurile deoparte pentru câteva minute.

— Pot să-mi folosesc telefonul? spune Lachelle repezit.

Ai crede că am anunțat decernarea unui premiu de zece mii de dolari. Ar fi trebuit să-mi dau seama; Lachelle are un caracter foarte competitiv. Anul trecut, magazinele de pe strada noastră au organizat un concurs de decorat vitrine cu ocazia Halloweenului, iar Lachelle ne-a recrutat pe Cecelia – care nu dă doi bani pe astfel de concursuri – și pe mine ca să muncim până târziu în noapte înainte de decizia juriului. Când magazinul a ieșit pe locul al doilea și nu pe primul, i-a acuzat pe jurați că ar fi manipulat rezultatele. Din când în când, încă mai pomenește de întâmplarea asta. „Escroci”, spune câteodată scuturând din cap.

— Sigur, de ce nu? zic și nici nu apuc să termin de rostit ultimul cuvânt că Lachelle tastează de zor căutând cu siguranță tutoriale video despre cum să construiești un avion de hârtie.

Încep să împăturesc hârtia folosind strategiile rudimentare pe care le înveți în școala primară și, pentru câteva secunde, Lark privește pur și simplu când la mine, când la Lachelle, ca și cum abordările noastre diferite sunt acum cea mai nouă și proaspătă dilemă a existenței sale. Își scoate în cele din urmă telefonul, iar după o căutare scurtă, începe și ea să împăturească. Din când în când, Lachelle scoate un sunet de mulțumire; la un

moment dat spune „Ai face mai bine să te pregătești, Meg”, iar Lark râde cu blândețe.

În momentul în care ne-am înșirat în spatele mesei, am format un fel legătură ciudată și antagonică hârtie – avion. Lachelle spune că am brațele ca niște tăieței atunci când prima mea încercare eșuează lamentabil. Lark își duce mâna la gură când Lachelle se așază în poziție de luptă, de parcă ar fi pe un stadion olimpic adevărat, iar când Lachelle îi surprinde gestul, spune „Nu o să mai râzi când voi câștiga, prințesă!”, iar asta ne face pe toate să hohotim și mai tare. Este clar că sunt cea mai groaznică la jocul ăsta, iar asta produce suficientă materie primă pentru glumele ambelor mele competitori. Nu mă deranjează cu adevărat faptul că mă tachinează, dar înainte să mă pot cenzura mă gândesc din nou la Reid, bănuind că toate cunoștințele lui de matematică l-ar face probabil un extrem de abil designer de proiectile. Umerii lui lați ar fi potriviți pentru aruncare.

Dar nu ar trebui să mă gândesc la astfel de lucruri.

— Am rămas eu și cu tine, prințesă! spune Lachelle aruncându-i lui Lark o căutătură piezișă și afectată înainte să-și lanseze ultima coală. Din câte îmi dau seama, aterizează la mică distanță de prima ei încercare, ceea ce înseamnă că două dintre cele trei încercări ale ei ar putea fi câștigătoare. Mă uit la Lark și văd că ultima ei foaie nu este încă împăturită. Îmi aruncă o privire umilă.

— N-am mai avut timp.

Ține foaia aproape de ea, cu scrisul spre corp și, deși nu o cunosc foarte bine, îmi dau seama ce s-a întâmplat.

Nu i s-a terminat timpul.

Înainte să pot spune ceva, înainte să o pot ruga să păstreze coala de hârtie căci mai mult ca sigur o să am nevoie de designul de pe ea, încalcă regulile jocului și, cu fața încordată, mototolește hârtia într-un gheomotoc.

O lansează apoi prin magazin de parcă s-ar fi aflat pe movila aruncătorului de baseball. Aproape până la ușa de la intrare.

— La naiba, spune Lachelle. Nu știam că avem voie să facem pur și simplu... *ghemotoace*!

— Nu era o regulă care să interzică, spun eu ridicând din umeri.

Lark afișează un zâmbet cât toate zilele și nu face niciun efort ca să și-l ascundă.

— Cretă sau vopsea pentru câștigătoare? zic fără să-i las răgazul să se gândească prea mult.

— Vopsea, spune părând surprinsă de ea însăși.

Vreau să-mi ridic pumnii în aer în semn de victorie. Lachelle mi-o ia însă înainte, deși probabil o să mă sece la cap cu regula referitoare la ghemotoace de fiecare dată când o să ne întâlnim, în următoarele câteva luni.

Dar în sfârșit, în sfârșit... obținusem ceva.

După ce Lark a plecat din magazin, iar eu mi-am strâns toate lucrurile și mi-am luat la revedere de la Lachelle (a adus din nou în discuție treaba cu ghemotoacele), este trecut de patru și jumătate și, deși mă simt destul de mulțumită, sunt totodată foarte epuizată. Între timp, dorința mea arzătoare de a mă apuca din nou să lucrez la birou m-a părăsit în cea mai mare parte, iar ideea de a sta din nou pironită pe un scaun pare cea mai neinspirată posibilă. Există o mare probabilitate ca posteriorul meu să se fi transformat într-o clătită sau o tortilla. Sau o pizza.

De asemenea, mi-e foame.

În ciuda faptului că am reacționat foarte bine în weekend când Sibby își făcea bagajele, nu sunt în stare să mă îndrept către apartament acum. Dacă nu intenționez să stau închisă în camera mea, cel mai probabil o să-i simt absența iminentă și mai acut și, oricum, este o după-amiază frumoasă, plăcută și răcoroasă și aș cam vrea să...

Mă plimb.

Să mă joc.

Merg în josul străzii și, de fiecare dată când geanta voluminoasă mi se ciocnește ritmic de partea superioară a coapsei, mă gândesc la telefonul dinăuntru, la cum aş putea să-l scot și să-i trimit un mesaj lui Reid. Întâlnirea cu Lark și neputința ei din după-amiaza aceasta de a lua decizii mi-a creat unele frustrări, dar oare eu procedam mai bine, muncind din greu ca să evit să mă gândesc la Reid și la confruntarea aceea care aproape că avusese loc? Ieșise oare din cafeneaua aceea întrebându-se dacă îl voi suna din nou? Concentrarea mea asupra proiectului Make It Happyn din ultimele zile să fi fost oare o altă variantă a acțiunii de a te holba la un tabel cu opțiuni, refuzând luarea unei decizii în ceea ce privește... înțelegerea dintre noi?

Mi-am lăsat picioarele să mă poarte la Joe's, pe Fifth, fără să mă gândesc prea mult, doar dacă nu cumva „mirosul de pizza” este o formă de gândire. În interiorul localului îngust – nu venise încă ora cinei și nu era foarte aglomerat – am comandat o felie pe care am hotărât să o scot din nou la aer pe farfuria ei șubredă. Lui Reid i-ar plăcea localul acesta și pizza de aici. Nu i-ar plăcea farfuria din hârtie și nici că am primit doar două șervețele pentru o felie când, sunt sigură, ar fi fost nevoie de patru șervețele. Nu poți însă avea chiar totul, nu?

Mă așez pe banca din lemn roșiatic construită în jurul capacului de canalizare din fața localului și fixez cu privirea copertina deformată și firma din vinil alb de deasupra. Ca să fiu sinceră, nu e mare lucru de văzut aici – *poate* doar micuțele serife de pe semnul lipit de lada frigorifică din fața localului, care face publicitate unei înghețate italiene preambalate. În timp ce terminam ultima îmbucătură și-mi ștergeam degetele (două șervețele nu mi-au ajuns), iau o hotărâre.

Acele ultime minute pe care le-am petrecut cu Reid au fost incomode, o readucere aminte a

primei noastre întâlniri. A fost incomod să fiu nevoită să mă confrunt din nou, chiar și într-o măsură atât de mică, cu ceea ce făcusem.

Dar momentele pe care le-am petrecut înainte nu au fost nici pe departe incomode. Când am jucat jocurile acelea, totul s-a desfășurat natural. Și m-au ajutat apoi să desenez mai lesne pentru Make It Happyn. Și au făcut ca întâlnirea de astăzi cu Lark să meargă mai bine.

Așa că poate disconfortul acela – riscul unei confruntări – a meritat.

Arunc resturile la gunoi și înhaț un alt șervețel, curățându-mă bine înainte să scot telefonul din poșetă. Apoi fac niște fotografii, toate cu partea din față a localului Joe's. *J*-ul de la *Joe's*, *O*-ul și *C*-ul din reclama la înghețata italienească. Aștept până când ceasul telefonului meu trece de la 4.59 la 5.00, iar apoi atașez toate cele trei fotografii într-un mesaj către Reid.

Tastez doar un singur semn de întrebare, apăs tasta Trimite și aștept.

După câteva minute, telefonul sună și nu-mi pot reține un zâmbet pentru că sunt sigură că este el fără să mă uit la ecran. Apăs butonul de pe căști sperând că veselul meu „Salutare!” va șterge orice urmă de apăsare de după cea mai recentă conversație a noastră.

— Deci, spune el, iar încă de la acea primă silabă îmi dau seama că mi-a fost dor de vocea lui. Nu ai reușit să găsești niciun semn de întrebare pe vreun indicator.

Zâmbetul îmi devine mai larg. *Merită.*

— La naiba! M-ai prins!

Urmează un scurt moment de liniște în timpul căruia sper că și Reid zâmbește, deși nădăjduiesc că nu către oricine se află în imediata sa apropiere pentru că îmi dau totodată seama că m-aș simți puțin mai geloasă dacă altcineva ar avea șansa să vadă deplina desfășurare a unui zâmbet pe care *eu* i l-am stârnit. O parte dintre senzațiile acestea

rătăcitoare și delicate pe care le nutresc pentru Reid nu au cum să fie benefice, dar e atât de bine să te simți și altcumva decât stresat sau singur sau paralizat.

— Ai ieșit la plimbare?

La celălalt capăt al firului, crește brusc nivelul de zgomot ca și cum Reid abia acum ar fi ieșit în stradă. Îmi face plăcere să mă gândesc că poate m-a sunat pe când era încă în clădirea de birouri în care lucrează, oriunde ar fi aceasta. E plăcut să cred că poate mesajul meu l-a entuziasmat.

— Da. Prin Brooklyn doar.

— A.

Să fie oare... dezamăgire în glasul lui? E greu să-ți dai seama prin telefon.

— Mă gândeam că poate dacă mergi spre casă de la muncă, am putea...

Las fraza neterminată și mă opresc la o trecere de pietoni. Nu vreau ca aceste două persoane care așteaptă lângă mine – chiar dacă mai mult ca sigur nu-mi acordă nicio atenție – să asiste la posibila mea respingere.

— Să mergem împreună?

Mă uit în stânga și în dreapta la cei doi oameni care nu fac decât să se holbeze la ecranele telefoanelor. Unul dintre ei lovește frenetic cu degetul mare niște monștri minusculi și pufoși care plutesc și se năpustesc pe suprafața display-ului într-un joc care pare foarte strâns.

Vedeți? Aș vrea să le spun amândurora pe un ton arrogant. A fost o idee bună că l-am contactat.

— Da, zic, în timp ce traversez strada. Ce vreau să spun este că avem nevoie de un joc, evident.

— Evident, repetă el, iar eu capăt convingerea că de fapt îmi *pot* da seama de unele lucruri prin telefon. Cred că e posibil să se distreze deja.

Mă cuprinde un sentiment de sfială la gândul că nu m-am gândit la un plan înainte să-l sun. Când ne-am reconstruit numele a fost ușor, clar, în siguranță. Aș putea sugera ceva la fel de agreabil –

să reconstituim pe litere luna de naștere sau numele primului animal de companie. Dar sună ridicol, ca începuturile unei escrocherii de furt de identitate și, oricum, îmi dau seama că îmi doresc să port o altfel de conversație cu Reid.

— Bine, spun, trăgând adânc aer în piept. Un cuvânt care să descrie cum ți-a mers pe ziua de azi.

Reid scoate un sunet care, după cum îmi dau seama, seamănă cu un oftat, iar auzul acestui zgomot mă face să-mi pierd ritmul. Sună atât de... *dezinhibat*.

Înghit în sec, mă adun. Mă cuprind o grămadă de gânduri nelalocul lor despre partea dezinhibată din personalitatea lui Reid.

— Am putea alege altceva.

— Nu, un singur cuvânt, spune, după care mă opresc o clipă. Ca să fie echitabil. Doar desenat de mână?

— Încerci să alegi calea mai ușoară?

— Soartă nemiloasă, spune, iar eu îmi fac griji că voi începe să-mi creez un fel de lexicon *Masterpiece Theatre* al fanteziilor sexuale. *Soartă nemiloasă, soartă nemiloasă, soartă nemiloasă*. Când își termină propoziția, îmi vine în minte cuvântul *eșarfă*. Eu nu lucrez într-un domeniu care se ocupă cu meșteșugul manual, zice.

Bănuiesc că asta înseamnă că se află în centru. În orașul cu zgârie-nori falici și înconjurat de oameni cu simbolul dolarului în ochi. Cravate, nu eșarfe, din păcate.

— Nu doar desenate de mână, spun în timp ce fac repede o poză cu o tablă pe care este scris cu creta meniul de sandvișuri, focalizând pe litera S. Știu deja care va fi cuvântul meu. Mă pot adapta, adaug eu.

Eu și Reid hotărâm că vom avea la dispoziție cincisprezece minute pentru a găsi literele cuvintelor pe care vrem să le formăm; le vom trimite apoi pe toate deodată celuiilalt când timpul a expirat. La început simt un spasm de nervozitate

— o să terminăm conversația și apoi o să ne căutăm literele separat? Sau rămânem la telefon, împreună, dar de la distanță, încercând să găsim un subiect de conversație?

Reid rezolvă cumva dilema și, imediat după ce pornim cronometrul, mă întreabă unde mă aflu, cum e cartierul prin care mă plimb, ca și cum ar vrea să reducă distanța dintre noi. Eu fac poze în timp ce merg și mă străduiesc cât de tare pot să descriu aromele speciale din Park Slope la începutul unei seri de marți. Cărucioare și școlari pe trotuare, SUV-uri marca Subaru pe străzile și așa înțesate. Îi spun ce surprinsă am fost, când m-am mutat aici, să văd că unele magazine închid atât de devreme, și îi povestesc — în timp ce mă îndrept către Twelfth — despre patiseria mea preferată, care ține deschis până la ora șapte. Când ajung acolo, îi spun ce fel de prăjituri au în meniu și îl întreb ce crede că ar trebui să aleg. Îmi spune „Eu nu mănânc multe dulciuri”, iar răspunsul lui îmi stârnește râsul.

Comand o prăjitură Brooklyn Blackout, cu patru feluri diferite de ciocolată, dar hotărâsc să nu o mănânc în timp ce vorbim.

Reid îmi spune și el unde se află. Dar zice că nu este la fel de priceput la descrieri ca mine. Când se uită în jur, nu reușește să găsească nimic remarcabil, îmi mărturisește.

— Totul îmi pare monoton. Totul este înalt. Gri. Aglomerat. Murdar.

— Așa credeam și eu. Fac o altă poză cu r-ul simpatic, albastru, scris cu literă mică, din vitrina patiseriei. Înainte să mă mut aici.

— Da, dar tu locuiești în Brooklyn. E altfel acolo.

— N-am locuit mereu în Brooklyn. Am stat în Manhattan când m-am mutat în oraș.

— Da?

— Sigur, domnule businessman, spun tachinându-l. Tu și slujba ta șmecheră. Crezi că

locul meu nu este în Gotham sau ceva de genul?

Fac o nouă fotografie, uimită de schimbarea de ton din conversația cu Reid. E chiar mai interesant decât jocul. Deși nu am pe nimeni lângă mine, nu mă simt deloc singură.

— Nu asta am vrut să spun. Urmează o altă pauză lungă și mă întreb dacă s-a oprit să facă o fotografie. Doar că... nu mi se pare că te potrivești aici.

Felul în care rostește „aici” mă face să cred că e cumva un argument în favoarea mea și poate așa ar trebui să-l și interpretez. Poate că un loc pe care Reid îl vede ca fiind gri și murdar nu este un loc cu care să îmi doresc să nu asociază în mintea lui. Sau poate e doar pentru că m-a cunoscut aici, în magazinul aflat la doar câteva străzi distanță de locul în care mă aflu, desenând programe de nuntă pentru o căsătorie care nu a mai avut loc niciodată.

Aud o serie de scurte semnale sonore și pe Reid spunând „A expirat timpul” și răsuflu ușurată. Nu sunt sigură în ce direcție aş fi dus conversația după replica de dinainte.

— Doamnele au prioritate.

Intru sub o copertină și mă refugiez lângă zidul unei clădiri ca să-i pot trimite fotografiile. Un amestec de litere scrise de mână și de tipar, dar nu mi pasă foarte tare. De fapt, sunt încântată de combinație; se potrivește cuvântului pe care l-am ales.

S-U-R-P-R-I-N-Z-Ă-T-O-R

Trimiterea tuturor fotografiilor durează un minut, iar după ce se întâmplă asta, urmează câteva secunde de tăcere în care îmi imaginez că Reid se uită la ele.

— Cel mai mult îmi place s-ul, zice, iar eu zâmbesc.

Este și preferatul meu. Este cea de-a treia litera pe care am fotografiat-o și m-am gândit imediat că ar merge pentru *August*. Care este și luna în care

m-am născut, dacă ar fi să facem jocul cu furtul de identitate.

— De ce surprinzător? spune el apoi.

— Am participat la o întâlnire cu o nouă clientă, îi spun, fără să menționez că nu mi-am revenit încă din uimirea de a o cunoaște pe Prințesa Freddie în carne și oase. Presupun că el, asemenea lui Lachelle, nu ar înțelege ce este un iubit care scrie poezii și face sandvișuri. Am folosit un joc ca să o ajut să ia o decizie. M-ai inspirat, zic după ce fac o pauză și îmi dreg glasul.

Mi se pare că durează o veșnicie până vorbește din nou, dar apoi are cea mai drăguță replică.

— E un adevărat compliment. Să fii sursa de inspirație a unei artiste.

Un compliment adevărat. O artistă.

Nu sunt o artistă! îmi vine să spun dintr-un reflex înrădăcinat pe care prea multe femei îl au în subconștient. Dar mă opresc. Bineînțeles că sunt o artistă, și chiar una talentată. În schimb, sunt recunoscătoare că nu-mi poate vedea fața îmbujorată și spun:

— E rândul tău.

— Al meu pare puțin nepotrivit. Are doar cinci litere.

— Cam tragi de timp. Pune cărțile pe masă!

Se aude un oftat.

Când literele ajung la mine, am un nou motiv să spun că ziua de astăzi a fost surprinzătoare.

— La naiba! spun cu o voce ridicată, iar o femeie care împinge un cărucior extrem de elegant se uită la mine cu o față speriată. Zâmbesc scurt și cu părere de rău, după care privesc din nou ecranul telefonului. Toate sunt desenate manual!

— Am mers până la South Street Seaport, spune, cu o voce care denotă o urmă de mulțumire de sine. Erau multe semne pictate acolo.

— Mă simt de parcă ai fi măsluit cumva jocul. Ești un trișor, dar doar la jocul acesta nătâng pe care îl jucăm numai noi doi, zic.

Mi-aș fi dorit ca Lachelle să fie aici; cu siguranță ar fi avut ceva de comentat în acest moment.

În același timp, nu-mi doresc asta. Pentru că atunci nu aș mai fi singură în acest joc secret cu Reid. Pentru că atunci nu aș mai fi singură când îl aud râzând prima dată. Chiar și prin telefon, este adorabil. Delicat, încet, abia dacă poate fi considerat un râs. Un *chicot*. Vizualizez cuvântul, scos din context. L-am desenat astfel încât să nu aibă niciun ascendent, ca toate literele să fie la același nivel. Le-aș așeza în așa fel încât să nu fie aproape niciun spațiu între ele, iar cuvântul să fie la fel de agreabil și de afectuos ca senzația sonoră pe care ți-o provoacă.

Apoi văd ce anume a trimis. Cuvântul pe care l-a format. S-T-R-E-S.

— Oh, să înțeleg că nu a fost o zi prea bună, nu?

— Cred că a fost... așa cum am spus. Sau cum am scris.

— Vrei să vorb...

— Nu, răspunde rapid. Cuvântul acela descrie foarte bine situația.

Reid povestește atât de puține lucruri despre munca lui încât aproape că îmi doresc să fi înțeles mai bine informațiile de pe pagina aceea de Wikipedia. Dar poate ar trebui să fiu recunoscătoare având în vedere legătura strânsă care există între slujba lui Reid și lucrurile care au făcut ca întâlnirea noastră de data trecută să fie stânjenitoare; Avery și tatăl lui Avery.

— Îmi pare rău, spun.

— Nu e vina ta.

Mă întreb dacă și el s-a oprit din mers acolo unde se află. O oază familiară de liniște care conectează telefoanele noastre în mijlocul iureșului de oameni, mașini și autobuze. Poate *Îmi pare rău* și *Nu este vina ta* sunt propoziții pe care eu și Reid ar fi trebuit să ni le fi spus deja în alte contexte, dar nu mai contează.

Contează că ni le spunem acum.

— Deci, spun, după ce tăcerea durează un pic cam prea mult. South Street Seaport, zici?

— Da, nu e atât de departe de biroul meu.

— Nu e cenușiu. Și, în realitate, nici murdar, zic.

Îmi place, de fapt. Am fost împreună cu Sibby acolo la o piață volantă de toamnă acum vreo doi ani și am cumpărat un snop de rădăcinoase nu foarte aspectuoase, dar colorate și, așa cum se întâmplă cu cei mai mulți dintre clienții ocazionali ai piețelor agroalimentare fără talent la gătit, în cele din urmă, am folosit doar jumătate dintre ele. Sub umbrela Cartierului Financiar, South Street îți dă senzația că e... *jos*. Într-un mod agreabil. Aproape de sol și în vecinătatea apei. Clădirile sunt mai vechi – cărămida decolorată de apă, porțiuni de străzi cu vitrine fermecătoare. O pauză de respirație față de înălțimile câteodată amețitoare ale clădirilor din spate. Eram pe cale să-i spun lui Reid despre salonul Big Gay Ice Cream care s-a deschis acolo, dar apoi mi-am amintit că el nu mănâncă dulciuri.

— Da, cred că nu e.

Mi se pare că îl aud trăgând adânc aer în piept ca și cum ar putea în sfârșit să respire, dar, aproape în același moment, suntem întrerupți de zgomotul unui claxon.

Sunt... dezamăgită. Voiam să aud întreaga paletă a acelei respirații profunde.

— Din păcate, spune Reid, trebuie să mă îndrept către o altă întâlnire. Pentru job.

Soartă nemiloasă, îmi spun în gând.

Simt însă cum o undă îndrăznească de plăcere îmi străbate ființa când mă gândesc că Reid a lipsit câteva minute de la slujbă doar ca să se joace. Poate când o să revină în birou, o să resimtă mai puțin tensiunea zilei. Poate i-am dat și lui o parte din sentimentul surprinzător al zilei mele de lucru.

— Desigur, mulțumesc că mi-ai ținut companie.

Apoi am adăugat ceva, ceva sincer, un lucru pe care chiar Reid mi i-a spus la un moment dat. Faptul că îl repet, îmi dă o senzație plăcută, de parcă aş contribui la crearea unui fel de rutină.

Ca şi cum am face mai mult decât să ne ţinem companie unul altuia. Ca şi cum am fi *prieteni*.

— A fost distractiv.

La celălalt capăt al firului se aşterne tăcerea şi sper că nu am spus cumva ceva ciudat. Unul dintre lucrurile pe care le-am înţeles în ultimele săptămâni este că sunt extrem de talentată când vine vorba să transform interacţiunea cu Reid în ceva ciudat.

— Ai treabă sâmbătă? mă întreabă.

Fără ocolişuri. Direct. În stilul lui Reid.

Zâmbesc. Şi de data asta răspund fără ezitare.

Capitolul 9

După ce am terminat conversația telefonică de marți seară cu Reid, m-a năpădit un val de sentimente diverse.

Nerăbdarea, în primul rând: de a reveni în apartament și a mă apuca din nou de Make It Happyn, înarmată cu idei proaspete și cu mușchii de la picioare relaxați după plimbarea recentă.

Încredere, în al doilea rând: nu aveam *nevoie* ca Reid să-mi spună că sunt o artistă, dar a fost drăguț totuși că cineva mi-a amintit asta, în special acum, când construiam noul proiect bazat pe rezultatul primului nostru joc.

Optimistă, în al treilea rând: pentru că făcusem progrese cu Lark, pentru că am reușit să mă desprind de o parte din durerea și furia pe care le simțeam în relația cu Sibby, pentru că mi-am asumat riscul de a juca un alt joc cu Reid.

Entuziasmată, în al patrulea rând: ne-am făcut *planuri*. Ne vom juca din nou, deși, cumva, n-am întrerupt niciodată jocul de atunci. Ne trimitem unul altuia fotografii, ale mele, de cele mai multe ori, cu bannere ale unor afaceri locale, iar ale lui Reid, în special cu reclame șterse de trecerea vremii de pe fațadele clădirilor, genul de vestigii pe care le-am căutat în prima noastră ieșire împreună. Nu ne spunem multe lucruri în mesaje – câteodată adăugăm o adresă sau precizăm, într-o notă, care e litera noastră preferată –, dar, cu toate acestea, se simt pline de promisiunea următoarei întâlniri.

Până sâmbătă însă, constat un singur lucru.

Că o să-mi vină ciclul.

Ar fi trebuit să anticipez că se apropie momentul, iar asta nu doar pentru că Planificatoarea din Park Slope are, evident, o metodă foarte specială de a-și ține evidența ciclului menstrual – un punct roșu minuscul,

extrem de ingenios, desenat lângă data preconizată din jurnalul meu lunar. Ar fi trebuit să-mi dau seama pentru că vineri dimineață m-am trezit cu o dispoziție care trece frenetic de la „în următoarele zece secunde o să omor pe cineva” la „peste trei secunde voi plânge pentru că am observat un fir de praf pe pervaz și mă simt de-a dreptul ca un *porc* împutit”. Din fericire pentru restul omenirii, nu a fost nevoie să ies din apartament toată ziua, dar din nefericire pentru mine, a trebuit să urmăresc un maraton al emisiunii *Vânători de case*, lucrând în același timp apatic la câteva proiecte pentru unii dintre clienții obișnuiți, în timp ce-mi imaginam cum voi ucide fiecare vânător de case care se mai plânge vreodată de culoarea vopselei. Apoi am plâns când am auzit cât costă metrul pătrat al unei locuințe din Missouri (este într-adevăr foarte convenabil!).

La un moment dat mi-am revenit și am încercat din nou să finalizez schițele la care lucram de marți noapte când telefonul a scos un sunet asemănător unui claxon enervant, soneria care mă anunța când primeam unul dintre rarele mesaje de la tata. Am glisat cu degetul pe ecran ca să-l deschid, iar mesajul conținea o fotografie cu el, bronzat și zâmbitor, strângând mâna unui bărbat la costum cu o insignă sub forma unui steag la rever și o diplomă înrămată care stătea între ei. În spatele tatei, era Jennifer, femeia cu care s-a căsătorit la două săptămâni după ce el și mama au divorțat oficial, adică la aproape trei luni după ce eu am plecat de acasă.

Afaceristul local al anului desemnat de Camera de Comerț, scria tata în mesaj, anost și strict informativ, și am simțit din nou un puseu din vechea și groaznică mea furie. Mi-am deschis agenda și, dintr-o rotire a mâinii, am desenat un singur cuvânt, căruia i-am adăugat câteva bucle decorative și am făcut o fotografie ca să i-o trimit înapoi tatei.

Felicitări! i-am scris, frumos și festiv, așezând însă cu micală patru dintre litere – L-I-A-R¹¹⁰ – dedesubtul liniei de bază, atât de minuțios, încât doar eu le-aș fi putut remarca.

După care m-am gândit: *Reid ar remarca.*

Am regretat atât de mult acest gest, m-am simțit atât de meschină și de neînsemnată, încât aproape, *aproape* că i-am scris că vreau să anulez întâlnirea, degetele plimbându-se ezitante deasupra tastaturii telefonului.

Dar apoi mi-am adus minte de cuvântul pe care îl formase – S-T-R-E-S – și am știut, într-un loc anume și special din ființa mea, că nu voiam să-și petreacă sâmbăta singur. Am mers la culcare mai devreme decât de obicei, cu durerea aceea surdă, anticipativă, în partea inferioară a corpului, sperând că schimbările de dispoziție premenstruale se vor mai atenua până dimineată.

Când mă trezesc, *nu mai* simt atât de puternic dorința de a uide sau de a boci. Bineînțeles, asta pentru că evenimentul avusese loc, iar suferința surdă se transformase în ceva mai apăsător și mai ascuțit. Mă doare spatele, toate țoalele pe care le pun pe mine îmi par cu o jumătate de număr mai mici și aș vrea foarte mult să-mi atașez un furtun în gură care să facă legătura directă cu o pungă cu bomboane de ciocolată, să-mi lipesc o pernă termică de șale și să mă uit non-stop la comedii romantice unde nimeni nu are niciodată probleme menstruale.

Dar apucasem să accept invitația lui Reid și nu voiam să îmi iau cuvântul înapoi – nu doar pentru el, ci și pentru mine. Îmi doresc să mă plimb, să mă joc și să devin din nou inspirată.

Îndes, așadar, câteva tampoane de rezervă într-o poșetă mică – astăzi nu mă pot imagina târând după mine geanta cea voluminoasă – dau pe gât câteva pastile de Advil și mă imbarc în lunga călătorie cu metroul către Village.

L-am găsit așteptându-mă în capul scărilor de la metrou, așa cum îmi promisese, purtând haine lejere, în stilul deja consacrat al lui Reid: teniși, blugi, tricou și jachetă. Deși nici nu mai e nevoie să o spun, chipul lui arată al naibii de fermecător și aș fi rămas mult timp căzută în admirație dacă nu m-ar fi fixat imediat la rândul lui cu privirea, ridicându-și o sprânceană.

— S-a întâmplat ceva? spune în loc de formulă de salut.

Singura consolare pe care mi-o aduce această întrebare este că mă pot amuza imaginându-mi în secret ce s-ar întâmpla dacă l-aș informa cu voce tare pe Reid, pe o stradă plină cu oameni, că mi-a venit ciclul. Mi-l și închipui cum și-ar drege glasul dezaprobat. Ar fi ceva de zile mari!

— Ei, nimic deosebit! spun fluturând o mână către stația de metrou. A fost o călătorie lungă.

Își îndreaptă postura și așa destul de dreapta.

— Aș fi venit eu în Brooklyn.

Se oferise într-adevăr atunci când am pus la punct detaliile întâlnirii, dar eu am fost cea care a propus să ne vedem în Village, unde știu că sunt o mulțime de semne vechi, pictate manual. Schițez un zâmbet forțat, încercând să îndulcesc începutul stângaci al întâlnirii – fața pe care o aveam probabil când Reid m-a văzut și nota aceea defensivă și jenată din vocea lui.

— Știu, îi spun încet. E rândul tău să propui un joc.

O iau din loc fără să îmi pese dacă avea cumva o altă direcție în minte. Tocmai îmi revenisem dintr-o nouă serie de crampe, din acelea care ți se scurg în jos pe picioare. Dacă vreau ca întâlnirea de astăzi să meargă bine, nu am decât să strâng din dinți și să merg mai departe.

E bine că Reid chiar s-a gândit la un joc. De data aceasta vom alege fiecare câte o culoare, iar apoi vom încerca să găsim cât mai multe litere de aceea culoare în decurs de o oră. Nu ne-am impus

restricții pentru tipul de literă sau de inscripție, dar acum cunoaștem destul de bine jocul – sau unul pe celălalt – ca să știm că amândoi vom încerca să facem cele mai interesante descoperiri. Litere scrise de mână, pictate manual, chestii care mă vor inspira în desenele viitoare.

Reid îmi oferă posibilitatea de a alege eu prima, iar eu spun albastru și pe chip îmi apare primul meu zâmbet autentic din această după-amiază pentru că știu sigur că și el ar fi ales albastru; îmi dau seama după felul în care i se modifică expresia atunci când îi spun ce culoare prefer. El alege atunci verde, iar eu îi atrag atenția că practic trișează pentru că verde este o *versiune* de albastru. Îmi dau seama că în niciun caz nu-i place să i se spună trișor pentru că îmi răspunde:

— Bine, aleg roșu atunci.

În timp ce parcurgem primele câteva străzi, îl tachinez și pe tema asta, pentru că roșul este *evident* cea mai ușoară culoare când vine vorba de descoperit inscripții. Scoate acel *fâșâit* și face în continuare fotografii, iar eu mormăi laudându-mă că sunt concurentul cu cea mai complexă sarcină. Marcăm amândoi puncte pe seama unei vechi reclame *C.O. Bigelow*, cu vopseaua scorjită, înaltă și uriașă pe latura unei clădiri din cărămidă, deși Reid jubilează spunând că vopseaua roșie a rezistat mai bine decât albastrul pal. În cazul lui Reid, a „jubila” nu înseamnă mai mult decât a afirma un fapt, totuși...

Nu trecuse nicio jumătate de oră, iar eu încep să resimt oboseală. Pastilele acelea de Advil or fi fost expirate, pentru că mă simt ca și cum aș trage după mine un uter de cincisprezece kilograme, iar senzația de disconfort îmi cuprinde corpul de la talie în jos. Mă simt *groaznic* și sunt prea departe de casă ca să pot găsi un remediu rapid. Cu siguranță ar fi fost mai bine dacă nu veneam sau măcar dacă aș fi ales roșu înaintea lui Reid și...

— Meg, îl aud spunând.

Mă uit la el și îmi dau seama că nu am fost atentă și, din moment ce în general Reid nu vorbește prea mult, înseamnă că a fost ceva important.

— Iartă-mă! Mi-am pierdut puțin concentrarea.

— Ne putem opri. Face din nou gestul acela și își trage în jos mâneca jachetei de care nu avea de fapt nevoie având în vedere vremea de afară. Poate trasul mânecii are aceeași semnificație cu momentul în care Lark își plimbă două degete la rădăcina părului sau cu faptul că îmi vine să mă întind în mijlocul trotuarului pentru a reflecta la diferitele orori și umilințe specifice vârstei fertilității. Dacă nu te ajută, vreau să spun, completează el.

Umerii mi se prăbușesc ca după o înfrângere. Încercarea mea de astăzi de mă preface că sunt eu cea normală și veselă a fost atât de jalnică, încât nici inspirația care mă cuprinde după ce privesc inscripțiile nu poate compensa felul în care mă simt.

— Problema este... nu-mi duc gândul până la capăt și oftez adânc. Mă privește cu aceeași expresie încruntată ca atunci când am coborât din metrou. Nu mă simt foarte bine azi, îi mărturisesc.

Nici măcar nu am timp să mă simt stânjenită că Reid se oprește trecându-și mâna pe sub cotul meu – *ups!* a rămas o zonă la fel de erogenă ca și data trecută – și conducându-mă delicat către marginea trotuarului, afară din calea trecătorilor care vin din spatele nostru.

Gestul este atât de... rapid. Atât de firesc, grijuliu și direct, dar și atât de caracteristic lui *Reid* încât am din nou senzația aceea că peste trei secunde mă va pufni plânsul. Îmi cobor privirea și mă holbez la pantofii care acum par să fi intrat la apă cu o jumătate de număr. Parfumul lui este asemănător celui din weekendul trecut – de săpun combinat cu o adiere ca de piscină iar, dacă până la

urmă mă va pufni cu adevărat plânsul, nu cred că voi rezista dorinței de a-l atinge.

— Bănuiam eu, spune. Ești bolnavă?

— Nu chiar.

Pe negândite, îmi trec o mână peste partea de jos a abdomenului, acolo unde simt durerile.

— Ești la... își pierde șirul îndesându-și mâinile în buzunarele din față ale blugilor. Aha, spune cu blândețe.

Îmi scapă un hohot de râs, nu mă pot abține. Scena pare desprinsă din *Masterpiece Theatre*, când, în timpuri imemorale, oamenii nu puteau rosti fățiș cuvântul *picior* sau *gleznă* întrucât contravenea moralei vremurilor. E ca și cum m-ar fi invitat – cu prudența lui gravă și apretată – să o spun cu voce tare.

— Dacă acel „aha” înseamnă „ciclu”, atunci da. Ai dreptate.

Nu-și drege glasul, nu-și încleștează maxilarul și nici nu se înroșește la față. Aruncă o privire neîncrezătoare către poșeta mea minusculă – a fost o eroare de calcul, recunosc, din moment ce nu pot îndesa înăuntru o pernă electrică din echipamentul militar – și spune:

— Ai tot ce îți trebuie? ca și cum ar intenționa să intre în cea mai apropiată farmacie și să-mi cumpere o pungă cu produse de igienă.

Lucrul cel mai amuzant este că chiar cred că ar intra. *Pe ce raft se găsesc absorbantele?* ar întreba cu tonul acela foarte grav.

Trag de tivul cămășii mele preferate, o vechitură în dungi și cu nasturi, care a fost spălată de atât de multe ori încât a ajuns la fel de fină precum cearșafurile de pe patul din camera mea.

— Sunt bine. Nu vreau să renunț încă. Mă simt doar cam... bleah.

Mă aștept să se încrunte la auzul acestei descrieri, dar înclină doar aprobator din cap și privește în față, spre locul unde se află o mică zonă îngrădită, adăpostită de ramurile copacilor și

împrejmuată cu o poartă neagră din fier forjat care o separă de trotuarul aglomerat și de stradă.

— Hai să stăm aici puțin. Ți poți ridica picioarele pe bancă.

Mă uit insistent la el, iar de data aceasta se îmbujorează puțin.

— Așa procedează sora mea. Când se simte...

Se oprește brusc.

— Bleah? Termin propoziția în locul lui zâmbind discret nu pentru că am rostit acest cuvânt, ci la auzul a ceea ce spusese Reid, o dezvăluire din viața privată, care nu avea legătură cu logodna eșuată. Ai o soră? întreb.

Înclină din nou din cap ațintindu-și ochii aceia albaștri asupra mea, iar chipul, al naibii de atrăgător, îi rămâne încordat și îngrijorat.

— E mai mică. Locuiește încă împreună cu părinții mei.

— Aha, spun.

Deodată îmi trec prin minte zece mii de întrebări, atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu despre Reid și viața lui încât numărul lor mă distrage de la povara extrem de incomfortabilă din abdomen. *Ar fi* drăguț să stau câteva momente și să-mi relaxez picioarele. O să mă odihnesc și o să beau niște apă, iar dacă nu mă ajută, mă întorc la stația de metrou și merg acasă ca să dorm, iar pe Reid îl voi întreba dacă nu vrea să ne întâlnim din nou peste vreo două zile.

Dar pentru moment, în timp ce aștept să mă simt mai bine, ce-ar fi să jucăm un joc în care fiecare trebuie să răspundă la douăzeci de întrebări?

— Sunteți *șapte* frați? spun pe un ton pițigăiat.

Reid strânge din buze, un gest despre care știu acum că ascunde un zâmbet.

— Suntem.

Îmi așez mai bine posteriorul pe scândurile tari ale băncii pe care stau. Poate că mobilierul stradal nu e tocmai comod, dar această grădină – micuță,

umbroasă și liniștită, deși se află la o aruncătură de băț de traficul aglomerat de pe Sixth – este adorabilă. În jurul celor câtorva ronduri amenajate sunt instalate garduri negre arcuite și, deși vegetația este încă sărăcăcioasă în această perioadă a anului, cele mai multe dintre tufe sunt dese și verzi, iar o briză discretă face ramurile copacilor de deasupra noastră să foșnească.

Dar asta nu e tot. Două inscripții păreau să ne întâmpine când am intrat aici, ambele pe același perete al clădirii care mărginește parcul pe una dintre laturi. Vechi, estompate și parțial astupate de copaci, amândouă fac reclamă la o farmacie locală desființată între timp. Una are litere albe pe un fundal negru, cealaltă, litere negre, pe fundal alb. Caracterele fără serife, robuste și practice, cărora patina timpului le oferă și mai mult farmec, îl fac pe Reid să își ridice ochii către ele de fiecare dată când îi pun o întrebare.

— *Semănați* unul cu celălalt? îl întreb holbându-mă la el.

Mi-a spus că sunt șapte frați Sutherland. Șase băieți și o fată. Apoi îl voi întreba dacă au susținut vreodată un concert în Austria sau dacă s-a scris vreo serie de romane de dragoste despre ei.

Oricât de absurd ar părea, mă simțeam mult mai bine.

Reid se uită la semn, cu sprânceana ridicată.

— Unii dintre noi, cred. Eu, Connor și Garrett avem nuanța asta de păr, ca a tatei.

„Au cu toții linia maxilarului la fel ca a ta?!” îmi vine să-l întreb.

— Dar Owen și Ryan și Seth și Cady au moștenit cu toții părul șaten al mamei.

— Cum ții minte numele tuturor? glumesc doar pe jumătate, căci cu o familie atât de numeroasă, îmi imaginez că nu e un lucru ușor.

Îmi răspunde cu un zâmbet.

— Nu ai cum să uiți numele fraților tăi, oricât de mulți ai avea.

— Da, cum să nu, adaug cu un răs bizar după care îmi cobor ochii și îmi apăs mâinile pe coapse, masând deasupra durerii care aproape că s-a disipat acum.

Când am ajuns aici, Reid a insistat să-mi întind picioarele de-a lungul scândurilor băncii, iar apoi, ca prin magie, a scos o mică folie de ibuprofen (în termen de data asta) din buzunarul jachetei. Aproape că-mi venea ca prima dintre cele douăzeci de întrebări să fie „Vrei să te căsătorești cu mine?”, dar m-am mulțumit în schimb să-l chestionez dacă poartă mereu asupra lui câte o mică folie cu analgezice.

— Pentru migrene, atunci când sunt prea tensionat, spune el în timp ce își așază trupul înalt și zvelt la cealaltă margine a băncii, lăsându-mi mie cea mai mare parte din spațiu.

Fața lui a devenit mai încordată când a răspuns, un ecou al aceluia S-T-R-E-S așa că ne-am întors la subiectul frați, pe care tot el îl inițiasse după ce o pomenise pe sora lui.

— Tu ai frați sau surori? zice Reid, iar întrebarea lui cred că e destul de echitabilă, doar că îmi plăcea mai mult când jocul acesta era centrat asupra lui.

— O, nu, am spus eu pe un ton mai tăios decât intenționasem.

Faptul că nu am frați este un punct sensibil în istoria familiei mele, aproape la fel de sensibil ca relația extraconjugală de un deceniu pe care tatăl meu a avut-o cu Jennifer, cu știința mamei. Mereu m-am întrebat totuși cum este, am adăugat, încercând să-mi mai îndulcesc tonalitatea.

— Înghesuială, spune el pe un ton plat.

Se uită apoi la mine, iar colțurile gurii i se curbează în sus și cred că aceasta este modalitatea lui de-și îndulci asprimea vocii.

— Ți-e dor de ei? Având în vedere că tu locuiești aici, vreau să spun.

— Da, spune fără ezitare. Se uită din nou la semne. Dar este o ușurare câteodată. Să locuiești singur.

— Eu nu am locuit niciodată singură, recunosc și, surprinsă de această mărturisire, apăs mai puternic pe mușchii coapselor, masând în sus și în jos.

Când îmi ridic privirea, îl surprind pe Reid urmărindu-mi mișcarea și o căldură plăcută îmi cuprinde corpul.

Când se trezește din visare și își ridică ochii, privirea lui albastră o întâlnește pe a mea pentru un scurt moment. Căldura aceea se revarsă și pare să ocupe spațiul dintre noi.

— Niciodată? spune el dregându-și glasul.

— Am plecat din casa părinților ca să mă mut aici, spun eu, scuturând din cap. Și am locuit cu Sibby de atunci, adaug, masând cu mai multă forță.

— Sibby este...

Trag adânc aer în piept, uimită de turnura rapidă pe care a luat-o conversația. E ciudat cum sentimentul pe care îl am stând acum aici, în liniște, alături de Reid e similar celui pe care îl încercam când mergeam alături de el în haosul orașului. Un altfel de joc care are drept efect o deblocare la alt nivel.

Dar tot o deblocare rămâne.

— Este prietena mea cea mai bună. Am crescut împreună.

— Cred că e plăcut. Să ai pe cineva de acasă aici cu tine. O persoană pe care o cunoști foarte bine.

În voce îi apare o notă de melancolie și mă întreb în ce măsură aceasta este cauza disprețului lui Reid pentru New York – că nu are alături de el pe nimeni din familia aceea mare, aglomerată, de care îi e dor.

— A fost, da. Dar... hm, se va muta în curând într-un alt apartament împreună cu iubitul ei.

Privirea mi se îndreaptă către intrarea în parc. În acest cartier, de fapt. Voi experimenta, aşadar, cum e să locuieşti pe cont propriu, cel puţin o vreme.

Gândurile îmi zboară pentru o clipă către primul apartament pe care l-a avut Sibby, cel în care m-am mutat după ce am plecat de acasă. Era în Hell's Kitchen (o altă expresie care descrie cu acurateţe senzaţia pe care o resimt în stomac în acest moment^[11]) – o cameră, mai mult lungă decât lată, iar canapeaua compactă a lui Sibby, împinsă la perete lângă patul dublu. În primele câteva nopţi, când mă auzea plângând, se întindea către mine din locul în care dormea şi mă lua de mână. Dimineata, strângeam aşternuturile şi stăteam una lângă cealaltă mâncând cerealele instant pe care Sibby le pregătea în micuţul cuptor cu microunde de pe minifrigider. Când îmi suna telefonul şi erau mama sau tata, Sibby spunea „Vrei să răspund eu în locul tău astăzi?”, dar nu mă presa, indiferent de câte ori o refuzam.

— Nu eşti fericită că se întâmplă asta. E mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Am întrerupt masajul, întinzându-mi palmele rămase nemişcate pe coapse şi prefăcându-mă că-mi verific oja ciobită de pe unghii, într-o nuanţă de verde-deschis.

— Am avut nişte neînţelegeri în ultimul timp. Nu ne-am certat, nimic de genul acesta, ci ne-am distanţat. Sau mai degrabă, mi se pare că... ea s-a distanţat de mine. Nu sunt sigură dacă vrea să fie prietena mea în continuare.

Este pentru prima oară când mărturisesc acest gând cuiva cu voce tare. Şi în mod surprinzător, mă cuprinde un sentiment atât de *eliberator*. Cam ca atunci când am mărturisit că sunt la ciclu şi nu am mai vrut să continui plimbarea sau ca atunci când am intrat în parc să ne aşezăm pe o bancă, iar tot trupul meu s-a destins în aşteptarea senzaţiei de confort.

— Îmi pare rău, spune Reid după câteva secunde de tăcere. Cred că nu ți-e ușor.

Afirmația aceasta – o formă de *recunoaștere* – are un efect similar cu folia aceea de pastile, ajută la alungarea durerii.

— Mulțumesc, zic eu, cuprinsă de o nouă schimbare incomodă de stare care mă face să-mi doresc să plâng. Mă simt într-adevăr ușurată că am spus-o cu voce tare, dar nu vreau să fac dezvăluiri profunde aici, în mijlocul străzii, mai ales pentru că Reid nu are la el un furtun de aspirator și o pungă cu bomboane de ciocolată în jachetă.

— Nu ai întrebat-o dacă vrea să mai fie prietena ta? spune Reid.

Când îmi ridic din nou privirea către el, se uită la mine ca și cum ar fi pus cea mai banală întrebare. Ca și cum ar fi floare la ureche *pentru mine* să o întreb așa ceva pe Sibby. Ca și cum, atunci când îi întrebi pe oameni diverse lucruri – treburile acelea foarte, foarte serioase – nu ți-ar fi niciodată teamă de răspunsurile pe care le-ai putea primi. Și nici nu ți-ar fi frică de felul în care vei reacționa.

— Nu în mod direct, spun, iar tremurul care îmi cuprinde vocea mă face să mă simt groaznic.

Îmi cobor din nou privirea și mă uit înlemnită la picioare.

Iar apoi, după o pauză lungă, Reid vorbește din nou:

— Nu pot spune că știu cum e să ai un astfel de prieten. Pentru atât de mult timp, vreau să spun. Eu i-am avut pe frații mei, dar nu cred că am avut... prieteni alături de care să copilăresc.

În secundele care urmează după ce Reid termină de vorbit mă încearcă o senzație greu de descris. Simt cum o bucată din inima mea se desprinde și iese din corp. Ca și cum bucățica aceea minuscule și fragilă pulsează până în cealaltă parte a băncii și se lipește de Reid.

Totul pentru această confesiune discretă, pentru efortul acesta de a mă face să mă simt mai bine.

Îmi dreg glasul și îl privesc în timp ce el se uită din nou la semne.

— Nici măcar un coleg de școală? întreb.

Neagă scuturând din cap.

— E vina mea. Am fost... un copil dificil când eram la școală.

Dificil? Încerc să mi-l imaginez pe Reid aruncând cu gheomotoace de hârtie, vorbindu-le obraznic profesorilor sau venind cu teme nefăcute. Nu-mi pot închipui nimic din toate acestea și probabil că fața îmi trădează gândurile, căci Reid se uită la mine, zâmbește scurt după care își reia ideile.

— Eram plictisit. Mereu îmi terminam mai devreme exercițiile. Era frustrant pentru profesori și evident... nu-mi aducea nici aprecierea colegilor.

Acesta era un tablou pe care mi-l puteam într-adevăr imagina. Reid cel serios și studios. Probabil, la rugămintea lor, el le descifra toate mesajele criptate, fără să obțină nimic în schimb. Primea genul de reacții confuze, care îi tăiau întrucâtva elanul și care puteau face un copil să se simtă neînsemnat și stânjenit. Îmi imaginam o strâmbătură ca aceea pe fața de copil a lui Reid.

Dispoziția mi se schimbă din nou, virând ferm către intenții criminale. În principiu, împotriva tuturor foștilor profesori ai lui Reid și a oricărui copil care nu... l-a apreciat. Poate ar trebui să fiu extrem de îngrijorată de cât de profundă este aprecierea *mea* pentru el, doar că eu sunt mai preocupată să-i pun în continuare întrebări. Nu mai este un joc; obiectivul nu mai este inspirația. Cu toate acestea, am sentimentul că este în continuare foarte, foarte important.

— Probabil că a fost mai bine la facultate, nu? Sau... în timpul studiilor postuniversitare? spun eu.

Reid privește din nou în sus către semne și face o pauză lungă.

— Aveam cincisprezece ani când am început facultatea.

Cincisprezece?! Eu încă dormeam cu un animal de pluș la cincisprezece ani și aveam prezența de spirit să nu spun asta nimănui.

— Am mers la un colegiu comunitar în primul semestru. Printr-un program de formare oferit de liceul meu.

— Da, sigur, spun, încercând să depășesc momentul de perplexitate. Ca și cum *asta* m-ar face să mă simt mai bine, adaug.

Mă privește cu ochi triști. Nici că se poate ceva mai rău. Expresia Hell's Kitchen este din nou cea mai potrivită pentru a descrie senzația de neliniște pe care o simt în stomac.

— Adică... Vreau doar să spun... că sunt la fel de surprinsă. Și de impresionată. Este... uau. Ești *intelligent*, da.

Scoate din nou *fâșâitul* acela și, pun pariu că dacă m-aș da mai aproape, i-aș putea vedea obrajii cuprinși de îmbujorare.

— La matematică, spune el.

— Atunci probabil că te simți ca în rai la slujba ta. Înconjurat de pasionați de matematică.

Fâșâitul se estompează, iar fața i se încordează din nou. S-T-R-E-S.

— Mulți oameni. E dificil.

Timp de o secundă arată atât de crispat și de istovit încât nu mă mai pot gândi decât cum să-l fac să se simtă mai bine. Dacă aș avea la îndemână o folie cu ceva care să-i șteargă expresia aceea de pe chip.

Apoi îmi dau seama că e posibil să *am* totuși ceva în buzunarul jachetei mele metaforice. Faptul că stau aici, în acest parc, lângă Reid, aflând mai multe despre el, descătușând o parte din propriile sentimente deprimante – nici măcar nu trebuie să

mă prefac că mă simt veselă și fără griji. Pot de fapt... *să fiu* veselă și fără griji.

Buzele mi se curbează într-un zâmbet și îl provoc, înghiontindu-l discret cu piciorul. Simt că atingerea aceasta, chiar dacă platonică, înseamnă mai mult pentru mine decât o simplă tachinare, însă încerc să nu mă gândesc prea mult la acest lucru.

— Crezi că... crezi că banii sunt... *numitorul comun* pentru colegii tăi?

Păstrează tăcerea pentru o clipă, iar eu îmi spun în gând: *Bravo, Meg! Oare nu te puteai simți veselă și degajată decât cu o aluzie matematică?*

După care se uită la mine, clipește o dată și începe să... să *râdă*. Un hohot complet, puternic. Un râset în adevăratul sens al cuvântului.

Este cea mai minunată combinație de sunete, aceleași sunete pe care le-am auzit când am vorbit la telefon în timp ce ne plimbam seara trecută: un mormăit provocat, de data aceasta, de gluma mea teribilă; un chicot prietenos și delicat, puțin mai zgomotos acum, urmat de o tăcere care lasă loc unui oftat și o cantitate mică de aer expirat. Un suspin de *eliberare*.

Este cel mai plăcut sunet pe care l-am auzit în viața mea. N-aș fi putut niciodată să-l transpun în litere. Ignor cu grație un alt semnal de alarmă pe care îl simt în inimă.

— Slavă Domnului că ai râs! E unul dintre singurii zece termeni din matematică pe care îi știu. Vrei să-i auzi pe ceilalți?

Zâmbește, lăsând să se audă doar un chicot de data aceasta.

Să ne plimbăm fără oprire pe străzi, îmi trece prin minte. Să-ți spun toată ziua glume proaste cu termeni din matematică. Stai să o auzi pe cea despre calculul stocastic, adică strădania mea eșuată de a pronunța această expresie.

— Te simți mai bine? mă întreabă el.

— Da. Mă uit la semnele care ne-au ținut companie cât timp am jucat noul nostru ne-joc. Oricum, nu conțin culorile de care avem nevoie, zic.

Îmi dau picioarele jos de pe bancă printr-o mișcare de balans, mă ridic și îmi netezesc fusta, după care îmi iau poșeta transmițându-i prin poziția corpului că sunt gata să merg mai departe.

— Meg, îl aud strigându-mă și mă întorc, privind în spate la locul unde a rămas așezat, cu trupul aplecat înainte.

Are fața întoarsă către mine, cu privirea serioasă în care se văd dansând umbrele făcute de ramurile copacilor de deasupra.

— Da?

— Prietena ta... Nu cred că nu mai vrea să fii prietene. Probabil că... Se oprește brusc, ridică o mână pe care și-o trece prin păr, un gest pe care nu l-am mai văzut făcându-l. Probabil are o perioadă mai grea. Sunt sigur că va reveni la gânduri mai bune.

Oh, nu. O nouă schimbare majoră de dispoziție. Simt cum mai am doar o secundă la dispoziție înainte să izbucnesc în plâns. Încrederea tacită pe care Reid mi-o acordă în această problemă – faptul că nu se îndoiește de mine deși nu o cunoaște pe Sibby și a recunoscut, cu nici zece minute în urmă, că el nu are o atât de mare experiență la capitolul prietenie – îmi oferă multă alinare. Nici nu știu dacă îi dau crezare cu adevărat, dar... Dumnezeuule. Dumnezeuule, mă ajută să aud vorbele acestea.

— Sper.

Se ridică în picioare cu o mișcare care ne aduce aproape unul de celălalt într-un mod destul de neașteptat. Amândoi tragem adânc aer în piept în același timp, după care el își ridică mâinile prinzându-mă de coate ca și cum ar vrea să mă ajute să-mi păstrez echilibrul, iar gestul mi se pare bine-venit căci *uau*. Amândouă coatele în același

timp. Atingerea mă face să simt o explozie de furnicături sub piele și între picioare.

Îmi ridic privirea. Stă cu capul plecat, părul pe care și-l dăduse pe spate i se cârlionțează din nou peste sprânceană. Când expiră, îmi simt firele delicate de păr din jurul feței fremătând.

Mă încercă atât de multe senzații, mult mai multe decât cele pe care le simțeam de dimineață.

— Ce vreau să spun este... Se oprește, ochii lui albaștri căutându-mi privirea. Ce vreau să spun este că, în opinia mea, nu cred că există cineva care să nu dorească să-ți fie prieten.

Prieten.

Felul în care Reid rostește acest cuvânt – aș vrea să-l desenez și apoi să-l desenez din nou, să redau felul în care răsună pe buzele lui. Aș vrea să-l rog să-l repete ca să pot privi cum îl pronunță. Ca să îmi dau seama dacă citesc prea multe în sunetele acelea atunci când le rostește.

Probabil că asta sunt, nu?

Prieten nu înseamnă furnicături atunci când te prinde de coate. *Prieten* nu înseamnă să-ți dorești să-ți îngropi fața în pielea celuiilalt. *Prieten* nu înseamnă să te gândești ce gust ar avea niște buze de cele mai multe ori serioase, câteodată zâmbitoare.

Ceva s-a schimbat în postura meu probabil, mi-am îndreptat trupul, iar Reid își îndepărtează mâinile de mine, deși eu simt în continuare furnicăturile. *Fă-o din nou*, aș vrea să spun, dar în schimb mă trag o jumătate de pas în spate și îi răspund cu ceea ce sper că este un zâmbet normal, neafectat.

— Chiar și tu? reușesc să spun.

Și deși știu că Reid ar fi spus-o mai direct, sper că înțelege sensul adevărat al întrebării. Sper că știe că îl întreb dacă m-a iertat pentru acele opt litere ascunse.

Își vâcă mâinile în buzunarele jachetei. Mă privește lung.

— Chiar și eu, spune în cele din urmă. Apoi adaugă, încetișor, o înșiruire de cuvinte perfectă și specială, pe care știu că aş desena-o zile întregi: În primul rând eu.

Capitolul 10

— Uau, spune Lark, fixând cu privirea teancul de schițe din fața ei. Ce multe sunt!

Îmi dau seama după tonul vocii că nu e fericită când spune „multe” și, având în vedere istoricul ei în ceea ce privește luarea deciziilor, e cumva previzibil. Poate ar fi trebuit să-i propun mai puține variante ca să-i eficientizez opțiunile. Dar nu pot spune că am vreun regret.

Pentru că toate paginile desfășurate aici, în fața noastră, compoziții îndrăznețe, în nuanțe strălucitoare, care conțin diferitele recurențe ale inscripțiilor alese de Lark combinate și potrivite în stiluri diverse, precum și formele create din mai multe dispuneri de litere...

Toate acestea înseamnă că, *la urma urmelor*, am ieșit din blocaj.

Aproape fiecare idee din aceste pagini a fost inspirată de joc și de momentele pe care eu și Reid le-am petrecut împreună sâmbăta trecută după ce am plecat din parc. Crampele mi se mai domoliseră așa că, mai relaxați, am pornit din nou să facem fotografii până când dispoziția mea a virat brusc în direcția „vreau să mănânc niște tacos” și, cum abandonasem în mare parte orice urmă de sfială în ceea ce privește emoțiile din perioada menstruală, i-am spus lui Reid fără ezitare.

— Cred că e un local în zonă care ți-ar plăcea, mi-a zis.

Din păcate, nu mi-a mai atins cotul când mi-a arătat direcția înspre care ne vom îndrepta. Din fericire însă, „ți-ar plăcea” s-a dovedit a fi un eufemism. Restaurantul se număra printre locurile pline de inspirație ale orașului – semne pictate pe pereți peste tot unde priveam, îndrăznețe și strălucitoare, făcând reclamă la *Cervezas* și *Micheladas*, cele de deasupra barului, sau la

Tortillas și *Salsas* și *Tostadas*, cele din sala de mese. Chiar și o parte dintre oglinzile de pe pereți fuseseră pictate, pe una era o superbă inscripție cu un aspect vintage, pe care am schițat-o imediat întorcând pe partea cealaltă jumătatea de coală de hârtie primită ca să putem bifa pe ea comanda de taco.

Ne-am așezat la o masă acoperită cu o folie adezivă, cu barul zgomotos în spatele nostru și am împărțit tot ce am comandat. Preparatele pe care le-am mâncat erau la fel de strălucitoare și de delicioase ca și inscripțiile din jurul nostru. Avocado pârguit, verde pal. Porumb bine rumenit, galben-auriu. Boluri cu salsa de un roșu intens. Fasole picantă de un negru intens. Violetul translucid al rondelelor de ceapă roșie.

Mâncam și vorbeam una-alta. Era evident că slujba nu era subiectul preferat de conversație al lui Reid, dar mi-a povestit mai multe despre familia lui și am reușit chiar să-i smulg o mărturisire despre mireasma de piscină: face mai multe ture de bazin la sala de gimnastică în fiecare dimineață, de la cinci la șase. După ce termină, servește în fiecare zi același mic dejun: trei ouă, o roșie tăiată felii, o banană, o ceașcă de... „Lasă-mă să ghicesc!”, l-am întrerupt... ceai fierbinte. M-a ascultat cu interes în timp ce-i povesteam despre primele mele luni petrecute în New York – am omis, bineînțeles, momentele când plângeam –, despre când exploram orașul alături de Sibby.

Momentele pe care le-am petrecut împreună au fost naturale, sincere și distractive, iar fraza pe care o rostise Reid – *în primul rând eu* – îmi revenea tot timpul în minte, stârnindu-mi un fior ca de curent electric în buricele degetelor.

Am desenat tot timpul călătoriei cu metroul înapoi spre casă și am continuat să desenez și după aceea. La cafenele, între întâlnirile cu clienții mei obișnuiți. La magazin, stând la taclale cu Lachelle sau Cecelia, care nu m-au întrebat de ce petrec mai

mult timp aici în ultima vreme. În apartament, în camera mea, întreruptă câteodată de vreun schimb de SMS-uri cu Reid – ne trimiteam fotografii sau participam la diverse joculețe. Am lucrat suficient cât să am o variantă completă pentru proiectul Make It Happyn, un design care să mă mulțumească, iar în același timp, am reușit să îmi fac vreme și pentru lucrarea lui Lark.

Mă scuz printr-un zâmbet și mă trag în spate pentru a-i oferi lui Lark o perspectivă mai bună.

— E posibil să fi întrecut măsura, spun.

Îmi zâmbește înapoi cu un surâs înțelegător și indulgent care mă face să cred că aș putea fi probabil prietenă cu Lark.

— Nu uita că noi căutăm acum elemente legate de compoziție – un set de forme care ți se par deosebite. Încearcă să ignori culorile în faza asta.

Odată ghidată în această direcție, Lark elimină câteva variante. Deși i-am spus să ignore cromatica, observ cu luare aminte ce anume îi atrage atenția pentru a mă folosi mai târziu de aceste informații. La un moment dat, își pune vârful arătătorului pe o alăturare de roz pal cu verde pal, inspirată de băuturile pe care am insistat să le comandăm la restaurantul cu taco: un suc de lime și un suc de pepene. Mai întâi le-am gustat eu pe amândouă, apoi i-am pasat băutura cu lime lui Reid. „Asta nu e atât de dulce, i-am spus. Iar a mea are gust de dentist”. Am luat o înghițitură serioasă doar ca să-l văd cum scutură din cap într-un gest dezaprobat plin de farmec.

Privesc în jos ca să văd unde se oprește degetul lui Lark. În afara faptului că-mi amintește de băuturile pe care le-am servit împreună cu Reid, desenul nu e chiar pe gustul meu – arată de parcă l-aș fi făcut pentru catalogul Lilly Pulitzer. Dar poate că Lark, în ciuda blugilor negri mulați și a tricoului cu Ramones, lălâi și decolorat – are o pasiune secretă pentru rochii de vară cu motive florale, asortate cu un pulover aruncat pe umeri.

— Dacă îți plac pastelurile, mă încumet să-i spun, este o opțiune potrivită pentru peretele cu vopsea cu efect de cretă.

Ea împinge foaia la o parte reticentă.

— Nu, mie îmi place... știi tu, negrul. Gesticulează către hainele pe care le poartă. Arată de parcă ar fi căutat pe Google „Cum să te îmbraci ca un newyorkez”.

— Sigur, putem alege ceva neutru. Dar chiar și cu o notă de...

Sunt întreruptă de sunetul ușii de la intrare, care se deschide, apoi se închide și de semnalele asurzitoare de avertizare ale sistemului de alarmă. La început, mă gândesc că ar putea fi Jade, care, atunci când ajunsesem eu, ieșise să facă niște comisioane pentru Lark, dar apoi aud o voce gravă strigând:

— La dracu’! Cum închid tâmpenia asta?

Lark încremenește în vârful scaunului ei înalt, evident luată pe nepregătite. Când stabilisem întâlnirea, spusese că vineri după-amiază este cel mai bine pentru ea întrucât Cameron va fi plecat până mai târziu în căutarea unor spații pentru noua lui filmare. „Cameron”, spusese – numele lui apărea fie la început, fie în aproape șaiszeci la sută dintre toate propozițiile pe care ea le rostea – „preferă ca eu să mă ocup de tot ceea ce înseamnă treburi casnice”. Ca și cum dacă s-ar fi implicat în micile decizii referitoare la ceea ce îi va întâmpina privirea în fiecare dimineață pe peretele din propriul dormitor era o povară prea mare pentru sensibilitățile lui artistice.

Din holul de la intrare se aude o nouă înjurătură înăbușită.

Lark tresare jenată.

— Îmi pare rău, îmi zice, după care spune mai tare: Dragă, adu-ți aminte! Trebuie să folosești parola!

Liniște. Lark pare că numără în gând.

— Data primei noastre întâlniri? strigă ea.

Continuă numărătoarea în gând, după care își dă drumul de pe scaunul cel înalt.

— Revin imediat.

Semnalele sonore devin mai puternice și mai apropiate unele de celelalte. În mod normal, aș fi agitată la gândul că îl voi întâlni pe celălalt beneficiar al acestui proiect, care pare să zădărnicească procesul de luare a deciziilor, dar sunt prea preocupată gândindu-mă dacă va purta fesul acela și brățelele din piele.

Când Lark și Cameron intră în bucătărie, au niște expresii încordate, dar politicoase, ca acelea pe care cuplurile le au câteodată atunci când îți poți da seama că au ajuns la petrecere după ce s-au certat ca nebunii în mașină despre cine golește mereu mașina de spălat vase. Părinții mei perfecționaseră o privire ca aceasta, mereu mai mult politicoasă decât tensionată. Lark și Cameron aveau fără îndoială nevoie de mai mult exercițiu, dar cu toate acestea, mă cuprinde un freamăt de recunoaștere, o familiaritate inconfortabilă venind de undeva din adâncul meu.

— Bună! bâigui eu la fel cum făceam și cu părinții mei. E ca și cum creierul meu trimite către gură *mesajul protocol standard*. Mă ridic de pe scaun, întinzând o mână către Cameron. Eu sunt Meg Mac...

— Uită-te la ea! spune Cameron, scuturându-mi energic mâna. Nu-mi place acel *Uită-te la ea!* de parcă aș fi un copilăș care învață să meargă. Planificatoarea din Park Slope, nu? Suntem destul de norocoși că te-am făcut să vii în partea asta de Brooklyn.

— Da, vreo doi kilometri întregi! Replica mea are succes pentru că am spus-o pe un ton atât de vesel, prilej pentru Cameron să etaleze un zâmbet alb și strălucitor.

Nu poartă fesul, dar are la mână brățelele care par și mai caraghioase în realitate. Am impresia că el i-a sugerat lui Lark ce haine să-și aleagă, pentru

că și el poartă o versiune asemănătoare – cizme negre, blugi închiși la culoare, tricou negru cu aspect vintage. E chipeș – nu ca Reid Sutherland, deși cred că e un standard mult prea ridicat ca să-l poată atinge cineva având în vedere preferința mea personală pentru fața lui –, dar e ceva descurajant în înfățișarea lui atrăgătoare, în felul în care o combină cu o atitudine care pare să spună „ar trebui să te simți flatat că îți acord atenție”.

— Adică, nu mă înțelege greșit, spune. The Slope este ideal pentru familii.

The Slope?! Am citit pe pagina de IMDB a lui Cameron că este originar din Malibu așa că sunt deja nervoasă. Dacă ar fi fost aici, Lachelle i-ar fi aruncat genul acela de *privire* dezaprobată, însă eu încuviințez printr-o înclinare a capului. Vine un miros puternic de stânjeneală pasivă din direcția lui Lark, care cel puțin atenuează mirosul prea puternic de parfum al lui Cameron.

— Ador *sentimentul* de a locui aici, înțelegi? Este atât de... Știu deja ce urmează să spună și îmi fac curaj pentru impactul iritării pe care mi-o va provoca. Curajos, conchide el.

— Oh. Îmi retrag mâna din strânsoare. Adică, da. Nu foarte departe de locul în care ne aflăm este un magazin IKEA. Cred că e cazul să nu mai fie atât de îngâmfat că locuiește în Red Hook. Ei bine, mi-a făcut cu adevărat plăcere să te cunosc. Ai o casă foarte frumoasă, spun.

Care a fost construită anul trecut.

— Mai sunt încă multe lucruri de făcut. Își pune un braț pe după umerii lui Lark. Dar o am pe prietesa mea care se ocupă de treburile astea.

Sută la sută dintre propozițiile care îmi trec la această oră prin cap încep cu numele lui. Cameron este cel mai groaznic. Cameron nu i-ar aduce niciodată un sandviș lui Lark. Cameron probabil nici nu știe ce este aceea o poezie. Cameron: bleah.

Îmi înclin capul și zâmbesc.

Lark se retrage de sub brațul lui și se întoarce la scaunul cel înalt.

— Eu și Meg ne uitam pe niște chestii, spune ea pe un ton calm.

Mi se pare că încearcă să-i sugereze să-și găsească altceva de făcut, poate să-și frece brățările cu cremă de ghetă sau ceva de genul acesta, însă el se îndreaptă spre cealaltă parte a insulei aplecându-se asupra schițelor mele. Mă întorc la scaunul meu, lângă Lark, căreia îi zâmbesc încurajator.

— E cumva pentru camera unui copil? spune Cameron privind varianta în roz și verde.

De sub tricou îi iese o altă bijuterie. Un dinte de rechin prins pe o bucată subțire din piele. Reid *s-ar prăpădi* de râs.

— Cam, șoptește Lark tăios.

Îmi scapă un chicot distrat și nestânjenit în timp ce mă gândesc cum aș putea transforma fâșia aceea îngustă de piele într-o armă.

— Nu e foarte complicat! Îi explicam lui Lark că acestea sunt utile pentru a vedea cum am putea poziționa citatul pe care l-ai ales pentru...

— A, da, citatul. Îmi veniseră atât de multe idei.

— Grozav!

Nu era grozav. Am impresia că afirmația lui Lark potrivit căreia Cameron preferă ca ea să se ocupe de treburile casei nu este într-un totu adevărată. Probabil că el are tone de idei (proaste), dar vrea ca ea să i le pună pe toate în practică. *Se ocupă de treburile astea*, spusese, de parcă ea era angajata lui.

Lângă mine, Lark îl săgetează pe Cameron cu privirea.

— Astăzi lucrăm la compoziție, nu la citat, spune Lark. Cred că eu...

Dar Cameron nu o lasă să termine.

— Îl știi pe Nietzsche?

— Nu personal.

Nu are nici cea mai vagă idee că îl insult. Am prilejul acum să-mi arăt abilitățile de relații cu clienții, să joc în această piesă de teatru. Iau din nou creionul în mână și îl strâng cu putere în palmele transpirate.

— Este un filosof.

— Cam, spune Lark. Sunt sigură că știe și ea asta.

— Ai auzit atunci de citatul acela „Dumnezeu a murit”?

Lark își trece două degete de-a lungul liniei părului.

— Vrei să scriem „Dumnezeu a murit” pe peretele din dormitor? întreb.

— Vreau ceva *adevărat*, înțelegi?

Cum ți se pare atunci EȘTI UN DOBITOC! Nu sunt destule litere în *DUMNEZEU A MURIT* ca să ascunzi asta, dar o să-mi vină mie vreo idee ca să o pun în practică.

— Nu o să scriem asta, spune Lark.

Cameron se uită complice la mine, își dă ochii peste cap și spune:

— E cam superficială, madam.

Of, doamne. E atât de straniu. E genul de remarcă frivolă și crudă care are zece straturi de complicații ascunse înăuntru. E ca de fiecare dată când mama îmi spunea în timpul cinelor în familie „Îl știi pe taică-tu, își *iubește* munca” sau de fiecare dată când tata le spunea în glumă subalternilor săi la vreo petrecere plictisitoare de sărbători „Hobby-ul preferat al nevesti-mii este să strice farmecul oricărei distracții”.

Timp de o secundă, camera se scufundă într-o tăcere mormântală. Lark rămâne practic încremenită lângă mine asemenea unei pietre de mormânt. Nu fac nicio mișcare. Este uimitor cum de creionul Staedtler nu s-a frânt în două din cauza forței furiei mele tăcute și reprimată.

Cameron râde apoi ca picat din lună și se îndreaptă către frigider. Îi fixează spatele cu privirea,

dorindu-mi să am puterea de a lansa raze laser. Nu mai suport tăcerea, nu mai suport felul în care Lark stă acolo, probabil umilită.

— Știi ceva? spun astfel încât să mă audă doar ea. Mi-am adus vocea la același registru de dinainte de mica mascaradă a lui Cameron ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic care să ne perturbe distracția. Acesta este și preferatul meu. Îmi așez degetul pe coala de hârtie către care se îndreptase când Cameron a întrerupt-o cu prostia aia cu „Dumnezeu a murit”.

Lark e îmbujorată la față, dar îmi zâmbește recunoscătoare.

— Am avansat puțin astăzi, nu?

Îmi dau seama că ar vrea să punem capăt întâlnirii, să mă facă să plec până când Cameron nu mai spune sau face altceva nepolitic și condescendent.

Și pentru că sentimentul acesta îmi este familiar, pentru că știu cum e să te prefaci că nu auzi toate insinuările care se ascund în spatele unor afirmații precum „își iubește munca” sau să râzi stânjenit la o glumă jignitoare despre cea care „strică farmecul oricărei distracții”, îi fac pe plac. Îi spun că voi lucra în continuare la această compoziție, în mai multe versiuni cromatice. O încurajez – subliniind că doar pe ea mă bazez să-mi trimită pe e-mail idei de citate. Îi strâng din nou mâna lui Cameron și îl mint în față, pentru că nu mi-a părut deloc bine să-l cunosc, îmi adun lucrurile și le pun în geantă azvârlind niște autoironii despre haosul dinăuntru ca să mai împrăștii din tensiunea care plutea în aer.

Dar când Lark mă conduce până în holul de la intrare, locul unde Cameron s-a lansat într-un potop de înjurături la adresa unui panou cu butoane care are probabil mai multe abilități de intuiție umană decât el, simt o dorință bizară de a renunța la aparențe. *De ce stai cu tipul ăsta?* îmi vine să spun. Dar nu vreau să o fac să se simtă inadecvat, nu vreau să pun sub reflector o situație

pe care, în mod destul de evident, nu dorea ca eu să o văd.

— A fost cam stresat în ultimul timp, spune înainte să apuc să deschid gura.

Protocolul standard îmi spune că trebuie să înclin din cap și să zâmbesc din nou.

Dar se pare că m-am deblocat pe toate nivelurile, căci șuntez complet protocolul și spun la repezeală:

— A spus niște lucruri tare nasoale.

Mă întreb rapid dacă este posibil ca el să mă audă. Nu cred însă că îmi pasă dacă m-ar auzi.

Îmi pasă însă când văd că Lark devine încordată și își ridică bărbia. Își țuguie buzele, se întoarce la panoul cu butoane, tastează un cod și așteaptă să audă un țcănit înainte să pună mâna pe mânerul ușii. Fața mea arată de parcă mi-am vârât-o în cuptorul fierbinte.

— O să-ți trimit câteva dintre citatele acelea, spune pe un ton aspru.

Of... Probabil „Dumnezeu a murit” va ajunge și el pe listă după acest incident. Partea îmbucurătoare este că nu mă concediază, dar mă simt cuprinsă de un sentiment de frică atât de puternic încât simt cum mi strânge stomacul. „De ce te-ai apucat să vorbești? De ce nu ai lăsat lucrurile așa cum sunt? a

— Sigur, spun. Ascultă, îmi pare rău dacă am...

— E un om bun, spune ea accentuând cuvintele. Îl cunosc.

Mi-am dat seama că Lark poate fi foarte hotărâtă atunci când dorește. Ca spre exemplu atunci când vrea să te știe plecat din casa ei. Atunci când mi-a reamintit că sunt angajata, și nu prietena ei.

Să înclin din cap și să zâmbesc? Protocol activat. Mă simt *ridicol*.

— A, da, spun, pășind către ușa deschisă. Eu voiam doar să fiu... *sinceră*, completez în gând, fără să spun cu voce tare. În schimb, flutur din

mână nepăsător. „M-am purtat prosteste”, vrea să spună gestul meu.

— O să te sun săptămâna viitoare, spune ea în timp ce eu păşesc în verandă, scăldată de lumina târzie a amiezii.

Nu pare că mă va suna săptămâna viitoare.

— Desigur, spun, înclinând din cap şi zâmbind în timp ce mă îndepărtez.

Când m-am mutat în New York, cel mai greu mi-a fost să mă obişnuiesc fără maşină.

Nu pentru că aş fi avut nevoie de una – există taxiuri şi autobuze şi metroul şi, evident, mersul pe jos şi nu ai niciodată loc de parcare decât dacă eşti miliardar sau nu te deranjează să ai o mulţime de amenzi de parcare neplătite. Şi nu e ca şi cum aş fi pasionată de călătoriile lungi cu maşina, pe de o parte pentru că trebuie să merg des la toaletă, iar pe de altă parte, nu pot spune că sunt cea mai pricepută la schimbarea unui cauciuc.

Dar faptul că la şaisprezece ani mi-am luat permisul de conducere a reprezentat o porţiţă de scăpare esenţială, lucrul care mi-a schimbat viaţa în special din punctul de vedere al relaţiei cu casa părinţilor mei. Când tensiunea creştea între ei – din ce în ce mai des pe măsură ce creşteam, deşi pe atunci nu ştiam exact care erau motivele – le spuneam voioasă că am de făcut un comision sau de mers la un eveniment extracurricular la şcoală sau că îmi făcusem planuri cu Sibby. Apoi luam cheile de la mica şi ponosita Toyota şi p-aci ţi-e drumul.

Câteodată o luam şi pe Sibby; altă dată mergeam singură. În oricare dintre situaţii, când eram în maşină, întredeschideam geamurile indiferent câte grade erau afară, un fel de supapă prin care se elibera presiunea pentru toată tensiunea aceea, pentru toată frustrarea pe care o resimţeam – la adresa lor pentru că erau atât de gălăgioşi şi dezorganizaţi unul cu celălalt şi la

adresa mea pentru că eram atât de tăcută și binevoitoare. Îmi făceam un playlist cu hituri de muzică pop, ceva cu ritm rapid și versuri ușor de reținut. Fredonam cu voce tare evacuând cuvintele pe care le auzisem rostite în disputele părinților mei, cuvintele care mi se rostogoleau în propria minte, care căutau cu disperare o porțiță de ieșire. Conduceam pe linia de centură atâta timp cât era nevoie ca să mă simt mai bine.

Cu timpul, am înlocuit plimbările cu mașina prin mersul pe jos, deși au fost momente, în special la început, când, după toate conversațiile acelea tensionate cu părinții (spre exemplu, despre ce era de făcut cu vechea Toyota după ce le-am spus că nu mă mai întorc), tot ce-mi doresc este o oră – sau măcar treizeci de minute – la volanul unei mașini. Să merg cu viteză, cu părul în vânt, să aud doar uruitul motorului tot drumul.

După ce am ieșit din casa lui Lark, mi-am dorit foarte, foarte tare să fi avut o mașină.

Sunt tulburată, asta se întâmplă. Restul după-amiezii, rememorez în gând acele ultime minute, muștrându-mă pentru că am spus prea multe. Încerc să muncesc, dar se dovedește a fi o idee teribil de nostimă. Literale – care vorbesc și sunt imprevizibile – sunt ultimul lucru la care vreau să mă uit.

Am nevoie de aer curat și să uit de cuvintele pe care le-am spus, deși n-ar fi trebuit, și am nevoie de felul acela de destindere pe care o singură persoană mi-a oferit-o în ultimele săptămâni.

Îl sun așadar pe Reid.

— Cred că nu m-am gândit la... lipsa semnelor, îi spun în timp ce ne plimbăm de-a lungul zonei mele preferate din Prospect Park, o alee șerpuitoare în jurul Long Meadow.

De aici, poți privi nesfârșita întindere verde, liziera deasă de copaci, să uiți cu totul că te afli într-un oraș și, deși și eu tânjeam după aer

proaspăt, am ales acest loc anume pentru Reid. M-am gândit că i-ar plăcea.

— E plăcut, spune.

Tonul lui nu este nici sec, dar nici tocmai afectuos. Nu e ca și cum ar spune *Mă bucur cu adevărat de această plimbare în natură și de ceaiul acesta fierbinte pe care mi l-ai adus*. Alături de mine, este apretat ca în *Masterpiece Theatre*, sacoul de la costum – închis la culoare, din nou bleumarin – îl ține elegant pe braț, cămașa cambrată albă e ca un fel de reclamă la cursurile de înot. Dar își ține mânecile în jos, cu nasturii de la manșetă închiși, fără să facă nicio concesie aerului călduț.

Poate a fost o greșală să îl sun – deși mi-a dat imediat un SMS să-mi spună că vine. Chiar dacă m-a făcut să râd când a refuzat oferta mea pentru un smoothie spunându-mi că preferă să consume fructele în „formatul regulamentar”. Nu contează că atunci când a urcat scările de la metrou a scos acel *fâșâit* ca și cum ar fi așteptat toată săptămâna să-mi vadă fața. Oricare ar fi fost motivul care l-a făcut să vină, nu a fost suficient ca să-mi alunge ceea ce pare o teribilă proastă dispoziție.

— Fără jocuri astăzi, zic, iar vocea îmi sună fals chiar și mie, aproape maniacă în eforturile sale de a rămâne relaxată, de a ține sub control presiunea acestei zile tensionate și frustrante. Am putea juca...

— Meg, mă întrerupe. Ești bine?

Îmi vâr paiul de la paharul cu smoothie în gură și trag încă o porție dulceagă de mango și banană ca să amân răspunsul. După ce înghit zâmbesc și... *oh, nu*. Înclin din cap.

— Desigur, adaug.

— Pari... se întrerupe brusc și își drege glasul. Diferită. Te porți... ciudat.

Obrajii mi se înflăcărează în ciuda băuturii reci. Reiau fluxul conversației pe care am întreținut-o în ultima jumătate de oră – seara drăguță, tipul pe

monociclu care a trecut pe lângă noi de câteva ori, curiozitățile mele generale despre persoanele care joacă Frisbee. Ar fi trebuit să știu până acum că nu pot ține cu adevărat nimic ascuns de Reid. Pune mereu întrebări despre ceea ce vede sau aude.

Ridic din umeri.

— O zi nasoală la muncă, atâta tot.

— Nu au fost primite bine schițele?

Întrebarea aceasta este o aducere-aminte a cât de apropiați am devenit în ultima săptămână, cât de mult am comunicat.

— Au fost bune. Este... un client dificil. Nu e mare scofală.

— În ce sens dificil?

Mă simt încercuită. Nu vreau să spun nimic despre Lark, nimic care să-i încalce intimitatea pe care o prețuiește atât de mult. Așa că mă mulțumesc să dau vina pe cineva care merită cu adevărat.

— A fost nepoliticos, spun, privind în continuare în sus și în fața mea la toată liniștea fără semne din jurul nostru.

Reid se oprește pe potecă, trupul îi rămâne nemișcat.

— În ce sens nepoliticos?

Stând acolo, Reid nu arată atât de diferit de bărbatul care a intrat în magazin cu câteva săptămâni în urmă. Rece, hotărât, nerăbdător. Căutând răspunsuri. Ce aș putea să-i povestesc, că am fost în casa unei cliente și am făcut judecăți despre căsătoria ei? Că, în opinia mea, trăiește într-o greșală mai gravă decât cea pentru care l-am avertizat în mod nesăbuit și secret? Îi va plăcea teribil să-și amintească asta, sunt sigură.

E mai rău decât să fii încercuit. E ca și cum ai fi pe un câmp minat, când pericolul te paște la fiecare pas pe care îl faci.

— Ei bine, în primul rând, spun eu încercând să fac o glumă, poartă niște brățări cam dubioase.

— Poftim? spune Reid uitându-se la mine.

— Nu contează, e greu de explicat, spun cu un oftat.

— Meg. Reușește să facă acea singură silabă să sune mai scurt decât de obicei. Spune-mi... își pierde șirul, scutură din cap cu frustrare și îmi dau seama că nu e în apele lui. A fost bădăran cu tine?

Oh.

Este protector? Evident că nu vreau ca Reid să bată drumul până la Red Hook ca să-l pocnească pe Cameron în figură, dar nici nu mă opun cu totul ideii de a adăuga această imagine la arhiva mea în expansiune cu fantezii legate de Reid. *Soarta nemiloasă*, eșarfe și pistoale la apus de soare.

— A fost nepoliticos cu soția lui. În fața mea. Nu-mi place prea mult să asist la astfel de scene tensionate.

Ar trebui să o rog pe Lachelle să-mi facă o diplomă scrisă cu litere pentru eufemismul anului. Aș merita-o pe deplin, dacă Reid renunță să mă mai chestioneze pe acest subiect.

La început am crezut că așa va face, având în vedere că a făcut un gest din cap prin care mă anunță să continui să merg. După care spune:

— Și ce ai făcut?

— Nimic, am mințit. Am făcut frumos și m-am tirat de acolo. Tipul e groaznic și sunt destul de sigură că știe și el asta, dar nu prea e treaba mea.

— Ei bine, spune Reid și îmi pot da seama chiar și doar din aceste două silabe că are o urmă de asprime, o insolență în voce. Presupun că poți oricând să o ascunzi într-una din literele tale.

Totul — Reid, parcul, inima mea — totul încremenește. Poate nu și smoothie-ul din stomac, deși mi-aș fi dorit contrariul. A sosit momentul confruntării, de care îmi era atât de teamă. Aceasta este confruntarea pe care m-am convins că nu va fi nevoie să o avem după ce mi-a spus acel perfect *în primul rând eu*.

De ce trebuia să se întâmple astăzi?

Reid își ridică mâna, și-o trece prin păr.

— Uită că am spus asta.

Pentru câteva secunde nu pot decât să mă holbez la el. Sunt uimită și șocată și rănită.

Apoi – apoi mă înfurii brusc. Sunt ca o mină antipersonal, îngropată de ceva vreme, dar în continuare cu potențial exploziv, iar cineva tocmai m-a călcat în picioare. „De ce nu ți-ai ținut gura?” îmi spun pentru a doua oară pe ziua de azi, dar de data aceasta toate frustrările mele sunt îndreptate spre persoana care stă în fața mea. Persoana care nu mă lasă *niciodată* să fiu relaxată. Persoana care m-a deblocat înainte să intru în acest scandal.

— Să uit că ai spus-o?

— Da, răspunde, ca și cum ar fi o cerere perfect rezonabilă.

— Despre asta este vorba? Așa te comporți tu când ești... *prieten*? Aștepți ocazia perfectă să aduci din nou vorba despre asta?

— Nu, nu fac asta. Nu am nimic să-ți reproșez. Eu... ascultă, am avut o zi proastă.

— Ce legătură are asta cu mine?

— Nu are. Trage aer în piept. Doar că... sunt zile, aici, când mi se pare că nimeni nu spune ceea ce gândește. Nimeni nu vorbește serios.

— Aici?

— Aici, repetă el, gesticulând cu paharul din plastic înspre spațiul din jurul nostru. În orașul ăsta.

Mijesc ochii cuprinsă de un val proaspăt de mâhnire. Literele mele cu semnificații secrete, ura lui pentru acest oraș. *Nu*, nu ar fi trebuit să mă bag în toată situația asta atunci, în urmă cu câteva săptămâni. Nu ar fi trebuit să cred că acea carte de vizită este un semn. Toate plimbările astea pe care le-am făcut împreună, și nimic, *nimic* nu s-a schimbat între noi.

— Nu orașul e de vină, spun cu o voce fermă și aspră, care îmi sună străină chiar și mie.

Deschide gura să-mi răspundă, dar îl întrerup.

— Crezi că știi cum e să trăiești aici? Tu și rețeaua ta vastă de oameni de pe *Wall Street*? Îmi pun tot disprețul în acele italice. La marea ta slujbă despre care oricum nu vorbești?

Mă fixează cu privirea, maxilarul i se încleștează.

— Nu orașul e de vină, spun din nou. Ci felul în care se *comportă* oamenii. Nu toată lumea spune tot timpul exact ceea ce gândește în cel mai direct mod posibil. Oamenii trebuie să se poarte amabil cu nesuferiții de la serviciu ca să nu fie concediați. Sau trebuie să facă o grimasă și să îndure când un membru al familiei are un comportament grosolan ca să nu înrăutățească situația. Sau trebuie să înghită comportamentul enervant al unui prieten pentru că, per ansamblu, relația nu e chiar atât de rea. Oamenii încearcă doar să... încearcă să se *protejeze*.

Închid brusc gura simțind cum mi se înroșesc obraji. *Am exagerat, din nou*. M-am deblocat pătrunzând într-o altă dimensiune, iar încordarea aceea din stomac m-a cuprins din nou.

— Meg, spune Reid cu blândețe, iar compasiunea din vocea lui o simt și mai umilitoare.

Nu mă gândesc decât la cum să-i abat atenția de la ea.

— Crezi că nu e ușor să înțelegi cum e să trăiești *aici*, spun suficient de tare încât câțiva trecători își întorc capetele. Dar asta nu este vina celorlalți. Este a *ta*.

Termin de rostit cuvintele și conștientizez imediat ce am făcut. Conștientizez că este un atac direct, că este cel mai groaznic lucru pe care i l-aș fi putut spune. Mă gândesc cum Cameron îi spune lui Lark exact lucrul care pare să o rănească cel mai tare. Mă gândesc la părinții mei. Mă gândesc la *mine*.

Tăcerea se așterne între noi timp de câteva secunde. Ca și cum amândoi am rămâne neclintiți

ca să putem absorbi șocul.

— Poate ar trebui să renunțăm la restul plimbării, spune, în cele din urmă.

— Reid, lasă-mă să... nu am spus-o cum trebuie.

— Ai spus-o exact cum trebuie.

Cuvintele lui – sunt atât de similare unor caractere fără serife încât mă taie pe din două cu tăișul lor.

Își ridică privirea scanând rapid împrejurimile. Parcul este plin de lume, soarele nu a apus încă.

— Te descurci să ajungi cu bine acasă?

Înclin din cap, încă în stare de șoc. N-aș putea să schițez un zâmbet nici dacă aș vrea.

Dar când începe să facă stânga împrejur, acționez din nou din impuls – pentru a treia, a patra sau cine știe a câta oară pe ziua de astăzi. Mă întind ca să-l opresc și nu știu ce se întâmplă, nu știu dacă mă smucesc în spate surprinsă de propriul gest, dacă el tresare sau dacă e din cauza fiorului electric dintre noi, dar dintr-odată, paharul cu ceai al lui Reid se răstoarnă, vărsându-i-se pe braț, până sus la îndoitura cotului. Albul cămășii lui perfecte este compromis.

Paharul se rostogolește în continuare pe pământ, când Reid își descheie cu o smucitură nasturii de la manșetă îndurând cu stoicism suferința. Sunt atât de aproape de el încât simt fierbințeala lichidului care îi impregnează pielea.

— Vai, nu! Îmi pare teribil de rău!

Îmi pun jos paharul cu smoothie și îi prind sacoul pe care îl purta pe braț înainte să alunece la pământ. Își suflecă mâneca până la cot îndepărtând țesătura fierbinte de pe piele.

— Reid, șoptesc, fără să reușesc să-mi stăpânesc spaima din voce. Ce s-a întâmplat?

Îi privesc brațul și îmi dau seama că ceea ce văd acum nu poate fi o arsură de la ceai. De-a lungul muchiei aceluia braț, pe care tânjiseam atât de mult să-l văd, se întindea, de la jumătatea încheieturii la

îndoitura cotului, o fâșie de piele de culoare roșu aprins. Era umedă de la ceai, dar îmi pot da seama că înainte fusese uscată — dădea probabil mâncărime, și trebuie să fi fost incomodă și foarte, foarte dureroasă.

Privesc în sus. Fața lui Reid este sobră, scursă de orice expresie. Întinde mâna ca să-și ia sacoul.

— Nimic.

— Cum nimic? Ai mers să te vadă un...

— Nu e nimic grav. Este o erupție de psoriazis. Sunt obișnuit cu ea.

Își trage jacheta pe el, cu mișcări rigide. Nu are cum să fie o senzație confortabilă când își îndeasă mâneca aceea umedă în sacoul făcut pe comandă.

Privesc suficient de atent ca să pot vedea fiorul care îi străbate tot trupul când țesătura i se așază peste piele.

— Reid.

— Oprește-te! îmi răspunde. Cele două cuvinte îmi apar în minte ca o ușă dublă care se închide: **OPREȘTE**, pe una dintre părți, și **TE**, pe cealaltă. Cu un mic spațiu între, care se îngustează și se tot îngustează până când ușile mi se închid în față.

Se apleacă, ridică paharul acum gol și îmi face un semn de la revedere din cap.

Înainte să apuc să mă gândesc la niște cuvinte care l-ar putea opri, dispăre din câmpul meu vizual.

Capitolul 11

— E din cauza tipului aceuia, nu-i așa? mă întreabă Lachelle țipând efectiv către mine peste măsuța la care stăm înghesuite în restaurantul de cartier preferat al Ceceliei, un local vegan care are în meniu cocktailuri în întregime organice și preparate care conțin din abundență kale. Este vineri seară, iar locul este înțesat de clienți obișnuiți, dar și de numeroșii invitați veniți să se bucure de *happy hour* în onoarea aniversării Ceceliei și a soțului ei, Shuhei. Când am intrat în localul cumva sordid și prea strâmt, hotărâtă să rămân pentru cel mult o oră ca să mă pot întoarce la programul meu foarte încărcat de a mă holba la paginile albe și de a freca pe jos cu mopul, am dat de o puzderie de oameni, de o încăpere fremătând de conversație și de sfârâitul grătarului din fundul încăperii, care purta arome delicioase de mâncăruri picante în sala de mese.

Am schițat un zâmbet, tresărind cuprinsă de încordare cu gândul la Reid.

La Reid, care mă ignorase timp de o săptămână întreagă.

— Ce tip? întreb, iar Lachelle aruncă un chip din kale în direcția mea.

În urmă cu o jumătate de oră, după ce le oferisem Ceceliei și lui Shuhei cadoul, zâmbind și vorbind despre te miri ce în timp ce ne erau servite băuturile, am început să înaintez puțin câte puțin către ieșire, tânjind către siguranța tăcută a apartamentului meu. Sibby stă la Elijah în seara asta, probabil inaugurând un calendar de advent cu „zilele care au mai rămas până când mă mut de la Meg”, și mă gândeam că trebuie neapărat să-mi fac curat în cameră, să înlătur dovezile înșirate peste tot ale blocajului în care intrasem din nou. Hârtii mototolite pe podea, schițe pe jumătate

neterminate împrăștiate pe birou, creioane scoase din cutiile lor sortate pe culori.

Lachelle m-a zărit atunci – de ce oare mă îmbrăcasem cu rochia asta care avea imprimate fețe aurii Hello Kitty? – și a făcut semn la scaunul gol de la masa ei. „Nu pleci nicăieri, Meg!”, a spus ea. „O să merg acasă abia după ora de culcare a copiilor și ești singura persoană de aici, în afară de Cecy, pe care o cunosc suficient de bine ca să pot purta o discuție timp de o oră”.

Nu aveam ce face, așa că, în ciuda exilului autoimpus din ultimele zile, m-am așezat la masă. După ce m-am instalat, i-am fost recunoscătoare lui Lachelle pentru felul în care a monopolizat discuția cu o poveste foarte, foarte lungă despre sora ei, care manifestă un comportament foarte pronunțat pasiv-agresiv. Până când mi-am comandat al doilea cocktail, mă gândeam: *Ei bine, cel puțin e mai interesant decât să dau cu mopul.*

Dar acum? Un chip din kale mi-a rămas înfipt într-una dintre fețele Hello Kitty de pe rochie, Lachelle se uită la mine de parcă știe exact despre ce tip e vorba, iar planul meu de a da cu mopul se întoarce împotriva mea pentru că l-am lăsat baltă.

— Tipul cu care ai fost la întâlnire luna trecută.

Îndepărtez chipul din kale de pe rochie.

— Nu a fost o întâlnire, spun.

— Bine, dar e din cauza tipului, nu? Zâmbește mulțumită de sine. Mi-am dat seama că se întâmplă ceva cu tine săptămâna aceasta când ai venit să iei rechizite.

Oftez resemnată. Deschid gura, gândindu-mă că voi spune „Suntem doar prieteni”, dar apoi o închid din nou. Afirmația aceasta nu pare potrivită pentru ceea ce se întâmplă între mine și Reid.

Sau se întâmplă.

— Nu cred că va merge această relație. O constatare care pare conformă cu realitatea. Lucrurile nu evoluează bine între mine și Reid, indiferent care este eticheta acestei relații.

Ultimele șapte zile de tăcere au dovedit-o. Locuiește în oraș, adaug, un argument potrivit căci Lachelle crede că oamenii din Manhattan au nevoie de pașaport ca să vină în Brooklyn.

Nu merge.

— Da, e într-adevăr un obstacol având în vedere toate variantele disponibile de transport în comun. Care e de fapt problema? Nu are slujbă? Locuiește cu părinții? Sau poate cântă cumva într-o formație?

Ultima ipoteză îmi stârnește un zâmbet imaginându-mi-l pe Reid într-o formație.

— Nu, nimic de felul ăsta. Lucrează pe Wall Street.

Lachelle cascadează ochii mari într-un mod comic.

— Sper că l-ai întâlnit doar în locuri publice, spune, amintindu-și cu siguranță ziua în care mă pregăteam să merg în Promenade. Ar fi groaznic să te am pe conștiință știind că ai fost ucisă de un bancher. Am o prietenă care a ieșit la întâlnire cu unul care voia să o pună să se costumeze ca femeia aceea albastră dintr-un film după benzi desenate. Voia să o plătească să se picteze din cap până în picioare, ba să-și pună și solzi și alte prostii.

— Nu este bancher, este analist cantitativ.

— Nici nu știu ce înseamnă asta, dar probabil că tot are el vreun defect.

Lachelle ia o înghițitură din paharul cu martini. Poartă o pelerină neagră străvezie și o pereche de cercei rotunzi cu mărgele. Mă simt deodată ca și cum aș fi într-o excursie cu școala, iar ea este supraveghetorea.

— Nu are. Este un tip simpatic. Un tip chiar simpatic.

Un tip simpatic, cu o față atrăgătoare și umeri grozavi și o modalitate foarte onestă de a înțelege crampele menstruale. Un tip drăguț căruia i-am rănit sentimentele.

Un tip drăguț care mi-a rănit sentimentele.

— Da?

Îmi închipui cum întrebarea aceasta se mărește, ca un balon mare, metalic, de petrecere, atârând chiar deasupra capetelor noastre.

Iau încă o sorbitură din cocktail. Îmi simt încheieturile electrizate, o senzație pe care o am doar când beau alcool. Pun paharul jos și îl împing mai departe de mine. Știu când să mă opresc și ultimul lucru de care am nevoie acum este să merg acasă și să dau cu mopul beată. Cu toate astea, simt cum începe să mi se dezlege limba, să scap de inhibiții.

— Ne-am certat.

Lachelle mă fixează cu privirea.

— Ce vrei să spui? Cum adică v-ați certat?

— O, slavă Domnului, spune Cecelia băgându-se în vorbă și luând una dintre castanele de apă învelite în bacon vegan de pe platoul din fața lui Lachelle.

Scoate un sunet de satisfacție.

— Mereu uit să mănânc, spune ea.

— Meg îmi povestea că s-a certat cu un tip cu care ieșea în oraș.

Privirile insistente ale Ceceliei mă fac să mă simt cumva și mai jenată, suficient cât să nici nu mă deranjez să o corectez pe Lachelle. Adică, da, sigur, nu am ieșit prea des la întâlniri de când mi-am început afacerea cu planificatoarele, dar Cecelia se uită la mine de parcă mi-aș fi smuls veșmintele de călugăriță.

Dar apoi spune, pe aproape același ton ca Lachelle:

— V-ați certat?

Înclin din cap cu o expresie descurajată, re trăind în tăcere cele mai groaznice clipe de la acea întâlnire. Lucrul acela teribil pe care i l-am spus lui Reid, privirea din ochii lui. Momentul îngrozitor când lichidul acela a țâșnit pe pielea lui. Singurele litere pe care le-am desenat cu ușurință săptămâna aceasta sunt *r-e-g-r-e-t* și sper din toată inima ca

destinatarii inscripțiilor să nu sesizeze aceste scuze ascunse care nu le sunt adresate.

— Uau, spune Lachelle. Nu te-am mai văzut niciodată enervându-te, nici măcar când vedeta aceea de cinema care îți e clientă te-a pus să stai în camera din spate vreo zece mii de ore ca să-i termini o singură variantă.

— Nu au fost zece mii, bolborosesc.

Simt cum fața îmi ia foc la menționarea lui Lark, care nu mă evită cu desăvârșire, dar care mi-a trimis două e-mailuri în care îmi spune că nu a avut răgaz să mă sune ca să stabilim următoarea întâlnire. Mă întreb dacă îl roagă pe Cameron să contribuie cu citate pe care să le folosească în preavizul de concediere.

— Mă mai enervez și eu, adaug, amintindu-mi de Cameron și de citate lui îngrozitoare.

— Sunt sigură că ți se întâmplă, dar nu o arăți, zice Lachelle râzând.

— E o calitate extraordinară, spune Cecelia. Ești în continuare cea mai bună angajată a mea.

— Hei! protestează Lachelle.

— Dar sunt de acord, adaugă Cecelia. Este... surprinzător.

Sub privirile lor sfredelitoare, mă încercă senzația, cu care m-am luptat toată săptămâna, că sunt asemenea unui mecanism stricat. Veselul roboțel Meg a avut un scurtcircuit care l-a transformat într-un pachet de nervi. Iar acum ele mi-au desfăcut șurubelele de la carcasa tabloului de comandă și mă examinează, constatând defecțiunile.

— De ce v-ați certat? spune Lachelle. Pe tema cotei de impozitare? Nu ai cum să te înțelegi cu ei pe subiectul ăsta.

— Nu, el... M-a provocat. A spus ce gândea. A insistat și tot a insistat până când situația a scăpat de sub control. Mă enervează, am terminat propoziția cu inima îndoită.

— Dă-i papucii! zice Lachelle. Găsești oricând un alt bărbat care să te oftime, numai pe internet sunt o grămadă.

— Shuhei mă enervează tot timpul. La prima noastră întâlnire mi-a făcut observație că mănânc salata cu furculița greșită.

Lachelle se uită la Cecelia de parcă tocmai i-ar fi mărturisit că Shuhei face parte din altă specie.

— La ce spital l-ai dus ca să-i panseze rănila după faza asta?

— Ne enervăm unul pe altul într-o manieră pozitivă, spune Cecelia zâmbind. Probabil că nu aș fi reușit să scot niciun sunet în timpul întâlnirii dacă nu ar fi făcut remarcă aceea stupidă cu furculița; eram foarte timidă când m-am mutat aici.

Aruncă o otheadă seducătoare în partea opusă a încăperii, către locul unde se află Shuhei, care pare că îi simte privirea și își ridică ochii către ea zâmbind.

— E o observație bună, spune Lachelle. L-am enervat pe Sean până a mers la yoga cu mine, iar acum nu mai are dureri așa mari de spate.

— Întrebarea este te enervează într-un fel bun? spune Cecelia, ridicând din sprâncene. Cineva din direcția barului o strigă pe nume, iar ea mormăie. Trebuie să socializez. Vino la magazin săptămâna viitoare, bine? Vreau să știu cum merg lucrurile.

Înclin din cap și o las să mă îmbrățișeze întrebându-mă dacă nu ar fi un moment bun să-mi strâng înapoi șuruburile și să o iau din loc. Dar după ce Cecelia se amestecă cu mulțimea, Lachelle preia controlul tirului de întrebări.

— Deci?

Îmi vin în minte întrebările lui pline de curiozitate, felul cum răsuțește ceașca de ceai, atitudinea foarte dezamăgitoare în ceea ce privește desertul. Mă gândesc la toate acestea și îmi vine să spun: *Da, într-un fel bun.*

Nu spun însă nimic de genul acesta și neg printr-o mișcare a capului.

— Nu e un semn bun dacă mă face să-mi pierd cumpătul în halul ăsta. Ca să înțelegi despre ce vorbesc, *am urlat*. În Prospect Park.

— Crede-mă, spune Lachelle cu un chicotit. Nu ești singura persoană care a urlat în acel parc.

Nici nu-și termină bine cuvintele că încep din nou să-mi dau drumul la gură, stimulată de efectul alcoolului sau de blocajul mental sau de extenuarea desăvârșită după ce m-am gândit la asta toată săptămâna.

— I-am spus lucruri pe care le regret. L-am jignit, zic în timp ce simt un nod în gât și îmi fac din nou mâinile căuș în jurul paharului doar ca să am ceva de care să mă țin.

— Meg, nu te mai învinovăți. Toată lumea își mai pierde cumpătul din când în când.

Mă uit la ea, cum îmi zâmbește blând, fără să mă critice, cu o ușoară ridicare din sprâncene cu preocupare.

— Îți aduci aminte ce ai spus înainte despre faptul că nu m-ai văzut niciodată nervoasă?

— Da, dar...

— Nu, ai dreptate. Sunt așa cu bună știință. Îmi dreg glasul. Când eram copil, părinții mei... se certau foarte des. Certuri zgomotoase, certuri mai discrete, sub toate formele. Nu a existat violență fizică și au fost buni cu mine, dar se purtau groaznic unul cu celălalt în cea mai mare parte a timpului. Își doreau să nu mai fie împreună. Toată viața mea am încercat să stau departe de conflicte.

— Pare îngrozitor.

— Mulți oameni au părinți care nu se înțeleg, am spus ridicând din umeri. Dar când am devenit adult... Mă opresc brusc, am ajuns într-un punct limită, la ceva ce nu vreau să spun. Este uluitor cât de multe mărturisiri i-am făcut deja. De parcă cineva mi-ar fi pus serul adevărului în cocktail. Cred că atunci când i-am înfruntat... îmi continui ideea, adaptându-mă la limită. Am simțit că am scăpat lucrurile de sub control. Cu toții spunem

lucruri pe care nu le mai putem retrage și lucrurile nu au mai fost la fel după aceea. Așa că încerc să... trăiesc în bună pace cu oamenii. Nu-mi place cum mă simt atunci când mă cert.

Lachelle se lasă pe spate, privindu-mă cu un amestec de compasiune și surprindere, cea din urmă datorată faptului că mi-am petrecut cea mai mare parte din timpul în care m-a cunoscut vorbindu-i despre creioane și inscripții de pus în vitrine, ateliere nou-deschise în cartier, reduceri la magazinele pe care le frecventăm amândouă. Și bineînțeles, nelipsitul subiect al stării vremii.

— Bineînțeles că nu-ți place. Nu te-a învățat nimeni cum să procedezi.

Scot un horcăit care, sper eu, ar putea semăna cu o pufnitură de sarcasm, deși am senzația că sună destul de diletant.

— Ți-am spus. Am învățat de la cei mai buni.

— Nu e chiar așa. Nu sunt căsătorită de la fel de mult timp ca fericita pereche din capătul celălalt al încăperii, dar sunt cu Sean de cincisprezece ani și a trebuit să învăț cum să mă cert cu el în același fel în care a trebuit să învăț să mă cert cu sora mea sau cu colega de cameră din facultate. De câteva ori chiar cu Cecy.

Uimirea mi se citea probabil pe față la ultima afirmație, iar ea ridică din umeri.

— Ar fi putut câștiga concursul de decorat vitrine. Treaba e că... în anumite cazuri, cearta nu este despre cum să pleci, ci despre cum să rămâi. Trebuie mult exercițiu ca să o nimerești corect și e dureros, dar dacă vrei să rămâi alături de oameni, atunci o faci.

Ceva se aprinde în placa mea de circuite, o conexiune care se trezește la viață odată cu noul său racord. Nu m-am mai certat cu nimeni de ani întregi, am respins cu vehemență chiar și cea mai mică tendință în acest sens. Iubiți pe care i-am îndepărtat pentru un motiv sau altul – unul care m-a mințit despre fumatul noaptea, unul care nu mă

lăsa să termin o frază și le completa el în locul meu, și unul pe care l-am bănuț mereu că se mai întâlnește cu cineva. Nu e mare pierdere, dar nu e ca și cum aș fi încercat să insist pe o anumită idee. Mai rău e când mă gândesc la prietenii pe care i-am împrăștiat prin toate colțurile Manhattanului și aici – între care Lachelle și Cecelia – pe care le-am ținut la distanță. O aveam pe Sibby la urma urmei. Sibby care îmi știa deja toate defectele și nu a trebuit să mă cert niciodată cu ea.

Deși acum trebuie, cred, îndreptându-mă în scaun, simțindu-mă extrem și șocant de lucidă. Va trebui să stârnesc o ceartă cu Sibby dacă vreau să rămânem prietene după ce pleacă. Va trebui să continui cearta cu Lark, dacă vreau să devenim prietene.

Și va trebui să termin certa cu Reid – iar de data aceasta, așa cum trebuie – dacă vreau ca noi să...

Dacă vreau ca noi să fim mai mult decât prieteni.

E o revelație, dar nu este o revelație ușoară. Doar la gândul acesta – mai multă confruntare, mai multe șanse de a greși – îmi simt palmele transpirate, degetele, lipsite de putere. Mă gândesc la biroul de acasă, la puzderia de încercări și nereușite care au marcat săptămâna trecută. Să țin un creion în mână s-a dovedit la fel de greu ca și cum aș fi nevoită să țin o jumătate de tonă.

— Exercițiu, repet și mi se pare că sună neîncrezător, suspicios.

— Ascultă, Meg, spune ea, reacționând la tonul meu. Nu fiind slabă de înger ai venit în orașul acesta și ai învățat singură un meșteșug și ți-ai înființat propria afacere. Și nici nu te porți frumos cu clienții și îi faci să capete încredere în tine pentru că ești slabă de înger. Ai exersat ca să te înțelegi cu oamenii. Poți cu siguranță exersa și cum să nu te înțelegi cu ei.

Este pe jumătate compliment, pe jumătate o sarcină, iar Lachelle o spune cu încrederea

nestrămutată a unei persoane care a avut dreptate de nenumărate ori de la cauzele durerii tale de spate, la decorarea vitrinei, până la problemele emoționale adânc înrădăcinate. Aruncă o privire rapidă către ceasul de la mână și face ochii cât cepele.

— La dracu’! spune. Trebuie să plec.

Sunt recunoscătoare pentru micile distracții din încheierea acestei seri – amândouă ne-am reglat conturile, făcând în grabă cu mâna de la revedere către Cecelia și Shuhei. Am nevoie de câteva minute ca să procesez afirmațiile lui Lachelle, să mă gândesc la ce am de făcut, să îmi dau voie să fiu animată de o urmă fragilă de speranță.

Când suntem în stradă, Lachelle îi trimite un mesaj telegrafic lui Sean ca să-l anunțe că e pe drumul spre casă. Apoi își îndreaptă din nou privirea către mine și spune:

— Cred că ar trebui să-l suni.

Urma aceea fragilă de speranță se împrășteie. Cu toate că nu mi-am petrecut ultimele șapte zile plănuiind să-mi exersez abilitățile de confruntare cu Reid, am *făcut* efortul de a-i cere iertare.

— Am încercat, am recunoscut. Dar a trimis apelul către mesageria vocală. De trei ori.

Lachelle tresare ca și cum ar avea în minte aceeași imagine la care m-am gândit și eu – Reid privindu-și ecranul telefonului, văzându-mi numele apărând pe ecran. Apăsând butonul pe care scrie RESPINGE. Helvetica Neue. Rece ca gheața.

— Ce i-ai spus în mesaje?

— Nimic, spun uitându-mă la ea. Nu am încă cincizeci de ani și suntem în secolul douășunu. Cine mai lasă mesaje în ziua de azi?

— Corect, spune râzând. Dar cred că ar trebui să încerci din nou. Ridică o mână ca să facă semn Uberului pe care l-a chemat și care oprește în dreptul bordurii. Poate defectul lui este că îi place mesageria vocală.

După ce pleacă, stau sub copertina restaurantului câteva momente, cu telefonul în mână, întrebându-mă dacă într-o seară de vineri, la ora nouă și jumătate, este prea târziu ca să încep să exersiez. Nu aveam nicio îndoială că apelul meu va fi din nou redirectionat către căsuța vocală, dar, de data aceasta, trebuia să ascult până la capăt mesajul lui clar și concis. Trebuie să aștept semnalul sonor, trebuie să...

Telefonul din mâna mea sună.

Pentru o clipă mă holbez la el de parcă ar avea vreun fel de putere magică. E un număr pe care nu-l am în agendă și probabil e vreun agent de vânzări, dar cred că toate închipuirile mele nemiloase legate de apăsarea butonului de respingere m-au avertizat să nu fac și eu același lucru.

— Bună?

E o gălăgie groaznică la capătul celălalt. Trebuie să-l îndepărtez de ureche.

— Meg? Vocea unei femei se aude zbierând în difuzor. Meg Mackworth?

— Bună, da, sunt Meg.

Încerc să vorbesc suficient de tare ca să acopăr zgomotul de la celălalt capăt. Un fel de conferință cu strigături după cum se prezintă până acum.

— Bună, sunt Gretchen. Lucrez la un bar care se cheamă Swine? Îl știi?

— Uf...

Nu am parte de prea multă viață de noapte în ultimul timp. Și chiar dacă aş avea, cred că un local care se cheamă Swine^[12], nu ar face parte din plan.

— În Brooklyn! țipă femeia.

Îmi zice o intersecție de străzi ca să mă ajute să localizez mai bine.

— Așa?

— Cunoști un tip Reid?

— Da, îl cunosc. Îmi apăs cealaltă ureche cu un deget, acum disperată ca să aud mai bine, o

săgeată de anxietate aterizând direct în stomac. A pățit ceva?

— E bine mersi flăcăul, probabil că nu ar vrea ca eu să te sun, dar cred că e posibil să-și fi pierdut telefonul sau ceva de genul ăsta.

— Ăăă, spun derutată.

Cine l-ar mai descrie pe Reid ca pe un flăcău? Ce caută la un bar care se numește Swine? Și, pentru satisfacerea curiozităților mele pur egoiste, în această problemă particulară, și-a pierdut telefonul înainte sau după încercările mele de a-l suna?

— Nu cred... nu înțeleg de ce m-ai sunat pe mine?

— Ei bine, drăguță, spune Gretchen, râzând în timp ce pe fundal se aude un zăngănit zgomotos ca atunci când pui gheață în pahar. Tocmai ce a încercat să-și plătească nota la bar cu cartea ta de vizită.

Nu acesta e locul în care aș fi vrut să-mi fac antrenamentul pentru prima ceartă.

Swine este genul de bar care ar face orice turist fericit și despre care s-ar scrie într-un ghid de călătorie pentru decorul său ultimul răcnet și pentru dorința cu care își atrage clienții. În mod bizar, fațada ne-ar fi făcut pe mine și pe Reid să o fotografiem în timpul plimbărilor noastre – un perete din cărămidă vopsit în alb, cu litere negre, o umbră mare și un gradient diagonal, conturul nefinisat, dar ingenios al unui porc, diferitele porțiuni bune de mâncat marcate și etichetate cu caractere înguste cu serife.

Dar în afara literelor dispuse ingenios, totul în acest local îmi spune că Reid – și cu mine – ne-am fi continuat plimbarea. După câte îmi dau seama, sunt vreo zece milioane de persoane la terasă și fiecare asupra căreia îmi ațintesc privirea poartă o versiune a aceleiași vestimentații: mocasini fără șosete, pantaloni kaki care lasă glezna la vedere

sau pantaloni scurți cu croială strâmtă, cămăși în culori pastel. Aproape că-mi venea să-mi verific telefonul ca să văd dacă nu cumva mă teleportasem din Brooklyn în campusul vreunul colegiu în timpul săptămânii aceleia în care fraternitățile încearcă să câștige cât mai mulți adepti.

Mi se pare atât de inadecvat să mi-l închipui pe Reid aici încât încerc să nu mă las furată de peisaj. Împing ușile masive de la intrare și pătrund în zona separată de terasă din această circotecă și mă lovesc de un perete de zgomot. Mulțimea care populează această zonă este diferită, în blugi mulați și cu bărbi, chiar și câteva brățări din piele.

Așa că nu e deloc greu să-l găsesc pe bărbatul pe care îl caut.

Se află la capătul unui bar din lemn lung și întunecat la culoare, purtând un sacou casual peste tricou și blugi. Pentru oricine altcineva, sunt sigură că ținuta lui pare nelalocul ei: țeapăn, excesiv de formală. Cunosc atât de bine trupul lui Reid încât îi văd umerii lați aplecându-se, abia perceptibil, peste băutura din fața lui, care conține un lichid de culoarea chihlimbarului, cu degetele de la o mână încolăcite în jurul paharului.

„Ceva nu se potrivește în peisaj”, îmi spun și mi se pare ridicol. „Ar trebui să fie o ceașcă de ceai”.

Această ultimă nepotrivire mă îndeamnă să înaintez fără să-mi pun problema dacă întâlnirea noastră se va termina sau nu cu o confruntare. Vreau doar să-l scot *afară*, să iasă din locul acesta în care nu are ce căuta. Mă așez pe scaunul liber de lângă el și imediat întoarce capul către mine, făcând ochii mari pentru câteva momente, umerii ușor înclinați îndreptându-se imediat.

— Meg, bună!

Pare cu atât mai beat cu cât încearcă să nu fie. Vocea îi răsună îngroșată, serioasă, trăsături care nu ar trebui să mă atragă având în vedere că probabil doar încearcă să compenseze tendința de

a nu putea articula cuvintele. Dar nu mă pot abține: sunetul vocii lui este *minunat*.

— Hei, Reid!

Privirea mea o întâlnește pe a chelneriței, căreia îi fac un semn cu mâna ca să știe că am reușit în cele din urmă să ajung.

Zâmbește și face un gest discret către casa de marcat, iar eu aprob printr-o mișcare a capului ca să-i dau de înțeles că voi plăti eu nota.

— Ești acoperită de pisici, spune Reid.

Privesc în jos, aducându-mi aminte de fețele aurii cu Hello Kitty. Îmi doresc cu tărie să fi purtat ceva mai puțin absurd, dar când îmi ridic din nou privirea către Reid, nu are încruntătura perplexă din sprânceană așa cum mă așteptam. În schimb, am din nou senzația acelui *fâșâit*, de data aceasta într-o versiunea mai dezordonată, ca și cum ar fi pe deplin sub efectul vrăjii.

Ca și cum nu ne-am fi certat deloc.

Recunosc – sunt tentată să cedez. „Da, mă gândesc pe de o parte, uită-te la rochia mea stupidă și uită de Prospect Park. Termină-ți băutura și mergem apoi să ne plimbăm, să ne uităm împreună la inscripții. Vom da totul uitării. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta”.

În schimb, i-am pus cea mai directă întrebare care mi-a venit în minte în acel moment:

— Ți-ai pierdut telefonul?

Privirile ni se întâlnesc, iar zâmbetul șovăitor îi dispare.

— Nu, l-am lăsat acasă. Aveam nevoie să iau o pauză de la el.

Înghit în sec, mă simt jignită. Trei apeluri nu sunt chiar așa de multe. Rămân totuși pe poziții.

Rămân.

— De la muncă, completează ca o clarificare, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Își răsuțește paharul cu un sfert de tură, dar nu face niciun efort pentru a-l lua în mână. I-am anunțat că nu mă simt bine și că nu mă duc astăzi.

Îi privesc cu atenție fața și îmi dau seama că e mai crispată în seara asta, liniile adâncite care îi brăzdează obraji, mai pronunțate ca data trecută când ne-am întâlnit. La fel ca și postura, fața lui arată probabil perfect pentru ochiul neantrenat, dar pentru mine, diferența este evidentă. Mă întreb dacă a stat de partea cealaltă a râului toată săptămâna, pierdut printre cifrele alea ale lui așa cum am fost eu printre litere, făcând adunări care nu au niciun sens. Ca și mine, a ajuns într-un bar, cu o băutură în mână, dar spre deosebire de felul în care a decurs seara mea, nimeni de aici – cu excepția lui Gretchen – nu pare nici pe jumătate la fel de cool ca Lachelle.

— Te simți bine? întreb.

Pare să ignore întrebarea.

— E pentru prima dată când fac asta, să anunț că sunt bolnav și să nu merg la muncă. Sunt sigur că o să-mi provoace... Se întrerupe, scutură din cap și își reia ideea. Ce ai văzut, atunci în parc. Când sunt stresat, îmi apar erupții.

— Reid, spun rapid, aproape impulsiv.

Sunt curioasă – sunt foarte, foarte curioasă – dar deodată am în minte felul în care trebuie să se desfășoare această seară, cu o claritate pe care nu am mai simțit-o până acum. Reid e acum în starea asta, nu prea e în apele lui – nu am timp de antrenament pentru că nu este o confruntare dreaptă. O să plătesc nota; o să-i chem un taxi. O să insist să mă sune mâine.

— Putem discuta despre asta mai târziu, îi spun.

Reid începe din nou să vorbească, dar am noroc cu Gretchen care vine cu nota de plată. Îmi caut portofelul în geantă, dar când îmi ridic ochii sunt surprinsă să-l văd pe Reid întinzându-i un card de credit.

— Credeam că am plătit, spune pe un ton care nu pare deloc acuzator. Mai degrabă... confuz.

Îi strecoară din nou cartea mea de vizită peste barul de lângă el și pentru vreo cinci secunde, toți

trei încremenim într-un tablou bizar – eu, cu portofelul meu supradimensionat, probabil de la vreo chitanță rătăcită blocată în fermoar, Gretchen, cu mâinile în șolduri, ochii ei trasați din greu cu rimel privind când la o ofertă de plată, când la cealaltă, Reid, cu capul înclinat și privirea încremenită pe cartea de vizită.

Ca și cum ar fi un semn.

— O, spune în cele din urmă, iar eu parcă *simt* că se trezește din beție.

Când își dă seama că Meg, care îi e ca un fel de prietenă, și-a făcut întâmplător apariția la același bar unde se afla și el într-o oarecare vineri seară.

— Iertare, omule, spune Gretchen, ridicând din umeri. Zâmbește în timp ce îi smulge cardul dintre degete. Mi s-a părut că ai avea nevoie de ajutor.

Reid o urmărește cu privirea după ce se îndepărtează, iar eu zăresc urma de îmbujorare din obraji.

— Nu e nicio problemă, zic, îndesându-mi din nou portofelul în geantă. Eram în oraș oricum.

— Meg, spune încet, prea încet pentru valul de zgomot care creștea în jurul nostru. Îmi pare rău.

Fac un gest din mână. Mi se pare ridicol că sunt atât de jenată, dar nu am ce face. Am fugit până aici într-un suflet, ca și cum avea nevoie de cineva care să-l salveze, atât de nerăbdătoare să-l văd din nou.

— Cum ți-am zis, eram...

— Nu, spune aplecându-se spre mine ca să pot desluși ceea ce spune. A înotat azi, îmi dau seama. Îmi țin ochii închiși mai mult de o secundă, adulmecând mirosul acela acum familiar, dar deschizându-i când începe din nou să vorbească, îmi pare rău că nu am sunat. Că nu ți-am răspuns la apeluri, zice el.

Lansez o pledoarie tăcută de exasperare – către Lachelle, către Gretchen, destinului – pentru că mi-a oferit *cel mai* complex exercițiu practic la primul meu antrenament de ceartă cu Reid. Să-l las

să continue? Să-l întrerup ca să-i spun cât de rău îmi pare, că a fost vina mea, că nu am vrut niciodată să-i rănesc sentimentele? Să-i aduc din nou aminte că nu e momentul acum, ca a băut, că aici e prea zgomot și deranj? Sau așa doar o să înrăutățesc situația și o să par nepoliticoasă, disprețuitoare, distantă?

— M-am gândit să sun, spune el, profitând de tăcerea mea ezitantă și anxioasă. Ridică o mână și și-o trece prin păr răvășind și mai tare șuvițele din partea dreaptă. M-am gândit în fiecare zi la asta. Dar apoi îmi aminteam ce mi-ai spus. Despre oamenii care încearcă să se protejeze.

— Am greșit, am zis luându-mă gura pe dinainte, deși nu are niciun rost să mă apuc să-i explic acum lucrurile pe care le aflasem în seara asta – despre mine, despre ceilalți.

Dar nu contează pentru că nu se oprește aici. Gretchen aduce înapoi cardul lui Reid și chitanța, dar el nici măcar nu pare că observă; își ține ochii albaștri ațintiți asupra mea. Când se aude o nouă serie de strigăte de undeva din fundul acestui local care s-a dovedit într-adevăr de porc, se apleacă și mai mult înspre mine.

— Eu nu procedez așa. Nu mă protejez. Sunt – înghite în sec – onest până la sacrificiu, așa îmi spunea Avery. În defavoarea mea. În defavoarea oamenilor din jurul meu.

Mă încordez când o menționează pe Avery, când mă gândesc la momentele din trecutul meu cu Reid pe care numele ei mi le readuce în amintire, la criticile comune pe care se pare că le-am formulat amândouă la adresa sa. Mă cuprinde o nouă criză de vinovăție, o dorință disperată de a fugi din calea acestei suferințe pe care i-am provocat-o.

Dar rămân.

— Apoi astăzi am ieșit să mă plimb, spune Reid. Am traversat podul, m-am plimbat peste tot prin Brooklyn. Și mi-am dat seama de ceva.

„Nu, stai așa”, îmi vine să spun. „Stai, și eu mi-am dat seama de ceva”. Dar, Dumnezeuule, ce vacarm e aici, iar Reid este atât de aproape și vocea lui sună atât de bine...

— Mi-am dat seama că nu sunt întotdeauna sincer cu tine.

Mă trag în spate creând o distanță suficientă cât să-l pot privi în ochi. „Nu sunt întotdeauna sincer cu tine”. Nu sună prea bine fraza asta. Dar cumva, așa cum o rostește Reid, literele capătă o nouă semnificație. Ca și cum dacă le-ai desena pe toate, ai descoperi ceva. Un sens pe care chiar ai vrea să-l vezi.

— Dar tu... spun eu, vocea mea dovedindu-se prea înceată ca să acopere hărmălaia din jur, iar Reid își apleacă capul și își aduce urechea mai aproape de buzele mele ca să poată auzi ceea ce spun. Tu spui întotdeauna ceea ce ai pe suflet, zic.

Se trage din nou în spate, cartografiindu-mi cu atenție fața – ochii, nasul, gura. „Iartă-mă pentru fețele astea Hello Kitty pe care le port pe mine”, îmi zic în gând.

— Nu. Pentru că dacă aş face asta...

Undeva în zona barului se sparge un pahar, iar cineva zbiară o înjurătură neinteligibilă, dar niciunul dintre noi nu se mișcă. Privirea îmi este îndreptată către gura lui Reid, pregătită pentru cazul în care trebuie să citesc de pe buze tot ce urmează să spună.

— Dacă aş face asta, ți-aş spune că săptămâna trecută am urmărit toate videoclipurile pe care le-ai publicat pe pagina ta de internet ca să-ți ascult din nou sunetul vocii. Ți-aş spune că femeia care s-a așezat lângă mine în metrou cred că folosea același șampon ca tine și abia mai puteam respira de cât de dor mi se făcuse de tine. Ți-aş spune că merg mereu ziua întreagă cu o umbră în formă de Meg alături de mine și că am intrat aici pentru că am văzut inscripțiile de afară și ca să nu te sun la nouă seara într-o seară de vineri implorându-te să

vorbești din nou cu mine – despre Frisbee, starea vremii, numele elementului acelaia din caligrafie despre care mi-ai vorbit...

— Apex, șoptesc pentru că – *La dracu'!* – asta e cea mai grozavă ceartă din toată viața mea.

— Un apex, repetă el înclinând din cap cu o expresie foarte serioasă.

Apoi își îndreaptă privirea către bar, către cardul meu și mai adaugă ceva:

— Aș spune că îmi placi atât de mult, Meg.

Iar apoi, imediat după, izbucnește adevărata ceartă.

Capitolul 12

— Câteva copci și gata.

Aplecându-se în față ca să arunce o ultimă privire la sprânceana lui Reid, doctorița are atitudinea eficientă și ușor nerăbdătoare a unei femei care a văzut cazuri mult mai grave la viața ei și este probabil așteptată pe culoarul acestei unități medicale de urgență de pacienți cu probleme mult mai serioase. Ridică mâna protejată de mănușa din latex și își pune arătătorul pe umflătura care s-a format în jurul tăieturii de pe sprânceana lui Reid, pe care-l văd cum își încheștează maxilarul când simte presiune pe rană.

— Îmi pare rău, voinicule, spunea ea, coborându-și mâna și trăgându-se mai în spate în timp ce își scoate mănușile. Vestea bună este că nu cred că ai nicio contuzie.

— Ți-am spus eu că nu am, zice Reid morocănos.

— Da, chiar ne este de folos, să știi. Să ascultăm o părere medicală din partea unui expert ca tine.

Mă privește și își dă ochii peste cap. Mi-e foarte simpatică doctorița.

Se îndreaptă spre tableta de pe masa laminată verde pal, tastând câteva observații în urma examinării pacientului și îmi dau seama că, pentru prima dată în ultimele două ore cel puțin, răsuflu adânc, ușurată. Pe toată durata călătoriei cu taxiul până aici, geanta mea voluminoasă a fost un fel de joben al magicianului din care am scos un șuvoi constant de șervețele (curate! nu sunt un animal și nici bunică-ta!) pe care i le înmănam lui Reid ca să le apese pe tăietura din care țâșnea sânge, trupul și mintea mi le simțeam electrizate, iar toate gândurile și acțiunile mele le vedeam într-o lumină proaspătă, un fel de roboțel mecanic Meg supra-încărcat:

Zgomot, mulțime, împinge, pocnește.

Sânge, uşă, afară, taxi, medic.

Reid. Bătaie. Bătaie *în bar*.

După cum s-a dovedit, Swine îşi merită pe deplin numele atunci când vine vorba despre cea mai mare parte a clienţilor săi, care au întrerupt brutal cea mai romantică confruntare a vieţii mele încăierându-se pentru un meci de air hockey. Izbucnise undeva în spate, într-un loc misterios unde se pare că tipii cu cămăşi pastel s-au întâlnit cu tipii cu barbă, blocaţi în sentimentele lor competitive şi furioase unii împotriva celorlalţi din cauza unor jocuri de masă şi probabil, de asemenea, a nivelurilor lor relative de succes în capitalismul târziu. Poate că dacă ochii mei nu s-ar fi transformat în inimi roşii gigantice, aş fi observat cum valul acela de zgomot în creştere era însoţit de un nou val de oameni care se îmbulzeau către intrare.

Tot ce am văzut a fost cum unul dintre tipii cu barbă l-a făcut pe unul dintre tipii cu cămaşă pastel să aterizeze ca un proiectil în spatele scaunului înalt pe care se afla Reid.

Prilej cu care am aflat că Reid Sutherland – în ciuda stoicismului, în ciuda politeţii şi a unei uşoare stări de ebrietate – ştie în mod indiscutabil să se bată.

Reflexele lui au fost la fel de rapide ca ale unui supererou, la fel de rapide ca ale unei persoane sută la sută lucide. S-a ridicat de pe scaun, trupul lui masiv interpunându-se între mine şi horderle invadatoare şi, timp de o fracţiune de secundă iraţională, am făcut lucrul la care tânjeam de mai multe săptămâni: mi-am apropiat trupul de al lui.

În secunde care au urmat – probabil că au fost doar câteva secunde, deşi mi s-a părut că a trecut mai mult timp –, haosul a devenit copleşitor, transformându-se într-o experienţă pe care am simţit-o atât extrasenzorial, cât şi senzorial. Am simţit-o când, o împrăscătură de bere rece mi-a aterizat pe spatele rochiei, iar eu, şocată de

propriul urlet de uimire, am sărit ca arșă distanțându-mă de trupul lui Reid. Am simțit-o când corpul i s-a ciocnit pentru o secundă de al meu după ce un cot rătăcitor a aterizat cu toată forța în sprânceana lui Reid, care l-a făcut să mormăie de durere și a fost motivul pentru care am ajuns unde suntem acum.

Am văzut apoi cum i se schimbă poziția spatelui – se lățise brusc și se încordase.

Se pregătește.

Dar oare am simțit-o cu adevărat când s-a întors și m-a apucat de încheietură? Când m-a tras mai aproape de el, când m-a cuprins cu brațul pe după umeri și a început să-și facă loc cu coatele prin mulțimea de clienți furioși și haotici? Oare văzusem bine când unul dintre acei clienți greșise direcția și trăsesse un pumn leneș înspre noi? Oare îl auzisem cu adevărat pe Reid – Reid cel care spune că e *cam târziu!* – murmurând un „Futu-i!” încetișor, frustrat, printre dinții încheștați înainte să mă pună la adăpost? Fusesse aievea când evitase acel pumn și își trăsesse brațul în spate, încordându-se într-o poziție de luptă când tipul a început să dea din nou?

Simțisem cu adevărat forța cu care tipul acela beat mort, neîndemânatic s-a prăbușit cu zgomot pe podea la picioarele mele?

— Dar mâna? spun acum cu vocea aceea fermă și serioasă pe care am avut-o de când am intrat aici și pe care, adevărul este, sunt încă surprinsă să o aud.

O bătaie la propriu și mă simt mai puternică decât oricând. Pe culoar, când completam formularele lui Reid, mâna mea scria ferm și încet, punându-i rapid întrebări cărora el le răspundea rigid, cu o voce înfundată, răsunând de sub compresa nouă cu gheață oferită de o asistentă de gardă.

— Sunt bine, Meg, spune Reid cu o voce joasă și liniștitoare.

Pentru o fracțiune de secundă, o parte dintre puterile pe care le dobândisem recent se diminuează. *Îmi placi atât de mult, Meg*, spusese, dar rămăsese tăcut de atunci, iar când mă uit acum la el – și văd sprânceana aceea învinețită și însângерată pe care a căpătat-o din cauza mea – n-aș putea să-mi canalizez atenția spre ceea ce e cel mai important lucru, și anume să mă asigur că e în regulă.

O fixez pe doctoriță cu privirea, așteptând să-mi răspundă.

— În acest caz, eu și pacientul suntem de aceeași părere. Mâna nu pare să aibă probleme. Următoarea replică îi este adresată lui: Ai avut probabil de la cine învăța cum să lovești corect cu pumnul.

Reid ridică plictisit din umeri cu un gest care m-a dus cu gândul la unul dintre tipii în cămașă pastel. Bosumflarea aceasta aparentă este singurul simptom persistent al stării lui de ebrietate de mai devreme. A arătat cât se poate de treaz din momentul în care acel bărbat s-a izbit de scaunul lui, deși e posibil să fi ajutat și batonul acela energizant pe care i l-am dat cu forța (o altă comoară din poșeta mea), precum și cele zece păhărele de apă pe care l-am pus să le bea pe culoar.

— O să chem o asistentă cu mâna mai fermă ca a mea ca să te coasă, bine? apoi se întoarce din nou spre mine, vorbindu-mi de parcă Reid nu ar fi în încăpere. Supraveghează-l în seara asta. Dacă pare dezorientat, prezintă sensibilitate la lumină sau senzație de vomă, dă-ne un telefon.

— Ea nu e... începe Reid, dar nu-l las să-și termine ideea.

Sigur, Reid a pocnit un tip în figură (n-am nici cea mai mică îndoială acum că e mai bine decât metoda cu pistoalele la răsărit) ca să mă protejeze de un pumn rătăcitor, dar în această noapte, voi fi până la capăt salvatorul de serviciu. L-am adus

aici, la urgențe, și eu voi fi cea care îl va trezi în fiecare oră ca să-i bag o lanternă în ochi, deși probabil că nu la asta s-a referit doctorița când a vorbit de sensibilitate la lumină.

— Așa voi face, spun. O să rămână la mine în apartament.

Cu coada ochiului, îl zăresc pe Reid întorcându-și brusc capul către mine.

— Perfect, spune doctorița, închizând capacul tabletei cu o plesnitură. Vă urez noapte bună și să nu mai intrați în belele.

Ușa se închide în spatele ei cu un sunet hotărât.

Eu și Reid rămânem apoi singuri – cu adevărat singuri – pentru prima dată după o săptămână.

— Meg, nu ești nevoită să...

De data aceasta e rândul meu să îmi răsucesc brusc capul către el și acum parcă îi văd pentru prima dată cu adevărat fața învinețită. Inima mi se strânge, dar nu tresar. Cumva știu – ca și cum aș avea mai multe antrenamente la activ cu Reid decât îmi dau seama – că, dacă îmi arăt acum mila față de el, va opune și mai multă rezistență.

— Rămâi la mine. Nici măcar nu ai telefonul la tine.

— Am cardul de transport. Și picioare.

— O să ți se pună niște *copci*, îmi încrucișez brațele peste piept și îmi dau seama cât de ciudat este acest gest. Nu cred că am mai luat niciodată o atitudine asemănătoare. Este satisfăcătoare într-un mod ciudat. De la cine *ai învățat* să lovești așa cu pumnul, totuși?

Nu pun toate întrebările astea pentru că vreau neapărat să aflu răspunsurile, ci pentru că încerc să-i distrag atenția și să-l fac să nu se mai împotrivească faptului de a petrece noaptea la mine.

Își privește mâna.

— Frații mei mai mari. Ca să mă pot descurca la școală.

Se oprește, după care se uită la mine cu o expresie de pură jenă care mă face să-mi desfac imediat brațele.

— Te rog să nu crezi că e felul meu obișnuit de a proceda, spune.

— Nu cred, spun repede simțind cum o parte din dispoziția de ceartă se disipează. Bineînțeles că nu cred.

— Sau... de a consuma alcool. Mi se întâmplă destul de rar. Și nu mâncasem nimic toată ziua. Doar o...

— Reid, nu e nicio problemă.

Of, la naiba, acum mă fixa cu ochii aceia triști. Mai bine o las baltă, nu voi avea niciodată câștig de cauză în disputa asta. Oare ar fi posibil să plătesc una dintre asistente ca să-l însoțească acasă, dacă gândul de a sta la mine îi repugnă atât de mult?

— Tu... începe el foindu-se pe pat până când hârtia care acoperea mușamaua s-a boțit sub el. Tu abia te-ai uitat la mine de când am plecat de acolo. Dacă te-am speriat sau dacă lucrurile pe care le-am spus...

Cât ai clipi, propriile reflexe preiau controlul asupra situației, manifestându-se sub forma unui fel de instinct protector pe care îl simt pentru el, și traversez spațiul îngust așezându-mă chiar în dreptul lui. Aștept până când își ridică din nou ochii către ai mei, după care întind mâna – cu un ușor tremurat – și o așez deasupra mâinii lui.

Pieptul i se lățește într-o respirație profundă.

— Nu m-ai speriat. Nimic din toate astea nu m-a speriat.

Nu e întru totul adevărat, bineînțeles. A *fost* înfricoșător, dar nu în felul în care crede el. A fost înfricoșător să-l văd din nou, să-l înfrunt din nou. A fost înfricoșător să-mi amintesc fragmente din cearta noastră, să mă confrunt cu sentimentele rănite care există încă între noi. Dar am rămas, și

dacă l-aș putea face să rămână la mine în seara aceasta...

— Nimic din toate astea? întreabă, privind în jos la mâinile noastre.

Înțeleg sensul întrebării lui. *Îmi placi atât de mult, Meg.*

— Nimic din toate astea.

Își schimbă poziția, răsucindu-și încheietura astfel încât palmele noastre să fie împreunate, iar degetele lui, întrepătrunse cu ale mele. Înghit în sec într-un gest reflex. „Eu și Reid ținându-ne de mână”, îmi spun în gând în timp ce trasee prin oraș mi se derulează în minte ca o hartă desfășurată pe masă. „Dacă nu o să mai vreau niciodată să merg altfel?”

— Dar cred că ar trebui să revenim la acest subiect mâine, spun eu. Când te vei simți mai bine.

Pentru prima dată în viață, nu am sentimentul că mă eschivez. Am sentimentul că Reid va veni acasă cu mine în seara aceasta, unde va dormi pe canapea și va fi enervat de strădaniile mele nocturne de a face pe asistenta medicală și mai am sentimentul că ne vom trezi mâine și vom practica din nou la lumina clară și echilibrată a zilei.

— S-a mutat deja? întreabă el domol.

Îmi încrunt sprâncenele nedumerită de întrebare.

— Sibby?

Aprobă printr-o înclinare ușoară a capului.

— Nu, dar zilele de vineri le petrece de obicei cu...

Nici nu apuc să termin propoziția și văd cum își relaxează umerii ușurat, aplecându-și capul și mai mult în față. Așa cum stă la masă, creștetul înclinat îi ajunge exact în dreptul bărbiei mele.

Îmi dau seama care ar putea fi motivul său de îngrijorare.

— Oricum, nu ar deranja-o. Am locuit împreună mult timp. Amândouă am adus... hm, musafiri care au rămas peste noapte.

Reid îmi strânge delicat palma. Mă ține de mână ca și cum aș fi a lui. Ca și cum am aparține unul celuilalt.

— Mai stă câteva săptămâni, spun și, pentru prima dată de când am primit telefonul acela în legătură cu Reid, mă gândesc din nou la Sibby, care se va muta, la cealaltă ceartă care mă așteaptă și inspir adânc pe nas. Cred că data oficială este...

— Am fost îngrijorat, mă întrerupe el.

Își ridică palma împreună de a mea în spațiul dintre trupurile noastre și *oh, Doamne*. Respirația lui îmi gădilă dosul mâinii. Mâna mea cea atât de simțitoare. Locul de unde-mi vine talentul și unde iau naștere toate gândurile mele secrete. E ca și cum mi s-ar îndepărta niște bandaje care mi s-au lipit de piele și care îmi limitează mișcările.

— Îngrijorat?

— Mă tot gândeam... spune el pe un ton care mi se pare mai profund acum – fie pentru că sunt eu mai aproape sau poate că e din cauza oboselii care începe să-și facă simțit efectul.

Fac un pas în față și schimb poziția mâinilor, transformând dosul palmei mele într-un căuș mic și neîncăpător pe care să-și odihnească tâmpla. Înțelege aluzia și își lasă partea nevătămată a frunții să se odihnească cu toată greutatea și căldura pe articulațiile mele.

Probabil că tabloul acesta cu noi arăta într-un mare fel. Un cavaler făcând o plecăciune în onoarea domniței sale.

MARGARETA CEA MARE

— Mă tot gândeam, spune din nou, că o să fie greu pentru tine când se va muta. Și dacă o să ratez momentul?

— Nu l-ai ratat.

Vocea mea și-a pierdut tot echilibrul, dar nu mă mai deranjează atât de mult acum. Cealaltă mână, care nu este prinsă de a lui, se ridică în aer ca și

cum ar fi animată de voință proprie. Mă apropii și îmi plimb degetele prin părul lui bogat, blond-roșcat și mi se pare că întregul trup îi este cuprins ca de un tremur. Cred că și al meu reacționează la fel.

— Îmi pare rău că nu am sunat înapoi.

Reid cel prin de remușcări.

— Nu e nicio problemă, spun mângâindu-i din nou părul. Mâine, da?

— Mâine, aprobă el, iar apoi, ca și cum ar vrea să pecetluiască înțelegerea noastră, Reid își înalță ușor capul, suficient cât să își poată lipi buzele de dosul palmei mele.

Așa ne-am odihnit, eu și Reid, după bătaia din bar, așteptând să fim cusuți din nou împreună.

E un gest curajos să mergem din nou în parc.

Nu ne propunem neapărat să ajungem acolo, ci mergem unde ne duc picioarele, una dintre multele înțelegeri fără cuvinte, la care am ajuns pe parcursul nopții trecute și al acestei dimineți. *Mâine.* Făgăduiala pe care ne-am făcut-o unul altuia în acel mic cabinet de tratament a fost prezentă în toate interacțiunile noastre, ceva pe care amândoi păream să dorim să o respectăm pentru când se va face pe deplin lumină, pentru când vom fi pe deplin lucizi, pentru când ne vom putea asigura pe deplin că nu va mai exista nicio rană la cap. Scăldat de lumina estompată și de liniștea calmă din apartamentul meu, Reid a fost politicos, atent, binevoitor, un musafir nesigur de cât de bine este primit: „E drăguț la tine. Nu vreau să-ți pătez canapeaua de sânge. Mai bine pun așternuturile peste”.

Drept răspuns, am încercat să fiu relaxată și nestânjenită, aproape profesională în acțiunile mele preventive împotriva mahmurelii, în verificarea contuziei și în acordarea de asistență în stilul „bineînțeleles-cu-plăcere”. Advil și un pahar plin cu apă pentru a menține viitoarele dureri de

cap la minimum. Mergeam pe vârfuri fără să fac zgomot, din oră în oră, până în sufragerie unde-i vedeam trupul cu hainele pe el, tolănit pe canapea, jumătate învelit cu pătura pe care o țineam de obicei la piciorul patului, respirația lui delicată și egală. Un prosop și o periută de dinți suplimentare în baie, un săpun neînceput pe polița de la duș, un tricou lălâi pe care l-am primit anul trecut gratuit la Nordic Festival împăturit ordonat pe dulap.

A fost nevoie de ceva timp până să ne obișnuim cu momentele acelea ciudate, câteodată tensionate la primele ore ale dimineții, când ne trezeam amândoi și intram pe rând la duș și apoi ne îmbrăcam în intimitatea incompletă a spațiului neîncăpător. Când am ieșit din camera mea, cu pletele încă umede, cu vârfurile părului întunecând umerii rochiei mele simple din bumbac, Reid, de acolo de unde mă aștepta pe canapea, și-a ridicat privirile spre mine, tăietura cu copci brăzdându-i sprânceana, cu maxilarul încordat și acoperit de țepi, iar umerii lui, cu câțiva centimetri prea lați pentru tricoul pe care i l-am împrumutat.

M-am gândit că, dacă îl las să se uite așa la mine prea mult, promisiunea noastră unul către celălalt – *Mâine* – nu va implica atât de multă vorbărie. Ci doar această canapea și barba abia mijită a lui Reid, aroma șamponului meu, gurile noastre și mâinile noastre și, de asemenea, având în vedere că urmează o dimineață de sâmbătă, apariția lui Sibby într-un moment foarte nepotrivit.

Eu mi-aș lua jacheta, iar Reid s-ar ridica și s-ar întinde să o ia pe a lui și am ieși afară în dimineața răcoroasă și senină, dosul palmei mele încă fremătând de senzația lăsată de buzele lui pe pielea mea.

— E frumos afară astăzi, spune Reid, mutându-și greutatea pe banca pe care neam așezat ca să ne terminăm micul dejun – *bagels* de la patiseria mea preferată, cafea pentru mine, ceai pentru el, amândouă paharele luate la pachet așezate cu grijă

la picioarele noastre, ca și cum ar fi niște arme pe care le-am lăsat deoparte. E destul de devreme, iar în parc este destul de liniște, băncile din apropierea noastră sunt goale, cei mai mulți dintre trecători sunt pe bicicletă, ori fac jogging sau se plimbă hotărâți, cu căștile pe urechi, interesul lor pentru peisaj fiind zero.

— Asta e replica mea, spun, iar el zâmbește cu blândețe.

— Meg, ascultă, eu...

— Nu, stai, îl întrerup, căci între toate drumurile tiptil pe care le-am făcut azi-noapte ca să mă asigur că se simte bine, m-am gândit mult la această dimineață, la cum să termin confruntarea dintre noi. M-am gândit la tot ce-mi spusese Lachelle și la ceea ce ar trebui să spun ca atât eu, cât și Reid să ne străduim să rămânem... *M-am antrenat.*

— Vreau să spun eu ceva mai întâi.

Aprobă din cap, dar observ felul în care își ține maxilarul, un bastion împotriva a ceea ce cred că este o stânjeneală persistentă. Trag adânc aer în piept.

— Cel mai important lucru pe care vreau să ți-l spun este că îmi pare rău pentru săptămâna trecută. Pentru că ne-am certat și pentru cât de furioasă am fost. Vorbele pe care ți le-am spus – a fost incorect din partea mea.

— Nu aș zice că a fost incorect. Așa cum spuneam și aseară – își drege glasul, coborându-și privirea –, sunt complet conștient de propriile defecte, în special de cele pe care le-ai pomenit.

— Nu e vina ta, spun repede.

El îmi aruncă o privire pe care n-o mai văzusem pe fața lui până acum, însoțită de o înclinare a capului care aduce foarte mult cu sarcasmul – o privire care transmite cumva telegrafic toate micile momente în care exprimarea pe șleau a lui Reid l-a făcut să dea cu bâta-n baltă: ca atunci când m-a făcut vânzătoare sau când m-a dojenit că nu am

umbrelă sau m-a chestionat dacă am sau nu asigurare de sănătate.

„Știi că de fapt este”, spune privirea lui.

— Sau cel puțin nu este o greșeală mai mare decât a mea, adică... ei bine, cred că știi deja despre ce vorbesc.

Reid rămâne în expectativă, iar timp de câteva secunde, păstrez și eu tăcerea. Minteă îmi zboară la părinții mei și la Sibby, la felul în care cearta mea cu Reid a scos la iveală toate supărările care mă marcaseră înainte să vin la New York și la tot ceea ce mă frământă în acest moment.

— Eu ascund anumite lucruri. Sentimentele care mă încearcă în legătură cu situațiile prin care trec eu sau oamenii dragi mie. Le ascund în literele pe care le desenez sau le camuflez atunci când vorbesc despre starea vremii sau Frisbee sau orice alt subiect de umplutură...

— Îmi plac toate lucrurile despre care vorbești.

„Știi că nu e adevărat”, îi dau replica din priviri și trag adânc aer în piept înainte de a vorbi din nou.

— Săptămâna trecută, încep eu, de fapt... încercam din răputeri să-mi ascund sentimentele, cred. Eram supărată în legătură cu o întâmplare de la muncă și de lucrurile din trecut pe care mi le reamintisem, dar în loc să-ți mărturisesc asta, am încercat să-ți distrag atenția. Înghit în sec. Îmi dau seama că fac prea des lucrul ăsta, ca să mă...

— Nu am vrut niciodată să te simți vulnerabilă, spune Reid, privindu-mă cu remușcare în ochi. Nu mi-aș fi dorit să te fac să te simți așa vreodată.

— Ai pocnit un tip în figură pentru mine seara trecută, spun eu, iar colțurile gurii mi se curbează într-un zâmbet. Mă simt destul de protejată.

Reid își înclină capul, iar părul îi alunecă în față, acoperindu-i sprânceana prinsă în copci.

— Tot ce îmi doresc este ca tu...

— Să fii sinceră, termin propoziția în locul lui. Să spui ceea ce gândești.

Strânge din buze, iar eu interpretez acest gest ca pe o încuviințare.

— Vreau să încerc, spun eu. Să fiu sinceră. Să vorbesc despre lucrurile complicate. Atunci când încerc să le ascund, au oricum tendința să iasă la suprafață, doar că în alte feluri.

Își schimbă poziția, iar trupul i se răsucește pe bancă astfel încât ne putem privi mai bine. Se uită înspre spațiul dintre noi, acolo unde mâinile mele s-au jucat absente cu mânerul poșetei.

Se apropie și mă prinde de mână, apăsându-și palma de a mea și împletindu-și degetele cu ale mele, așa cum făcuse și noaptea trecută. Închid ochii ca să păstrez mai mult senzația.

Te va proteja.

— Bine, spune el.

— Am trei lucruri de spus, zic tresărind când aud cum sună această primă tentativă de a fi sinceră.

Volumul un pic cam tare și tonul ușor rigid, ca și cum aș fi pe punctul de a derula o prezentare de slide-uri intitulată „Factori care trebuie luați în considerare în relațiile dificile”. Nu aș fi avut nicio problemă dacă acum m-aș fi aflat singură în fața oglinzii, iar omul acesta de aproape un metru optzeci, cu care încerc să vorbesc, n-ar fi dormit toată noaptea pe canapeaua mea.

— Trei, zici? spune Reid cu un zâmbet ștrengar.

— Trei, îi răspund, zâmbindu-i la rândul meu. E un joc cu cifre, Sutherland.

— Aha, spune el domol, zâmbind în continuare însoțit de *fâșâitul* acela. Specialitatea mea.

Specialitatea *mea* pe ziua de astăzi. M-am gândit și iar m-am gândit la ele de parcă ar fi fost litere pe o pagină. În ce ordine să le spun? Cum le-aș putea face să pară suficient de puternice, suficient de speciale, suficient de directe pentru Reid.

— În primul rând, încep eu, conștientă că zâmbetul îi va dispărea în curând, ceea ce ai spus

aseară despre pielea ta...

Încearcă să mi-o ia înainte.

— Nu sunt stânjenit. E o problemă pe care o am de mult timp. Bineînțeles că aș prefera să nu mă confrunt cu așa ceva și aș fi preferat ca tu să nu crezi că este...

— Nu cred că este nicicum, ci doar că este o parte din tine. Am pus-o pe primul loc pentru că tu ai zis că se înrăutățește când ești stresat, iar slujba ta pare mereu stresantă. Am văzut cum reacționezi când vorbim despre muncă. Și dacă este unul dintre motivele pentru care lucrurile nu au mers atât de bine între noi săptămâna trecută, atunci vreau să știu care este problema.

Când îmi răspunde, Reid își ridică ochii de la mâinile noastre înlănțuite, îndreptându-și privirea spre întinderea verde din parc.

— Munca mea este... stresantă. În ultimul timp, mai ales. Când am venit să te văd săptămâna trecută, am avut o zi teribil de proastă. Privind apoi retrospectiv... Mi-am dat seama că ar fi trebuit să nu dau curs invitației tale, să merg singur acasă. Se uită din nou la mine, plimbându-și degetul mare pe dosul palmei mele într-un fel care mă face să tresar, cuprinsă de o pulsație de senzații nepotrivite între coapse.

— Dar voiam să fiu în preajma ta. Ești singura persoană de aici care nu mă tratează de parcă aș fi o mașină de calculat. Când sunt lângă tine, nu mă gândesc la cifre. Este un sentiment eliberator.

— Și atunci vin eu cu jocul meu de numere, îl tachinez, mângâindu-i la rândul meu mâna cu degetul mare, cuprinsă de păreri de rău pentru stresul pe care îl resimte la muncă. Mă simțeam onorată că sunt, în aceeași măsură, o eliberare pentru el, cât este și el pentru mine.

Zâmbește privind la mâinile noastre.

— Prima nu a fost atât de grea. Care este numărul doi?

„Numărul doi este mai dificilă”. Înghit în sec.

— Numărul doi este... Avery. Tu și Avery și programul de nuntă. Îi analizez fața, încercând să identific vreo grimasă de tristețe, ceva care să-mi ofere vreun indiciu despre direcția spre care ne îndreptăm. Dacă încă îmi mai porți ranchiună, Reid, nu contează cât de mult e posibil să mă placi acum, continui eu. Nu contează cât de mult ne îndrăgim unul pe celălalt. Dacă nu mă ierți pentru felul în care am desenat literele acelea și dacă încă mai simți ceva pentru ea...

— Nu. Adică nu, nu îți port ranchiună. Și nu, nu mai simt nimic pentru ea. Te rog, vreau să înțelegi foarte clar.

— Bine, spun eu, dându-mi seama că explicația aceasta nu va fi suficientă. Îmi aduc aminte felul în care i se schimbă privirea atunci când numele ei apare în conversație. Îmi aduc aminte când a spus că este frumoasă și puternică. Explică-mi mai clar, zic eu.

— Tatăl lui Avery, începe el după ce-și drege glasul, a aranjat ca noi să ne întâlnim după o perioadă mai dificilă prin care trecuse ea. Se despărțise de cineva cu care fusese încă din facultate și care avea niște probleme cu... consumul de substanțe.

— Of.

— Cred că s-a gândit că ar fi o alegere bună. Stabilă. Plictisitoare, probabil. Reid ridică dintr-un umăr. Am crezut că dacă vom fi împreună îmi va fi mai ușor să-mi găsesc locul aici. Simplu și... cu calm. Dar ne potriveam ca nuca-n perete și știam amândoi acest lucru. Îl știam de mai mult timp decât eram dispuși fiecare dintre noi să recunoaștem.

— Dar i-ai cumpărat acel inel, spun, ceea ce este *ridicol*.

E pentru prima dată de când Reid a venit la magazin când noi doi avem o astfel de conversație importantă despre el și Avery, despre ceea ce s-a întâmplat între ei. Amintirile mele cu ea, cu ei

împreună sunt modelate de acel inel, de ceea ce reprezintă.

— De fapt, acela nu era inelul pe care i-l cumpărasem.

— Cum?

— O săptămână după ce ne-am logodit, a venit la o întâlnire la cină cu alt inel. Un cadou pentru noi amândoi, de la tatăl ei. O variantă îmbunătățită.

— Ups, spun cu o grimasă, iar el râde încetișor pe înfundate.

— Este o tipă de treabă. Țin la ea ca la o prietenă. Dar aparținem unor lumi diferite, bănuiesc. Am crezut o vreme că m-aș putea integra, dar nu eram potriviți unul pentru celălalt. Și tu ți-ai dat seama de asta, la fel și noi. Se oprește, îmi mângâie mâna și face o pauză. Iar literele tale... ei bine. Poate sunt bucuros să află că reexaminezi lucrurile pe care uneori le ascunzi, dar frustrarea mea de săptămâna trecută nu se referea la tine. Se referea la...

— New York, îi termin eu gândul. Este punctul cu numărul trei.

— New York, repetă el privind în jos la mâinile noastre împreunate.

Pentru prima dată de la începutul acestui joc de numere, Reid pare foarte ezitant. Plec din New York, îmi spusese la un moment dat și cred că niciun joc din lume nu l-ar putea determina să rămână.

— Aici este casa mea. Aici mi-am aranjat lucrurile. Iar tu pleci.

Urmează o pauză lungă și aș minți dacă aș spune că nu mi-am ținut respirația. Aș minți dacă aș spune că inima nu mi s-a scufundat în dezamăgire când am auzit ceea ce a spus când a vorbit în continuare.

— Sunt aici acum.

Este un răspuns incomplet, o situație care nu va fi rezolvată pe deplin între noi – nici astăzi și

probabil niciodată. Poate că acum este aici, dar ceea ce vrea să spună este că va pleca la un moment dat.

— Vreau să ne vedem în continuare, adaugă. În orice fel vei dori. Doar plimbările, dacă nu pot avea mai mult de atât.

Poți avea mai mult de atât. Gândul îmi trece ca o străfulgerare prin minte, dar nu spun nimic, nimic încă. O să fie dureros în cele din urmă. Îmi pot da seama deja. E posibil să fi făcut toate eforturile acestea ca să mă asigur că amândoi rămânem – noaptea trecută, în această dimineață, orice se va întâmpla din acest moment –, dar în final, el tot va pleca.

— Probabil că nu va funcționa, spun încet, dorindu-mi în același timp cu disperare ca el să mă convingă de contrariu. Suntem diametral opuși, adaug.

Reid întinde mâna liberă atingând delicat cu degetul unul dintre nasturii jachetei mele.

— Litere, cifre, spune el, imprimând cuvintelor un ritm familiar, ca și cum ar *spune pro-fē-sor, pro-fē-sór*. Nu sunt atât de diferite.

Îmi ridic privirea spre el și nu îmi dau seama când am ajuns atât de aproape unul de celălalt. Atât de aproape încât pot vedea barba țepoasă, blond-roșcată, pe linia maxilarului, atât de aproape încât îmi pot mirosi propriul săpun pe pielea lui.

— Ambele sunt niște coduri, adaugă el.

După care își mută degetul, vârându-l sub marginea unui nasture de care trage delicat. Nu trage cu putere, dar eu tot mă aplec mai aproape de el.

— E adevărat, spun, iar când îmi ridic privirea către a lui, văd pasiune.

Vreau dorința aceea. O vreau, acum, pe loc, și nu contează dacă se va transforma în suferință destul de curând. Nu contează dacă se va termina cu cea mai mare ceartă din viața mea.

— Am putea s-o facem când ajungem cu numărătoarea la trei, spun, iar el zâmbește, un surâs ca la fotograf, perfect și atât de... sexy.

— E jocul tău.

Se apleacă, dar nu mă sărută. Îmi atinge tâmpla cu buzele. „Imaginează-ți”, spune, iar într-un fel, știu exact ce vrea să spună. Un cod între noi, felul în care am vorbit unul cu celălalt, chiar înainte să ne cunoaștem. Literele mele și abilitatea lui de a le citi.

— Unu, spune el.

Iar eu am imaginea în fața ochilor, *u-n-u*, litera *u* modelată în spațiul acela de piele dintre linia părului și marginea exterioară a sprâncenei, cu o buclă ascendentă care face legătura cu litera *n*, pe care mi-o imaginez peste arcul acelei sprâncene, locul unde s-a mutat atingerea delicată a buzelor lui Reid. Celălalt *u* pornește de la baza nasului, o curbă subțire și delicată, care se estompează mai degrabă decât se termină.

Respirația mi se înfiorează printre buzele întredeschise.

— Doi.

Își schimbă poziția, lăsându-și buzele să se odihnească delicat pe obrazul meu și, în loc să le apese acolo, le mișcă în sus și în jos, atât de delicat ca o șuviță din propriul păr în vânt. Văd și cuvântul acesta în fața ochilor, desenat în aceeași nuanță de roz ca îmbujorarea mea naturală când mi-e cald sau sunt rușinată sau plină de dorință. *D-ul* și *o-l* și *i-ul*, toate cu italice foarte înclinate. Toate mergând către o direcție.

— Reid, șoptesc eu, iar el își dă capul pe spate și urmărește din priviri punctele unde m-a sărutat înainte, după care ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Îmi dai voie? îmi răspunde șoptit și îmi las pleoapele să mi se închidă încet, cufundată în acest moment prețios și magnetic, de o perfecțiune demnă de *Masterpiece Theatre*.

Aprob printr-o mișcare a capului.

— Trei, spune el, dar eu nu vizualizez niciuna dintre literele care alcătuiesc acest cuvânt.

Simt doar apăsarea buzelor perfecte ale lui Reid peste ale mele și imediat ce acest lucru se întâmplă, știu. Știu că aș putea sta cu ochii închiși în acest fel și tot i-aș recunoaște sărutul, pentru că reprezintă tot ceea ce-mi place la el – ferm și direct, cu o dulceață pe care trebuie să o știi ca să o recunoști cu adevărat. Îmi cuprinde o parte a capului cu una dintre palmele lui mari și calde, apăsând rețeaua de vene prin care sângele pare că stă să năvălească la suprafață în prezența lui, iar cu degetul mare îmi atinge delicat linia maxilarului. Buzele lui deasupra alor mele îmi spun că dorește mai mult decât un sărut cast, cu gura închisă, dar așteaptă până când limba mea alunecă pe buza lui de jos ca să mi-o dăruiască și el pe-a lui și odată ce mi-o dăruiește, scoate geamătul acela delicat pe care l-am mai auzit înainte, dar acum, *acum* este o versiune perfectă, cea pe care o voi auzi în visele mele noapte după noapte.

Mă dau mai aproape de el, schimbându-mi poziția ca pentru a-mi încolăci brațele în jurul gâtului său și rămân cu greu rațională – abia mai conștientizez că ne aflăm în parc, că suntem într-un spațiu *public*, că în orice secundă vreun jogger ciufut ar putea să ne strige un binemeritat „Luați-vă o cameră!”, îl sărut încontinuu, trupul meu dorind disperat să se apropie mai mult de el.

— Este cel mai frumos joc, șoptesc printre săruturi, în timp ce pieptul mi se ridică și coboară cu rapiditate.

Încep să gâfâi, dar nu-mi pasă. Vreau ca buzele lui să rămână lipite de ale mele; vreau ca limbile să ni se încolăcească; vreau să-mi apăs întreaga mea ființă de a lui și, spre deosebire de noaptea trecută – vreau ca de data asta să simt cu adevărat.

— Meg, spune el, cu fruntea odihnindu-se de a mea și cu respirația accelerată. Îți propun numărul patru.

Înțepenesc, îngrijorată că va trebui să ne oprim acum, îngrijorată că am uitat ceva.

Dar Reid mă ține aproape și mă sărută iarăși, înainte să mai spună doar atât:

— Vino cu mine acasă!

Capitolul 13

Niciun newyorkez respectabil nu își manifestă afecțiunea în metrou, iar eu și Reid reușim – cu mari eforturi, din punctul meu de vedere – să rămânem la distanță unul de celălalt.

Dar imediat ce ajungem în capul scărilor din stația Herald Square, Reid mă atinge din nou, luându-mă de mână și ținându-mă aproape de el în timp ce mergem pe trotuarele încă nu foarte aglomerate către clădirea unde se află apartamentul lui, o construcție de înălțime medie, din cărămidă, fără semnalmente speciale, situată în Murray Hill, destul de ponosită pe exterior, dar renovată modern și plăcut la intrare. Dacă ar fi oricare altă dimineață și oricare altă zi, aș pune peste douăzeci de întrebări despre tot: „Cum ai ales clădirea? Îți cunoști vecinii? Cât timp faci până la muncă? Unde îți duci rufe la curățat?” În dimineața aceasta totuși, mintea îmi stă doar la acel sărut, mâna mea o strânge pe a lui Reid și tot ce-mi doresc este să terminăm ce am început.

De îndată ce ușa apartamentului se închide în spatele nostru, îi dau de înțeles că îl doresc, mă întorc cu fața spre el și îmi înalț capul pentru un alt sărut. Cel mai bun lucru este că și el îmi arată fără nicio urmă de îndoială că este la fel de nerăbdător, că a stat lângă mine în metroul acela simțind fiecare atingere efemeră a trupului meu. Se apleacă și îmi cuprinde părul cu mâinile, eliberând aroma încă proaspătă a șamponului meu de care i-a fost atât de dor, iar sunetul pe care îl scoate din piept în timp ce mă sărută este gutural și nerăbdător.

Fierbinte.

— Nu vrei să-ți fac turul? spune desprinzându-și buzele de ale mele ca să tragă aer în piept, bărbia lui aplecându-se imediat ca să-și apese buzele într-un loc nou, pe pielea moale de pe gât.

— Turul o să-l vreau mai târziu, îi spun cu respirația întretăiată în timp ce el îmi degustă pielea plimbându-și limba pe toată lungimea gâtului. O să-ți pun o droaie de întrebări, îl avertizez.

— E destul de plictisitor, mă avertizează, sărutându-mi colțul gurii înainte să-mi ofere pe deplin buzele și limba.

— Dumnezeule, câtă dreptate ai, zic cu un fel de geamăt, iar apoi, îmi dau seama că nu vreau să explic ce înseamnă „destul”, cel puțin nu când aş putea să-mi țin gura ocupată în alte feluri. Nu contează, șoptesc precipitat. Nimic din ce faci tu nu este plictisitor.

Mă împinge spre peretele de lângă ușa de la intrare, ținându-și mâinile pe coapsele mele în timp ce gura lui o devorează înfometată pe a mea. Rămânem așa suficient de mult timp, îndeajuns încât să îi pot împinge sacoul de pe umeri, îndeajuns încât să poată face și el la fel cu haina mea, îndeajuns încă să ne dăm fiecare pantofii jos din picioare, azvârlindu-i neglijent din cale.

— Meg.

Vocea lui e răgușită și dintr-odată îmi dau seama că mi-am încleștat mâinile de brațele lui ferme și cu mușchii reliefați; îl strâng ca să-mi păstrez echilibrul în timp ce ne devorăm unul pe celălalt și, pentru prima dată, simt o textură aspră dedesubtul uneia dintre palmele mele.

— Of, spun retrăgându-mi mâna. Îmi pare rău.

— Nu. Îmi ia mâinile într-ale lui și mi le strânge cu delicatețe. Atinge-mă! Oriunde dorești.

— Doare?

— Nu în acest moment, spune scuturând din cap. Se apleacă și răsuflă lângă pielea mea de pe gât. Nimic nu doare în acest moment. Voiam să te întreb dacă vrei să mergi...

— Da, în pat. Acolo vreau să merg.

Se retrage în spate ca să mă privească, iar când scoate acel *fâșâit*, îmi ridic mâna către fața lui și

îmi pun degetul mare pe linia curbă de pe obrazul lui, cea pe care *știu, știu* că o să o pot desena mai târziu.

— Încerc să fac lucrurile în stilul tău, șoptesc, dându-mi la o parte degetul mare ca să mă pot apleca și să-mi apăs gura de curba aceea, trupul meu imitându-i forma și lipindu-se de al lui. Direct.

— Îmi place.

Se trage în spate ca să mă îndepărteze de perete, după care își încolăcește brațele pe după talia mea, mă ridică în brațe și mă duce în dormitor, fără ca gura lui să se desprindă vreun moment de a mea.

Iar începutul – *o*, începutul, îmi place și mie. Îmi place atât de mult încât sunt aproape înnebunită. Privirea mea nu înregistrează niciun detaliu al spațiului în care mă aduce, căci ochii mei sunt ocupați cu porțiuni din corpul lui pe care le dezvălui în timp ce îi dau hainele jos – abdomenul plat și acoperit de mușchi asemenea unor trepte de o forță superbă și ordonată conducând spre un piept masiv și neted, pe care spatele lui proeminent de înotător îl face să pară și mai lat. Îi cuprind umerii cu palmele, iar când îi ating pielea simt un fel de electricitate vibrând în buricele degetelor. Aud respirația lui Reid, mai întâi liniștită, apoi accelerându-se când mă aplec să-i simt gustul pielii de pe gâtul care miroase a curat. Sunt atât de directă, încât îl trag cu nerăbdare spre mine în timp ce merg cu spatele spre pat. Mă opresc puțin ca să-i dau timp să apuce marginile rochiei, enervându-se când, ca să mi-o tragă peste cap, trebuie să ne oprim din sărutări.

Singura consolare este felul în care mâinile lui Reid îmi mângâie alte porțiuni dezgolite – talia, coastele, omoplații. Îmi întind mâinile la spate și îmi deschei sutienul, delectându-mă cu sunetul plăcerii și cu felul cuviincios și disperat în care Reid șoptește „Dumnezeule” atunci când mă las pe spate în patul lui.

Dar când rămânem aproape fără nicio haină pe noi, iar el este deasupra mea, mișcându-și în sus, cu mici pulsații ritmice, coapsele și umflătura întărită dintre picioare, simt brusc un val de anxietate care stă să izbucnească și care se pune în calea stilului meu direct recent descoperit, spărgând ritmul în mod stângaci, o bâlbâială pe care sper că nu o observă. Deja mi-e atât de bine cu el, nu se compară cu nimic din ce am simțit cu altcineva, căldura trupului lui și felul în care mă sărută delicat, ținându-mă în același timp cu fermitate.

Dar începuse bine, după care am...

— Meg, îmi șoptește delicat Reid în ureche. Vrei să ne oprim?

— Nu! zic eu cu o voce care răsună prea tare în liniștea încăperii, în timp ce-l prind involuntar de coapse strângând din ochi la amenințarea unei confruntări iminente pe această temă. Vreau să continuăm, adaug, mai încet acum, împingându-mi fața în golul de dedesubtul maxilarului lui, iar el scoate un sunet gros, ca un zumzet, care îmi face pielea să vibreze, asemenea zgomotului făcut de un metronom când pierzi ritmul.

Îmi simt coapsele pulsând din nou. El se împinge în brațe, îndepărtându-și umflătura din pantaloni și uitându-se în jos către mine.

— Putem s-o luăm mai încet.

Îmi vine să scâncesc fără fierbințeala trupului lui deasupra mea, dar înainte să apuc să scot vreun sunet își scoate o mână din locul unde o ținea apăsată peste saltea lângă capul meu. Își mișcă degetele lent, cu delicatețe, în josul liniei transversale dintre sâni, acolo unde bătaile inimii pulsează dedesubtul pielii.

— Pari neliniștită.

Mă uit la el, după care îmi închid din nou ochii și scutur din cap, concentrându-mă pe senzația pe care mi-o provoacă mișcarea răbdătoare și consolatoare a acelor degete pe corpul meu.

Bineînțeles că știe. Bineînțeles că poate descifra fiecare cod, fiecare semn pe care trupul meu i-l oferă.

— Nu sunt.

— Nu te ascunde de mine, spune el, iar eu îmi deschid ochii și mă uit la fața lui surprinsă, încremenită într-o hotărâre răbdătoare.

Te va proteja, îmi spun ca o aducere aminte. Este un exercițiu, Este despre a rămâne.

— E mai dificil pentru mine, îi spun, încercuindu-i talia cu brațele și mișcându-mi degetele pe mușchii aceia lați, o pânză mare și goală pentru buclele emoționate și tremurate pe care le desenez acolo. Adică nu mi-e... întotdeauna ușor să termin. Să ajung la orgasm.

Am avut curajul să mărturisesc asta doar altor doi bărbați până acum. Prima dată, după ce făcusem sex pentru a treia oară cu iubitul meu din liceu, urmată de o conversație chinuitoare care a constatat, în cea mai mare parte, din întrebări nerăbdătoare în genul „Ce ar trebui să fac diferit?” ca și cum eu i-aș fi putut pune la dispoziție o diagramă cu explicații despre anatomia feminină când abia dacă aveam suficientă experiență sexuală ca să cunosc chestiile de bază. În cele din urmă, frustrată din cauza vocabularului meu foarte limitat și a răspunsurilor lui morocănoase și superficiale, pur și simplu am renunțat să sper că voi avea orgasm – atât cu el, cât și cu cei câțiva tipi cu care am avut relații după el.

Al doilea, era un tip cu care ieșisem acum doi ani, care s-a dovedit drăguț, blând și grijuliu la toate întâlnirile de până la discuția aceea, iar când i-am făcut mărturisirea, mi-a spus, cu un nejustificat rânjet de superioritate, „Asta doar pentru că nu ai fost cu mine încă, iubire”.

I-am trimis un mesaj lui Sibby cu codul nostru pentru „întâlnire dezastruoasă” și, trei minute mai târziu, m-a sunat prefăcându-se că are o urgență și că *trebuie* neapărat să vin să o ajut.

Nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

Pentru o vreme, Reid nu spune nimic. Doar își sprijină mâna înapoi pe saltea și își înclină capul ca să mă sărute din nou, părul care-i aluneca peste sprânceană gâdilându-mi fruntea într-un mod plăcut – o altă atingere delicată și liniștitoare.

— Bine, spune el simplu, printre sărutările cu care-mi apasă buzele.

Pentru o vreme ne lăsăm din nou duși de val, iar eu mă concentrez iarăși asupra senzațiilor pe care le simt în tot trupul. Nu mă mai gândesc la nimic altceva decât la cât de plăcută este atingerea pielii lui calde pe a mea, cum umerii lui mă fac să mă simt ca și cum aș fi sub cel mai rezistent acoperiș.

— Ți place ce facem acum? șoptește în cele din urmă, mutându-și buzele ca să mă sărute pe colțul gurii, pe linia maxilarului și pe pielea din spatele urechii.

Îmi scapă un sunet care sper că se aude ceva de genul *Mmm*.

— Spune-mi ce anume îți place!

Direct, direct, direct.

— Îmi place să te simt deasupra mea. Și îmi place felul în care mă săruți. Felul în care pornești treptat, așa cum ai făcut în parc, spun.

Iar el reia acum modelul *unu, doi, trei* sărutându-mă pe toată fața. Las să-mi scape un găfâit tremurat, șoptindu-i din nou la ureche când își îndepărtează gura de a mea.

— Îmi place cum mă faci să aștept. Așa sunt... peste tot în corpul meu, presupun, îmi place așteptarea.

— Bine, spune el cu buzele lipite de pielea mea.

Și *of* felul în care rostește acel „Bine”, care dă de înțeles că este vorba despre plăcere pentru el și de laudă pentru mine, amândouă deodată.

— Mai mult, cere el, retrăgându-și gura și uitându-se la mine cu dorință în priviri, iar eu intuiesc cumva ce îmi cere să fac și îmi vine greu

să cred doresc să fac asta. Este atât de intim, de apropiat, de sincer.

E un lucru pe care îl poți face cu o persoană în care ai foarte mare încredere.

Am certitudinea că pot avea încredere în Reid, îmi dau seama de asta.

Îmi desprind mâinile de trupul lui și mi le lipesc de al meu.

Am nevoie de ceva vreme, câteva secunde lungi în care palmele mele se odihnesc într-un loc sigur, pe pielea moale a stomacului, concentrându-mă pe respirație și pe inspirație, făcându-mi curaj, gândindu-mă la toate locurile mele secrete pe care vreau să i le arăt lui Reid. E lumină ca în plină zi aici, fereastra lui Reid este acoperită cu niște jaluzele elegante, gri pal, care oferă intimitate, dar nu întuneric, iar el va putea vedea totul.

Dar poate că așa este cel mai potrivit. Poate că este exact ceea ce avem nevoie, eu și Reid.

— Aici e un loc sensibil, șoptesc în cele din urmă, ducându-mi o mână în sus, lăsând buricele degetelor să zăbovească dedesubtul sânelui, pe curba de piele care îmi face întotdeauna sfârcurile să se întărească drept răspuns atunci când sunt atinsă acolo.

Fața mea este fierbinte, iar pielea de pe piept, presărată cu broboane de sudoare. Mă simt timidă și expusă, dar în același timp incredibil de excitată. Tot ce îmi doresc este ca el să rostească din nou acel „Dumnezeule”; vreau să simt acel „Dumnezeule” din mâinile, buzele, dinții și limba lui, iar eu îi voi arăta tot ce am.

Îmi trec un deget peste sfârc, zgândărindu-l așa cum mi-ar plăcea să fiu atinsă de el. Reid mă privește cu ochii fierbinți și concentrați, limba îi țâșnește ca să-mi lingă colțul gurii, iar eu știu că el mă vede, mă citește, descifrează codul pe care i-l las, litere pe o pagină pe care doar el o citește, iar deodată mă copleșește un nou val de senzații, un

soi diferit de pasiune: urăsc toți bărbații care m-au făcut să cred că nu e bine să spun ceea ce cred că mi se potrivește. Urăsc felul în care nu au încercat să înțeleagă. Urăsc felul în care m-au făcut să mă simt pretențioasă și dificilă pentru că le-am cerut să facă un lucru pe care nu și-au dat seama cum să-l facă singuri; urăsc felul în care s-au simțit frustrați și nerăbdători și ofensați.

Mâinile mele au devenit mai ferme, mai lacome, Reid spune din nou „Bun”, iar eu dau uitării existența oricărui alt tip pe care l-am întâlnit vreodată în viața asta.

— Și mai unde? întreabă el, mușchii din brațe încordându-i-se mai tare, o tensiune care nu cred că are nicio legătură cu oboseala.

Vreau să-l răsplătesc pentru felul în care se bucură și pentru felul în care își reține bucuria. Pentru că nu spune, „Preiau eu controlul acum”.

Îmi înalț coapsele.

— Îmi dai tu ăștia jos?

Nu ezită. Se îndepărtează puțin de mine și îmi dă jos lenjeria, iar de îndată ce îmi expune triumphiul de păr pubian, maxilarul i se încleștează, iar trupul lui devine un model de stăpânire. Delicat, cu linii precise, complet vertical. A-Ș-T-E-A-P-T-Ă, pare că spun liniile acelea.

— Arată-mi, spune el, iar nerăbdarea lui este exact genul de febrilitatea care îmi place.

Nu-mi promite nimic, îmi oferă doar dorința și desfătarea pe care le simte el, oricare ar fi direcția înspre care ne îndreptăm. Mâna mea coboară delicat spre abdomen, lenevește în spațiul curbat dintre ombilic și osul pubian. Îmi plimb degetele ușor pe deasupra, descriind o linie cursivă mică și delicată, așa cum aș face dacă aș fi singură acasă, în propriul pat, târziu în noapte.

— Mi-ar plăcea așa pentru început.

Știu deja că nu-mi place la fel de mult pe cât i-ar plăcea mâinii lui Reid, degetelor lui Reid. Scoate un sunet, își pune un genunchi înapoi pe pat, dar

rămâne la distanță. Degetele îmi alunecă în jos și îmi dau seama că sunt mai sensibilă decât aș fi de obicei – o singură atingere oblică cu vârful moale al degetului arătător, iar regiunea lombară mi se desprinde arcuită din pat. Reid își așază mâna mare și caldă pe vârful genunchiului meu ridicat, fixându-mă cu atenție. Dumnezeuule, sprânceana aceea pansată, vânătaia aceea. Mă simt fierbinte și fluidă și disperată.

— Dar aici, îți place să fii sărutată? spune el după câteva secunde.

— Câteodată. Atunci când este plin de dorință și fără rețineri, când simt că nu este doar o tehnică menită să-mi ofere mie plăcere, ci o nevoie urgentă și disperată a lui. Atunci când... atunci când simt că și partenerul își dorește, zic eu.

— Îmi doresc, spune precipitat și nu-mi pot abține un zâmbet.

Sper că seamănă mai mult cu un zâmbet din gama senzuală, dar probabil e mai mult în genul unei bucurii necontrolate. Îmi închid ochii și îmi imaginez capul lui Reid între picioarele mele, picioarele mele deschizându-se și mai mult ca să facă loc umerilor lui largi, în timp ce el linge și suge, iar degetele mele se rotesc în jurul aceluia miez ferm într-un ritm mai alert, mai insistent. Reid îmi strânge genunchii, iar eu deschid din nou ochii, stăvilindu-mi mișcarea degetelor.

— Îmi pare rău, spun. Sunt atât de excitată.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Nu trebuie să... dacă doar asta îți dorești, îmi arăți ce-ți face plăcere...

Când îl aud spunând asta, îmi dau seama că, mai mult ca sigur, nu *doar* asta îmi doresc. Toate aceste mărturisiri și faptul că i-am arătat ce îmi place m-au ajutat să mă eliberez de presiunea atingerii climaxului. Vreau ca Reid să mă atingă; îl vreau pe Reid *înăuntrul* meu și nu îmi mai pasă dacă mă va face sau nu să juissez. Dacă nu va reuși, o să mă bucur din nou de expresia ochilor lui în timp ce mă

privește satisfacându-mă singură; voi fi fericită să-l las să exerseze din nou și din nou și din nou.

— Nu îmi doresc doar atât.

Îmi îndepărtez mâinile de trup și mă sprijin în coate ca să mă apropii mai mult de el. Sub boxerii de culoare gri, penisul lung și tare face materialul să se întindă la maximum, iar eu jinduiesc după o nouă atingere, care va trebui să aștepte însă până mai târziu, pentru că mă simt dornică și goală între picioare, umedă și excitată și *pregătită*.

— Te doresc. Tu și cu mine, împreună.

Se apleacă să mă sărute, limba lui alunecând alături de a mea, brațul lui înconjurându-mi mijlocul și trăgându-mă mai în sus pe pat. Când e din nou deasupra mea, coapsele mi se ridică cu repeziciune ca să le întâmpine pe ale lui și, fără lenjeria care să ne despartă, și fără umbra aceea de anxietate, atingerea trupurilor noastre mă face să scot un geamăt de plăcere. Își înclină capul, limba lui trasând curba aceea pe care i-am arătat-o pe sânul meu, la presiunea corespunzătoare, înainte să îmi lângă sfârcul, ciugulind cu dinții, și apoi, când câteva minute delicioase mai târziu își duce mâna între noi, îmi dau seama după prima atingere că a fost atât de atent, o atenție atât de intensă, încât practic plăcerea pe care mi-o provoacă atingerea lui mă face să tresar ca într-un șoc.

— Crezi că... spun printre gemete. Crezi că am putea exersa treaba asta mai târziu? Mă face să mă simt atât de bine, dar am nevoie...

Mă opresc brusc, apăsându-mi trupul de al lui.

— Spune-o, Meg!

Dumnezeule, cum reușește să se comporte așa în momentele când suntem împreună? Felul acesta atât de blând și de direct care mă face să mă simt în siguranță și să mă simt și eu la fel.

— Te vreau înăuntrul meu!

Mă răsplătește din nou, iar acum știm amândoi că așteptarea și tânjirea au luat sfârșit. Își întinde brațul și trage cu putere de sertarul unei micuțe

noptiere în căutarea unui prezervativ, iar în doar câteva secunde, își azvârle lenjeria și își pune prezervativul, în timp ce eu îi urmăresc mișcările cu aceeași intensitate devoratoare pe care o are și el în priviri.

Iar când se așază între picioarele mele și împinge înainte – atât de încet, atât de perfect, atât de focalizat – e o senzație minunată chiar din prima secundă. Vizualizez ce se întâmplă în interiorul meu: îmi imaginez formându-se un minunat și periculos *D*, năpustindu-se asupra inimii mele fericite, care stă să-mi sară din piept, încercuind-o pe dedesubt și de jur-împrejur, surprinzând-o nepregătită, prinzând-o repede și cu forță.

Într-un fel de panică disperată și surprinzătoare, îmi încheștez mâinile de o parte și de cealaltă a lui Reid, trăgându-l mai aproape de mine, ușurată când valul de plăcere care mă cuprinde când îl simt cu totul în interiorul meu împrășteie toate celelalte litere apărute prea devreme în mintea mea ca și cum ar fi ascuțituri de creion pe care le sufli de pe o pagină. Apoi singurul gând care îmi trece prin minte este următoare împingere a coapselor, următoarea mea mișcare din șolduri, felul în care regăsim un ritm atât de ușor și de perfect împreună, ca și cum am merge sincron, ca și cum am citi semnele pe care nu le împărtășim unul altuia – o atingere aici, un supt colo, un geamăt, un oftat, un suspin.

Toate mărturisirile mele de până acum par neadevărate, căci deznodământul se apropie rapid și insistent.

— Reid, șoptesc. Mai am puțin.

Își apleacă capul și își îndeasă fruntea în părul meu răvășit acum, respirând gâfâit în timp ce el – acest bărbat superb, inteligent, mereu atent la nevoile celorlalți – păstrează același ritm, care mă zdruncină de o plăcere atât de intensă cum n-am mai simțit niciodată în viață.

— Hai să terminăm împreună, îl implor. Te rog, te rog, te rog.

Și nu știu cum anume reușește Reid, cu numerele lui misterioase și magice, dar reușește, iar fiecare dintre aceste rugăminți devine o numărătoare pentru împingerile lui ferme și perfecte...

Unu

Doi

Trei

...iar apoi îmi dau drumul, cu un țipăt de ușurare și eliberare, simțindu-i tensiunea și fiorul în momentul când atinge și el orgasmul, când ne revenim amândoi, cu respirația întretăiată, cu trupurile asudate și limbile încă împreunate, sunt atât de satisfăcută și mândră și epuizată; mă simt atât de ușurată că ne revenim împreună încât nu cred că vreunul dintre noi observă felul în care îmi plimb degetele pe spatele lui scriind și rescriind D-ul acela care ține o inimă, începutul a ceva special, rar și frumos.

Ceva pentru care e prea devreme ca să știm cum se va termina.

E încă lumină afară când mă trezesc.

Singură.

În liniștea și răcoarea dormitorului lui Reid, sunt înfășurată în cearșafurile lui albe și proaspete, care emană o aromă de săpun și piscină, iar o pătură subțire bleumarin îmi acoperă, cu greutatea ei lejeră și plăcută, corpul în continuare gol. M-aș simți mai bine, mă gândesc, dacă l-aș avea lângă mine – să-i simt greutatea brațului în jurul taliei, să-mi întind mușchii tensionați peste trupul lui puternic și înalt.

Dar nu mă deranjează nici acest moment de dezmeticire și trezire pe care-l petrec în singurătate. Pentru că nu e nimeni prin preajmă, nu mai sunt preocupată de roșeața care îmi invadează obrajii atunci când îmi revine în memorie tot ce s-a

întâmpilat între mine și Reid noaptea trecută, momentele acelea fierbinți și intense și sincere. În singurătatea care mă înconjoară, îmi pot apăsa palmele pe față, simțind un zâmbet ștrengar care mi se întinde de la un obraz la celălalt. Pentru că sunt singură, îmi permit să fac o unduire haioasă din tot trupul, ca un fel de celebrare a acelei prime dăți și a celorlalte două rânduri care au urmat (Reid cu *siguranță* a dovedit, într-una dintre aceste dăți, că „își dorește”), dar și o anticipare a tuturor lucrurilor pe care le vom face de acum înainte.

Trag adânc aer în piept, liniștindu-mi trupul și observând pentru prima dată decorul încăperii. Amenajarea este austeră, brutal de austeră chiar și mi-am amintit ce mi-a spus Reid despre acest loc în momentele acelea de satisfacție, când vorbești în șoaptă, înainte să ațipești. „M-am mutat aici după”, mi-a spus, fără să pomenească numele lui Avery. „Nu mă face să mă simt ca acasă”. Pe lângă șifonierul îngust dintr-un colț, patul și noptiera lungă ocupă cea mai mare parte a spațiului. Iar în afara hainelor mele, împăturite acum ordonat deasupra șifonierului, nu prea ai ce vedea împrejur. Pe noptiera cu un design simplu, dintr-un lemn de o culoare închisă, aproape negru, se află o veioză elegantă din oțel șlefuit și o singură carte cartonată, cu copertă lucioasă, o supracopertă din plastic transparentă și o etichetă de la bibliotecă pe cotor. Mă aplec să pot citit titlul – *Insula și centrul lumii* –, trag cu ochiul pe una dintre clapetele supracopertei și inspectez semnul de carte îngust și gri (bineînțele că folosește un semn de carte) care se ițește în partea de sus a paginilor și îmi dau seama că Reid a citit jumătate dintr-o carte de istorie despre olandezii din Manhattan în timpul secolului al șaptesprezecelea. Închid coperta și îmi pun din nou fața pe pernă, întrebându-mă dacă această informație m-ar putea face să am din nou orgasm sau poate ar ajuta dacă mi l-aș imagina pe Reid stând în acest pat imens, seara, sprijinit de

exact această pernă, citind o carte de la bibliotecă și încercând să înțeleagă singur câte ceva despre un oraș din care nimic – nimic în afara persoanei mele, probabil – nu are vreun sens.

După câteva secunde însă, liniștea din cameră – în combinație cu banalitatea sa brutală – încep să-mi dea o senzație de neastâmpăr, ca și cum aș fi o intrusă vremelnică și nedorită în acest spațiu. Mă uit la hainele mele de pe șifonier și îmi încordez auzul ca să pot identifica eventualele mișcări din afara camerei. Poate a ieșit din apartament, poate ar trebui să profit de această ocazie ca să plec înainte ca situația să se transforme într-unul dintre acele momente stânjenitoare după o noaptea de sex. I-aș putea lăsa un bilețel, să-i spun să mă sune dacă vrea...

Nu, îmi spun, revenindu-mi în memorie imagini și senzații din ultimele câteva ore. Mă ridic rapid și mă rostogolesc din pat cu gesturi neelegante, aranjându-mi clauza de păr mai mult ca sigur răvășit și întinzând mâna să-mi iau teancul de haine, ignorându-le însă pe toate în afara unui tricou pe care l-am împrumutat de la Reid. Îl trag pe mine și mă îndrept către living, iar pielea de pe picioare mi se face de găină când tălpile goale ating netezimea rece a podelelor placate cu parchet.

L-am găsit stând pe o canapea joasă, cu colțuri ascuțite, într-o nuanță gri-închis, care pare absolut groaznică pentru somnul de prânz sau pentru a-ți recăpăta puterile după o noapte de consumat alcool și încăierat prin baruri. Hainele pe care le poartă par confortabile – o pereche de pantaloni de trening gri-deschis, un tricou alb –, dar el stă țeapăn, cu telefonul în mână, degetul mare, care l-a alintat pe al meu atât de delicat cu doar câteva ore în urmă, zapează acum nerăbdător și agitat ecranul telefonului.

— Bună, spun.

Își ridică imediat capul, iar degetul mare se oprește din zăpat. Expresia delicată de ușurare din

ochii lui, *fâșâitul* acela pe care îl trimite în direcția mea, toate acestea mă ajută să găsesc un răspuns liniștitor la întrebarea dacă vrea sau nu să mai rămân.

— Trebuia să mă trezești, spun, bucurându-mă de felul în care întinde mâna și mă apucă de braț trăgându-mă în jos lângă el.

Canapeaua nu-mi mai pare atât de inconfortabilă după ce Reid mă ține și mai aproape, picioarele mele amândouă agățându-se de unul dintre picioarele lui, absorbindu-i căldura, în timp ce el mă cuprinde cu unul dintre brațe.

— Am dormit mai mult ca tine noaptea trecută, spune el, aplecându-se ca să mă sărute pe tâmplă, inhalând adânc aroma trupului meu, iar totul se simte atât de plăcut, de natural și de ușor, încât eu îmi imaginez din nou silueta aceea în formă de *D* care mi se încolăcește în jurul inimii.

Dar apoi telefonul pe care îl ține în continuare îi vibrează în mână, iar el își dă capul pe spate, cu ochii închiși de frustrare.

— Ai pierdut multe din treburile de ieri de la birou, nu? îl întreb, iar el încuviințează cu o mișcare abia perceptibilă, trăsăturile feței devenind atât de aspre și de posomorâte încât nu mă pot abține să nu mă apropii de el și să-mi plimb vârful degetului de la linia părului, în jos pe frunte, peste panta abruptă a liniei nasului și ridicătura delicată a buzelor. *Chipul acesta*, îmi spun în minte, minunându-mă încă o dată de existența lui.

— Îmi dau seama că nu a fost o idee prea bună să nu răspund la telefon, spune el.

Îi pun o palmă pe piept, atingându-l încetișor, cu un sentiment de regret pentru ceea ce i se întâmplă. Mi-e greu să-i văd tensiunea de atât de aproape. Așa îmbrăcat în tricou cum e acum, îi pot vedea petele de pe piele – cele pe care le-am văzut pentru prima dată săptămâna trecută și o altă pată pe cotul opus –, iar acest lucru reprezintă atât efectul pozitiv al apropierii dintre noi, căci nu se mai

simte constrâns să le ascundă de mine, cât și amintirea vie a ceea ce mi-a spus în barul acela noaptea trecută, că așa i se irită lui pielea când este stresat, iar principalul motiv de stres este slujba.

— Slujba ta este... încep după care fac o pauză ca să-mi dreg glasul și ca să privesc în jos la locul în care mâna mea se odihnește peste bățile regulate ale inimii lui. Slujba ta este motivul pentru care vrei să pleci din New York?

Văd cu coada ochiului cum își încleștează mâna pe telefon.

— Da, spune el direct. Grav. După o pauză îndelungă, adaugă: Am fost de acord să duc misiunea până la capăt. Dar apoi...

— Apoi vei pleca.

Nu este o întrebare, așa că nu-mi dă niciun răspuns. Nu e de fapt nimic de spus, nimic de făcut, ci doar să stăm în liniște o vreme, simțindu-i pulsațiile inimii în palmă și forțându-mă să-mi imaginez cum aș putea să desfac legăturile acelea viclene și neașteptate din jurul inimii mele.

— Eu o să plec atunci, spun eu după câteva secunde de tăcere în care telefonul lui Reid vibrează încă de două ori. Poate ai nevoie să recuperezi pentru serviciu.

Nu o spun ca să par o victimă sau pentru că îmi plâng de milă, ci o spun pentru că Reid chiar pare că are treabă de făcut și nu-l învinovățesc pentru asta. Și, oricum, trebuie să muncesc și eu – schițe la care să mă întorc, un elan nou în mintea și în mâinile mele, dar și hotărârea de a pune lucrurile la punct cu Sibby, dar și cu Lark. Ar fi înțelept să revin cu picioarele pe pământ – să-mi amintesc că Reid este un agațament temporar și așa a fost mereu, indiferent ce s-a întâmplat astăzi între noi.

Dar apoi Reid își schimbă poziția, zapând un buton de pe lateralul telefonului lui înainte să-l așeze pe brațul pătrășos al canapelei. Cu mâna pe care tocmai și-a eliberat-o mă apucă de coapsă și

mă trage delicat, dirijându-mi trupul până mă așez pe genunchii lui, cu tricoul mototolit în jurul taliei.

Părul mi se revarsă dezordonat peste față, iar Reid se întinde spre mine și mi-l împinge peste umeri, atingându-l ușor într-un fel care îmi face pielea capului să frisoneze de plăcere.

— Mai poate aștepta, spune el, iar eu îi răspund printr-un sărut, mulțumită în secret că mai zăbovim o vreme unul în compania celuilalt.

— Da?

— Da, repetă el, iar de data aceasta, tonul nu pare deloc direct sau grav. Își mută mâinile din părul meu ca să mi le apese pe spate, trăgându-mă mai aproape de el. Rămâi aici în noaptea asta?

Îi răspund aplecându-mă și sărutându-l. Când, multe minute mai târziu, ne distanțăm în cele din urmă unul de celălalt, el păstrează doar o mică distanță între buzele noastre.

— Ești cea mai bună parte din acest oraș, șoptește el, iar eu îmi închid ochii și îl sărut din nou mințindu-mă în permanență, spunându-mi că pot păstra relația aceasta în seria de agațamente plăcute, convingându-mă că un alt *D* turbulent și de avertizare nu va tăia direct prin inima mea atunci când va pleca.

Capitolul 14

— O, îmi place asta, Meg.

În camera din spatele magazinului, Lachelle privește în jos la cele mai noi schițe pentru Make It Happyn, cu o expresie serioasă, concentrată. De data aceasta, sunt entuziasmată – Make It Happyn dorește ca una dintre variantele mele de design pentru un an întreg să aibă tematică botanică, iar asta a fost unul dintre cele mai mari blocaje ale mele. La începutul primăverii, cufundată în depresia lunilor martie și aprilie, fiecare încercare de a face un design floral mi s-a părut neinspirată, familiară, prea asemănătoare cu cele pe care le făceam pentru clienții mei.

Dar într-o duminică dimineată, cu mai puțin de două săptămâni în urmă, mai exact în dimineata după ziua și noaptea perfecte pe care le-am petrecut în patul lui Reid – m-am trezit animată de o nouă idee. Designul meu botanic nu va fi floral; va fi arboricol. Douăsprezece luni inspirate de copacii din Prospect Park – aproape două sute de specii, potrivit site-ului parcului – și am lucrat zile întregi ca să studiez imaginile, ca să-mi reimaginez trunchiurile și ramurile și frunzele, ca să creez noi alfabetele întregi pe care le-aș putea desena pentru paginile acestea lunare. Nu sunt definitive, dar simt că sunt pe drumul cel bun.

— Nimeni nu se va fi gândit să deseneze copaci spune Lachelle, iar acesta este exact genul de răspuns pe care am ajuns să-l aștept de la ea după ce, în cele din urmă, săptămâna trecută, le-am spus ei și Ceceliei despre Make It Happyn. Cecelia s-a arătat entuziasmată și m-a felicitat încântată, atitudine pe care a avut-o și Lachelle pentru circa cincisprezece secunde. După care latura ei competitivă a preluat controlul și, de atunci, s-a implicat asiduu în discuții strategice, inspectându-mi toate schițele și determinând dacă sunt potrivite

să câștige competiția. În urmă cu două zile, mi-a trimis un SMS cu numele unui alt caligraf din San Francisco despre care crede ea că ar avea șanse. Mi se pare că desenează bine, mi-a scris ea în mesaj, dar schițele tale sunt mai bune.

— Da, zice ea dând din cap. Îmi place mult.

— Dar nu o *iubești*, spun, iar ea își îndreaptă privirea către mine ca și cum sublinierea mea i-ar stârni suspiciuni.

Iar adevărul este că poate așa ar trebui să și fie. P-L-A-C-E-R-E, până la urmă, este un cuvânt pe care l-am rostogolit pe toate părțile în capul meu în ultimele două săptămâni, încercând să îl absorb în ființa mea, încercând să-l împiedic să devină altceva.

Simt doar *plăcere* când sunt cu Reid, îmi spun. Simt doar *plăcere* când ne petrecem timpul împreună, plimbându-ne și vorbind, luând masa împreună și făcând drag... de fapt oferindu-mi *plăcere*. Simt doar *plăcere* când mă atinge delicat – când îmi ține mâna într-a lui în timp ce ne plimbăm, sau când simt atingerea mâinii lui pe mijlocul meu în timp ce așteptăm la coadă la casieria vreunui restaurant sau când își trece degetele prin părul meu seara, înainte să adormim. Îmi plac totodată și gesturile lui mai ferme, când mă apucă strâns de păr sau de coapse atunci când e în interiorul meu, când îmi trage trupul aproape de al lui atunci când se trezește încă somnoros și își dă seama că ne-am îndepărtat unul de celălalt în timpul nopții. Îmi plac doar secretele și sunetele pe care trupul lui mi le împărtășește atunci când suntem împreună – cum i se oprește pentru o secundă respirația atunci când îl mângâi. Un geamăt ușor de înfiorare și de plăcere atunci când pătrunde prima dată în înăuntrul meu. Felul aspru în care mă dojenește aproape în momentele acelea, strigându-mă pe nume când îmi încordez mușchii coapselor în jurul lui, împingându-l către un deznodământ la care nu dorește încă să ajungă.

Și îmi plac doar obiceiurile haioase și detaliile adorabile pe care le-am aflat despre el: că este un monstru absolut atunci când vine vorba de ora la care se trezește în weekenduri, fără să atingă butonul de *snooze* nici măcar o dată, dar mereu învelindu-mă cu grijă la loc și sărutându-mă pe păr înainte de plecare. Că are o marcă de ceai preferată. Că nu a primit niciodată o amendă de la bibliotecă. Că sună întotdeauna când trebuie să lucreze peste program și nu ne mai putem vedea, iar sunetul vocii lui este mereu frustrat și dezamăgit când se întâmplă acest lucru.

PLĂCERE, PLĂCERE, PLĂCERE, îmi spun, mai ales când orice reamintire a caracterului temporar al șederii lui aici se impune cu fermitate. O scrisoare pe care am ochit-o pe frigiderul lui care îi reamintește că nu și-a reînnoit contractul de chirie pentru apartament și care pentru el fusese oricum doar un spațiu temporar. O tăcere incomodă în timpul unei plimbări când trecem prin dreptul unui afiș interesant pentru un spectacol off-Broadway care are premiera în septembrie. Răspunsul tăios pe care l-am auzit dându-l în timpul unui telefon de serviciu – primește multe apeluri legate de muncă și nu vrea să vorbească despre niciunul dintre ele – la începutul acestei săptămâni: „Nu va fi problema mea pentru că nu voi fi acolo”.

— Păi de ce să o iubesc, mă căsătoresc cu ea, sau cum? spune Lachelle întrerupându-mi brusc șirul gândurilor. Cred că ar trebui să pui mai multă culoare, spune ridicând din umeri, *după care* e posibil chiar să-l iubesc.

— S-a notat, spun, aplecându-mă să-mi scriu o notiță cu creionul în agendă. Când mă îndrept din nou de spate, îi zâmbesc cu recunoștință, iar apoi încep să strâng paginile. Cecelia și Lachelle țin un curs de caligrafie pentru începători în magazin peste o oră, așa că trebuie să eliberez masa.

Când dau la o parte colile rămase, Lachelle îmi dă un ghiont delicat și spune:

— Ai progresat atât de mult. Mai e aproape o lună.

— Da, spun veselă, dându-mi seama că tonul meu are o ușoară notă falsă pe care sper că Lachelle nu o aude. Am avansat enorm cu munca, bineînțeles, în special dacă mă gândesc la săptămânile la rând în care am fost complet neinspirată, așa că normal că sunt mândră. Simt că nu sunt unde aş vrea să fiu – Lachelle are dreptate; trebuie să pun mai multă culoare, dar în momentele în care am mai multă încredere în mine mă întreb dacă nu voi ajunge să am mai mult de trei variante complete din care să aleg atunci când va veni momentul selecției. Pentru prima dată de la acele prime zile după ce am fost sunată, îmi dau voie să-mi imaginez cum ar fi dacă aş fi aleasă, dacă aş avea o serie de produse cu schițele mele disponibile în magazinele de peste tot.

Dar în afara a tot ceea ce s-a întâmplat cu Reid, nu am înregistrat vreun progres prea mare cu cealaltă lucrare pe care Lachelle m-a încurajat să o fac întrucât oportunitățile pentru a exersa cearta – cu Lark, cu Sibby – au fost de la minime la inexistente. Pe de altă parte, Lark mai mult ca sigur încearcă să găsească o metodă blândă ca să mă concedieze pentru că în e-mailul pe care l-am citit la primele ore ale dimineții luna trecută mă întreba dacă putem „lua o pauză” de la proiect, timp în care „are de luat alte decizii în legătură cu locuința”.

Răspunsul meu, în care îi propuneam să ne întâlnim oricum ca să discutăm, a rămas fără replică.

În ceea ce o privește pe Sibby, merit mai multă responsabilitate – o dată pentru că am rămas la Reid într-o seară în care era aproape sigură că va fi la apartament și în al doilea rând, pentru că a dat înapoi de la a purta o conversație venind acasă cu

Elijah pe post de remorcă în loc să fi venit singură așa cum mă așteptam. Dar până la sfârșitul săptămânii următoare – întâmplarea face să fie aceeași seară în care am văzut scrisoarea aceea de reînnoire a contractului de închiriere pe frigiderul lui Reid – am trăit un sentiment de panică și de urgență, dojenindu-mă pentru că nu am abordat situația în mod corect. În cele din urmă, Sibby avea să plece și ea în curând. Desigur, am fi în același oraș, dar așa cum au evoluat lucrurile între noi în ultima vreme, ar putea fi la distanță de mai multe state sau chiar de țări.

Iar eu ce fac acum? Las o aventură de o vară cu un bărbat pe picior de plecare pe care cu siguranță doar îl *plac* să mă împiedice să rezolv problema asta gravă cu cea mai bună prietenă a mea?

Am sunat-o imediat, scrisoarea aceea de închiriere planând undeva deasupra umărului meu. I-am lăsat chiar și un mesaj vocal. „Sib”, am spus pe un ton serios. „Trebuie să vorbesc cu tine. Voi fi acasă mâine toată ziua și toată noaptea. Sună-mă și vom găsi un moment potrivit”.

Dar nu m-a sunat. Mi-a răspuns o oră mai târziu printr-un SMS politicos, redus strict la un mesaj ca între niște colege de apartament, de altfel modalitatea ei de a comunica cu mine în ultima vreme: *Sunt la Elijah în seara asta și plec mâine dimineată foarte devreme în Hamptons cu familia Whalen. Ne întoarcem până sâmbăta viitoare. E ceva urgent? Dacă nu, vorbim altă dată. Scuze pentru toate cutiile alea de acasă.*

Îmi cobor umerii, dezamăgită, în timp ce citesc mesajul.

Mă îndrept de spate, îmi iau mapa cu portofoliul și geanta și o urmăresc pe Lachelle cum aranjează rechizitele pentru ora de curs.

— Mă duc acasă să lucrez, spun cu determinare, mai mult pentru mine decât pentru ea.

Sunt hotărâtă însă, pentru că dacă Sibby se întoarce mâine, o să fiu acasă ca să mă pot întâlni

cu ea. I-am spus deja lui Reid că probabil nu voi fi liberă până duminică, iar planul meu este să fac curățenie în apartament în timp ce repet în minte lucrurile pe care vreau să i le spun lui Sibby. Cred că o noapte în singurătate va fi o bună pregătire, iar atunci când se întoarce, vom face lucrul acesta pe care l am tot evitat *amândouă*.

— Ia-o ușor! spune Lachelle. Odihnește-ți mâinile!

— Da, spun, fluturând din mână în timp ce mă îndepărtez, dorindu-mi ca lucrarea care mă așteaptă să fie la fel de ușoară ca activitățile pe care le-am făcut cu mâinile în ultimul timp.

Fac o mică oprire pentru aprovizionare și reiau vechea tradiție de a-i cumpăra și lui Sibby câteva dintre lucrurile preferate, gândindu-mă că poate va aprecia gestul când se va întoarce. Este aglomerația de vineri după-amiază, dar Tina de la casa de marcat își face totuși puțin timp ca să-mi povestească cum a scăpat de infecția de la cercelul din buric și a sărbătorit făcându-și un nou piercing „într-o zonă mai intimă”. Din fericire pentru mine și pentru toți cei aflați în spatele meu la coadă, nu se oferă să-mi arate unde anume. Când ajung acasă, poștașul tocmai distribuie corespondență, așa că mă așez pe trepte și intru în vorbă cu el – îi face plăcere să discute despre starea vremii – în timp ce aștept să ajungă la cutia noastră poștală.

Telefonul scoate un zornăit și, în timp ce îmi iau la revedere de la poștașul care terminase de împărțit plicurile, mă uit la ecran și zâmbesc când văd că am un mesaj de la Reid.

O să-mi fie dor de tine în seara asta, scrie Reid în mesaj, la fel de direct ca și felul lui de a vorbi. Sper că o să meargă bine. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

E doar o atracție, Meg, îmi spun în timp ce mă holbez la ecran și văd din nou pulsând acel D care îmi încolăcește inima.

P-L-Ă-C-E-R-E, silabisesc în gând.

Dar imediat ce mă pregătesc să-i răspund, pe ecran licăre un alt cuvânt care începe cu litera D și nu se referă la sentimentul pe care am încercat să nu-l simt.

D-RA L-A-R-K, scrie pe ecranul telefonului, iar acesta este primul indiciu că weekendul meu nu va decurge nici pe departe așa cum l-am plănuir.

♥ ♥ ♥

Uite care-i treaba: Nu e ușor să-ți aranjezi casa pentru vizita neplanificată a unei prietene.

Când am vorbit la telefon, vocea lui Lark era blândă, prietenoasă, poate chiar jenată – atât de diferită de tonul tăios cu care mi se adresase data trecută când ne văzuserăm. Îmi spunea că tocmai ce a avut un drum prin cartier și că speră că ar putea trece pe la magazin.

— Sunt acasă acum, dar aş putea ajunge acolo destul de repede, i-am spus. O să fie cam înghesuială pentru că se ține un curs acolo în acest moment. Ce zici să ne vedem la... am început eu după care mi-am amintit reticența ei față de toate locurile publice.

— Aș putea veni eu la tine, a spus ea, întrerupând liniștea stânjenitoare, iar două minute mai târziu, îmi trimiteam un SMS cu adresa mea, făcându-mi panicată în minte o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le strâng.

N-am nicio șansă să scap de cutiile înghesuite prin toate colțurile, dar mă străduiesc să pun la punct restul apartamentului. Fac rapid curățenie în bucătărie, aplic strategia ia-și-pune-în-altă-parte atunci când trebuie să mă ocup de corespondența care s-a tot strâns pe masa din bucătărie în ultimele zile, încerc disperată să fac ordine pe măsuta de cafea și pe canapea, activitatea care, întrucât Reid trecuse pe aici în seara precedentă, implică în mod rușinos îndesarea unui sutien între perne. Mă înroșesc la față când îmi aduc aminte de acel interludiu, care s-a terminat cu mine stând în genunchi și cu mâinile lui Reid în părul meu.

Când apăs pe butonul de acces al interfonului, folosesc ultimele secunde ca să inspectez spațiul (dar și ca să-mi răcoresc fața îmbujorată făcându-mi vânt cu mâna), extrem de conștientă de cât de mic și dezordonat i se va părea probabil apartamentul, având în vedere castelul acela în care locuiește ea.

Dar în timp ce-i deschideam ușa, îmi amintesc: Lark nu este cu adevărat o prințesă, iar casa în care stă nu e cu adevărat un castel. Este o persoană obișnuită, de un metru șaizeci, cu un zâmbet timid și, dacă nu mă înșel, o expresie sfioasă în privire și, văzând-o cum stă acolo, pe ceva care aduce a verandă, bănuiesc că simțea aceeași stânjenală pe care am simțit-o și eu când ne-am văzut ultima oară.

— Intră, îi spun, conducând-o către canapeaua cam lăsată.

Îi înșir veselă lista integrală a băuturilor pe care le am în frigider, deși bănuiesc că aproape sigur mă va refuza. Am pornit deja cu stângul, amânând confruntarea pe care, îmi reamintesc, eram hotărâtă să o am, chiar dacă nu Lark e cea pe care intenționez să-mi fac mâna.

— Mulțumesc că m-ai primit, spune ea după ce mă așez într-un final la celălalt capăt al canapelei.

Stă cu mâinile încleștate în poală și înghite în sec.

Nu e pentru prima dată când îmi dau seama că eu și Lark avem probabil mai multe în comun decât aș fi crezut vreodată.

— Îmi pare rău că nu am sunat, spune ea blând. Am fost ocupată să lucrez cu acest nou designer de interior pe care l-a angajat Jade și a trebuit să facem un drum scurt în Toronto pentru o filmare de-a lui Cam și au fost și multe cumpărături de făcut...

— Lark, o întrerup când o văd cum se chinuie să pună în scenă acest spectacol care, într-o oarecare

măsură, mă face nici măcar să nu încerc să fac același lucru. Nu e nicio problemă. Înțeleg.

Mă privește cu o expresie mută și stânjenită de regret, care mă face să-i vin în ajutor schimbând subiectul.

— Știu că am vorbit fără rost la întâlnirea noastră de data trecută, spun eu în schimb.

Îmi aruncă o privire, după care își apleacă fruntea timp de un minut, îndepărtând scamele de pe jeanșii negri cu care era îmbrăcată.

— Nu, spune ea în cele din urmă, ridicându-și bărbia. *El* a vorbit fără rost. M-am simțit atât de prost pentru că s-a comportat în felul acela în fața ta. Nu e vorba doar de... știi tu, lucrurile pe care le-a spus despre mine. Dar și...

Se oprește și își strânge buzele.

— Ideea lui neinspirată de citat? o completez eu cu un zâmbet.

Ridică o mână către frunte, tresărind, iar apoi scoate un râset exasperat.

— Nu știu de unde scoate ideile astea. De fiecare dată când mă apropii de finalizarea unui proiect pentru casă, inventează ceva atât de... *perturbator*.

Zâmbetul de pe față îmi dispare. „Intenția lui este să te controleze, îmi spun în gând. O face ca să te facă să te simți nesigură de tine”.

— Sper că nu-l lași să-ți facă asta, spun eu, iar de data asta rostesc cuvintele fără nicio urmă de veselie în voce. Sper că nu te consideri... neimportantă.

— Nu, nu cred asta despre mine, iar rapiditatea și siguranța răspunsului ei mă liniștesc într-o oarecare măsură. Își apleacă din nou capul și își privește mâinile încleștate. Mă simt însă destul de singură aici, în New York vreau să spun. Adevărul este că abia mă obișnuisem cu L.A.-ul.

— E destul de diferit, îmi imaginez.

Privește spre mine și îmi răspunde cu un zâmbet ironic, cu gura închisă. „N-ai nici cea mai vagă

idee”, pare să spună expresia ei.

— Cunoșteam mai multă lume acolo, înțelegi? Ne-am mutat aici, unde sunt... el este *singura* persoană.

— Crede-mă, te înțeleg, spun eu râzând prietenește.

— Te-ai mutat aici ca să fii cu un tip?

— Nu, m-am mutat aici ca să... ca să o pot lua de la capăt. Dar când am venit, cunoșteam o singură persoană.

Am scanat cu privirea cutiile care punctau din loc în loc spațiul acestui apartament mult îndrăgit și plin de amintiri încercând să-mi reprim un alt sentiment incomod al urgenței.

— La început, spun, am văzut orașul exclusiv prin ochii ei. Am avut nevoie de o vreme ca să-mi găsesc propriul drum. Nu-i spun însă că sunt sută la sută sigură că perspectiva lui Sibby, atunci când vine vorba despre admirat orașul, este mult mai bună decât cea a lui Cameron.

— O să fie mai ușor după ce vei ieși mai des în oraș, adaug eu.

Aprobă din cap, dar expresia ei este distantă. Mă gândesc la tot ceea ce știu despre Lark; felul în care pare să creadă că, pentru a se integra aici, trebuie să se îmbrace în negru din cap până-n picioare. Cum pare să creadă că în Brooklyn chiar îi pasă cuiva cu adevărat dacă ea ar intra într-o cafenea. Cum crede într-o oarecare măsură că acest Cameron – un bărbat care poartă un colier cu un dinte de rechin! – este mult mai calificat să se descurce în oraș decât ea.

— Știi, spun eu, vorbind în continuare relaxat, o formă de relaxare adecvată pentru acest fel de confruntare. Cunosc destul de bine orașul. Când vrei să ieși la plimbare, dă-mi de știre.

— Într-adevăr?

— Bineînțeles.

— E foarte drăguț din partea ta, Meg. Mai ales după felul în care m-am purtat, îmi pare rău pentru

cele întâmplare.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, zic. Chiar când spun aceste cuvinte însă, știu că lipsește ceva. Știu că nu am spus tot ceea ce aveam de spus. O fac pe ea să se simtă bine, dar nu și pe mine. Trag adânc aer în piept. Dar cred că, spun eu, dacă vrei să continuăm colaborarea la proiectul casei tale, aș prefera să primesc instrucțiuni de la o singură persoană. Este dificil, atunci când ești în poziția mea, să primești însărcinări contradictorii. Înțeleg perfect dacă nu ești de acord cu acest lucru.

Înainte să vorbească din nou, urmează o pauză lungă și stânjenitoare. E atât de liniște încât poți auzi firele de praf conversând unele cu celelalte în timp ce eu aștept să-mi spună dacă încheiem sau nu înțelegerea. Nu contează că vin după câteva săptămâni foarte intense de muncă pentru Make It Happyn: în acest moment, cutiile cu bagaje ale lui Sibby par intruzive și îmi reamintesc de ce este important pentru mine să păstrez și această slujbă. Îmi îndrept ținuta ca și cum corpul meu s-ar pregăti pentru ceea ce va urma. Mă gândesc la Reid, întrebându-mă dacă așa se simte el mereu în trupul lui. Probabil că este epuizant.

— Nici ceilalți prieteni ai mei nu-l plac, spune Lark în cele din urmă. Cei din L.A.

Ceilalți *prieteni*. Interpretez vorbele ei ca pe un gest de a răspunde cu aceeași monedă la oferta mea *Oricând vrei să ieși la plimbare*. Lark mă consideră *prietena* ei, nu doar o angajată.

— Ei bine, a fost o singură întâlnire, zic eu ridicând din umeri.

Nu o spun crezând că și-ar putea îmbunătăți Cameron comportamentul de-a lungul timpului; sunt aproape convinsă că nu se va întâmpla asta. O spun pentru că – în calitate de noua ei prietenă, presupun – nu cred că în acest moment ar fi de vreun folos să se strângă prea multe reproșuri.

Cred că ar ajuta-o să audă ceva diferit.

— Gândește-te că sunt cel puțin doi oameni pe care îi cunoști aici, bine?

Își întoarce privirea spre mine și îmi răspunde cu zâmbetul acela cu gura închisă.

— Mulțumesc, spune încetișor.

Înghite din nou în sec, iar fața îi pâlpâie de emoție înainte să-și schimbe expresia într-una neutră, neafectată. Se uită apoi la mine și râde discret și sarcastic.

— Bărbații ăștia, spune, dându-și ochii peste cap. Nu-i așa?

Îi arunc o privire surprinsă, căci mi se dezvăluie acum o altă latură a personalității lui Lark, cea dominată de Prințesa Freddie. Dar îmi revin repede. Știu că am făcut un pas fragil în această nouă și proaspătă prietenie.

— Poate că acesta ar trebui să fie cel mai bun citat pentru perete, spun eu, imitând una dintre privirile inexpresive ale lui Reid.

Își dă capul pe spate și râde, fără să-și mai acopere gura de data aceasta, iar apoi râd și eu, într-unul din acele hohote care te surprind, pe care le exersezi nu pentru că ceea ce le-a stârnit este în mod special amuzant, ci pentru că ești în prezența râsului altcuiva și pentru că există un punct de la care râsul *propriu-zis* devine amuzant.

Lark ridică o mână și o flutură cu palma către exterior desenând prin aer un arc de cerc în dreptul feței ca și cum ar dezvălui un frontispiciu. Rostește din nou cuvântul „BĂRBAȚI” ca și cum ar anunța premiera unui spectacol măreț, iar gestul ei mi se pare cumva nostim. Parcă îmi și imaginez un scris format din becuri:

B-Ă-R-B-A-Ț-I

Și mă pufnește și mai tare râsul. Parcă și văd cum prinde totul viață într-o vâlvătaie de lumină. Încleștez pumnul și scot un sunet asemănător unui pocnet imaginându-mi degetele cum se deschid la aprinderea fiecărui bec – ei bine, poate cu excepția

unuia, un bec foarte special –, care luminează cu o strălucire stridentă, dezamăgitoare și, ce e și amuzant, mi se pare că Lark se prinde de glumă și se apleacă în față într-un hohot de râs, prinzându-se cu mâinile de burtă. Râdem fără oprire și cred că de aceea nu aud când se deschide ușa.

Și pierd momentul când Sibby se întoarce acasă.

Capitolul 15

— La dracu’!

Sunt aproape sigură că nu asta își dorea Sibby să spună când se întâlnește cu unul dintre idoli copilariei noastre, dar după ce arunc o privire la felul în care stă în pragul ușii îmi dau seama că Sibby nu este probabil în cea mai bună dispoziție ca să-și poată exprima corect intențiile. Am trecut prin destule întoarceri din Hamptons ca să știu că Sibby vine după câteva zile stresante cu familia Whalen, căci Tildei îi place doar la piscină, copiilor le place doar la plajă, iar domnul Whalen se place doar pe sine și laptopul său. Chiar așa șocată cum pare, văd că Sibby este epuizată; avea cel puțin două pete pe tricou, ochelarii de soare sunt singurul lucru care îi ține buclele într-o aparentă ordine, iar codița aceea neagră de obicei dreaptă de pe pleoapa stângă a cunoscut și zile mai bune.

— Sib, spun, din locul meu obișnuit de pe canapea. Bună, bun venit acasă!

În loc să-mi răspundă la salut, Sibby rămâne cu gura căscată când dă de Lark. Timp de o secundă, privirea ei analizează intenționat toată încăperea ca și cum s-ar întreba dacă este și vreun cort apărut din senin pe aici pe undeva. Este bizar, dar sunt în asentimentul ei. Cel puțin am avut un preaviz înainte să o întâlnesc.

— Ea este Lark Tannen-Fisher, am adăugat într-un fel care părea ridicol. Este...

— Prințesa Freddie, spune Sibby, iar asta... categoric nu este ceea ce intenționez eu să spun.

Lark tresare.

— Adică, spune Sibby, a fost filmul nostru preferat.

Mă uit din nou la Sibby, surprinsă. Nimic nu a fost preferatul „nostru” de ceva vreme. Dar sunt

destul de sigură că este încă într-o stare de spirit în care tot ceea ce spune este neintenționat.

— Ei bine, spune Lark, ridicându-se în picioare și aranjându-și cămașa (neagră). Era atât de bine aranjată la față încât ai fi crezut că cineva a îndreptat o cameră de luat vederi către ea. Îmi place.

— Lark, ea e Sibby, cole...

— Sunt Sibyl, mă corectează Sibby, abandonându-și micul troler și făcând un pas în față ca să-i întindă mâna.

Își dau mâna, Sibby zâmbind cu gura până la urechi, dar Lark își păstrează expresia ca și cum ar fi în fața camerei. Pare că mai are puțin și o să spună numele designerului care i-a creat îmbrăcămintea sau că este „pur și simplu fericită să fie nominalizată”.

Am un sentiment de disconfort gândindu-mă la Lark, dar sunt și protectoare față de Sibby pentru că știu că după ce va trece efectul surprizei va fi cu totul ofticată pe ea însăși pentru că i s-a adresat lui Lark cu Prințesa Freddie. Probabil că nu va fi fericită nici când va observa cum îi stă rimelul. Își va dori cu siguranță să fi purtat un tricou curat.

— Lucrez la un proiect pentru Lark, spun eu, ca să umplu tăcerea care părea că nu se mai termină după strângerea de mâini. S-a mutat de curând în oraș.

— Oh, ei bine, e o veste minunată. Meg a noastră e cea mai bună.

Meg a noastră? A rostit de două ori a „noastră” în probabil două minute, iar de data aceasta nici măcar nu are vreun sens, doar dacă Sibyl nu este vreo regină a unui regat numit Sarcasm, pentru că după tonul vocii nu pare să-l fi rostit din inimă.

— Da, spune Lark și cred că și ea simte tonul pentru că privirea îi alunecă spre mine pentru o secundă înainte să se uite înapoi la Sibby. „Mi-a părut bine de cunoștință”.

— Sigur, spune Sibby, schimbându-și poziția și luând un aer complet neafectat, aproape... relaxat. Bun venit în cartier!

— Mulțumesc, spune Lark, la fel de relaxat, după care se întoarce către mine. Meg, a rămas că te sun eu, da?

— Da, spun eu precipitându-mă înainte, deschizându-i drumul printre bagajele abandonate de Sibby la ușă și pe când ne luăm la revedere, o văd pe Sibby în camera din spatele meu, ca o umbră vie acum și, deși acesta s-a transformat în Apartamentul Numărul Bizar timp de luni bune, de data aceasta, pot spune, nu mă voi întoarce la Sibby cea politicoasă, distantă, totul-va-fi-bine.

Când mă uit din nou la ea, stă cu brațele încrucișate peste piept și capul înclinat într-o parte. Are obrajii îmbujorați.

— Prințesa Freddie, zici? întreabă ea pe același ton.

E atât de enervant încât mă gândesc să o corectez și să-i spun: Numele ei este Lark. În schimb, ridic din umeri.

— Da, e o colaborare care a apărut cu ceva vreme în urmă.

— Parcă nici nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus nimic despre asta.

Deschid imediat gura ca să îi cer iertare și să băigui o scuză prin care să iau toată vina asupra mea sau care, cel puțin, să o absolve în totalitate. „Am fost atât de ocupată”, aş putea spune. „Este o persoană care ține foarte mult la intimitatea ei”, aş putea spune.

În schimb însă, îmi apăs buzele una de cealaltă și îmi aduc aminte că aceasta este oportunitatea pe care doream să o am în weekendul acesta. Desigur, nu pentru asta am exersat, dar tot trebuie să se întâmple și mai ales acum. În ciuda felului în care se comportă acum, o *cunosc*. Este stânjenită și supărată și este în continuare cea mai bună prietenă a mea.

Trebuie să mă străduiesc mai mult.

— Nu am avut multe ocazii în ultimul timp ca să putem vorbi, spun eu.

— Ai fi putut să-mi dai un SMS, îmi răspunde fixându-mă cu privirea.

Tonul sarcastic este probabil contagios pentru că primul lucru pe care mă gândesc să-l spun este „Conversatul prin SMS-uri este stilul tău de a face lucruri, nu al meu”. În schimb, trag aer în piept și încerc să-mi calmez agitația predictibilă din stomac.

— Nu vreau să-ți spun lucruri prin intermediul SMS-urilor, zic eu.

Urmează o pauză lungă în care Sibby pur și simplu se uită la mine ca și cum ar încerca să se hotărască dacă merită sau nu să facă gestul care va urma.

Și aproape că mi se frânge inima când își desface brațele și ridică din umeri, îndreptându-se către valize.

— Amândouă am fost foarte ocupate, mă gândesc.

Îmi schimb poziția și mă pun între ea și valize.

Pentru că, din punctul meu de vedere, merită să fac acest efort pentru ea.

— Sib, nu fi așa! Hai să vorbim, totuși.

Se oprește și își încrucișează din nou brațele la piept. Îmi dau seama însă că am luat-o prin surprindere.

— Ascultă, știu că situația a devenit ciudată după ce am hotărât să mă mut.

— Nu din cauza asta e ciudată. A fost ciudată de mai multe *luni*. Nu vreau să ne mai prefacem că acum nu mai este.

Chipul ei își îmblânzește expresia, iar privirea îi coboară în podeaua cu aspect vintage.

— Probabil că... știi cum se întâmplă când începi o relație nouă. Eu și Elijah...

— Nu Elijah e problema. Se întâmplă dinainte să apară Elijah. Știi bine că așa este.

Blândețea de pe chip îi dispare. Își ridică bărbia.

— Meg, faci prea mare caz din asta. Și eu m-am schimbat, și tu te-ai schimbat. Se mai întâmplă uneori.

Știi cum e? Se mai întâmplă uneori? Ca și cum, într-un fel, mi-ar servi niște lecții despre prietenie în general. Despre prietenia noastră în particular. Odată i-am ținut femeii ăsteia părul după ce a vomitat de la niște punci la banchetul de absolvire. M-am pus în coate și în genunchi pe podea la stația de metrou Union Square ca să o ajut să-și găsească un cercel care îi plăcea foarte mult, deși perechea nu costase decât cincisprezece dolari. Am ținut supărare pe toată lumea care i-a adus cel mai mic neajuns. Știu ce este prietenia.

Știi că nu fac prea mare caz din asta.

— Nu ni se întâmplă nouă, zic, mândră de felul în care mi-am păstrat calmul din voce. Vreau să aflu ce s-a schimbat între *noi*. Vreau să știu de ce nu ai mai vrut să petrecem timp împreună. Vreau să știu de ce nu ai mai vrut să-mi povestești despre activitățile tale zilnice. Vreau să știu de ce m-ai dat constant la o parte.

— O să fie mai bine după ce mă voi muta la noua mea casă, da?

Îmi cobor sprâncenele într-o expresie de nedumerire.

— Cum adică o să fie mai bine? Cum crezi că vom putea petrece mai mult timp împreună așa?

— Nu poți să o lași pur și simplu baltă? spune ea cu un oftat de exasperare.

E o versiune a unei replici pe care o mai auzisem înainte. La părinții mei, mai ales în ultimul an pe care îl petrecusem acasă. Am apelat și eu la ea, de fiecare dată când am vrut să evit ceva dificil. „Las-o baltă, Meg!” îmi spuneam și încă mai e o parte din mine care vrea să-i dea ascultare.

Dar acum sunt o persoană diferită. Nu mă mai protejez doar pe mine.

Insist. Mă antrenez. *Rămân.*

— Nu, nu pot.

Trec secunde lungi și nu cred că va răspunde. Cred că pur și simplu se va răsuci pe călcâie și va parcurge scurta distanță până la dormitorul ei plin de cutii. Și dacă va face asta, cred că va trebui să-i accept alegerea. Nu o pot forța să vorbească cu mine, să se certe cu mine. Dar cel puțin voi ști că am încercat.

— Vreau să găsim o soluție, Sib. Nu poate fi mai rău decât a fost până...

— Sunt *geloasă*, înțelegi? spune ea întrerupându-mă.

Dar vocea ei, în contrast cu ceea ce spune, nu este o confesiune tristă și deplorabilă. Îmi imaginez cuvântul *geloasă* asemenea unei săbii: l-ul, un mâner curbat și bogat ornamentat, din care își fac apariția celelalte litere înclinate și ascuțite, îngustându-se și tot îngustându-se până în punctul cel mai precis și mai dureros.

— Geloasă? spun eu privind la ea uluită.

Cuvântul acesta nu se potrivește deloc relației dintre mine și Sibby. Noi făceam mișto de astfel de fete. Respingeam fițe de genul acesta și aveam grijă să ne felicităm mereu una pe alta pentru realizările importante. Mereu până când...

— Din cauza afacerii mele? întreb sfios.

Îmi aduc aminte, cu luni în urmă, când a apărut articolul din *Times*, am mers împreună cu Sibby la cină, la un restaurant pentru care trebuie să-ți faci rezervare. Am băut șampanie. Am închinat în cinstea Planificatoarei din Park Slope și am fost la un spectacol care avusese premiera recent și pe care ardea de nerăbdare să-l vadă. *A fost* într-o dispoziție festivă, dar apoi...

Apoi, a început *într-adevăr* să devină distantă.

La început, mă încearcă un sentiment de eliberare. Gelozia e groaznică între prieteni, dar eu și Sibby putem depăși acest moment. Dacă îi voi mărturisi ce perioadă grea am avut – presiunea și

izolarea care m-au măcinat atât de mult timp. Temerile provocate de lipsa inspirației, de termenul limită pentru Make It Happyn. Dar ar fi știut...

După care scoate un sunet batjocoritor și înfuriat, iar eu nu simt niciun fel de eliberare.

— Afacerea ta, bineînțeles, spune ea. *Viața* ta.

— Ce e cu viața mea?

Își închide pentru puțin timp ochii, scutură din cap și îmi dă senzația că ar vrea să bată în retragere, să lase baltă această conversație.

Dar apoi îi deschide din nou.

— New York-ul a fost visul *meu*, Meg, spune ea, cu o voce puternică, dar cu o tentă de tristețe. Toată viața am plănuit să vin aici. Te iubesc și mă bucur că ai succes. Dar...

Se întrerupe brusc, iar pentru o secundă tristă și teribilă, îi văd bărbia tremurând.

Instinctiv, fac un pas înainte, dar ea întinde o mână în față.

— Dar după tot acest timp, eu tot dădacă sunt. Am studiat ani buni dans și canto. Iar acum le folosesc cel mult ca să distrez doi puști care probabil vor uita de existența mea până vara viitoare pentru că vor avea o nouă versiune a domnișoarei Michelucci.

Nu-mi spune ceva ce nu știam deja. Eu și Sibby am petrecut ore întregi vorbind despre speranțele ei destrămate, despre dezamăgirile și frustrările ei. Am consolat-o după audiții nereușite și roluri pierdute, am vociferat împreună despre slujba ei de dădacă și diferitele dezavantaje care decurgeau de aici. Dar felul în care acum își îndreaptă criticile împotriva mea, felul în care mă *acuză* cumva — este un lucru nou. Nou și îngrozitor.

— Am muncit atât de mult ca să ajung aici, Meg. Ție nici măcar nu-ți plăcea orașul. Tu... ai *aterizat* pur și simplu aici.

Simt o umbră care-mi întunecă fața, o urmă a tristeții îngrozitoare pe care o simt după ce aud

părerea lui Sibby despre mine și despre munca mea. Ea își ridică o mână la tâmplă și își freacă fruntea într-un gest care arată epuizare.

— Știi că lucrezi din greu, da? Știi că asta faci. Dar ai venit aici și, în mai puțin de un *an*, oamenii stau la coadă pentru tine. Ne mutăm în Brooklyn și aproape instantaneu devii practic celebră. Începi o nouă afacere. Scoate un hohot înfundat și epuizat, îndreptându-și privirea spre canapeaua pe care am stat împreună cu Lark. Tu ești prietenă cu o vedetă de *cinema*, mai spune.

— Îmi pare rău, zic, dar chiar când rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că atitudinea ei nu este corectă sau cel puțin că nu este într-un tot corectă.

Regret că Sibby este supărată, dar nu știu dacă ar trebui să mă simt prost pentru motivul care o face să se simte astfel, pentru felul în care munca mea îi afectează dispoziția. Am rămas fără cuvinte. N-am nici cea mai vagă idee cum i-aș putea răspunde, de unde să *încep* măcar ca să înfrunt acest subiect.

— Deci, începe ea. Ești fericită acum că ai aflat ce cred? Întregul adevăr în tot egoismul lui? Va deveni prietenia noastră mai bună acum că a ieșit la iveală tot ce era de spus?

— Nu e egoist, mă bâlbâi. Și e mai bine așa. E mai bine să nu... să nu avem secrete una față de cealaltă. Fac tot posibilul să nu se întâmple asta.

— E grozav pentru tine, Meg. Dar știi și tu, câteodată e mai bine să nu faci mărturisiri. Nu am *vrut* să-ți spun lucrurile pe care ți le-am spus. Intenția mea era să încerc să depășesc acest moment, pe cont propriu, pentru că știu că nu este corect față de tine și știu că este un gest egoist din partea mea. Este *umilitor*, spune ea cu vocea sugrumată și cu un ușor tremur în bărbie.

Revine însă imediat la atitudinea rigidă și inspiră adânc pe nas.

— Sunt fericită cu Elijah și sunt fericită că voi avea câteva noi oportunități în oraș. *Asta* mă va ajuta. Nu... nu *asta*.

— Îmi pare rău, spun din nou, de data aceasta tulburată. Crezusem că fac un gest curajos atunci când am împins-o spre o confruntare. Acum sunt confuză, nesigură, îngrijorată că am rănit-o și mai mult. Nu am știut. Nu am știut că *asta* era problema, zic.

O parte din mine spune: „Oprește-te, nu insista!” Dar o altă parte din mine este extrem de îngrijorată că prietenia noastră s-ar putea destrăma. M-am implicat atât de mult în această confruntare, încât nu știu *cum* aș mai putea-o opri acum.

— Sib, dacă am putea doar să...

Mă opresc însă brusc atunci când văd expresia de pe fața ei. Pare... *exasperată*. De mine, de apartamentul acesta, de toată conversația noastră.

— *Bineînțele*s că despre *asta* este vorba, spune ea, de parcă nu-i vine să creadă că nu mi-am dat seama. De parcă aș fi dat dovadă de egoism că nu mi-am dat seama.

Approape că i-am cerut din nou iertare, crezând că poate am fost egoistă. Poate a fost vina mea. Faptul că nu am știut, dar și că nu... faptul că nu am lăsat lucrurile așa cum sunt. Când deschid din nou gura, sperând să pot spune acest lucru într-un fel măcar jumătate coerent, Sibby mi-o ia înainte cu o voce puternică și aspră.

— Nu orice e un scandal uriaș din genul „Nu sunt adevărata ta mamă”, bine?

Tot aerul din încăpere este supt din apartament. Sibby arată absolut șocată că a putut spune aceste lucruri, că a adus în discuție cel mai îngrozitor lucru posibil.

Secretul de familie care m-a adus aici.

Secretul care, dacă stau bine să mă gândesc, m-a făcut să mă agăț de visul ei newyorkez.

Nu știu dacă arătam șocată. Nu știu nici dacă mă simțeam șocată. Până la urmă, mai trecusem printr-

o situație asemănătoare și nu cu foarte mult timp în urmă. Aici poți ajunge dacă stai pe capul cuiva și cauți ceartă. Am știut mereu acest lucru.

Poate răni.

Poate răni mult, extrem de mult.

— Este sub demnitatea ta, spun eu cu vocea tremurată.

Lacrimile care îi umplu ochii se revarsă, lăsând urme gri-negre în josul obrazilor.

— Știu, îmi pare rău, zice.

Îmi dau seama că îi pare rău și nu doar lacrimile mă fac să cred asta. Felul în care își ține umerii; felul în care își freacă degetul mare în susul și în josul arătătorului, un tic nervos. Este în felul în care se uită la mine, cu o privire plină de regret.

Eu, cea care a stat la aceeași masă, față în față cu Lachelle și i-a ascultat sfatul cel bun, eu, cea care s-a asigurat că îl înfruntă pe Reid înainte să se culce cu el, eu, cea care, cu nici măcar o jumătate de oră în urmă, i-a spus lui Lark despre limitele mele legate de muncă – acea persoană spune: „Rămâi! Rămâi și găsește o soluție!”

Dar acea persoană este destul de nouă. Nu are suficient de multă practică pentru situații de genul acesta.

Așa că fac lucrul pe care îl simt ca fiind cel mai necesar pentru a scăpa de durerea aceasta atât de teribilă.

Plec.

E prea devreme.

E prea devreme ca să-mi fac apariția neanunțată.

Prea devreme ca să plâng în fața lui.

Prea devreme ca să-i spun care este motivul.

Și totuși.

Am ieșit din apartament fără să iau la mine altceva în afară de geanta mea dezordonată și voluminoasă, alături de sentimentele mele voluminoase și dezordonate și am pornit pe același traseu – ei bine, în direcția opusă – pe care îl

făcuse Reid în urmă cu două săptămâni, de-a lungul spectaculosului Brooklyn Bridge suspendat la înălțime. Undeva, de-a lungul drumului, am observat cu un fel diferit de conștientizare, toate inscripțiile de-a lungul diferitelor traverse, graffitiurile cu proclamații de protest, de identitate și de dragoste. M-am gândit „Asta ar trebui să te intereseze”, dar mi-am întors ochii în jos privindu-mi pantofii pășind hotărâți, ritmic, peste scândurile de lemn bătătorite.

Am ajuns în oraș exact în mijlocul orei de vârf – Lower Manhattan era un furnicar de oameni și claxoane, un haos fără identitate care îmi dădea un sentiment neobișnuit de familiaritate. Era dificil să pășesc dreaptă în mijlocul acestei înghesuiri, toată această agitație neîncetată de oameni dornici să ajungă acasă după o săptămână de muncă plină de presiune și poate din acest motiv am coborât treptele de la metrou la City Hall fără să mă gândesc la *graba* cu care mă pregăteam să fac ceea ce urma să fac.

Abia când ajung în fața clădirii în care locuiește, realizez cu toată forța consecințele acțiunilor mele, locul din care vin. Țin telefonul de parcă mă arde la degete, trecându-l nehotărâtă dintr-o mână într-alta. Să-i trimit un mesaj prin care să-l anunț că sunt aici? Să-i scriu un mesaj, dar să nu-i spun că sunt aici? Să las baltă orice mesaj și să plec de aici, să fac o plimbare până când scap de primejdia în creștere a unui suspin care stătea să se reverse din spatele sternului după discuția cu Sibby?

Înainte să am timp să mă decid, el e lângă mine, pășind pe stradă în felul acela perfect și țeapăn: costum închis la culoare, geaca împăturită și așezată îngrijit peste braț. Cămașa tot albă, mulată pe corp, cu primul nasture desfăcut, iar mânecile prinse cu nasturi la încheieturi. O cravată albastră, prinsă lejer la gât, deviată spre dreapta de la cureaua genții pe care o poartă peste umăr.

Față, față, față.

Și de îndată ce o văd pe a lui, a mea se schimonosește.

Nu știu cum ajunge la mine atât de repede, dar vine într-un suflet, își încolăcește brațele în jurul meu, trupul lui aplecându-se peste mine, iar vocea lui liniștitoare șoptindu-mi în ureche.

— Meg, draga mea, spune el, iar mie îmi trece prin minte „Prea devreme?”

Încerc în același timp să nu pun problema în felul acesta. Faptul că Reid îmi spune *draga mea* mă face să mă gândesc la senzația pe care mi-o creează dulceața: moale și densă și translucidă.

Mângâiere.

Îmi *place* atât de mult.

— Ce s-a întâmplat?

— Sibby, reușesc să bâigui, îndesându-mi fața în cămașa lui perfectă – *cum* de reușesc mereu să-i mototolesc cămășile perfecte? – iar timp de câteva secunde, nu face decât să mă țină strâns, aproape de el.

— Lasă-mă să te conduc înăuntru, spune el, iar eu încuviințez apăsându-mi capul pe pieptul lui, un gest care agravează probabil situația machiajului, lacrimilor și mucilor, dar lui nu pare să-i pese.

Își ține un braț în jurul meu și deschide ușa de la intrare, îndreptându-și ținuta în timp ce intrăm în hol de parcă ar provoca pe oricine s-ar afla în preajmă să mă privească și să mă dojenească pentru smiorcăitul zgomotos și pentru că îmi șterg fața cu mâinile într-o manieră atât de neprotocolară.

Odată ajunși înăuntru, îmi ia geanta voluminoasă și mă instalează pe canapeaua lui extrem de rigidă, iar el își târșâie picioarele în bucătărie și se întoarce cu o cană de ceai, pe care o ține cu două mâini ca și cum ar ține propria inimă, iar imaginea aceasta mă face să plâng încă și mai tare. Rămâne multă vreme după aceea lângă mine, cuprinzându-mă cu brațele de după umeri, puternic și afectuos și liniștitor, în timp ce ceașca de ceai,

din locul său de pe măsuta de cafea, răspândește în aer un abur liniștitor.

Îi povestesc apoi despre ceartă.

Nu rostește niciun cuvânt cât timp vorbesc eu, exact așa cum mă și așteptam – Reid a fost mereu un bun ascultător, un ascultător neobosit și chiar în timp ce-i povestesc, simt felul în care mă ascultă, felul în care este atent la toate pauzele în momentele mai dificile, felul în care simte când rămân fără suflu din cauza stării de încordare.

Dar când îi mărturisesc cele mai grave afirmații – *un scandal uriaș din genul „Nu sunt adevărata ta mamă”* – încremenește și dă în spate, trăgându-mi fața către pieptul lui.

— Ce înseamnă asta? spune el încruntându-și sprâncenele cu îngrijorare sau poate mai degrabă cu un sentiment înrudit cu furia.

Simt un spasm neașteptat de tristețe care, în mod straniu, nu este provocat de părinții mei și de „scandalul” la care s-a referit Sibby. Ci mai degrabă de Sibby, Sibby și Reid, de sentimentele pe care el le va nutri de acum încolo pentru ea, dacă îi voi spune această poveste. Cea mai bună prietenă a mea și bărbatul pe care...

„Nu”, mă dojenesc. „Îl placi și asta e tot, îți amintești?”

Hotărâsc să-i povestesc, totuși.

— Înseamnă că pe când aveam nouăsprezece ani, am aflat că tata o înșelase pe mama de nenumărate ori. Și că eu... ei bine. Că eu venisem pe lume în urma unuia dintre... amantlăcurile sale, ca să-i spun așa. Deși cred că este un cuvânt nepotrivit pentru că a fost vorba despre o aventură de o singură noapte.

Sunt surprinsă cu câtă ușurință îi istorisesc restul poveștii. Îi spun lui Reid despre certurile constante dintre părinții mei: cum timp de mulți ani din copilăria mea petrecută în solitudine nu știam că se poate și altfel, credeam că toți părinții sunt la fel. I-am mărturisit cum situația s-a agravat

pe măsură ce am crescut: au devenit mai distanți, dar și mai prefăcuți, servindu-și unul altuia înțepături pasiv-agresive sub poleiala politeții. I-am povestit cum am încercat să fiu arbitru între ei și să-i țin împreună; cum reușeam mereu să-i fac să nu se mai certe; cum, în ciuda nefericirii de a fi unul cu celălalt, păreau cel puțin să aibă în comun fericirea de a mă avea pe mine.

I-am spus apoi despre certificatul meu de naștere.

— Trebuia să-l duc la școală, spun eu. Ar fi trebuit de fapt să-l duc chiar înainte de începerea anului școlar, dar părinții mei mă tot amăgeau. Mama a sunat la școală și i-a convins cumva să mă primească fără certificat. Iar tata a spus că l-a pierdut, deși îl avea într-un seif pe care îl ținea la serviciu. Trebuie să solicităm emiterea unuia nou, îmi spunea, dar de fiecare dată când, îngrijorată că nu mă voi mai putea înscrie în semestrul următor, îl întrebam de certificat, mă tot amâna.

Nu te mai gândi la asta, Meg.

Reid își încordează maxilarul și își schimbă poziția, îndesându-mi o şuviță de păr după ureche.

— Oricum, cred că ar fi trebuit să-mi dau seama – sau, mă rog, cel puțin să bănuiesc – mai devreme. Am întâmpinat ceva dificultăți și atunci când mi-am luat carnetul de șofer, dar cred că nu am acordat foarte mare atenție. Nu știu dacă e pentru mă făcusem suficient de mare sau devenisem suficient de curioasă sau se întâmplase altceva. Dar am solicitat un duplicat.

Îmi aduc aminte și acum senzația pe care am încercat-o când m-am uitat la bucata de hârtie. A patra linie în jos, la NUMELE MAMEI. „Este o greșală” mi-a trecut prin cap, fixând cu privirea literele acelea, tipărite cu o precizie mecanică. Cine era Darcy Hollowell?

„Numele mamei mele este Margaret”, mă gândeam. „Numele mamei este la fel ca al meu”.

Mi-am dat seama aproape imediat. Era ca o piesă de puzzle care se potrivește la fix acolo unde îi este locul, iar toate micile nepotriviri din perioada copilăriei au căpătat deodată un sens dureros.

Literele acelea spuneau *adevărul*.

Urmează bineînțeles cea mai neplăcută parte a poveștii: aflarea adevărului și consecințele care au decurs de aici, părinții mei făcând front comun în fața furiei mele presărate cu suspine și tratându-mă cu o ușoară superioritate în timp ce îmi ofereau explicații. Fusese o „indiscreție” comisă de tata. Iar femeia decisese să-și ducă la termen sarcina și să dea apoi bebelușul spre adopție. Mama, care se luptase cu probleme de infertilitate, își dorise de mulți ani să aibă un copil.

Așa am apărut eu, soluția imperfectă.

O imperfecțiune care a sporit se pare pe măsură ce treceau anii: tatăl meu comitea în continuare „indiscreții”, iar mama era din ce în ce mai plină de resentimente – împotriva lui și, bănuiam eu, și împotriva mea. Eu *eram* cea care îi ținea împreună, dar în cel mai groaznic mod cu putință.

Au fost legați unul de altul *ani* întregi.

— Meg, șoptește Reid la un moment dat cu o voce plină de compasiune, iar gestul lui îmi dă puterea să îmi termin povestea pe un ton clar, fără să mai vărs lacrimi.

— Pentru ei, a fost ca o eliberare într-un final. O situație din seria... adevărul te va elibera, bănuiesc. În seara aceea mi-au spus că vor divorța. Nu-i văzusem niciodată înțelegându-se atât de bine ca atunci când au făcut anunțul. Ca două boabe într-o păstaie.

A fost lucrul care m-a durut cel mai mult. Că fusesem un fel de scuză pentru ei să rămână împreună într-un cămin otrăvit de atâtea certuri. Că mă folosiseră într-un fel ca să evite luarea unei decizii în ceea ce privea căsnicia lor.

Le-am *urlat* în față. Cea mai groaznică noapte din viața mea. Săptămâna care a urmat, am plecat spre New York. Șase luni mai târziu, măcinată de curiozitate, am contactat-o pe Darcy Hollowell și am primit o replică foarte succintă și politicoasă care îmi sugera să mă „împac” cu părinții mei și „să duc o viață fericită și sănătoasă”.

Nu mi-a fost greu să descifrez mesajul ascuns în această convorbire și nu am mai luat niciodată legătura cu ea.

Când m-am aplecat din nou spre el, odihnindu-mi obrazul pe pieptul lui lat, am observat că din ceașca de ceai nu se mai ridică nicio spirală de aburi. M-am simțit vinovată că nu l-am băut, era ofranda din inimă a lui Reid, însă trupul lui mi-a oferit cea mai mare alinare, chiar dacă acum pare mai rigid. Chiar dacă nu a mai rostit niciun cuvânt de ceva vreme.

A fost probabil prea devreme pentru o astfel de mărturisire.

În cele din urmă reia conversația, cu o voce blândă:

— I-ai iertat?

Închid ochii gândindu-mă la întrebarea lui. A fost nevoie de mulți ani ca lucrurile să reintre oarecum în normal, iar acum îi sun pe fiecare periodic. Am avut nevoie de mai mult timp în ceea ce-l privește pe tata, iar când vorbesc cu el, ne limităm de obicei la starea vremii și la Buckeyes, excepție făcând câte un mesaj ocazional de felicitare desenat manual. Cu mama, tot starea vremii este principalul subiect, dar și târgurile de vechituri și excursiile în care merge, precum și un bărbat pe nume David, despre care spune că îi este „tovarăș”, ceea ce e în același timp întrucâtva dezgustător, dar mai degrabă adorabil. Merg acasă de Crăciun și mă vântur într-un mod bizar între noile lor case: tata, Jennifer și cei trei bichoni maltezi într-o casă atât de asemănătoare cu cea în care am crescut încât mi-e frică să dorm acolo.

Mama și casa ei îngrijită de la oraș, cu o mică grădină în față, ascunzând discret în dulapul ei câteva lucruri care îi aparțin lui David, mai fericită decât a fost vreodată atunci când încă locuiam cu ea.

— Îi înțeleg, spun după un minut. Cred că mă iubesc. Cred că încercau să mă protejeze.

— Și să se protejeze pe ei, adaugă el.

Înclin din cap și simt din nou cum mă podidește plânsul. Pare imposibil să-mi mai fi rămas încă lacrimi, dar în felul acesta îmi reamintesc de ce venisem de fapt aici.

— Tocmai asta a încercat Sibby să facă. Să se protejeze. Iar eu nu am putut să o las în pace. Eu...

— N-ar fi trebuit să-ți spună cuvintele acelea, spune Reid. Nu există nicio scuză.

Închid ochii și încuviințez din cap, un gest pe care nu sunt sigură dacă îl fac pentru că sunt de acord cu afirmațiile lui sau pentru că sunt complet epuizată. Cearta aceea cu Sibby o simt de parcă s-ar fi întâmplat cu *zile* sau *ani* în urmă, atât de mult m-am distanțat de ea, într-un mod straniu și trist. Când încerc să mă gândesc care ar putea fi pasul următor ca să repar lucrurile, nu-mi vine nimic în minte. Creierul meu este ca o tăbliță de ardezie de pe care a fost șters totul – negru monoton, iar prin preajmă nu zăresc nicio bucată de cretă.

Mă gândesc pentru un scurt moment la schițele mele, la termenul limită, îngrozită că trebuie să mă apuc din nou de muncă în starea în care sunt acum. Sunt atât de obosită încât aș putea pur și simplu adormi aici, în brațele acestui bărbat pe care îl plac atât de mult, deși simt că e prea devreme pentru astfel de mărturisiri.

Doar dacă...

— Canapeaua ta este groaznică, spun, ridicându-mă și bățâindu-mă de câteva ori pe ea. E ca și cum ai sta pe cutii de pizza, zic.

Râde cu blândețe, surprins de felul în care am trecut la alt subiect.

— Era deja aici când m-am mutat.

— Bleah, spun în timp ce îmi ridic mâinile cu un gest dramatic astfel încât pielea mea să nu mai atingă canapeaua întrebându-mă dacă cineva din clădire are o lampă cu ultraviolete pentru sterilizare pe care aş putea-o împrumuta.

Reid se apropie de mine şi îmi atinge delicat obrazul cu degetul cel mare.

— A fost nouă. L-am închiriat mobilat.

Of.

O altă notă de aducere aminte pentru mine, una dintre acelea pe care am încercat atât de mult să le tratez cu seriozitate şi care îmi atrag atenţia că prezenţa lui Reid aici este provizorie. Sentimentul că lucrurile se întâmplă *prea devreme*, care a dominat seara aceasta, iese din nou la iveală. *Întotdeauna* va fi *prea devreme* pentru mine şi Reid pentru că Reid va pleca.

Îmi las braţele să atârne pe lângă corp, sperând că mişcarea îmi va ascunde suspinul. Deodată, prezenţa mea în această casă mi se pare o idee la fel de proastă ca şi aceea de a sta în propriul apartament. Mă pregătesc să spun ceva – poate ceva relaxat precum „Hai să mergem să ne luăm un sandviş, să ne plimbăm şi să ne prefacem că nimic din toate astea nu s-au întâmplat” –, dar Reid mă întrerupe.

— Vrei să mergi la o plimbare cu maşina?

Îl fixez cu privirea.

O plimbare cu maşina.

Cum a reuşit oare să-şi dea seama?

— Am putea face o ieşire din oraş, spune el, cu o notă de precauţie în voce. Să luăm aer proaspăt. Să ne detaşăm, înţelegi?

— Da, înţeleg *prea bine*.

Imaginaţia începe să-mi zboare – părul fluturându-mi în vânt, clădiri şi copaci trecând în goană prin faţa gemurilor, o pauză de la tot ce se întâmplă aici – şi mă simt deja mai relaxată.

Aproape că îmi vine să ȋopăi pe canapeaua în formă de cutii de pizza.

— Unde am putea merge?

Reid îşi drege glasul, îşi schimbă poziția ca și cum și el ar urî canapeaua.

— Am tot vrut să ajung în Maryland – a trecut ceva vreme de când am fost ultima dată. Drumul nu durează mult, mai puțin de trei ore dacă plecăm destul de devreme.

— Oh. O să-ți cunosc familia?

— Le-am putea face o vizită – adică aş spune că ești o prietenă din oraș.

Nu îi răspund imediat, iar el se ridică și ia ceașca de ceai de pe masă.

— E prea devreme, sunt sigur.

— Reid.

Îl opresc înconjurându-i exteriorul coapsei cu o mână, cel mai apropiat loc de pe trupul lui pe care îl pot atinge de pe canapeaua unde mă aflu. Mă privește și o îmbujorare delicată îi apare pe obraji. *Prea devreme*, spusese el, gândurile lui reflectându-le pe ale mele.

Cercul din jurul inimii mele se strânge, în același timp ca un avertisment, dar și ca o apropiere. Să fac următorul pas în relația cu Reid nu este probabil cea mai bună strategie de a mă proteja. Și nici să părăsim raiul sigur al orașului, singurul loc în care ne-am petrecut timpul unul în compania celuilalt până acum. Sau să-l văd alături de oamenii care l-au făcut să devină cine este astăzi.

În seara aceasta m-a ținut în brațe în timp ce plângeam. M-a ascultat în timp cei povesteam despre prietenia mea care se destramă și despre familia mea dezbinată. A știut exact ce anume aveam nevoie, M-a făcut să mă simt protejată.

— Mi-ar plăcea să merg, spun.

Privirea i se luminează – la fel ca cerul albastru de afară pe care îl poți admira prin parbriz într-o zi senină.

— O, da. O excursie de felul acesta? Gândește-te la jocurile pe care le-am putea juca.

Schițează un zâmbet strâmb, cu expresia aceea de concentrare amuzantă pe chip.

— Plăcuțe de înmatriculare. Indicatoare de pe autostradă. Panouri, spune el.

Schițez un gest relaxat din umeri, mă ridic de pe canapea și îi iau ceașca din mâini. Sorb o înghițitură din băutura care se răcise și avea gustul acela de pământ de flori și mă înfior cu un gest dramatic doar ca să-l aud din nou pe Reid râzând încetișor.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor și îl sărut, aducând o mână ca să-i mângâi obrazul aspru, după o zi lungă petrecută la birou, iar el mă trage imediat mai aproape de el. Când îmi dezlipesc gura de a lui, îmi schimb poziția ca să-i pot șopti în ureche.

— Mi se pare că este exact la momentul potrivit.

Capitolul 16

— Ei bine, cred că este timpul pentru ceai, nu crezi?

Cynthia Sutherland pune această întrebare pe când ne aflăm la masă după exact o sută douăzeci de minute de la sosirea noastră la reședința familiei Sutherland, o fermă micuță, dar bine întreținută, într-o suburbie modestă din nord-estul Marylandului. De obicei, numărul minuteror – ca să fiu sinceră, de fapt orice fel de numărătoare – nu e stilul meu, dar în aceste ultime două ore, am învățat, puțin câte puțin, cât de important poate fi să ții cont de numărătoare într-un cămin ca acesta.

În cea mai mare parte, e un lucru care ține de personalitatea fiecărui locatar. Cynthia, mama lui Reid – o femeie minionă și zâmbitoare cu capul plin de bucle de culoare închisă, care s-a retras din slujba de profesoară de liceu nu mai devreme decât anul trecut – este dotată cu genul acela de eficiență, conștientă în permanență de timpul și de resursele disponibile, specifice unei femei care a crescut șapte copii într-o casă cu trei dormitoare, două băi și o baie de serviciu. În bucătărie, fiecare mișcare pe care o face pare calculată astfel încât spațiul să fie eficientizat la maximum; la masa din sufragerie, fiecare luare de cuvânt pe care o coordonează pare calculată în scopul obținerii unui echilibru, asigurându-se că nimeni nu domină conversația. Poate că pare derutant, prea mecanic, dar cumva nu este așa. Ai doar sentimentul că ai ajuns pe mâinile cuiva capabil și amabil, cineva care vrea să profite pe cât de mult posibil de timpul petrecut cu tine.

Thomas Sutherland – un bărbat care arată ca o versiune mai bătrână a lui Reid și în fața căruia m-am bâlbâit șocată după severul „Bună ziua” cu care m-a întâmpinat – este literalmente un om al cifrelor, un contabil care muncește de acasă, dintr-

un birou îngrijit, amenajat în partea din față a imobilului. Este taciturn, atent, direct atunci când vorbește și, după ce m-a ascultat trei minute povestindu-i despre munca mea, m-a întrebat dacă fac cu atenție deducerile cheltuielilor pentru rechizite. Buzele mele au schițat un zâmbet bizar, căutând privirea lui Reid de partea cealaltă a mesei și cred că, timp de o secundă, am uitat amândoi de numere aducându-ne în schimb aminte de literele pe care mi le-a scris la un moment dat: „Eram agitat”.

Apoi mai e și sora lui Reid, Cady. Are douăzeci de ani, părul lung, ca de sirenă, în nuanțe de roz, albastru și mov – o coafură care costă sute de dolari chiar și la cele mai ieftine saloane din New York – și mai are doar șase luni din școala de cosmetologie la care este înscrisă. Cady – isteată și vorbăreată și mai mult ca sigur greu de înțeles pentru părinții și fratele ei mai rezervați – pare la ani distanță de frații ei mai mari, dintre care niciunul nu se află aici în timpul vizitei noastre spontane. E cu opt ani mai tânără decât cel mai mic, Seth; cu zece ani față de Ryan; unsprezece ani, de Reid; treisprezece de Owen; șaisprezece, de gemenii Connor și Garrett. Numerele acestea, în mod evident, contează pentru ea, pentru felul în care se definește pe sine și în relație cu frații ei cu mult mai mari decât ea și, deși nu am niciun fel de experiență cu o astfel de numărătoare, am impresia că în adolescență, Cady s-a simțit probabil foarte mult ca un copil unic.

Iar aceasta este o situație în care cu siguranță mă regăsesc și eu.

— Mama servește întotdeauna ceai după masă, îmi spune Cady ca și cum ar vrea să-mi explice situația. Așa cum Cady reprezintă un mister pentru părinții ei, este evident că își dă seama că și aceștia pot fi de neînțeles pentru un musafir, iar din momentul în care am sosit, mi-a fost un fel de ghid, explicându-mi contextul oricărui potențial

moment de confuzie. Când Reid o întreabă cu blândețe pe Cady despre o lucrare pentru școală, mă anunță zgomotos (și cu mândrie în glas) că Reid este cel care îi plătește taxele de școlarizare. Când Thomas îi întinde lui Reid în tăcere o bucată din ziar împăturită în patru, Cady își dă ochii peste cap și îmi explică cum Thomas rezolvă în fiecare zi un joc din ziar, care se cheamă Challenger, un joc pe care i l-a arătat Reid în urmă cu vreo doi ani, pe când era în convalescență după o rană la spate.

— Acum îmi dau seama cu cine seamănă, spun eu zâmbind din nou către Reid în timp ce ne ridicăm cu toții de la masă.

Privesc fiecare Sutherland din jurul acestei mese cum strânge și pune una deasupra celeilalte cele două farfurii în care au servit masa de prânz, procedând identic și cu tacâmurile, iar eu îi imit în tăcere, fermecată în secret de toate semnele care mi se arată, de toate codurile care par să mă conducă exact la inima lui Reid, toată rutina care l-a ajutat să devină persoana care este acum.

E surprinzător totuși că nu m-am simțit agitată și nici nu am avut sentimentul că sunt o intrusă. După seara trecută, când, cu ochii în lacrimi, i-am făcut lui Reid toate acele mărturisiri, când mi-am pus toată încrederea în el, vizita aceasta îmi stârnește un sentiment ciudat. Deși poate știm amândoi că este prea devreme, Reid m-a adus aici ca să-mi ofere un nivel comparabil de vulnerabilitate în schimbul confesiunilor mele. Chiar și doar plimbarea cu mașina ar fi fost de ajuns ca să mă facă să mă simt mai bine, mai liniștită în legătură cu incidentul legat de Sibby – gustările pe care s-a oprit să mi le ia după ce am primit mașina închiriată, felul în care râdea pe înfundate când fredonam hituri pop, trăsăturile feței lui atunci când și-a pus ochelarii de soare, mâna pe care mi-o ținea pe coapsă în timp ce acceleram pe autostradă căutând cu privirea

semne. Dar cel mai mare beneficiu al acestei vizite a fost un cadou plin de tandrețe și vulnerabilitate. Reid îmi oferise un lucru de care nici nu știam că am nevoie.

Ne-am instalat în mica sufragerie, meticulos și simetric, pentru servirea ceaiului. Pe peretele din fața mea, se desfășură o galerie de fotografii cu familia Sutherland – numeroase imagini care arătau evoluția familiei de-a lungul timpului, sporind cu câte un bebeluș micuț și dolofan de la o poză la cealaltă. Având în vedere numărul mare de participanți, cele mai recente seamănă cu niște fotografii cu clasa – toți frații lui Reid, dar și diverși prieteni și copii. Remarc, nu fără o doză mică de ușurare, că în niciuna nu apare Avery.

— Eu și Thomas provenim amândoi din familii numeroase, îmi spune Cynthia, când mă vede admirând fotografiile. Știu că multora li se pare caraghios că avem o familie atât de mare.

Îmi întinde o ceașcă de ceai, iar obrajii i se îmbujorează exact în același loc că ai lui Reid.

— Nu mi se pare caraghios, spun, deși doar gândul mă face să-mi doresc să-mi fac vreo zece extra doze de injecții contraceptive. Pare că ar fi rost de multă distracție.

— Distracție, spune Thomas pe un ton mucalit.

Reid scoate din nou *fâșâitul* acela pe care încearcă să-l mascheze luând o sorbitură din ceai.

— Mereu ne-am planificat, spune Cynthia, aruncându-i lui Thomas o otheadă de dojană, dar în același timp plină de afecțiune și indulgență.

— Ce vreau să spun e că... zice Cady râzând. *Eu* cu siguranță nu am fost planificată.

— Nici eu, spun eu adresându-i un zâmbet.

— Știi, cred că ți-ar plăcea foarte tare să vezi *asta*, spune Cady, aplecându-se ca să scoată un album de fotografii din raftul de jos al măsuței de cafea.

— Cady, spune Reid.

— E timpul să ți-o plătesc. Îți aduci aminte când ai venit acasă în weekendul acela când avea loc balul meu de absolvire?

Expresia de pe chipul lui Reid devine serioasă.

— Avea nevoie să-i reamintească cineva care sunt regulile, e tot ce spune, serios și protector, iar eu simt cum mă pătrunde o pulsație nepotrivită de dorință.

Fără să vreau, privirea îmi cade pe sprânceana lui, care nu mai are copci, dar e încă traversată de urma discretă a răni abia vindecate. Pare să-mi observe privirea și își ridică sprânceana către mine, tachinându-mă discret, ca și cum ar putea să-mi citească gândurile.

Revin asupra albumului de fotografii, cu fața îmbujorată.

— Oricum, spune Cady, îndemnându-și mama să se așeze și ea lângă mine. Peste câteva secunde las ceașca de ceai din mână – adevărul este că încă mi se mai pare că are gust de turbă – și țin albumul de fotografii pe genunchi, cu Cady și Cynthia așezate în stânga și în dreapta mea, oferindu-mi comentarii despre fotografiile din interior. Încerc să mă concentrez doar la detaliile pe care mi le împărtășesc cu atâta bucurie, dar de fapt sunt distrată de valul de afecțiune pe care îl simt pentru că m-au integrat în felul acesta și care pare că spune, „Bun venit în istoria familiei noastre”.

Î-M-I P-L-A-C-E, silabisesc în gând, fără să am un motiv anume.

Dar când Cady întoarce pagina după setul de fotografii care îl înfățișează pe Reid când era bebeluș, simt cum inima mi se strânge din nou sub presiunea întrebării aceleia – E vorba de mai mult decât plăcere? – pe care încerc să o ignor.

— O, spun aproape în șoaptă, fixând cu privirea fotografia din fața mea.

Imaginea îl înfățișează pe Reid când era mic, la cinci sau șase ani probabil. Obraji roz, iar părul, într-o nuanță mai aproape de roșcat decât blondul-

roșiatic de acum. Nu-i pot vedea ochii albaștri pentru că zâmbetul mare, mare de pe figură îl face să-și țină pleoapele strânse și să-și arate dinții de lapte de sus și de jos, drepți și de un alb strălucitor, cu mici spații între ei. Arată mic și vesel, însuflețit de un sentiment prea mare pentru trupul lui, iar în mâini strânge o tăbliță pe care este scris cu creta numele lui.

Literele din care este compus numele lui seamănă cu niște *balonașe*.

— Le-am făcut tuturor copiilor o astfel de poză în prima zi de școală, spune Cynthia, indicând către fotografie. Nu eram foarte expertă în comparație cu ceea ce faci tu!

— Nu, spun eu, fascinată de imagine. Este minunată. Nu-mi pot reține un hohot de râs. Litere-balonașe! I se potrivesc.

Nu mi-aș fi putut imagina niciodată cu câteva luni în urmă – Reid cel serios, cel care preferă caracterele fără serife. Dar i se potrivește *într-adevăr*. În imaginea aceasta pare gata să explodeze de fericire, iar bretelele colorate ale ghiozdănașului sunt ca niște panglici de la o petrecere aniversară.

— Era atât de entuziasmat că merge la școală, spune Cynthia. Abia *aștepta* să înceapă cursurile.

În capătul opus al încăperii, Reid își drege glasul, iar când îmi îndrept privirea înspre el îl surprind răsucindu-și ceașca de ceai cu un sfert de rotire. Îmi aduc aminte de ziua aceea petrecută împreună în oraș, o altă ocazie când Reid mi-a mărturisit detalii despre sine ca să mă facă să mă simt mai bine. *Am fost dificil când eram la școală*, îmi spusese el. Mi-am aplecat din nou ochii către fotografie simțind o tresărire pentru felul în care entuziasmul acestui băiețel fusese strivit de toți cei care nu au încercat să-l înțeleagă.

— A vrut să se facă profesor, zice Cady. Ți-a spus?

Nu o spune ca și cum ar fi un test, ca și cum ar vrea să evalueze dacă sunt o candidată serioasă ca potențială iubită a lui Reid. Cu toate acestea, pare o informație importantă, un amănunt din trecutul lui Reid pe care nu-l cunoșteam.

Așa îmi îndrept ochii către Reid în loc să-i răspund mamei lui.

— Ai vrut să te faci profesor?

Își schimbă poziția în scaun și îmbujorarea aceea îi apare din nou în obraji.

— Da, spune după care face o pauză înghițind în sec. Mai târziu... profesor universitar.

Observ cum Thomas, stând într-un scaun asemănător cu cel al lui Reid, ia o sorbitură de ceai după care își răsuțește profilul ascuțit către fereastră. Pentru o fracțiune de secundă simt cum mă întorc înapoi în timp și sunt iarăși în restaurantul acela Nolita uitându-mă la chipul lui Reid când mi-a spus prima dată despre John Horton Conway și jocurile lui matematice.

— Și de ce te-ai răzgândit? întreb.

Thomas îmi întoarce privirea, cu un mic zvâcnet în colțul gurii. Cea mai mare parte din timp, m-a tratat cu politețe, dar precauție, o atitudine pe care am simțit-o dacă nu într-un totuși confortabilă, cel puțin familiară. Se pare însă că întrebarea aceasta atât de directă mă face să obțin o primă reacție pozitivă vizibilă din partea lui.

Nimeni nu încearcă să răspundă în locul lui Reid. Thomas își răsuțește ceașca cu un sfert de rotire, un clinchet discret întrerupând liniștea.

— Cunoștințele mele la matematică sunt mai bune decât abilitățile mele sociale, spune Reid în cele din urmă. Nu am fost un asistent universitar de succes.

— Nu aveai... fac o pauză pentru că abilitățile mele matematice nu s-au îmbunătățit spectaculos doar după o singură după-amiază petrecută în această casă – nouăsprezece ani când ți-ai început studiile postuniversitare?

— Optsprezece, spune Thomas precipitat.
— Am terminat facultatea în trei ani, îmi explică Reid.

— Deci... aveai probabil cam aceeași vârstă cu studenții cărora le predai, nu?

— Mai târziu am trecut la muncă de cercetare, spune el ridicând din umeri. Era mai potrivită pentru mine.

Privirea îmi alunecă din nou la albumul de fotografii de pe genunchi, la băiețelul Reid, cu ghiozdanul lui prea mare și cu zâmbetul cât casă, strângând în mâinile lui micuțe tăblița aceea cu litere în formă de balonașe.

— Părerea mea e că ar fi trebuit să se străduiască mai mult, spune Thomas și îmi ridic din nou privirea, remarcând tensiunea intransigentă dintre tată și fiu.

— M-am gândit că trebuie să produc bani, răspunde Reid.

— Ai stat acolo șase ani, spune Thomas. Mi se pare că surprind ceva, un fel de privire rapidă aruncată spre brațele lui Reid, către pielea de pe mâinile lui. Ai făcut suficient de mulți bani.

Îmi mut privirea de la unul la altul, un fel de conștientizare distantă că sunt prea implicată în acest lucru ca să mă simt stingherită, ca să simt teama mea obișnuită când vine vorba despre astfel de conflicte mocnite. În schimb, mă gândesc cât de ciudat e – să-l văd pe Reid că este atât de loial față de slujba lui și față de dorința de a face bani. Pe când eram amândoi în oraș, și-a exprimat atât de categoric și constant disprețul pentru amândouă. Și cum e posibil ca Thomas să nu știe nimic despre lucrul pe care Reid mi l-a tot spus după ce ne-am întâlnit din nou: că nu vrea să mai rămână în New York – *din cauza* disprețului pentru aceste două lucruri.

Reid își drege din nou glasul, iar timp de o fracțiune de secundă privirile ni se întrepătrund și mă încearcă din nou sentimentul acela. *Fac asta*

pentru tine, citesc în ochii lui. Pentru că am încredere în tine la fel cum și tu ai avut încredere în mine.

Poate că nu este un moment potrivit pentru un zâmbet, cu toată energia tensionată care plutește în încăpere, dar îi trimit totuși un surâs discret. Nu mai fac eforturi să ignor D-ul acela sau semnificația lui.

— Of, iar avem discuția asta! spune Cady exasperată.

— Dumnezeuule, pe bune! adaugă Cynthia, cu o voce în același timp enervată și amuzată.

Thomas nu spune nimic, dar îi adresează lui Reid o privire conciliantă și, odată cu ea, se termină această izbucnire care pare să se întâmple frecvent în familia lor. Nimeni nu pare excesiv de deranjat; nimeni nu încearcă să iasă din cameră sau să stârnească o altă ceartă. Nimic din ceea ce-i leagă unul de celălalt – încrederea pe care o au unul în celălalt, dragostea pe care și-o poartă – nu par afectate, iar eu păstrez informația aceasta pentru mine, un alt cadou pe care mi l-au oferit Reid și familia sa astăzi. Puțină speranță și înțelegerea faptului că, în cele din urmă, eu și Sibby vom putea vorbi din nou despre situația delicată dintre noi două și că acesta nu va fi sfârșitul prieteniei noastre, care devenise ca un fel de a doua familie.

Mi-am coborât din nou ochii pe albumul de fotografii, încercând să-mi adun gândurile. Probabil că gazdele mele îmi observă tulburarea, dar nu pare să deranjeze pe nimeni. Cady întoarce din nou pagina, iar Cynthia începe să-mi povestească despre următoarea fotografie și dintr-odată capăt sentimentul că acum sunt și eu una de-a lor.

— Deci acesta este dormitorul tău.

— *Fostul* meu dormitor, spune Reid.

Ne aflăm în subsolul amenajat al reședinței Sutherland, un spațiu vast, dar cu tavanul jos, compartimentat într-o spălătorie, o cămară, o baie de serviciu și acest dormitor încăpător. Este evident că nu mai era la fel ca pe vremea copilăriei lui Reid și că se transformase acum într-o cameră de oaspeți neutră, care părea improvizată din vechi piese de mobilier și decorațiuni.

— Aici erau două seturi de paturi suprapuse, spune el. Locul biroului era acolo.

Arată înspre peretele din față, unde acum se află un dulap simplu dedesubtul singurei surse de lumină naturală din încăpere, un geam dreptunghiular îngust, care, la orele acestea târzii de seară, semănă mai degrabă cu un luciul întunecat și neuniform, punctat de licăririle estompate ale veiozei de lângă pat.

— Confortabil, spun, traversând camera și așezându-mă pe pat, lăsându-mi greutatea în palme în timp ce mă trag ușor către mijlocul lui.

Mă las pe spate sprijinindu-mă în brațe, cu picioarele încrucișate la nivelul gleznelor, analizându-l pe Reid, care se sprijină încă de cadrul ușii.

— Nu te deranjează că rămânem, nu? spune Reid.

Inițial, vizita aceasta trebuia să fie doar o excursie de o zi. Dar după-amiaza s-a prelungit în cel mai natural mod posibil, uitând cu toții să mai numărăm minutele în timp ce serveam ceaiul și făceam conversație. Când munca mea a apărut în conversație, Cady m-a implorat să mă gândesc dacă aș putea să-i creez și ei o carte de vizită. I-am răspuns că nu am de ce să mă mai gândesc și peste două ore, i-am schițat trei variante diferite. Am acceptat îmbrățișarea ei entuziasmată de mulțumire, dar adevăratul premiu a fost felul în care Reid – apropiindu-se ca să admire designul final – s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte înainte de a-mi șopti câteva cuvinte de mulțumire în

ureche. Invitația Cynthiei de a rămâne la cină a părut o desfășurare firească a acestei zile, urmată de strânsul mesei și apoi de un joc de gin rummy, care este se pare o tradiție îndelungată în casa Sutherland.

După care se făcuse foarte târziu, iar Cynthia a insistat să rămânem.

— Deloc, spun zâmbind. M-am distrat.

— Bine.

De fiecare dată când rostește acest cuvânt cu vocea aceea șoptită, îmi imaginez că suntem din noi amândoi în pat, eu, sub greutatea trupului său și, în ciuda faptului că părinții și sora lui sunt la doar câteva trepte și un hol distanță de locul unde ne aflăm, nu mă pot abține să nu mă mișc plină de neastâmpăr, amintindu-mi deodată toate felurile pline de afecțiune, dar caste, în care m-a atins de când am pășit în această casă.

Reid mă fixează cu privirea, iar în ochi îi apare străfulgerarea aceea plină de dorință care îmi este familiară.

— Nu vii și tu lângă mine? spun cu o voce inocentă.

Dar intențiile mele nu sunt inocente.

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă faci sau nu proasta alegere de a te schimba într-una dintre pijamalele soră-mii, spune el placid, făcând un semn din cap către setul alcătuit din tricou și pantaloni scurți pe care mi-l dăduse Cady alături de o borsetă cu articole suplimentare de toaletă.

— A, da? spun eu și ridic tricoul de deasupra teancului. Dar acest material cu imprimeuri se asortează cu ochii mei. Cu ochii oricui, de fapt.

Trece pragul închizând ușa după el și înaintează spre mine luându-mi delicat tricoul din mână. Face apoi o pauză și se uită la teancul de haine, iar dintr-o mișcare rapidă îl împinge peste marginea patului direct pe podea, aruncând tricoul în vârful

grămezii acum dezordonate. Privesc în jos la lucrurile împrăștiate și rămân cu gura căscată.

— O parte a personalității tale pe care nu o cunosc, îl tachinez. Rebelă. *Dezordonată*, chiar. Cred că încerci să mă seduci, nu-i așa?

Își apleacă trupul peste al meu, cuprinzându-mă cu mâinile de șolduri și sărutându-mă așa cum îmi place mie: *unu, doi, trei*. Când se trage înapoi și se uită la mine, coborându-și ochii către venele care-mi palpitau sub pulsul accelerat, pe față îi apare un zâmbet șiret și obraznic. Expresia pe care o afișează când se implică în vreun joc.

Îmi schimb din nou poziția, apropiindu-mi picioarele.

— Probabil pentru că încalc o regulă veche. Fără fete în dormitor.

— Adolescența ta a fost probabil o încercare grea, spun aplecându-mă să-i sărut gâtul cu delicatețe.

Își împinge capul în maxilarul meu, iar eu mă înclin pe spate, lăsându-mi gâtul descoperit pentru sărutările lui calde.

— Făceam multe calcule matematice în minte.

Râd încetișor, ridicându-mi mâinile înspre el și ne sărutăm timp de multe minute lungi și delicioase, gura lui Reid înfometată peste a mea, mâinile lui din ce în ce mai agitate și nerăbdătoare. Dar când se apleacă și mai mult peste mine, când coapsele se răsucesc ca să se întâlnească una pe cealaltă în ritmul pe care l-am perfecționat împreună, patul protestează și scoate un scârțâit atât de puternic încât ar trezi cu siguranță și morții din somn.

Încremenesc imediat ca și cum aș imita un mort.

Jocul s-a terminat.

Reid oftează din nou, de data aceasta cu buzele aproape lipite de gâtul meu, cu trupul încordat din cauza frustrării, iar eu expir un râs zgomotos, mângâindu-l pe spate și încercând cu disperare să ignor – adică să nu apăs asupra locului acelaia –

porțiunea întărită dintre picioarele lui care se odihnește încă pe un loc foarte *sensibil* dintre picioarele mele. Mă concentrez să-mi liniștesc respirația întretăiată și bătăile inimii accelerate și dezlănțuite când el vorbește din nou, cu o voce joasă, răgușită și disperată.

— Dumnezeu, aș vrea să fim acasă.

Încremenesc din nou, iar mâinile de pe spatele lui Reid se opresc brusc din cauza surprizei înaintea ca eu să le pot muta din nou și să încerc să-mi calmez entuziasmul care m-a cuprins la auzul cuvintelor lui.

Aș vrea să fim acasă.

În oraș.

Și în trupul lui Reid a avut loc o schimbare și știu că a înregistrat șocul cuvintelor pe care le-a rostit. Greșeala pe care a făcut-o referindu-se la New York ca acasă. După o secundă, se îndepărtează de mine, rostogolindu-se pe spate, iar amândoi stăm unul lângă celălalt pe pat. Porțiunea îngustă de spațiu dintre noi îmi dă senzația că suntem la kilometri întregi unul față de celălalt, ca distanța pe care o parcurseserăm în această dimineață sau ca distanța pe care Reid o va traversa – oriunde va merge – atunci când vara aceasta se va termina.

Dar apoi îmi caută mâna, înlănțuindu-și degetele cu ale mele.

Rămânem așa pentru o vreme.

— Tata spunea la un moment dat, începe el în cele din urmă, iar eu îmi întorc fața către el, admirându-i profilul, că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

— Reid, spun, păstrând un ton șoptit ca să mă potrivesc cu al lui, erai atât de tânăr.

— Acum nu mai sunt. Mă gândesc la asta câteodată. Dacă ar trebui să încerc din nou. Când toate astea... când voi termina tot ce am de făcut la slujbă. Am făcut economii. Îmi pot permite să... încerc.

— Să fii profesor? spun.

El încuviințează din cap.

— Cred că ai fi un profesor grozav. Ai cele mai bune idei. Tu...

— În New York, mă întrerupe și cred că e posibil ca mâna mea să fi zvâcnit intra lui într-o strângere involuntară.

Niciodată, dar niciodată Reid nu a făcut nici cea mai mică sugestie referitoare la acest lucru. Niciodată New York-ul nu a reprezentat pentru el o opțiune după ce această vară se va termina. Cumva, faptul că a menționat acest lucru acum, aici – în casa de care știu că îi este dor – îi dă o importanță și mai mare.

Înghit în sec.

— Urăști New York-ul, spun.

— Începe să-mi placă.

Nu este cea mai răsunătoare adeziune posibilă și își ține ochii ațintiți în tavan, pe față apărându-i o expresie concentrată ca și cum ar încerca să rezolve o problemă dificilă. Ca și cum ar vedea acolo o serie întreagă de numere, iar el este în căutarea unei soluții imposibile.

Îmi întorc și eu privirea către spațiul acela gol. Îmi amintesc de plimbările prin oraș în compania lui Reid. Atitudinea lui nu mai este atât de rigidă, bineînțeles. Iubește în continuare mâncarea și cred că a început să aprecieze și semnele. Dar nu am uitat felul în care își încheștează maxilarele când se află în mulțime, starea de iritare care îl cuprinde când se află în cele mai zgomotoase și luminoase spații din oraș.

— Trebuie să ajungi să-l iubești, spun cu precauție, încercând să nu-mi fac prea mari speranțe. Și nici să-l presez, de data aceasta. Nu pe subiectul acesta. Cred că trebuie să simți că-l iubești ca să rămâi.

Îmi văd cuvintele plutind către spațiul acela pe care îl fixăm amândoi cu privirea. Nu ar fi deloc dificil să ascund un mesaj secret în ele. Totul e

deja acolo oricum, toate cuvintele care rămân nerostite, toate gândurile pe care am încercat să nu-mi dau voie să le gândesc.

Eu, dragostea, tu. A rămâne.

Simt cum își întoarce privirea către mine.

— Iubesc unele lucruri la el.

Trag cu putere aer în piept și îmi desprind ochii de la tavan și de la literele imagine. Mă uit la el și îmi amintesc ce mi-a spus în noaptea aceea când eram în bar, că nu spune întotdeauna ceea ce gândește.

Niciunul dintre noi nu face asta. Niciunul dintre noi nu spune ceea ce sper că gândim amândoi, ceea ce sper că este scris în inimile noastre ale amândurora.

— E devreme, spun în schimb.

— Și nu știu dacă pot rămâne, spune el încuviințând din cap.

Lăsăm conversația suspendată o vreme în liniștea suburbiei care ne înconjoară, degetele noastre, întrepătrunse încă. Mi se pare că simt mintea lui Reid procesând și procesând. Cred că îl simt cum începe să se încordeze încercând să găsească o rezolvare.

Rămâne fără inspirație.

— Reid, șoptesc, trăgându-l de mână. Vrei să jucăm un joc?

Își îndreaptă privirea către mine. Are o umbră de tristețe în ochi, dar încă mai pot auzi *fâșâitul*.

— Te-am bătut de două ori la gin rummy, spune el.

Cobor din pat și rămân în picioare lângă el. Îl trag de mână, iar el nu opune rezistență. Se ridică și stăm acum unul în fața celuilalt, iar eu privesc în jos către el. Fac un pas în spate și îmi trag cămașa peste cap, aruncând-o peste grămada de pijamale abandonate. Vine apoi rândul sutienului.

Reid își ține răsuflarea în timp ce mă privește.

— Care sunt regulile? spune el cu o voce aspră.

Îmi desfac nasturii de la blugi.

— Așază-te, îi spun făcând un gest din cap către podeaua acoperită cu un covor.

Mai întâi se ridică în picioare, dezbrăcându-și tricoul. Mă uit la umflătura din pantaloni și mă întreb dacă o să dorească să încalce regulile jocului. Mă întreb dacă o să se apropie de mine și dacă o să mă împingă către ușa din spatele meu. Sincer vorbind, nu aș avea nimic de obiectat – am aflat săptămâna trecută în duș că Reid se pricepe să o facă și din picioare –, dar de data aceasta vreau să fiu eu cea care controlează jocul.

În scurt timp, se supune instrucțiunilor mele.

Îmi trag pantalonii și lenjeria în jos pe picioare.

— În jocul ăsta trebuie să rămânem tăcuți, șoptesc eu în timp ce mă așez în spațiul dintre picioarele lui larg desfăcute. Nu scoatem niciun sunet. Nu spunem nimic.

Nimic de genul *Te iubesc*.

Nimic de genul *Rămâi*.

Mă aplec peste el, încalec peste șoldurile lui și îmi întind mâna în spațiul rămas între noi ca să-i desfac nasturele de la blugi și să-i trag fermoarul. Îl privesc în continuare în tot acest timp, iar el își încleștează gura, mușchii fiecăruia dintre maxilare fremătând de concentrare. Intrase deja în joc.

Nu va spune niciun cuvânt.

Își ridică șoldurile, iar eu mă aplec în față, sprijinindu-mă cu mâinile de marginea patului ca să-mi mențin echilibrul în timp ce el își dezbracă blugii și extrage un prezervativ din portofel. I-l iau din mână, desfac ambalajul și îl desfășor pe toată lungimea, mângâindu-i penisul, în timp ce el își dă capul pe spate și închide ochii. Își schimbă poziția mâinilor, cu una îmi susține talia ca să mă țină ridicată deasupra lui, iar pe cealaltă o mișcă în interiorul coapselor mele în felul acela care mă face umedă, dorindu-mi să mă apropii și mai mult de el.

Îl opresc însă și îi îndepărtez mâna, pe care o țin împreună cu a mea. Privesc în jos spre el și

scutur din cap. Apoi îmi mișc cealaltă mână și îi mângâi din nou penisul, o singură dată, după care mă cobor spre el, într-o extensie lentă care ar fi mers mai ușor dacă l-aș fi lăsat să mă atingă în continuare. Expandarea aceasta este însă senzația pe care mi-am dorit-o, adaptarea lentă pe care corpul meu o face ca să-l primească pe al lui. Îmi place cât de greu este să păstrezi tăcerea; îmi plac semnele pe care ni le facem unul altuia pe mutește – mâna pe care i-o pun pe umăr ca să-i spun că vreau să ne mișcăm încet, mâna pe care și-o coboară pe mijlocul meu, îndemnându-mă să mă aplec în față pentru un unghi mai bun.

Când este cu totul în interiorul meu, ne unim respirațiile într-o eliberare caldă care se revarsă în spațiul dintre noi. La prima mișcare a trupurilor noastre însă, patul protestează din nou, cu un *buf* înfundat când se izbește de perete, și încremenim amândoi cu privirile fixate unul în ochii celuilalt. De data aceasta, nu ne mai oprim; îmi dau seama după felul în care Reid se uită la mine, plin de dorință, concentrat și hotărât. Își încleștează brațul în jurul mijlocului meu și ne trage pe amândoi mai în față, astfel încât spatele lui să nu stea sprijinit de pat.

Iar odată cu mișcarea aceasta, totul se schimbă, este pentru prima dată când facem sex într-o astfel de poziție, niciunul dintre noi nu-și sprijină spatele de ceva, singurul punct de sprijin este trupul celuilalt. Efortul este mare în special pentru că respectăm regulile și păstrăm tăcerea. Ne mișcăm încet, atât de încet, șoldurile lui pulsează încet împingându-se în mine, în timp ce eu îmi legăn ritmic coapsele deasupra lui ca să realizez fricțiunea de care am nevoie. Nu știu cât durează pentru că niciunul dintre noi nu cronometrează și nu ține evidența timpului scurs. Mă simt ca și cum aș pluti, ca și cum aș fi în stare de imponderabilitate.

Ca și cum aș scrie fără litere.

Ca și cum aș număra fără numere.

Ca și cum ar fi dragoste.

Și nici măcar când atingem orgasmul – eu, cutremurându-mă lent și răsuflând întretăiat sprijinită de gâtul lui, el, strângându-mă cu mai multă forță și încordându-se în momentul climaxului – când ne agățăm apoi unul de celălalt în secunde imediat următoare, conștienți de șocul unei noi revelații între noi...

Nici măcar atunci nu încălcăm regulile jocului.

Capitolul 17

Lark a rămas fără cuvinte.

Se află în încăperea din spate a magazinului, stând cu agenda pe care o terminasem pentru ea în față, inspectând-o cu privirea și întorcând lent pagină după pagină. M-am tot uitat la conținutul acelor foi de zeci de ori în ultimele zile, așa că nu fac decât să-i urmăresc reacțiile în timp ce privește culorile pastelate alese de mine, în special nuanțe de trandafiriu și de verde, cu ocazionale pete de roz-auriu. Pentru titluri am folosit un scris mic, cu caractere spațiate, doar din litere mici, în timp ce pentru numele zilelor am folosit caractere cu serife, înguste, apropiate, toate cu majuscule. Ilustrații delicate punctează colțurile unora dintre pagini – o explozie de stele ici, o floare singură într-o vază îngustă colo. Un design tăcut și discret. Dulce și delicat, dar în același timp robust și sofisticat.

— Este foarte... începe ea în cele din urmă, atingând cu degetul colțul unei pagini. Mi se... potrivește atât de bine, spune în încheiere, cu o notă de uimire în voce.

Zâmbesc, ușurată.

— Sunt atât de bucuroasă. Exact asta a fost și intenția mea.

Cu câteva săptămâni în urmă, n-aș fi fost în stare să realizez o agendă care să fie atât de potrivită pentru Lark. Dar din ziua aceea, când ne-am întâlnit la apartamentul meu, s-au schimbat multe în relația noastră. Bineînțeles că nu e încă pregătită să iasă în cafenele, dar a început să facă plimbări ocazionale – tururi mai mult sau mai puțin planificate prin zone din Brooklyn unde nici măcar eu nu merg atât de des. Câteodată îi povestesc lucruri despre cartier, despre clienții pe care îi am în diferite părți ale orașului; câteodată ea îmi istorisește întâmplări din Los Angeles sau

despre actorii pe care i-a cunoscut și cu care a lucrat. Câteodată vorbim și despre muncă – despre pereții pe care nu este încă gata să mă lase să-i desenez –, dar în mare parte, pur și simplu aflăm detalii una despre cealaltă într-o încercare de a ne împrieteni fără a aborda subiecte serioase. În cea mai mare parte a timpului, evită să aducă în discuție subiectul cu potențial exploziv Cameron, care a tot fost plecat din oraș pentru diferite filmări, iar eu observ cum dispoziția ei se schimbă în funcție de călătoriile lui – este mai relaxată, mai vorbărească și mai aventuroasă atunci când el nu este în oraș.

Mi-a făcut bine compania ei pentru că relația dintre mine și Lark nu este singurul lucru care s-a schimbat de când m-am întors cu Reid din Maryland. În primul rând, Sibby nu mai locuiește cu mine, s-a mutat cu Elijah în noul lor apartament, ultima zi petrecută aici a fost în urmă cu mai bine de o săptămână. Când m-am întors acasă în duminica aceea, inundată de sentimentele mele pentru Reid pe care nu le mai puteam ignora, Sibby mă aștepta în apartament. Îmi puteam da seama că își pregătise replicile, exact cum făcusem și eu.

— Meggie, mi-a spus ea, un nume de alint pe care nu-l mai folosise de mult timp. Nu am vrut să spun lucrurile pe care ți le-am spus, să vorbesc așa despre familia ta.

— Știu că n-ai vrut, i-am răspuns atunci și eram sinceră.

O iertasem pe Sibby chiar înainte să apuc să traversez podul în seara aceea când ne-am certat, dar iertarea nu repara neapărat problemele din relația noastră. Probabil că nu intenționase să-mi spună lucrurile acelea referitoare la familia mea, dar toate celelalte le spusese cu *intenție*. Iar asta înseamnă că singura modalitatea prin care puteam aborda această luptă, unica metodă care ar fi ajutat-o era cea în care îi ofeream posibilitatea să

stea o vreme la distanță de mine, așa cum își dorea, până când ar fi fost pregătită – cu *adevărat* pregătită – să vorbim din nou. În acea ultimă perioadă în care am locuit împreună, a părut ușurată că ne putem comporta civilizată și că nu încercam să o presez. În ziua în care s-a mutat, am ajutat-o să care ultimele câteva cutii până jos, la camionul pentru mutări pe care Elijah îl trăsese în fața blocului, și ne-am îmbrățișat strâns, stăvilindu-ne amândouă cu greu lacrimile.

— Va fi mai bine așa, Meggie, a spus ea, iar eu am încuviințat atingându-i umărul cu bărbia în speranța că avea dreptate.

Am urcat înapoi în apartamentul meu pustiu, dar doar pentru o scurtă perioadă. Poate aș fi dat dovadă de mai mult curaj dacă aș fi rămas acolo singură în acea noapte, în schimb mi-am luat câteva lucruri și am mers la Reid, deschizând cu cheia pe care mi-o dăduse. Am lucrat până târziu la schițele finale pentru *Make It Happyn* în timp ce stăteam pe canapeaua aceea groaznică, sperând că va ajunge acasă înainte de ora unsprezece.

Intensitatea constantă și sporită cu care Reid muncea în ultima vreme este a doua schimbare care a apărut după Maryland. Într-un fel, e ca și cum funcționăm încă după regulile jocului pe care le stabiliserăm în seara aceea în subsol. Nu pomenim nimic despre New York și despre intenția lui de a rămâne. Nu ne întrebăm cu voce tare dacă nu cumva e prea devreme sau dacă este măcar una dintre posibilități. În mod evident însă, Reid a trecut printr-o schimbare și nu contează atât de mult că îl văd mai puțin în ultima vreme și că petrece mult timp la birou.

Pentru că știu că schimbarea aceasta, cel puțin parțial, mă vizează pe mine. Ne vizează pe amândoi. „Trebuie să duc treaba asta la bun sfârșit”, îmi spune târziu în noapte, ținându-mă aproape de el. „Iar apoi...”

Nu-și duce niciodată ideea până la capăt, regulile jocului funcționează încă. Doar că acum, jocul dintre noi pare mai serios decât înainte.

— Hei, doamnelor, spune Lachelle, înaintând spre camera din spate și așezându-și geanta pe scaunul de lângă mine.

Înseamnă că este aproape patru, ora la care Lachelle are întâlnire cu vreun client, și de asemenea ora la care trebuie să o iau spre metrou.

— Uite ce a terminat Meg, spune Lark, întorcând agenda către Lachelle.

Sunt o pereche destul de ciudată Lark și Lachelle, dar de fiecare dată când Lark vine în magazin, Lachelle o întâmpină cu căldură, tachinând-o și strigând-o „prințesă” sau întrebând-o ce-i mai face brațul cu care face aruncări.

— Ooo, spune Lachelle, aplecându-se. Ți se potrivește atât de bine!

— Același lucru l-am spus și eu! spune Lark încântată. Meg, vreau să-i faci o agendă ca asta și surorii mele. Ea...

— Nuuu, spune Lachelle. Ridică un deget amenințător în direcția mea de parcă mi-ar fi antrenor la echipa de baseball. Femeia asta are un deadline foarte important peste două zile. Nu se mai apucă de nimic înainte.

— Of, așa e, spune Lark pentru că și ea știa despre termenul meu limită. Ei bine, după...

— De fapt, spun cu mândrie în glas, am terminat. Am scanat toate schițele în dimineța aceasta. Sunt gata de trimis.

E greu de crezut că momentul prezentării proiectului meu este atât de aproape. Când mă gândesc cât de departe de final eram în primăvară, cât de complet lipsită de inspirație și cât de diferite erau lucrurile – este un miracol că am reușit să realizez o variantă pe care efectiv să o prezint. O realizare de care sunt atât de mândră. Asemenea lui Reid, și eu am muncit din greu și sunt mai hotărâtă ca niciodată să reușesc la această

prezentare, ca și cum câștigarea proiectului este cumva la fel de importantă pentru el, pentru noi, pentru a-l face să rămână.

— Vreau să le văd, spune Lachelle întinzând o mână. Vreau să văd ce culoare ai hotărât să folosești pentru designul arboricol.

— Sunt la mine acasă, spun, făcând un gest din mână. Vreau să le vezi pe toate deodată. A rămas valabilă repetiția de mâine?

— Bineînțeles, spune Lachelle. Trebuie să vii și tu, prințesă. Eu și Cecy o să amenajăm aici în spate ca și cum ar fi o sală de conferințe. Meg o să fie protagonista.

— Într-adevăr? Lark se uită când la una, când la cealaltă. Nu ar fi nicio problemă?

— Bineînțeles, spun uimită încă de nesiguranța lui Lark, de felul în care se întreabă mereu dacă e bine-venită acolo unde merge. Cu cât suntem mai mulți, cu atât distracția va fi mai mare.

— Adu-l și pe iubitul tău, spune Lachelle, înghiontindu-mă cu șoldul. Ard de nerăbdare să-l cunosc. O să-l întreb mai mult ca sigur despre cota de impozitare.

Râd, dar simt cum mă cuprinde un sentiment de anxietate. Trebuie să le povestesc Ceceliei și lui Lachelle despre Reid, despre circumstanțele în care ne-am cunoscut. Am tot amânat și nu-mi dau seama dacă este din cauză că sunt încă rușinată de mesajele secrete care l-au adus din nou în magazin sau pentru că sunt îngrijorată că relația mea cu Reid nu va rezista până la sfârșitul verii – un mister pe care nici măcar eu nu-l pot descifra.

— Probabil va fi la muncă. Și oricum el a văzut schițele deja. Când suntem împreună, îi arăt cele mai recente desene. Iar când nu suntem împreună, fac fotografiile și i le trimit pe telefon. Indiferent cât de ocupat este, mereu le privește cu interes.

— Capitalismul ăsta, spune Lachelle, scuturând din cap. Apoi trage cu ochiul spre partea din față a magazinului, unde niște clienți de-ai ei vorbeau cu

Cecelia. Perfect, acum afară cu voi două. Trebuie să produc niște bani.

Pe Lark și pe mine ne bufnește râsul și începem, cu gesturi afectate, să ne strângem lucrurile. Pe drumul spre ieșire, îi fac cu mâna Ceceliei, care încă îi mai ține de vorbă pe clienții lui Lachelle. Face o pauză suficient de mare ca să mimeze din buze către mine *Mâine?*, eu aprob printr-o înclinare a capului, iar ea îmi face un semn cu degetul mare în sus.

— Sunt atât de drăguțe, spune Lark când ajungem în bulevard. Mă pregătesc să-i spun că sunt de acord, dar începe din nou să vorbească. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să iau în considerare să muncesc din nou, știi?

— Da?

Știu că probabil sprâncenele mi s-au ridicat până la tavan de uimire căci Lark nu vorbește niciodată despre muncă de parcă ar fi ceva de care se gândește să se apuce din nou. Nu pomeneste decât proiectele trecute și țelurile pe care le-a abandonat. Scenarii care nu-i plac lui Cameron și pe care nu le poate accepta.

— Îmi plăcea să fiu pe platoul de filmare. Îmi plăcea să nu în mijlocul oamenilor.

— Și eu cred că ar trebui să te întorci dacă vrei. Ești atât de talentată.

În loc de răspuns, îmi oferă zâmbetul acela cu buzele lipite.

— Crezi?

— Te rog. Nu a fost degeaba filmul nostru preferat, îi spun, ignorând fiorul care mă cuprinde dându-mi seama că am repetat cuvintele lui Sibby. De ce nu-ți suni agentul?

— Poate o voi face, spune cu o expresie de nesiguranță.

Din instinct, întind o mână, cu palma în sus, imitând gestul lui Lachelle. Mă uit cu subînțeles la agenda pe care Lark încă o mai ține strâns la piept. Când mi-o înmânează, îmi vâr mâna în geantă și

scot unul dintre pixurile Micron rătăcite la fund. Deschid agenda și caut pagina destinată zilei de mâine. *Sună-ți agentul!* scrijelesc după care îi înmânez din nou agenda.

— Minunat, spune ea, pe tonul acela sarcastic pe care îl are câteodată. Acum scrisul meu de mână va arăta ca un gunoi în comparație cu al tău.

Pufnesc în răs, punând pixul deoparte.

— Ești o prietenă bună, Meg, spune ea. Apoi întinde un braț și mă trage spre ea într-o îmbrățișare.

Pentru o secundă, fiorul care mă cuprinde se transformă într-o tristețe dureroasă cu gândul la Sibby – la faptul că nu am putut să fim prietene atât de bune una pentru cealaltă în ultimul timp și la cât de mult îmi este dor de ea.

Îmbrățișarea lui Lark este o consolare, o speranță, ca multe alte lucruri prezente în viața mea în ultimul timp. O strâng la rândul meu în brațe.

— Bine, spune ea, când se deprinde din îmbrățișare. Te întâlnești cu iubitul tău acum, nu?

— Da, spun îmbujorându-mă. Are mult de lucru, așa că facem o scurtă pauză ca să luăm cina.

— Ooo, spune Lark cu prietenie. Voi doi...

Zâmbesc cu fața înflăcărată, îmi place cum sună cifra aceea.

Sper că voi putea conta pe ea în continuare.

Mă întâlnesc cu Reid la South Street Seaport, locul acela unde mersese la un moment dat, plecând mai devreme de la birou, ca să fotografieze un set de litere prin care să-mi spună cum i-a mers în acea zi. În perioada aceasta a anului, când tot orașul este înțesat de turiști, probabil că este mai aglomerat decât a fost atunci, cu mult timp în urmă. Este totodată o zi superbă – nu prea cald, o briză adiind deasupra apei, iar soarele, încă pe cer – așa că probabil și azi vor ieși din casă mai mulți rezidenți decât de obicei.

Amintindu-mi de seara aceea de demult și de cuvântul pe care mi l-a trimis atunci – S-T-R-E-S –, mă aștept să-l găsesc pe Reid în aceeași dispoziție, în special având în vedere mulțimea de oameni, dar sunt plăcut surprinsă să aflu că lucrurile nu stau așa. Când ne întâlnim la locul pe care-l stabiliserăm, la debarcader, poartă o cămașă albă cu mânecile suflecate, cravata îndesată dezordonat în buzunar și se apleacă să mă sărute delicat pe buze înainte să se dea câțiva pași înapoi și să-mi admire rochia lungă până în pământ.

— Drăguț, spune, așezându-și degetul arătător pe una dintre piersicile micuțe imprimate pe material, interesat în realitate de pielea de pe umeri și piept pe care bretelele înguste ale rochiei o pun în evidență.

— Cum ți-a mers astăzi? întreb în timp ce ne îndreptăm către un restaurant cu mâncare mexicană din apropiere.

Reid nu pare că observă pâlcurile de oameni care ne taie calea din când în când; mă trage cu dexteritate printre ei, ținându-mă de mână. Încerc să-mi reprim elanul de optimism care mă cuprinde când îl văd pe Reid simțindu-se atât de confortabil și de liniștit în mijlocul orașului. Caut semne peste tot – semne că începe nu doar să-l tolereze, ci că începe să-l considere un posibil cămin.

— A fost o zi aglomerată, spune el cu blândețe. Mai am încă destul de multă treabă.

— Asta e nasol, spun, iar el îmi răspunde ridicând pur și simplu din umeri.

— Nu cred că mai e mult până să pot... mă rog, până să finalizez ce aveam de făcut.

— Da?

— Da, spune el îndreptându-și privirea către mine pe când ne așezăm la o coadă lungă. Își drege glasul. Cred că... ei bine, angajează oameni noi. Asta ar trebui să-mi mai ușureze munca.

— Oameni din domeniul contabilității sau oameni care se pricep la matematică?

Aud din nou *fâșâitul*.

— Cred că e prea devreme ca să-ți spun exact. Deschide gura ca să zică altceva, după care se oprește. Cum a mers cu Lark? întreabă atunci când, într-un final, reia conversația.

În ultimul timp, schimbă deseori subiectul într-o manieră nu foarte subtilă, încercând să nu dezvăluie prea multe despre proiectul la care lucrează, cel pe care încearcă din răspuțeri să-l termine. În alt context, atitudinea lui m-ar fi deranjat poate, dar cred că Reid încearcă, atât cât îi stă în putință, să mă protejeze. Să nu-mi dea prea multe speranțe de data aceasta în ceea ce privește planurile lui de viitor și posibilitatea de a rămâne.

Intru, așadar, în jocul lui, sperând că lucrurile se vor termina cu bine. Îi povestesc despre agenda lui Lark și despre invitația pe care i-am făcut-o de a participa mâine la repetiția prezentării mele. Se întristează când îi spun că Lachelle l-a invitat și pe el, dar promit că voi face o prezentare specială pentru el altă dată. Comandăm de mâncare și găsim un loc la terasă, Reid reușind să mănânce cu șervețelul așezat ordonat peste genunchi ca și cum briza care mi-l tot suflă la o parte pe al meu nici nu s-ar deranja să-l atace pe al lui. Îmi arată o fotografie pe telefon, pe care o primise cu puțin timp în urmă, în care apar fratele lui, Owen, și fiica cea mică a acestuia, Rae, la un eveniment pentru copii și îl pun, nu pentru prima oară, să-mi reamintească numele tuturor nepoatelor și nepoților săi.

Când terminăm de mâncat, duce resturile și se așază apoi lângă mine, rezemându-și brațul pe spătarul băncii, vârându-și mâna dedesubtul părului meu lung, prins într-o coadă dezordonată și lăsând-o să se odihnească pe pielea de pe ceafă. Scoate un mormăit abia perceptibil de dezaprobare când mă strânge acolo și poate că e greșit să mă gândesc la asta aici, într-un spațiu public, dar eu îl percep de parcă ar fi un sunet din dormitor.

— Meg, spune el, pe un ton serios, ca și cum am fi în dormitor. Trebuie să te relaxezi mai mult.

E o replică pe care mi-a tot spus-o în aceste ultime săptămâni, când mă găsește aplecată deasupra schițelor. Îmi țugui buzele și întind o mână, mângâindu-l cu degetul mare dedesubtul pielii moi și întunecate de sub unul dintre ochi.

— Trebuie să dormi mai mult, spun. Mă bucur de aceste clipe – este un adevărat moment *în doi*, doi oameni care au grijă unul de altul, bazându-se pe ajutorul reciproc.

Își coboară mâna câțiva centimetri și îmi apasă cu degetele mușchii încordați. Aș vrea să pot spune că, drept răspuns, am scos un sunet plin de dorință, dar mormăitul meu de plăcere amestecat cu durere seamănă mai degrabă cu sunetul pe care îl scoți atunci când schimbi un cauciuc.

Chicotește.

— Termină mai devreme în seara asta! spun. Te las să-mi faci un masaj și îți fac și eu unul.

Își întoarce privirea către mine, schițând o grimasă.

— Sună tentant, spune, după care își întoarce privirea de la mine către mulțimea de oameni care forfotește în jurul nostru. Ar cam trebui să plec acum.

Oftez dezamăgită, dar înțelegătoare. Mă voi întoarce în Brooklyn în seara asta; voi continua să exersezi prezentarea. Mă voi întâlni din nou cu Reid mâine, poate, sau în weekendul acesta, după ce se termină prezentarea. Indiferent de rezultat, vreau să sărbătoresc alături de el. Până la urmă, jocurile propuse de ei au fost artificii care m-a ajutat să-mi recapăt inspirația.

Se apleacă, iar buzele noastre se întâlnesc.

— În curând, spune el, deși zilele acestea am sentimentul că nimic nu se întâmplă suficient de curând.

— Bine, spun, ridicându-mă și îndreptându-mi rochia. Îmi pun mâinile în șolduri și mă uit din nou

la el. Cel puțin, lasă-mă să-mi iau un cornet de înghețată mai întâi.

Drumul până aici pare să-și fi meritat osteneala doar pentru a vedea expresia de pe fața lui Reid când comand o specialitate denumită Salty Pimp, înghețată de caramel sărat cu vanilie, glazurată în ciocolată. E complicat de mâncat, un dezastru absolut când e cald afară, iar după ce o ling de vreo trei ori, din când în când, în timp ce ne îndreptăm spre biroul lui Reid, i-o întind propunându-i să o deguste, deși știu că nu va ceda niciodată tentației.

— Omule, nici nu știi ce pierzi, încerc să-l tachinez, amuzându-mă de felul în care refuză, cu zâmbetul pe buze, după care ling din nou compoziția fleșcăită. Aproape am ajuns la destinație și sunt destul de sigură că am ciocolată pe la colțul gurii, dar nu pare să aibă vreun rost să mă curăț acum. Mai bine aștept până termin cornetul și, oricum, deși lui Reid nu-i plac dulciurile, pare să mă privească încântat când le mănânc, iar intenția mea este de a-l ajuta să se relaxeze pe cât de mult posibil înainte să se întoarcă la birou. După taco-urile acelea picante? Nu-mi vine să cred...

Mă opresc simțind cum Reid își schimbă deodată postura, își îndreaptă spatele și lasă mai mult spațiu între noi. Îmi ridic ochii către el și observ cum chipul i s-a golit de toată acea blândețe de dinainte, iar privirea i se îndreaptă în față. A devenit din nou Reid cel din *Masterpiece Theatre*. Reid cel de acum multe luni în urmă.

Îi urmăresc privirea.

Timp de cinci secunde – care par o eternitate – suntem toți trei prinși într-un teribil triumghi al privirilor și nimeni nu face nicio mișcare.

Avery Coster arată exact așa cum mi-o amintesc – frumoasă și stăpână pe sine, dar fără să fie distantă și rece. Toate hainele pe care le poartă par simple, dar și extrem de costisitoare: un pulover

lejer de culoare crem, o pereche de pantaloni până la gleznă de culoare gri-porumbel, o pereche de papuci roz-deschis care, în ciuda locului în care ne aflăm acum, nu par să mai fi văzut suprafața vreunei străzi din New York. Fie tocmai vine de la o petrecere, fie a făcut un pact cu o ființă de pe lumea cealaltă în schimbul sufletului ei muritor.

Reid își drege glasul, iar toți trei facem un pas în față ca și cum ne-am împăcat cu gândul că întâlnirea aceasta nu are cum să rămână doar la nivelul contactului vizual.

— Meg, spune Reid, ți-o aduci aminte pe Avery.

Nu spun *nimic*. Nici măcar nu încuviințez din cap, nici nu zâmbesc. Sunt complet în stare de șoc; mă simt de parcă aș fi pășit într-o cu totul altă dimensiune. Un univers paralel în care îți dai seama că tivul de la rochie îți este plin de praf și nu-ți poți aduce aminte când ți-ai spălat părul cel mai recent, iar în mâna stângă ții o bombă calorică denumită Salty Pimp care începe să ți se prelingă pe degete exact atunci când te întâlnești din întâmplare – în acest oraș cu aproape *noua milioane de locuitori* – cu fosta logodnică a bărbatului cu care ai o relație intimă zilele astea.

Un univers paralel care se cheamă *Tâmpenie Totală*.

— Bună, spun repezit, fericită că cel puțin mi-am recăpătat darul vorbirii. Da, bineînțeles că îmi aduc aminte. Bună.

Nu sunt întru totul coerentă totuși, soartă nemiloasă!

— Meg, îmi pare bine să te întâlnesc din nou, spune Avery politicoasă, fără să-și îndrepte *nici măcar o dată* privirea spre conul meu de înghețată.

Nu sună distant sau fals. Sună... *amabil*, la și cum întâlnirea cu Reid nu ar deranja-o deloc. Ca și cum nu ar deranja-o că Reid este cu mine, femeia care i-a desenat invitațiile pentru nuntă – nunta *lor* –, care nu a mai avut loc niciodată. Dacă la început

s-a simțit inconfortabil sau surprinsă, pare că sentimentele acestea au dispărut complet.

— O! Și mie îmi pare bine să te văd din nou.

— Cum merg afacerile?

— Grozav, mulțumesc de întrebare.

Aprobă cu sinceritate printr-o mișcare din cap și îmi zâmbește cu bunăvoință.

— E minunat. Mulți dintre prietenii mei au fost dezamăgiți că ai renunțat să mai lucrezi la invitații de nuntă înainte să apuce să-și organizeze și ei ziua cea mare. Dă-mi un semn, te rog, dacă ai de gând să te reapuci la un moment dat.

Ochii mi se măresc de uimire și simt o altă picătură de înghețată rece alunecându-mi printre degete. Acum, că șocul inițial a fost depășit, mă simt mai ușurată. Ușurată și... plină de amintiri. Situația este bizară, dar nu este groaznică. O *plac* pe Avery. O plăceam și când îmi era clientă. Nu am niciun motiv să nu o plac acum și nu am niciun motiv să reacționez disperat, punând în aplicare principiul „luptă sau fugi”, pe care reușesc în ultimul timp să-l ignor atunci când lucrurile devin tensionate.

— Bineînțeles că așa voi face.

Dar în fundul sufletului știu că nu va fi așa. Am terminat cu nunțile. Știu cât de bine mi-au ieșit schițele pe care o să le prezint. Am o presimțire că sunt pe val și că o să mă apuc de ceva cu totul nou.

Avery își întoarce capul către Reid acum. Mă întrebam de ce nu ești la birou, spune ea pe un ton prietenos. I-am făcut o vizită tatei.

Urmează o pauză lungă și, pentru prima dată, îmi mut privirea către Reid. Nu știu ce mă aștept să văd – poate o versiune a expresiei distrase de mai înainte, cea pe care o afișează când nu se simte în apele sale. Poate ceva apropiat de expresia ei – afectuoasă și senină, pe care te aștepti să o aibă jumătate dintre cuplurile care se despart amiabil, de comun acord, așa cum a spus Reid.

Nu mă aștept ca el să arate atât de...

Atât de *disperat*.

Stomacul începe să-mi fiarbă și să bolborosească. Caut îngrijorată din priviri un coș de gunoi pe trotuar unde să mă debarasez de înghețata Salty Pimp. Cel mai probabil, nu voi mai mânca niciodată un cornet cu înghețată.

Reid se uită din nou la Avery de parcă ar fi văzut o stafie.

Cea mai frumoasă și puternică stafie.

O privește și își drege din nou glasul.

— Am făcut o pauză ca să iau cina, spune el, ca și cum i-ar datora o explicație.

— Foarte bine ai făcut, spune ea râzând. Niciodată n-ai știut cum să menții echilibrul între viața profesională și cea privată.

„Nici acum nu știe!” aș fi vrut să spun, ceea ce ar fi, bineînțeles, ridicol. Nu suntem la piața iubitelor lui Reid. Păstrez tăcerea, strângând în mână conul de înghețată. Nu m-am simțit niciodată atât de nelalocul meu și, având în vedere povestea vieții mele, asta spune într-adevăr ceva.

— Nici acum nu știu, spune el, ursuz.

— Se simte influența tatei asupra ta, spune Avery dându-și ochii peste cap.

Reid înghite în sec, iar mărul lui Adam îi iese în relief.

— Da, e tot ce poate spune.

Avery privește când la mine, când la el, cu o relaxare totală.

— Ei bine, mă bucur că v-am văzut pe amândoi, spune ea îndreptându-se către bordură, unde o așteaptă o limuzină de culoare închisă, pe care nu o observasem până acum.

Dispăruse deja pe jumătate în spatele ușii pe care i-o ținea deschisă șoferul, când Reid reușește să articuleze un răspuns.

— Da, repetă el. Și eu.

După ce mașina demarează, mă îndepărtez de el îndreptându-mă către un coș de gunoi pe care-l ochisem și unde, în sfârșit, pot să arunc blestemata

asta de înghețată. Una dintre mâini îmi rămâne lipicioasă și jilavă, iar pe cea curată o vâr în geantă căutând dezinfectantul pentru mâini. „Stai puțin”, îmi spun în gând. „Bineînțeles că nu e în apele lui. Urmau să se căsătorească totuși”. Îmi vin în minte cuvintele aspre ale lui Sibby care îmi amintesc că nu orice situație este un potențial scandal.

Poate ar fi mai bine să nu insist pe subiectul acesta. Poate ar fi mai bine să am răbdare o vreme.

— Meg, spune el, venind mai aproape de mine, în timp ce eu agit fără rost sticla micuță de dezinfectant fără să-mi dau seama că, într-un final, o să ajung să o mânjesc și pe ea cu înghețată.

I-am zâmbit fals, cu toți dinții. Nu prea am exercițiu, așa că se vede de la o poștă că e un zâmbet fals, mai degrabă o grimasă. Nici măcar nu se preface. Arată la fel de șocat și de supărat ca în urmă cu câteva minute.

— E totul în regulă? îl întreb.

— Sunt bine, spune el, dar la fel ca în cazul zâmbetului meu deghizat într-o grimasă, nu este foarte convingător. Nu m-am așteptat să o întâlnesc.

— Bine, dar tatăl ei lucrează *totuși* aici, nu? spun eu pe un ton voios.

Îl văd cum înghite din nou în sec.

— Da.

Ne dăm amândoi la o parte din drum ca să facem loc unui grup de pietoni. Neam așezat în cel mai prost loc posibil și facem cel mai groaznic lucru posibil: blocăm drumul trecătorilor. În timpul plimbărilor noastre prin oraș, pusesem la punct o tehnică de a sta deoparte din calea pietonilor. Am sentimentul că ceva nu este *în ordine*. În special în ceea ce-l privește pe Reid.

— Hei, vrei să ne mai plimbăm puțin? Pari...

— Sunt bine, repetă Reid, după care se uită la mine cu o privire blândă. A fost un șoc, atâta tot. Poate... Se oprește și încearcă să tragă de manșetele de la cămașă, uitând că le avea

suflecate, iar privirea i se întristează încă și mai mult când nu le găsește la nivelul încheieturilor, acolo unde se aștepta. Poate și-a schimbat coafura, spune el.

Încrunt sprâncenele. Părul lui Avery arăta la fel ca întotdeauna. Altfel spus, arăta perfect.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Reid atât de pierdut. Atât de indirect. Atât de... fals.

— Ascultă, Reid, sunt sigură că a fost doar...

— Trebuie să mă întorc, spune el și începe să-și coboare manșetele înapoi peste antebrațele vânjoase. Probabil... că ar trebui să mă întorc.

— Sigur, nicio problemă. Putem vorbi despre asta mai încolo, dacă vrei. Aș putea merge la tine, să te aștept acolo, ce zici? Mi-am adus de lucru la mine și...

— O să vin târziu, spune Reid dregându-și glasul și încheindu-și una dintre manșete.

— Bine, zic.

Aștept timp de câteva secunde privindu-l. Întrebându-mă dacă va mai adăuga ceva. Dacă va spune: „Da, așteaptă-mă acolo!” Dar nu spune.

— Te sun eu, zice, totuși. Privirile noastre se întâlnesc apoi și, dintr-o singură clipire, elimină tristețea pe care știu că am văzut-o acolo. Acum arată golit de orice expresie, complet neimpresionat. Vrei să-ți chem o mașină?

— Nu, o să mă... hm, descurc.

Când dau să mă îndepărtez, Reid mă prinde de mână și mă trage lângă el. Când sunt aproape, își înfășoară brațul în jurul taliei mele și mă lipește de corpul lui, ținându-mă cu o disperare care îmi aduce aminte de noaptea aceea din dormitorul lui. Trebuie să se aplece ca să își apropie buzele de urechea mea.

— Îmi pare rău, spune el, atât de încet încât sunt nevoită să mă încordez ca să aud ce spune. Mulțumesc că ai venit aici. Că ai luat cina cu mine.

Mă trag înapoi, îi pun o mână pe obraz și îl privesc în ochi. Văd în ei expresii amestecate. Sunt

pe jumătate triști, pe jumătate plini de regret.
Încerc să-i pun o întrebare din priviri.

— O să vorbim despre asta, spune el. Promit.
Dar trebuie să mă întorc acum.

Încuviințez din cap și zâmbesc, îi ating buzele
cu ale mele într-un scurt sărut.

Faptul că a recunoscut ar trebui să mă facă să
mă simt mai bine, bănuiesc. Voi avea răbdare, va
avea și el răbdare. Nu se va transforma într-un
scandal. E doar ceva incomod, o situație pe care
poate că trebuie să o depășească pe cont propriu.
Și mi-a promis că vom discuta despre asta.

Dar când, în cele din urmă, mă îndepărtez, mă
cuprinde cel mai tulburător și neplăcut sentiment.

Am sentimentul că nu mă bot baza deloc pe
promisiunea aceea.

Capitolul 18

Vineri după-amiază, stau pe canapeaua confortabilă din fața unei săli de conferință închiriate în interiorul unui hotel elegant din Midtown. În spatele ușilor duble din fața mea, cei nouă membri ai echipei creative Make It Happyn se pare că revin la deliberări după un prânz lung. În timpul dimineții au ascultat alte două prezentări. Când am ajuns aici, în urmă cu cincisprezece minute, înregistrându-mă la recepție conform instrucțiunilor pe care le promisem săptămâna trecută pe e-mail, un angajat al hotelului a dat un telefon rapid, iar după câteva minute, eram întâmpinată de un asistent tânăr și energic pe nume Daniel, care m-a pus la curent cu activitatea „echipei” din dimineața aceasta în timp ce mă escorta la locul unde trebuia să aștept. Daniel mi-a oferit cafea, ceai sau Pellegrino precum și o broșură *glossy* despre compania-mamă a Make It Happyn, un retailer din domeniul produselor de artizanat cu sediul în Florida care produce de toate, de la fire textile, la instrumente cu care să-ți faci un caiet de amintiri, la materiale pentru confecționat bijuterii. Daniel m-a strigat de trei ori „domnișoara Mackworth” și m-a asigurat de asemenea că „mă susține”, deși ceva îmi spune că probabil i-a încurajat într-o manieră asemănătoare și pe ceilalți doi artiști care se pare că au sosit aici înaintea mea.

Trag adânc aer în piept, încercând să ignor un sentiment care nu-mi dădea pace, cum că locul meu nu ar fi aici și că ceva nu este așa cum ar trebui.

Ar trebui să mă simt extrem de optimistă. În portofoliul aflat lângă mine se află planșele originale, gata să fie desfășurate pe masa de conferințe, la fel cum am făcut și ieri, în timpul repetiției în atmosfera familiară și confortabilă a

magazinului. Deasupra, mi-am pus tableta și adaptorul pe care l-am cumpărat special pentru această ocazie, pregătit pentru proiectorul ale cărui detalii le-am primit într-un email de confirmare cu circa două zile în urmă de la un asistent din cadrul Make It Happyn (altcineva, nu Daniel). Sunt îmbrăcată cu o rochie în formă de A din denim într-o nuanță închisă, accesoriată cu o curea aurie, brățări din aur matisat și cercei rotunzi în urechi. Iar cel mai important, în creier mi se derulează toată prezentarea, repetată și perfecționată, lăudată de micul meu public compus din prieteni când am făcut repetiția aceea în magazin.

Ceva mi se pare totuși *nelalocul* lui.

Sunt tentată să încalc o promisiune pe care mi-o făcusem mie însămi, și nu ar fi pentru prima dată pe ziua de astăzi, și să scot telefonul ca să-mi verific mesajele. În ultimele două zile, de la incidentul de la South Street Seaport, telefonul m-a absorbit și m-a preocupat, devenind aproape o obsesie. Îl verificam prea des, holbându-mă la mesajele de la o anumită persoană, căutând ceva ascuns în cuvintele terne și politicoase pe care le primisem.

Îmi pare rău că nu am avut timp să sun

Trebuie să fiu aici dis-de-dimineată

Voi sta peste program

De fiecare dată când primeam un mesaj, mă încerca sentimentul acela ciudat de teamă, familiar după lunile de respingeri politicoase din partea lui Sibby. Mă agăț de cele două dăți când eu și Reid am vorbit la telefon între aceste mesaje – unul ieri după-amiază imediat după repetiția prezentării și unul la 7.05 în această dimineată, exact la cinci minute după ce mi-a sunat alarma de la telefon. De fiecare dată, mi-a spus cât de rău îi pare că trebuie să muncească. Mi-a spus că îi este dor de mine. M-a întrebat dacă sunt pregătită, dacă sunt emoționată și dacă am făcut exerciții de stretching. Evita

răspunsul de fiecare dată când îl întrebam dacă se întâmplase ceva. „Ocupat”, spunea. „Obosit”.

Seara trecută, în timp ce făceam o revizuire finală singură în apartament, am auzit soneria de la interfon, iar inima mi s-a oprit pentru o secundă în loc, plină de speranță și entuziasm. Era doar un curier – o duzină de trandafiri galbeni și o carte de vizită cu un scris pe care nu l-am recunoscut. *Meg*, spunea mesajul dezordonat scris de mâna vreunul angajat de la florărie. *Ești pregătită. O să sărbătorim prezentarea ta mâine, promit. Reid.*

Dar promisiunea aceea nu îmi oferă nicio asigurare. Nu o îndeplinise încă nici pe cea de dinainte.

Am aruncat cartea de vizită și am păstrat florile.

„Nu e nimic în neregulă”, am încercat să mă liniștesc singură, frământându-mi mâinile în poală. „Ești pregătită. Vrei să faci asta. Nu lăsa nimic să te distragă. Nu te bloca.”

M-am concentrat pe respirație, numărându-mi expirațiile. Mi-am închis pentru câteva secunde ochii și, urmând sfaturile pe care Cecelia mi le dăduse ieri, mi-am imaginat că eram în sala de ședințe, prezentând încrezătoare.

— Meg? îmi aud numele strigat de o voce de femeie înainte să apuc să merg prea departe cu vizualizarea.

Femeia cu părul șaten-închis care a venit să mă conducă se prezintă spunându-mi că o cheamă Ivonne, primul meu contact la Make It Happyn, și este la fel de debordantă și vioaie în persoană ca și sunetul vocii ei la telefon. Rochia ei estivală are imprimate peste tot flori de un roz strălucitor; și-a asortat ținuta cu o pereche de pantofi cu toc înalt – care adaugă zece centimetri staturii ei minione. Pare *încântată* că în cele din urmă ne-am întâlnit, iar eu capăt un surplus de încredere în mine fără să mai fiu nevoită să apelez la tehnica vizualizării.

Atmosfera din sala de ședințe este la fel de primitoare. Îmi lipsește lumina naturală din

magazin. Îmi lipsește prezența prietenilor mei și instrumentele frumoase și reconfortante ale meseriei mele, dar echipa este dornică de vorbă și, în timp ce mă instalez, toți mă complimentează pentru activitatea de pe rețelele de socializare. Peste câteva minute, schițele originale sunt desfășurate pe masă, fiecare acoperită cu o foaie de hârtie mată, neagră, pe care membrii echipei o vor dezveli, la rugămintea mea. Încep apoi prezentarea pe care o voi proiecta pe ecran. Scanurile sunt bine realizate, dar nu este același lucru cu a le vedea pe hârtie.

Îi dau drumul.

O fac exact așa cum am exersat ieri, prezentându-mă și vorbind despre proiectul meu inspirat din plimbările citadine. Am început cu versiunea de inspirație vintage, scrisul pentru titluri asemenea semnelor învechite, culorile estompate și câteodată neuniforme, un efect decolorat, a cărui realizare mi-a luat foarte mult timp. Apoi copacii – copacii mei adorabili și minunați – ramuri și frunze care se extind de-a lungul paginilor, contrabalansate de mici caractere fără serife care nu deturnează privirea. Ultima schiță dezvăluită este preferata mea, cea mai recentă adăugire, creată și rafinată cam în ultimele două săptămâni, când orele lungi petrecute de Reid la birou m-au făcut să tânjesc după zilele acelea de primăvară când ne plimbam prin oraș. Designul fiecărei luni împărtășea un secret, un tribut subtil pentru câte unul dintre cartierele în care ne plimbaserăm împreună, stilul literelor fiind inspirat de arhitectura sau de atmosfera acestuia, iar legătura dintre o pagină și cealaltă era făcută prin linii schițate ușor, asemenea unor șine de cale ferată sau unei rețele de străzi pe o hartă. Dacă ești familiarizat cu harta New York-ului e posibil să-ți dai seama de semnificația lor sau poate că nu. Dar fiecare pagină e unică și de fiecare dată când dai foaia, ai efectiv senzația că te-ai *mutat* într-un alt

spațiu. Ești într-un amplasament cu totul nou, dar cumva, rămâi în același cadru general.

Când mi-am prezentat creațiile în fața Ceceliei, lui Lachelle și lui Lark, pe fețe le-a apărut un amestec de mândrie și admirație, se întreceau în *ooo-uri* și *aaa-uri* de fiecare dată când schimbam imaginea, când le făceam semn să dezvelească o schiță anume. Când am terminat, în mod special Cecelia, care nu și-a putut stăpâni lacrimile la final, mi-a spus cât de mândră e de felul în care am evoluat și cât de tare mi-am perfecționat stilul artistic.

Înțeleg că tipii ăștia de la Make It Happyn trebuie să fie mai circumspecți, dar prezentarea nu începuse de mult timp și simt cum atmosfera din sala de ședințe se schimbă, observ câteva capete înclinate, câteva sprâncene ridicate. La început verific imaginile – proiectorul funcționează corespunzător, schițele sunt la locul lor, iar desenele se văd așa cum trebuie?

Dar totul arată exact așa cum îmi propusesem.

Cu siguranță ceva nu este în regulă.

— Aceste desene emoționează, spun, avansând spre ultima parte a prezentării, întrucât comunică mai mult decât povestea de culoare sau un peisaj de sezon sau, din când în când, o imagine de vacanță. Au coerență, sunt neutre la gen și...

— Domnișoară Mackworth, mă întrerupe un bărbat așezat în colțul mesei, iar eu înghit cu greutate simțind cum mă cuprinde un val nou de agitație. Strâng cu putere telecomanda proiectorului ca și cum ar fi o ancoră de salvare.

— Da?

— Desenele sunt minunate și sunt în mod clar dovada talentului dumneavoastră. Dar cred că sunt în asentimentul tuturor când spun că ceea ce ne-ați prezentat aici este surprinzător, având în vedere creațiile pe care le-am văzut pe site-ul dumneavoastră sau pe rețelele de socializare.

— Bill, spune Ivonne, pe un ton de dojană. Își întoarce din nou privirea către mine, iar zâmbetul ei de încurajare blândă pare cumva condescendent. Continuă până la final, Meg, spune ea, ca și cum restul ar fi o formalitate sau o favoare. „Dacă tot ai bătut drumul până aici”, pare să spună tonul ei.

Mă uit când la unul, când la celălalt, iar pentru o secundă vechile mele instincte dau din nou buzna – să fiu împăciuitoare, să las să treacă de la mine. Să continui ca și cum n-aș fi observat deloc atmosfera inconfortabilă din încăpere.

Am de gând să lupt pentru acest proiect.

Îmi întorc ochii către ecranul proiecteurului, simulez câteva secunde de contemplare, ca și cum Bill m-ar fi făcut să înțeleg un mare mister al propriilor creații.

— De fapt, este un argument foarte bun, Bill. Este foarte diferit de stilul în care realizez agendele personalizate. Sunt cunoscută pentru... o tradiție mai fantezistă cred că vrei să spui, nu-i așa?

Dă din cap în semn de confirmare, iar câțiva dintre colegi aprobă prin gesturi similare.

— Bineînțeles că aș fi putut produce un design asemănător pentru această prezentare și s-ar fi integrat foarte bine cu direcțiile creatoare existente, dar cred că dacă urmează să investiți în artiști, vă doriți ca stilul lor să iasă în evidență față de creațiile deja existente. Când am primit pentru prima dată telefonul de la Ivonne pentru această oportunitate, am studiat produsele pe care le scoateți la raft, care sunt minunate și funcționale. Acum întâlnești același design la sute de conturi de pe rețelele de socializare, care aparțin atât amatorilor, cât și profesioniștilor. Pentru mine, această oportunitate a fost interesantă – mă opresc și continui cu autoironie – ei bine, după ce am depășit un *micuț* blocaj de creație – gândindu-mă că versiunea mea de design ar putea oferi ceva nou. Ceva accesibil oricui, dar și un produs care să

mă reprezinte în totalitate. Și din moment ce această serie de produse va purta numele creatorilor, mi s-a părut că este cea mai bună direcție de urmat.

Trag aer în piept după ce termin, gândindu-mă că Bill nu pare atât de impresionat de răspunsurile mele. Ivonne își notează ceva, deși nu îmi dau seama dacă este un semn bun sau din contră. Unii dintre cei prezenți se uită din nou la schițe, iar speranța mea este că de data aceasta le vor vedea cu o privire proaspătă.

Mi se pun câteva întrebări, cele mai multe par destul de generale, iar finalul este însoțit de aplauze. Ivonne se ridică și vine să-mi mulțumească, strângându-mi mâna și spunându-mi cât de bucuroasă este că am venit și cât de talentată sunt.

Dar nu-mi spune că urmează să mă contacteze.

Abia când am ieșit, m-a lovit cu adevărat sentimentul acela oribil că lucrurile nu au mers deloc bine. Își doreau flori și zâne, mai multe litere în efect de pensulă, mai mult în genul *Înflorește acolo unde te-ai născut*. În seara aceea, când vorbeam cu Avery în timpul acelei întâlniri bizare, m-am simțit atât de sigură pe mine, atât de convinsă că sunt pe cale să realizez ceva, atât de mândră de mine pentru felul în care am făcut eforturi să creez ceva nou, atât de mulțumită de schițele pe care le desenasem.

Dar acum mă încearcă sentimente similare cu momentele acelea imediat după întâlnire, când m-am uitat într-un final la Reid și i-am văzut expresia de pe chip. Dezamăgire, pe de o parte, dar și o presimțire rea. Senzația că am interpretat totul eronat, că am înțeles greșit.

Make It Happyn nu dorea ceva nou, în care să-mi pot folosi creativitatea. Tot ce voiau erau creații în stilul meu consacrat și, ca atare, o dădusem în bară.

Mi-am ținut capul ridicat în timp ce mă îndreptam către holul de la intrare al hotelului, refuzând să mă simt dărâmată, deși îmi treceau *multe* gânduri deprimante prin minte, chiria care se apropia cu pași repezi fiind cea mai arzătoare dintre ele. Va trebui să cresc numărul clienților pentru agende, iar asta cât mai curând. Poate voi fi nevoită să lucrez și câteva ture la magazin. Mi-ar fi de folos dacă Lark s-ar hotărî să ne apucăm de proiectul pentru perete, deși ferească sfântul să mă gândesc să o presez. Intru într-o toaletă ca să-mi dau jos pantofii cu toc și să-mi pun balerinii înainte să purced spre casă și observ efectul adrenalinei care îmi face mâinile să tremure. Acum că prezentarea a luat sfârșit, pare un moment potrivit să-mi încalc promisiunea față de mine însămi. Scotocesc în geantă în căutarea telefonului.

Imediat ce ating butonul care deschide ecranul inițial, văd numeroase notificări. Trei mesaje vocale, peste o duzină de SMS-uri.

Toate de la Reid.

Reid care știe că sunt la prezentare. Reid care nu dorește niciodată să întrerupă.

Mă învăluie imediat un sentiment de îngrijorare.

După ce încep să citesc, îmi dau seama că am și de ce.

Orășenii iubesc scandalurile. Iar scandalul de la Coster Capital declanșat de o fraudă cu titluri de investiții este uriaș.

Totul a început să iasă la iveală în această dimineață ca să fiu mai specifică, iar ziarele, când vine vorba despre un astfel de scandal, cu siguranță doresc să-ți ofere toate detaliile. În cursul dimineții, așadar, FBI-ul împreună cu membri din Comisia de Integritate în Afaceri a orașului New York au pătruns în clădirea în care Reid a fost angajat în ultimii șase ani. Într-un interval de două ore, au confiscat toate computerele existente din spațiul de birouri de pe cele trei etaje deținute de

companie. Au pus în cutii fiecare coală de hârtie din biroul lui Alistair Coster, precum și toate documentele din biroul asistentei sale aflate de mult timp în această slujbă. Au făcut fotografii, au afișat anunțuri pe elegantele uși duble din sticlă ale biroului. În tot acest timp, domnului Coster – unul dintre cei mai de succes oameni de afaceri din oraș și unul dintre cei mai generoși filantropi – i s-a permis să aștepte într-o sală de conferințe, însoțit de doi agenți FBI, fără să aibă voie să interacționeze cu niciunul dintre angajații săi.

A fost apoi escortat, cu cătușe la mâini, pe ușile de la intrare, la doar câțiva pași distanță de locul în care am stat cu două seri în urmă.

Unde am stat și am discutat cu fiica lui.

Nu este pentru prima dată, bineînțeles, când un afacerist influent din Manhattan este arestat pentru fraudă. Sunt destul de sigură de fapt că nu este primul caz pe anul acesta. Dar cazul Coster are multe elemente interesante, chiar și pentru cei care nu știu nimic despre contabilitate sau pentru cei care nu pot înțelege cu ușurință complicata schemă financiară prin care se pare că investitorii au fost escrocați mai bine de un deceniu, umplând buzunarele familiei Coster în tot acest timp.

Nu, te-ar putea interesa scandalul Coster, chiar dacă nu știi ce sunt „contractele futures”, chiar dacă n-ai auzit niciodată de acțiuni „blue chip”, chiar dacă experiența ta financiară este limitată la contabilitatea primară.

Te-ar putea interesa pentru că este vorba despre Reid Sutherland.

Numele lui apare peste tot, nu doar pe telefonul meu.

Meg, se auzea în primul mesaj vocal. Te rog, sună-mă!

Meg „se auzea din al doilea, cu o voce mai înceată, mai tensionată. S-a întâmplat ceva neprevăzut. Aș vrea să mă suni înainte să te uiți la știrile de astăzi.

În al treilea nu s-a mai deranjat să-mi rostească numele. Vocea lui Reid era precipitată, aproape disperată. *Probabil nu o să mai pot folosi telefonul o vreme*, spunea el, ca și cum îl mai despărțeau doar câteva secunde de împlinirea unui destin implacabil, ca și cum cineva încerca să-i ia telefonul, iar el îi făcea semn să i-l mai lase puțin. *O să-ți explic. Promit* – se strânseseră deja trei promisiuni – *O să-ți explic*.

Mesajele lui semănau destul de mult unul cu altul, pe un ton disperat, dar în mod evident foarte vagi, nescotând la iveală nimic altceva decât dorința lui de a-mi vorbi, temându-se că m-am uitat deja la știri, și să mă avertizeze că e posibil să nu mai putem lua legătura unul cu celălalt.

Și pentru că acum într-adevăr nu mai poate fi contactat – mâinile îmi tremură de fiecare dată când încerc să îl sun – trebuie să mă bazez pe celelalte surse unde îi pot găsi numele.

În primele știri – cele pe care le-am ratat atunci când povestea a apărut în presă – Reid Sutherland este doar un angajat obscur și cu principii din compania Coster, care a observat ceva suspicios și a informat discret autoritățile. În știrile acelea, numele lui Reid este un mărunțiș, ușor de trecut cu vederea dacă nu ești atent. Numele lui – scris cu diferite fonturi romane, cu caractere mici, care nu ies cu nimic în evidență – se pierde în lungi coloane cu excesiv de multe detalii despre Coster și mecanismul escrocheriei sale financiare. Dacă nu-l cunoșteai personal – dacă inima ta nu bătea nebunește de groază și confuzie pentru situația în care te aflai și de grijă și teamă pentru el – e posibil să nu dai nici cea mai mică importanță numelui lui Reid Sutherland.

Dar pe măsură ce povestea se desfășoară, literele încep să se mărească; era evident momentul în care presa aflase că nu era doar un angajat al familiei Coster. Unul dintre subtitlurile provocatoare cu litere brutale și îngroșate:

Avertizorul de integritate Sutherland, la un pas de o căsătorie în familia Coster

Numele lui Reid a apărut apoi peste tot, întrucât era partea memorabilă din scandal, ambalată pentru consumul facil al publicului de mașinăria presei, aflată în căutarea unei perspective care să aducă mai multe accesări decât detaliile financiare încâlcite. Elev supradotat în copilărie, se menținuse la distanță de colegii de muncă care îl considerau aspru, distant și fără simțul umorului. Un analist strălucit, care a avansat rapid în carieră, și care, spre uimirea tuturor, a fost logodit cu fiica lui Alistair Coster, bine cunoscută în cercurile mondene, până la despărțirea discretă, aparent amiabilă, nu cu mult timp înainte de nuntă. Un erou cu nervi de fier care și-a petrecut ultimele șase luni cooperând cu autoritățile, fără ca activitatea sa obișnuită să aibă de suferit.

Am cheltuit sume impresionante ca să pot citi online toate aceste povești. O parte din bani i-am cheltuit ca să îmi fac abonamente și să mă asigur că nu ating numărul limită de articole pe lună pe toate site-urile importante de știri pe care le accesez. Iar cealaltă parte, este prețul exorbitant al unei călătorii cu un taxi îmbibat de miros de tutun până înapoi în Brooklyn pentru că nu-mi permiteam acum să rămân fără semnal la telefon în cazul unei călătorii cu metroul. Stau pe bancheta din spate, nădușită din cauza caniculei și a panicii, abia dând atenție schimbului de claxoane nervoase în timp ce ne strecurăm spre Manhattan, lăsând să treacă aproape neobservat momentul în care ieșim dintr-un ambuteiaj teribil și putem traversa în cele din urmă Podul. Iau o pauză de la cititul obsesiv al știrilor pentru a-i trimite mesaje lui Reid, deși știu că nu le poate citi.

Ești bine?

Te rog, sună-mă

În momentul în care taxiul oprește în dreptul clădirii în care locuiesc, observ că mai am doar puțină baterie la telefon, iar ținuta mea, la un moment dat elegantă, în care am susținut prezentarea, este acum boțită și jilavă. Nu-mi mai stă gândul la portofoliul de schițe pe care îl scot din portbagajul taxiului abia amintindu-mi de dezamăgirea care mă cuprinsese după răspunsul comisiei de la Make It Happyn. Sunt sigură că va da buzna din nou în mintea mea, dar acum simt cum capul mi se învârte. Îmi trec rapid prin minte toate lucrurile pe care Reid mi le-a ascuns, toate conversațiile pe care va trebui să le refacem. Dar mai presus de toate, mă frământ cel mai mult gândindu-mă la situația cu care trebuie să se confrunte el, la toată disperarea și presiunea pe care o resimte probabil.

Nu doar astăzi.

Ci în toată perioada de când îl cunosc.

Când intru precipitat în apartament, aruncând la întâmplare lucrurile pe care le ținam în mână, mi-am dat seama că nu am fost niciodată mai recunoscătoare pentru faptul că locuiesc singură. Sunt nemilos de dezordonată când dau buzna în casă, mulțumită că nu trebuie să dau explicații nimănui, pentru că acum *nu pot* explica dacă nu primesc mai multe informații din partea lui Reid. Mă schimb într-o pereche de blugi și un tricou, îmi strâng părul răvășit de la umiditate într-un coc care, cel mai probabil, arată oribil de dezordonat. Îndes niște haine într-un rucsac pentru că este singura soluție care îmi vine în minte acum – să folosesc cheia de la apartamentul lui Reid și să-l aștept acolo. Se pare că i-au confiscat telefonul, dar cu siguranță îl vor lăsa să se întoarcă în apartament, nu? În definitiv, nu *el* este infractorul.

Aud o sonerie difuză și blestem adâncimile nesfârșite ale genții în timp ce încerc să-mi găsesc

telefonul. „Sunt sigură că este el”, îmi spun, căutând să-mi insuflu un sentiment de îmbărbătare, care nu pare însă să aibă efectul scontat.

Dar nu este el.

— Bună, Cecelia spun când răspund la telefon, cu o voce care sună stridentă chiar și pentru propriile urechi.

Simt nevoia să beau niște apă înainte să plec; sunt probabil deshidratată.

— Știu că îți promisesem că o să te sun, încep eu amintindu-mi de făgăduiala *dată*.

I-am spus că o voi suna de îndată ce plec din hotel. Atât ea, cât și Lachelle sunt la muncă astăzi și probabil că au așteptat să le dau un semn.

— Meg, ești bine?

Vocea ei sună neobișnuit – e îngrijorată, dar parcă și cumva nerăbdătoare.

Îmi încrunt sprâncenele nedumerită. Nu sunt bine, dar cum de și-a dat seama? Cunoaște oare pe cineva care este în legătură cu Make It Happyn? I-a dat cineva vreun pont că lucrurile nu au stat prea grozav?

— Uite ce e... nu a mers prea grozav, așa cred cel puțin, și o să-ți spun toată povestea, dar acum trebuie să...

— Nu la asta mă refer... ei bine, am primit un telefon și se pare că... ai apărut la știri.

În această zi în care am fost copleșită de sentimente de rău augur, este aproape surprinzător să aflu că pot fi și mai împovărată de spaimă.

— Numele *meu*? repet lent.

Îmi simt gura în același timp uscată, dar și inundată de salivă.

— O să-ți trimit ceva, bine? Iar apoi cred că ar trebui să stăm de vorbă. Când vei putea.

Aprob din cap, deși știu că nu mă poate vedea. Deși pare imposibil, undeva în adâncul sufletului, presimt ceea ce va urma.

— Bine, reușesc să bâigui.

Primesc linkul la doar câteva secunde după ce termin apelul. Stau pe canapea și îmi pun telefonul la încărcat ca să-i ofer energia de care are nevoie. Recunosc site-ul – este al unui blog de scandal din Manhattan care mai publică din când în când câte un articol de interes național, dar care relatează în special despre aerul rarefiat al lumii mondene din oraș. Arunc rapid o privire peste cuvintele din textul linkului și mi se pune un nod în gât de la frică.

Dau click și citesc articolul în întregime.

Disprețuitul aproape-ginere al lui Coster nu reușește să uite relația cu fost iubită

Articolul acesta – dacă îi pot spune așa – mă face să mă simt ca și cum aș citi relatările anterioare printr-o oglindă spartă și deformată. De data aceasta, Reid nu mai este un geniu, nu mai este un erou cu nervi de oțel. Este un tip invidios, inteligent, dar răzbunător, mereu nesigur pe el. „Toată lumea știa că ea nu era de nasul lui”, declara, sub anonimat, una dintre persoanele intervievate în articol. „Era și el conștient de situație. A fost devastat când s-au despărțit”.

Am derulat în continuare textul, alungând din minte reacția lui Reid când ne-am întâlnit cu Avery – *devastat* – de acum două seri, și am ajuns la fragmentul care îmi leagă numele de acest scandal oribil.

Surse apropiate familiei Coster spun că Sutherland s-a opus deciziei lui Avery de a anula căsătoria, mergând până într-acolo încât să acuze anumite persoane că i-au sabotat relația. Mai multe surse apropiate cuplului își amintesc cu certitudine că programul deja finalizat pentru nunta lor – creat de Meg Mackworth, o desenatoare de succes supranumită „Planificatoarea din Park

Slopew” – conținea un mesaj ascuns care sugera că mariajul ar fi „o greșeală”. „Cine crede că *programul de nuntă* poate să conțină un mesaj secret?” a spus una dintre sursele cu care am stat de vorbă. „Mai mult ca sigur că tipului îi lipsește o doagă. Sunt destul de sigur că se va dovedi că el este în spatele acestei așa-numite fraude”.

Nu, aș vrea să urlu la acest dreptunghi stupid și mincinos de hârtie, din dorința de a sări imediat în apărarea lui Reid. Îmi imaginez cum perspectiva aceasta se va lansa și se va împrăști precum flăcările unui incendiu de vegetație. Bineînțeles că cifrele nu vor reprezenta interes. Pe când despărțirea de o frumoasă mondenă de succes va fi.

Dar nu așa s-au întâmplat lucrurile!

Sau cel puțin... nu s-au petrecut *chiar așa*, dacă Reid mi-a spus adevărul. Despre el, despre Avery, despre sentimentele unuia față de celălalt.

Dar el *a spus* adevărul, nu?

Deși... Reid nu mi-a mărturisit niciodată că ar mai fi arătat altcuiva literele acelea. Reid nu mi-a spus niciodată că mai știe și altcineva acest secret.

„Nu te panica”, mă dojenesc singură. „A promis că îmi va explica”.

Trag adânc aer în piept la gândul că situația ar putea fi cu mult mai gravă. Desigur, este și numele meu implicat, dar nimeni nu va *crede* cu adevărat această acuzație despre un mesaj secret. E așa cum spune acest așa-numit prieten: Cine *ar fi crezut* asta?

Citesc apoi următorul paragraf.

Poate lui Sutherland chiar „îi lipsește o doagă”, dar cel puțin există dovezi care să sugereze că nu era paranoic când s-a referit la programul lui Mackworth. Am intrat în posesia unuia dintre aceste programe care nu au mai

ajuns să fie folosite și, odată ce începi să te uiți cu atenție, „greșeala” este destul de evidentă. „Planificatoarea din Park Slope” știa ceva ce domnișoara Coster nu știa? Am contactat-o pe Mackworth – despre care am înțeles că ține încă legătura cu Sutherland – prin pagina ei de internet și la magazinul unde își vindea mângăliturile cu coduri secrete, dar până la această oră nu am primit niciun răspuns.

Dedesubt, era o fotografie a programului pe care era semnalată prin cercuri roșii fiecare literă decorată cu unul dintre personajele mele tradițional-fanteziste desenate cu ingeniozitate.

Acum totul era la vedere, în fața întregii lumi. Cuvântul, modelul, codul.

Greșeala.

Nu-mi dau seama cât timp stau încremenită pe canapea, în stare de șoc, dar știu că atunci când încep să mă mișc din nou – cu gesturi minimale, doar cât să iau telecomanda de la televizor – lumina de afară devine difuză și începe să se întunece. Lângă mine, telefonul continuă să licăre la intervale regulate – număr necunoscut după număr necunoscut și de fiecare dată stomacul mi se încordează din cauza stresului. *Ar putea fi Reid*, îmi spun mereu, dar speranța aceasta nu mi-a adus nimic bun ultimele patru dăți când am răspuns la telefon și am fost nevoită să mă confrunt cu câte un reporter.

O nouă confruntare mă pândește în fiecare colț al telefonului aceluia.

Dar nu confruntarea pe care o aștept cu disperare.

Notificare după notificare.

Dar nu notificarea pe care o aștept cu disperare.

Nu mă sună. Nu-mi trimite mesaje. Nu-mi scrie niciun e-mail. E mai mult decât evident că nu a ajuns acasă.

Tot ce pot face este să aștept.

Trebuie să mă ocup de clienții mei. Trebuie să o sun pe Cecelia, pe Lachelle. Pe *Lark*, Dumnezeuule. Oare ce-o fi crezând *Lark*, care își păzește atât de bine viața privată, despre situația asta? Oricum nu credeam că am prea multe șanse să fiu aleasă de *Make It Happyn* după prezentarea de astăzi – desenele mele superbe, dar nu pe placul lor, însă acum? Acum sunt sigură că ideea de a o angaja pe Meg Mackworth are aceeași probabilitate ca minus *infinit* și nu ar deveni realitate nici *dacă ar fi ultimul designer de litere din întreg universul*.

Mă gândesc să fug. O mașină închiriată, un bagaj împachetat la repezeală. Un mod simplu de... *a-mi lua tălpășița*. Să scap de această expunere îngrozitoare, de acest adevăr teribil pe care nu vreau să-l înfrunt. Cu toate acestea, de fiecare dată când încerc să mă mișc, ceva – *ceva* – mă determină să rămân.

Ecranul aprins al televizorului luminează camera întunecată, iar eu zapez printre canale până când dau de ea, de relatarea despre arestarea lui Coster. Știrea pare că este reluată la intervale regulate, alături de celelalte știri principale ale zilei. După ce o vizionez pentru a cincea oară – camera căzuse într-o beznă totală acum – aproape că știu pe dinafară toată succesiunea de imagini. Mai întâi, Coster însuși, escortat afară din clădire, cu privirea în pământ, cu părul grizonant în dezordine. Apoi cadre cu el în momente mai fericite, de succes – dând mâna cu primarul, zâmbind pe covorul roșu la premiera unui spectacol de balet în New York, alături de soție pe treptele de la Met. Urmează poza făcută în arestul poliției și un clip din fața reședinței sale din Upper East Side, care se pare că a fost percheziționată de asemenea în această după-amiază.

Îl văd apoi pe Reid.

E un singur insert video cu el și pot doar să-mi imaginez că este difuzat simultan pe fiecare post

local. Burtiera de la început este albastru-închis, iar literele care compun textul despre Reid sunt albe și înguste, toate cu majuscule. ACUZATORUL LUI COSTER, REID SUTHERLAND citesc, iar eu sunt ușurată că cel puțin televiziunile nu folosesc titluri stridente și vulgare precum „logodnica disprețuită”.

Nimic din această înregistrare nu-mi aduce însă vreo consolare. El apare doar puțin în imagini: înconjurat de oameni în costume întunecate, câte unul de fiecare parte, alți doi în spate și unul dintre ei care merge în față, cu brațele desfăcute larg ca să țină la distanță mulțimea de oameni cu camere de luat vederi și echipament video. Când vizionez a treia oară clipul, observ că cei doi bărbați care îl flanchează pe Reid – cu expresii frustrate și enervati de vociferările care îi asaltează din toate părțile – au un fir transparent și răsucit care le coboară prin spatele urechilor. Sunt agenți de securitate. Pentru *Reid*.

Nu am nevoie de mai mult de trei vizionări ca să observ fiecare detaliu al înfățișării lui Reid. Pal, reținut, sobru, ochii lui albaștri goliți de orice expresie în momentul în care – pentru câteva fracțiuni de secundă – clipesc rapid către obiectivul camerei de filmat. Costumul de culoare închisă, cămașa albă, cravata gri, țeapănă și dreaptă în jurul gulerului. În ultimele secunde ale înregistrării, când doi fotografi se îmbulzesc unul peste celălalt înghiontindu-și colegii de breaslă din imediata apropiere și făcându-i pe bărbații care îl flancau pe Reid să devină alerti și tensionați, Reid își duce o mână la păr și cel mai rău lucru posibil iese la iveală pentru foarte puțin timp – o porțiune de piele înroșită, care își face apariția de dedesubtul manșetei de la cămașă.

Mi se rupe inima de fiecare dată și cred că, dacă ar fi după mine, aș putea aștepta toată noaptea să văd înregistrarea din nou și din nou doar ca să simt

durerea iar și iar. Să pot fi măcar așa lângă el, în acest mod neînsemnat și neîmplinit.

Dar nu sunt de capul meu pentru că, în acest moment, exact atunci când clipul se termină, aud o cheie rotindu-se în ușa de la intrare.

Iar când ridic privirea, mă uit în ochii plini de compasiune ai celei mai bune prietene ale mele.

Capitolul 19

Mă trezesc știind că Sibby este în continuare în apartament.

Ușa de la dormitorul meu nu este închisă complet, iar o dâră verticală de lumină argintie se strecoară în încăpere. Prin deschizătură, o aud în bucătărie, vasele ciocnindu-se delicat unele de altele în felul acela care sugerează că cineva încearcă să nu facă zgomot. Când trag adânc aer în piept, simt aroma îmbătătoare a unei cafele tari, așa cum o preferă ea. Îmi aduce aminte de sunetele și mirosurile atâtor altor dimineți pe care le-am petrecut în acest apartament, când Sibby se trezea ca să meargă la slujbă, iar eu dormeam mai mult ca să recuperez după ce petrecusem mare parte din noapte desenând.

Dar bineînțeles că nu e ca în alte dimineți.

La început, mă las pradă disperării – când mă trezesc și îmi dau seama că ziua de ieri nu a fost doar un coșmar înfricoșător. Mă cufund adânc în așternuturi, răsfățându-mă în dorința de a mă ascunde de toate felurile în care noaptea trecută devenise inexplicabil mai dezastruoasă – tot nu primisem nicio veste de la Reid, ci doar o grămadă de cuvinte de la alți oameni. De la reporterii care îmi inundaseră căsuța vocală și inboxul. Clienți care au procedat la fel, aparent analizându-și agendele pentru a vedea dacă nu dau de mesaje ascunse pe care sunt sigură că nu le-am ascuns niciodată. O clientă era încredințată că am inserat *Te înșală* printre literele de pe pagina lunii iunie. Adevărul este că nici nu știam că avea un iubit. O alta credea că a ascuns o referire la Botox și voia să știe dacă este o acuzație sau o sugestie. „E tare asta!” a spus Sibby, derulând mesajele de pe telefonul pe care mi-l confisca se la scurt timp după ce a venit în apartament. Dar nu ascunsesem nici cuvântul acela.

Cu toate acestea, aveam o mulțime de explicații de dat. Și așteptam la rândul meu explicații.

Încet-încet, îmi desprind trupul din grămada de așternuturi din care îmi făcusem adăpost, azvârlind la o parte cuverturile. Știu că nu mă pot ascunde la infinit, și oricum, pentru că Sibby a fost aici noaptea trecută, am avut șansa să fug de realitate o vreme.

Simt o durere în tot trupul din cauza oboselii în timp ce-mi pun un halat subțire peste pijama, iar ochii îmi sunt umflați și lipiți. Nu știu când am reușit într-un final să adorm noaptea trecută, dar știu că am plâns – lacrimi constante în timp ce eu și Sibby stăteam așezate una lângă alta în întuneric, o versiune tristă a petrecerilor în pijama din adolescență. Cu o voce tremurată, abia șoptită, i-am povestit totul. Despre Reid și Avery și programul, despre mine și Reid și plimbările. Chiar și despre D-ul din jurul inimii mele și adevărata lui semnificație.

M-a ținut de mână și m-a ascultat. Când am terminat, mi-a spus, cu un tremur asemănător în voce: „Nici măcar nu știam că te întâlnești cu cineva”. Apoi mi-a strâns mâna cu putere și mi-a șoptit „Îmi pare atât de rău”.

— Bună, Sib, am întâmpinat-o cu o voce răgușită când am terminat scurta mea ieșire la baie.

Mă târăsc până la canapea și mă prăbușesc pe ea. Nu e cine știe ce progres, dar e mai bine decât să stau în pat, cel puțin.

E îmbrăcată în hainele de ieri, fața îi este demachiată și imediat ce mă așez vine spre mine întinzându-mi un pahar.

— Apă înainte să-ți dau voie să bei cafea, spune ea și presupun că este tonalitatea pe care o folosește Sibby cu copiii pe care îi are în grijă. Nu pot spune că mă deranjează în acest moment. Iau paharul și beau cu nesaț în mare parte pentru că îmi doresc atât de mult cafeaua aceea.

— Mulțumesc. Te-ai uitat la știri?

Dau să mă ridic în picioare. Ridică o mână forțându-mă să mă așez la loc, dar ochii ei sunt în continuare plini de compasiune.

— Nu a apărut nimic nou. Rămâi acolo unde ești. Îți aduc eu cafeaua.

Pleacă precipitat, iar eu îmi dau capul pe spate și închid ochii, ascultându-i mișcările prin bucătărie în timp ce încerc – în semiîntuneric, cu un sentiment de nesiguranță – să pun la punct un plan pentru ziua de astăzi. Lista oamenilor pe care trebuie să-i sun – lista oamenilor care așteptau cu nerăbdare o confruntare cu mine – pare nesfârșită și, chiar în timp ce încercam să o derulez în minte, gândurile îmi zboară tot spre Reid. E ciudat cum pot stoca în inima mea asediată astfel de emoții contradictorii: grija mea copleșitoare pentru el, îngrijorarea că are probleme, că este ascuns undeva și nu poate să ia legătura cu mine. Dar și disperarea mea din cauza lucrurilor pe care se pare că mi le-a ascuns – nu detalii în legătură cu slujba, pentru că mi-e clar că trebuia să fie secretos la acest capitol, ci lucrurile personale. Felul în care probabil le-a vorbit altora despre program, despre literele mele, lăsându-mă atât de... atât de *expusă* în fața tuturor acestor dezvăluiri.

Atât de lipsită de apărare.

Ar fi trebuit să mă avertizez. Cumva, ar fi trebuit să mă avertizeze.

— Uite, spune Sibby, întrerupându-mi gândurile. Cafea, cereale instant, porție suplimentară de sirop de arțar.

Ridic capul și iau ceașca din mâna ei observând că-mi oferă una destul de mică. O cunosc suficient de bine ca să știu că încă mă supraveghează la capitolul ăsta – îngrijorată că mi-ar putea oferi o doză prea mare de cafea când sunt deja destul de anxioasă. În ciuda tristeții, îmi simt buzele tresărind într-un zâmbet în timp ce iau o primă sorbitură din cafea.

— Uite la ce mă gândeam, spune Sibby, așezându-se lângă mine, ridicându-și picioarele și încrucișându-și gleznelor. O să cerem un alt număr de telefon astăzi. O să sunăm oamenii pe care îi cunoști ca să le dăm noul număr și așa toate mesajele întâmplătoare vor merge către celălalt număr. Poți înregistra un nou mesaj pentru căsuța vocală, care în principiu ar trebui să fie o variantă politicoasă pentru *să vă ia dracu'*. Am dezactivat deja comentariile în conturile tale de pe rețelele de socializare, dar cred că dacă am...

Îmi recită și restul lucrurilor pe care intenționează să le pună în practică și absolut fiecare idee de-a ei mi se pare adecvată. A procedat la fel și seara trecută după ce a venit în apartament când timp de vreo oră s-a dezlănțuit ca o forță a naturii asupra telefonului meu, răspunzând la apeluri și oferind cele mai scurte răspunsuri posibile în funcție de identitatea persoanei de la celălalt capăt al firului. Când sunau clienți, le oferea tuturor același răspuns simplu: „O să-i transmit mesajul”. Când erau reporteri sau bloggeri sau alți necunoscuți, îi întâmpina cu un sec „Nu comentez”, blocând apoi cu repeziciune numărul. I-a sunat chiar și pe părinții mei, deși, din fericire, pare destul de evident că implicarea mea în acest scandal va avea doar acoperire locală. A intervenit asemenea unei supereroine, precum cea mai devotată prietenă.

Îi sunt recunoscătoare și mă simt mai alinată. Dar acum, un val de neliniște mă cuprinde în timp ce o ascult vorbind. Poate că mi-a luat ceva timp ca să ajung la partea cea mai dificilă din lista mea de lucruri de făcut, dar acum, în timp ce stau aici cu Sibby, unul dintre punctele de pe listă devine limpede ca lumina zilei.

— Sib, spun.

— Da?

Ochii ei fără conturul obișnuit cu creionul dermatograf îmi aruncă o privire inocentă,

surprinsă puțin poate că am întrerupt-o. În dimineața aceasta și seara trecută de asemenea, a fost vechea Sibby. Nu cea distantă și politicoasă. Dinamică și îndrăzneță și cu gura mare, pregătită pentru orice, ca și cum ultimele luni nici n-ar fi fost aieva.

Îmi dreg glasul răgușit.

— Crezi că e mai ușor să... să-mi fii prietenă în situații de genul acesta? Când am mai multă nevoie de tine, vreau să spun. Crezi că... învârt distrată lingurița în bolul cu cereale încercând să mă gândesc la cea mai corectă abordare. Crezi că poate am învățat să fim prietene într-un anumit context, iar apoi când situația s-a schimbat...

Mă opresc din nou, dar nu încerc să-i vorbesc pe ocolite. Știu cu siguranță că Sibby se gândește și ea la toate lucrurile care îmi trec mie prin minte, la felul în care prietenia noastră s-a născut și s-a consolidat în funcție de personalitatea fiecăreia dintre noi atunci când eram atât de tinere. Eu, în autobuzul acela cu Pepto-Bismolul la mine, emoționată că eram departe de casă, iar ea, nou-venită în școală, gata să se impună ca o persoană stăpână pe sine, care deține controlul. Eu, în pragul apartamentului din Hell's Kitchen, în căutarea unei noi locuințe, ea, stabilindu-se într-o altă casă, nerăbdătoare să-mi fie ghid al orașului.

Eu, acum și ea, acum.

A fost o pauză îndelungată.

— Nu știu, Meg. Poate.

Înclin din cap. Nu este un răspuns definitiv, dar este unul onest. Pentru amândouă, probabil.

— Dar dacă este adevărat, spune ea, atunci trebuie să o schimbăm. Trebuie să învățăm să fim prietene în alt fel. Pentru că te iubesc și mi-e foarte dor de tine.

— Și mie, Sib, spun cu lacrimi în ochi.

Sibby se trage mai aproape de mine, iar o vreme stăm în liniște, umăr lângă umăr, în timp ce mă străduiesc să iau câteva îmbucături. Lista cu

lucruri pe care trebuia să le fac se profilează amenințător la orizont, iar inima mea este încă plină de deznădejde. Poate ceva mai puțin acum. Mă întreb dacă eu și Sibby suntem suficient de puternice pentru a forma și consolida o nouă prietenie. Dacă ne putem schimba.

— Uite ce e, spune ea. Un al doilea număr de telefon *a fost* o idee bună.

Pufnesc în râs.

— A fost. O să sun după ce termin de mâncat.

Și cred că ne simțim amândouă destul de bucuroase că nu trebuie să începem să ne schimbăm *de astăzi*.

Câteva ore mai târziu, o îmbrățișez pe Cecelia în micuțul hol de la intrarea în locuința ei, smiorcăindu-mă în continuare în ciuda eforturilor de a mă abține.

Până în acest punct, pleoapele mele seamănă probabil cu niște fețe de pernă, dar cel puțin jumătate dintre lacrimile pe care le-am vărsat în ultima oră au fost de eliberare, întrucât Cecelia – așa generoasă și minunată cum e ea – m-a iertat.

După ce mi-am terminat micul dejun, m-am apucat în mod serios să mă confrunt cu lucrurile pe care *le pot* de fapt controla în această situație groaznică, iar discuția cu Cecelia era în fruntea listei. Din fericire, nu muncea astăzi și a acceptat nerăbdătoare cererea mea de a ne întâlni, propunându-mi să vin la ea acasă, ca și cum ar fi simțit că eram prudentă cu ieșirile.

Nu mi-a fost ușor să îmi cer iertare Ceceliei – fără să invoc scuze și oferindu-i explicații doar în măsura în care avea nevoie de ele ca să înțeleagă cum s-au întâmplat toate aceste lucruri. I-am explicat că aș face orice îmi stă în puteri pentru a îndrepta eventualele consecințe negative asupra magazinului; am asigurat-o că îmi voi asuma răspunderea pentru toate lucrările realizate pe

vremea când eram angajata ei. Înțeleg dacă va vrea să nu mai calc niciodată în magazinul ei.

I-am mulțumit totodată pentru tot ce a făcut pentru mine, pentru că a avut încredere și s-a bazat pe în mine. I-am spus că îmi pare rău că am dezamăgit-o atât de tare.

— Of, Meg, mi-a spus ea cu o privire blândă, dar în același timp dojenitoare. Nu vreau să fiu ironică, dar... ascultă-mă, ai făcut o *greșeală*.

Cu toate acestea, Cecelia are o afacere de administrat și am luat împreună niște decizii despre cum ar fi mai bine să minimalizăm impactul. Oricât mi-ar fi de neplăcut să mă gândesc la asta, voi evita magazinul o perioadă, cel puțin până când se mai liniștesc apele și poate chiar și după aceea o vreme. Dacă Cecelia va fi sunată de foști clienți, le va aminti politicos că am fost angajată pe drepturi de autor și port întreaga responsabilitate pentru lucrările realizate. Îi va direcționa către formularul de contact de pe pagina mea de internet, iar atunci când va fi posibil mă va avertiza când va da de cineva cu adevărat înfuriat, deși, din fericire, nu au existat reacții atât de extreme până acum.

— Asta nu înseamnă că nu ne vom mai vedea, spune Cecelia, strângându-mă din nou în brațe înainte de a se îndepărta. Vino săptămâna viitoare și să luăm cina împreună.

— A, dar nu trebuie să...

— Meg, spune ea cu fermitate. Însemni mai mult pentru mine decât literele acelea, bine?

Îmi stăpânesc un nou val de lacrimi la această dovadă de bunătate și abia dacă reușesc să schițez un gest sincer și să zâmbesc.

Când ajung din nou în stradă, îmi scot telefonul și îi trimit un mesaj scurt lui Sibby ca să știe că sunt pe drum. E tot la apartament și a insistat să mai rămână câteva zile ca să mă ajute, rugându-l pe Elijah să-i aducă o geantă cu schimburi. Cât timp eu am fost la Cecelia, a făcut o primă triere a

e-mailurilor necitite, ștergând toate mesajele de la reporteri și marcând ca importante e-mailurile de la clienți cărora trebuia să le răspund cât mai curând. După ce ajung acasă, planul meu este să iau legătura cu Lark, care urcase în lista mea de priorități după ce am vorbit cu Lachelle pe drumul spre casa Ceceliei. „De ce să fiu supărată?”, m-a întrebat. M-a încurajat să-i reamintesc Ceceliei că orice formă de publicitate este bună, după care mi-a spus că așteaptă să-i spun toată povestea asta lacrimogenă când o să ne vedem la niște cocktailuri vegane.

Deși ar trebui probabil să pun telefonul deoparte și să nu-l mai zgândăr decât după ce mă întorc acasă, nu mă pot abține să nu verific lista apelurilor pierdute, iar în timp ce merg ascult – și de cele mai multe ori șterg – mesajele din căsuța vocală. Imediat ce l-am instalat, mi-am dat seama că problema cu cel de-al doilea număr de telefon este că nu mă va elibera de nevoia obsesivă de a verifica în mod constant dacă am primit vreun mesaj de la Reid, care ar putea încerca să mă contacteze de pe un alt număr.

Doar că până acum nu s-a întâmplat acest lucru.

„Să încerc să sun la... FBI?” e un gând ridicol care îmi trece prin minte în timp ce șterg o altă solicitare enervantă de la presă. „Oare cum procedezi dacă vrei să suni la FBI...?”

Mă opresc din mers când aud primele cuvinte din mesajul următor, care e cu totul neașteptat – nici nu era măcar pe lista mea de confruntări – și, fără să am răbdare să ascult până la capăt, formez numărul înapoi.

— Meg! Vocea lui Ivonne, care răspunde doar după o jumătate de sonerie, este pițigăiată și entuziasmată. Îmi pare atât de bine că am reușit să dau de tine. Am încercat să te sun ieri de la hotel, dar cred că îți luase foc telefonul.

O spune de parcă „să-ți ia foc telefonul” ar fi cel mai grozav lucru din lume. Să-ți ia foc întreaga

viață.

— Of, da, spun înghițind în sec și încercând să par mai veselă. Crezusem că nu am nicio șansă cu Make It Happyn, iar acum aș putea avea nevoie de slujba aceasta mai mult ca niciodată. Dacă vor ceva fantezist, mă gândesc că voi găsi o modalitate ca să le ofer ceva fantezist. Da, clar, a fost o nebunie! continui cu un zâmbet gol și fals.

O nebunie teribilă. O nebunie devastatoare. O nebunie care mi-a sfâșiat inima.

— Ascultă, am făcut o ședință aseară, cu echipa, iar tu ești prima și singura noastră alegere. Suntem foarte încântați că te vei alătura grupului nostru.

— Aaa... într-adevăr? Ar trebui să mă opresc aici, dar nu o fac. În schimb, spun ceea ce gândesc. Părea că schițele pe care le-am prezentat nu sunt pe placul vostru.

— Este un moment propice ca să evoluăm, spune ea, ca și cum nu ar fi auzit nimic din ceea ce tocmai îi spusese. Ești pe punctul de a face o transformare de brand.

— Da, sunt de acord, dar am crezut că ideile pe care le-am propus...

— Mesaje ascunse, mă întrerupe ea. Este genial. Vrem să facem o linie integrală. Ne-am gândit la mesaje motivaționale, poate unul pe parcursul fiecărei luni, ce zici? Sunt sigură că te vei descurca – am văzut programul acela! În orice caz, credem că va avea succes, în special dacă ne mișcăm repede. Un fel de joc pentru clienții noștri, înțelegi? Este minunat.

Un joc.

Cu viteza fulgerului, programul meu de confruntări se prăbușește în jurul meu asemenea unei case din cărți de joc, iar gândul la Reid face ca un val nou de durere să-mi străpungă pieptul. Fiecare joc pe care l-am jucat împreună cu el a părut atât de sincer, atât de onest, atât de special. Și fiecare joc a fost un izvor de inspirație pentru muncă – și pentru o relație – care a fost sinceră,

onestă, specială. Acum toate acestea par triviale, false. Numele meu și al lui Reid asociate într-o poveste superficială și scandaloasă, iar eu nici măcar nu pot lua legătura cu el ca să aflu ce e adevărat și ce nu. Tot efortul și creativitatea mea pentru Make It Happyn reduse la o ofertă prostească de a-mi transforma greșelile în bani.

E o aiureală totală.

— Meg? spune Ivonne. Mai ești acolo?

Aș cam vrea să-i spun cu toată convingerea „Nu”, să-i închid pur și simplu telefonul în nas după propunerea asta amatoristică, poate chiar să-i și blochez numărul. Dar lucram pe cont propriu în orașul acesta de prea mult timp ca să fac un lucru atât de nesăbuit și, oricum, mă simțeam periculos de aproape de una dintre acele izbucniri bruște, care ți se întâmplă atunci când ajungi la capătul puterilor și care m-au făcut să intru în multe belele până acum.

Reușesc să mă adun suficient de mult ca să improvizez o scuză și îi cer permisiunea de a o suna înapoi spunându-i că în acest moment mă confrunt cu „ceva treburi care îmi distrag atenția”. Râde prietenește și îmi dă permisiunea – ha, ha, ha, nu-i așa că scandalurile sunt nostime –, dar mă roagă să o sun luni la prima oră.

— Sigur, promit înainte să închid telefonul, deși nu prea îmi dau seama cum o să fiu mai lucidă pe tema asta până luni.

Parcurg cu greu drumul spre casă. E o atmosferă îmbâcsită și cenușie, cea mai proastă combinație de vreme din punctul meu de vedere, iar toată lumea care iese afară simte că nu vrea să fie acolo, inclusiv eu. Desigur că îmi pare bine că am ajuns să vorbesc cu Cecelia, dar poate nu este suficient pentru această zi. Poate aș putea să mai stau ascunsă o vreme, să-i predau telefonul lui Sibby până mâine, în timp ce aștept și sper ca Reid să mă sune.

Să mă ascund – este ceea ce îmi doresc cel mai mult în timp ce îmi târăsc picioarele pe scările către apartament, simțind cum energia mi se scurge din oase. Deschid ușa, cu capul plecat și căștile în urechi, iar tot ce-mi doresc este să mă ascund, să mă ascund, să mă ascund, dar confruntările pe ziua de astăzi nu s-au terminat încă pentru că, atunci când în cele din urmă mi le scot din urechi și privesc în sus, observ că mai e cineva în afară de Sibby în apartament.

Este și Lark împreună cu ea.

Ține în mâini agenda desenată de mine.

— Nu am ascuns nimic acolo, spun rătoit, fără să mai fiu în stare să-mi păstrez calmul.

Aș vrea ca declarația aceasta – care este adevărată – să pară mai convingătoare, dar din moment ce am broboane de sudoare care mi se preling pe frunte sunt sigură că arăt ca Martorul Mincinos Numărul Patru, trimis aici de biroul central care se ocupă cu distribuția.

— Ei bine, e destul de ciudat, spune Sibby rânjind în timp ce privește spre mine și Lark. În cazul acesta, pot spune *la propriu* că am fost acolo.

Arată spre locul unde mă aflu eu acum.

Lark râde.

Stai puțin... râde?

— Ce se petrece aici? spun, mutându-mi privirea de la una la cealaltă. Arată de parcă mai au puțin și își vor pune o mască de frumusețe și se vor așeza ca să urmărească *The Princess Tent*. Cinstit vorbind, este o idee destul de bună, dar tot nu reușesc să înțeleg ce s-a întâmplat în lipsa mea.

— Lark a venit să vadă ce mai faci, spune Sibby. Era îngrijorată.

— Am citit știrile și m-am gândit să trec pe la tine, spune ea. Ridică agenda spre mine. I-am arătat lui Sibby creația ta în timp ce așteptam să te întorci.

Sibby? Așa o alintă acum?

— Eu de ce nu te-am angajat niciodată să-mi faci o agendă? spune Sibby, făcând un gest către Lark. Asta e minunată!

— Pentru că tu folosești o aplicație, zic.

— Corect, spune Sibby, ridicând un deget. Cum a mers cu Cecelia?

Îmi frec tâmpilele.

— Oameni buni, am nevoie de un minut. Ce se întâmplă... voi două sunteți prietene acum?

— Am avut o discuție interesantă în timp ce așteptam să te întorci, spune Lark. Nu mi-ai spus că Sibby participă din nou la audiții.

Rămân cu gura căscată.

— Nu știam că participă din nou.

— O să-ți povestesc, spune ea fluturând din mână. O mică punere în scenă. Cine știe dacă voi obține rolul.

— Sib, e minunat. Care este...

Sibby plesnește din degete ca și cum ar încerca să mă trezească din hipnoză.

— Concentrează-te, Meg!

Las geanta jos, fac câțiva pași până ajung pe covor și mă așez chiar vizavi de locul în care ele stau pe canapea.

— Discuția cu Cecelia a mers bine. Dar când eram pe drumul de întoarcere, cei de la Make It Happyn mi-au făcut o ofertă.

Amândouă se entuziasmează la început până le ofer toate detaliile, în timp ce pleoapele mele, care oricum arătau ca niște fețe de pernă, se congestionează și mai tare după ce mai vărs câteva lacrimi.

— Of, spune Sibby. Nu poți accepta.

— Nu știu dacă îmi permit să *nu* o accept. O să pierd o mulțime de clienți după scandalul ăsta. Oamenii au încredere în mine și îmi împărtășesc o grămadă de detalii despre viețile lor. Și au tot dreptul să fie supărați. Să fie bănuitori.

— Și Lark a fost bănuitoare, spune Sibby și simt un gol în stomac.

— Lark, am vorbit serios. Nu e *nimic* acolo. Nu am mai procedat așa de luni întregi. Traversez o...

— Bănuitoare nu este cuvântul potrivit, spune Lark încercând să mă liniștească. Eram... plină de speranță...

Speranță?

Lark deschide agenda și apasă cu degetul mare paginile care se derulează asemenea unei cărți flip-book. Ridică apoi din umeri.

— Am analizat cu atenție fiecare pagină, fiecare literă. Când am ajuns la sfârșit, mi-am dat seama că sunt în căutarea unui detaliu foarte specific.

— Dumnezeule, spune Sibby. Mă *omorâți* cu atâta suspans.

Lark rânjește, după care se uită la mine.

— Cred că lucrurile nu merg foarte bine între mine și Cam. Sau poate că nu merg în New York. Nu știu exact cum stau lucrurile.

— Of, Lark, zic eu.

— Ei bine, nu e vina New York-ului, spune Sibby, cu o atitudine defensivă, iar eu nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

Simt din nou cum mă cuprinde un alt spasm de tristețe în legătură cu Reid, Reid și Sibby. Ar fi fost distractiv să-i urmăresc contrazicându-se despre New York și să mai pun și eu paie pe foc în glumă din când în când. Dar probabil că nu voi mai avea niciodată ocazia acum.

— S-a întâmplat ceva? zic, îndreptându-mi din nou atenția către Lark.

— Nu, dar... spune ea ridicând din umeri. L-ai cunoscut și tu.

— Îh, spune Sibby, iar eu îmi dau seama că lăntișorul cu dinte de rechin le-ar provoca un dispreț similar atât lui Reid, cât și lui Sibby.

— Nu știu dacă a fost vreodată ceea ce trebuie între noi, spune Lark. Nu știu nici dacă mai putem îndrepta lucrurile. Și nici dacă *vreau*. Privește din nou în jos către agendă și își trece delicat mâna

peste copertă. Cred că speram într-un fel ca tu să-mi oferi răspunsul.

— Cu siguranță nu sunt eu cea care știe răspunsul, spun cu fermitate. Sunt cea mai puțin îndreptățită să dau sfaturi oamenilor despre relații. Dar te pot sfătui și asculta oricât de mult dorești. Dacă simți nevoia să faci asta.

— E bună la sfaturi, spune Sibby. Odată, când nu știam dacă să-mi fac sau nu un tatuaj, mi-a caligrafiat o listă superbă cu argumente pro și contra.

— Cred că acesta este și motivul pentru care am amânat atâta timp designul pentru perete. Apropo, îmi pare rău pentru felul în care am procedat. Dar eu...

— Lark, nu e nicio problemă. Dacă simți că acea locuință nu e căminul tău, atunci nu ar trebui să demarăm proiectul.

— Dar ți-ar fi fost utili banii.

Strâng din buze, cobor sprâncenele și o privesc dezaprobat.

— Nu procedăm așa, Lark. Suntem prietene. Însemni mai mult pentru mine decât contractele, bine? Îi spun folosind o replică împrumutată de la Cecelia.

Încuviințează din cap, coborându-și privirea, și arunc o privire înspre Sibby, ușurată când constată că pare pe deplin în largul ei. Dacă prezența lui Lark aici fusese dureroasă pentru Sibby până acum, în mod evident atitudinea ei se schimbase.

— Bine, spune Sibby. Are totuși nevoie de bani, dacă nu va accepta — face o pauză pentru a-și pregăti o tonalitate mai puternică — propunerea aceea *extrem de proasta* de colaborare. Meg, ce ar fi dacă...

O întrerup înainte să facă vreo propunere ridicolă cum ar fi că ar putea să-l sune pe tatăl ei. Îmi dau brusc seama câte lucruri s-au schimbat — nu doar în ultima zi și jumătate, atât de teribilă și de stresantă, dar și în ultimele câteva luni. Într-o zi

mohorâtă de primăvară, un bărbat, pe care nu credeam că voi mai avea ocazia de a-l vedea din nou, a intrat în magazin și m-a interogat despre literele pe care le desenez, făcându-mă să mă simt mai singură decât m-am simțit vreodată în viața mea. Acum e o zi mohorâtă de vară și simt de parcă întreg orașul îmi cunoaște secretul, dar cel puțin nu trebuie să înfrunt singură consecințele.

— Mă descurc, zic simțindu-mă mult mai stăpână pe situație decât atunci când intrasem în apartament. Trebuie să o... iau de la început, bănuiesc. Nu ar fi pentru prima dată, nu? O să-mi contactez clienții unul câte unul, o să încerc să-i liniștesc pe cât de mult posibil, deși probabil va fi dificil să...

— Te-aș putea ajuta și eu, spune Lark.

Eu și Sibby ne uităm la ea în timp ce ține din nou agenda în mână, fluturând-o în aer.

— Pentru început, o să postez ceva pe conturile mele de socializare despre asta.

— Ooo, spune Sibby, fără nicio urmă de gelozie în voce. Am sentimentul că se întâmplă lucruri importante aici, o schimbare în relația noastră – Sibby nu mai încearcă să preia controlul, să facă mereu pe șefa. Da, ar fi bine, completează ea.

— Și o să te întâlnești cu clienții în oraș? La cafenele?

— Păi, da.

— Poate aș putea să-mi fac apariția atunci când ai de înfruntat clienți mai dificili, știi ce zic? zice Lark înclinând din cap. Nu spun că toată lumea ar fi impresionată, dar numele meu este încă asociat în mare măsură cu Prințesa Freddie. Aș putea reprezenta un fel de recomandare ambulantă. Oamenii și-ar putea aduce aminte de mine. Nu neapărat de personajul din film, nu voi veni costumată. Înțelegi ce spun?

— Dar... tu ții foarte mult la intimitate, spun eu privind-o.

— De asta aş putea fi o referință bună, nu? Eu am încredere să-ți mărturisesc secretele mele, iar asta înseamnă că și ei o pot face.

— Lark, e prea mult.

— Nu este. Cum ai spus și tu. Suntem prietene.

— O! exclamă Sibby. Vreți să organizăm o petrecere în pijamale? Ar trebui neapărat.

— Aș putea participa și eu, spune Lark. O voi suna pe Jade ca să o rog să-mi aducă niște lucruri.

— Cine e Jade?

— Asistenta mea, spune Lark, iar Sibby face ochii mari.

— Oh, Dumnezeule, spune ea, îngrămădind toate silabele una într-alta cu un șuierat de entuziasm. Aveam *atât* de multe lucruri despre care am putea vorbi.

Din locul în care stau pe podea, mă uit la ele cum discută fără niciun efort, iar imaginea îmi trezește un val de afecțiune. *Și aceasta este dragoste*, îmi spun, reamintindu-mi de durerea aceea pe care o port în inimă. Prietenele care sunt în preajma mea, care mă ajută să-mi revin după tot scandalul acesta.

Dar chiar și așa, toată noaptea aștept să primesc un telefon, un mesaj, un e-mail. Toată noaptea mă simt ca și cum o persoană pe care o iubesc a dispărut.

Capitolul 20

Plec, aşadar, aşteptând în continuare un semn.

În lumina cenuşie a dimineţii de duminică, mă ridic din mormanul masiv de păături şi feţe de pernă (nu mă refer la pleoapele mele, care şi-au îmbunătăţit modest aspectul cu ajutorul a, ce să vezi! două pliculeţe umede de ceai aşezate delicat pe suprafaţa umflată) aruncate haotic pe podeaua sufrageriei. După o noapte petrecută în combinaţia aceasta, simt că mă dor absolut toate oasele chiar şi câteva de existenţa cărora n-am ştiut nimic până în acest moment, dar de care nu cred că m-aş putea lipsi. Sibby se află în acelaşi loc, din cuvertura trasă peste cap nu i se mai vede decât conciul de bucle negre împrăştiate pe pernă. Lark e tolănită pe canapea – ca o adevărată prinţesă – cu membrele răsfirate, gura deschisă şi un sforăit delicat care îi punctează respiraţia. Când încep să mă fâţâi în aşternuturi, niciuna nu dă vreun semn că ar dori să se trezească şi mă gândesc că au stat treze până mai târziu. Sunt destul de sigură că am tras pe dreapta cândva în timpul celui de-al cincilea episod din maratonul de *The Bachelorette* şi, în timp ce merg pe vârfuri către bucătărie, îmi trece prin cap că poate ar trebui să verific congelatorul unde aş putea găsi unul sau mai multe dintre sutienele mele.

În schimb, verific febril telefonul, o acţiune care, în acest moment, este un efort zadarnic. Tot niciun semn de la el şi nicio noutate de la blogurile de ştiri şi bârfe – aceeaşi informaţie de bază, într-un nou ambalaj cât să pară că aduce o nouă perspectivă şi să stimuleze numărul de accesări.

Aş putea să mă apuc de muncă, mă gândesc, aş putea să mă apuc de organizarea acelor întâlniri din cafenele la care Lark s-a oferit să mă ajute. Dar atât de dimineaţă într-o zi de duminică – de fapt, în orice moment al unei zile de duminică – probabil

nu îmi va răspunde multă lume. Și oricum, în momente ca acesta, când inima – încercuită încă de acel inconfortabil D – mi-e încordată și dureroasă, munca va fi doar o altă formă de a mă ascunde. Întrucât mi-e tare dor de Reid, aş putea face singurul lucru care m-ar face să mă simt mai aproape de el.

Mă spăl pe față și pe dinți fără să fac zgomot, evit să iau orice din dulapul de haine cu vreun imprimeu nebunatic și îmi îndes picioarele într-o pereche de teniși comozi. Pun mâna pe o bucată de hârtie de pe dulapul meu și scriu un mesaj scurt, cu scrisul meu simplu și banal.

Am ieșit la o plimbare. Revin repede. XO – Meg

Las biletul pe o față de pernă de lângă Sibby înainte de plecare.

Afară, mă întâmpină cerul senin al dimineții. E deja cald, dar nu se compară cu zeama aceea nădușită din ziua precedentă și mă bucur de aerul răcoros în timp ce parcurg stradă după stradă. Toate semnele îmi sunt familiare și nu-mi trece prin minte niciun joc pe care l-aș putea juca. Îmi amintesc de Reid în seara aceea la Swine, când mi-a mărturisit că se simte ca și cum ar fi mereu însoțit de o umbră în formă de Meg și, odată ce ideea îmi intră în cap, doar la asta mă pot gândi – relația mea cu acest oraș și semnele lui s-a schimbat acum pentru totdeauna, amintirea lui Reid este prezentă în atâtea locuri.

Ți-a oferit indicii, îmi spuneam de fiecare dată când mă luptam cu șocul celor întâmplare. Disprețul pentru jobul lui, nivelul de stres pe care i-l inducea, reticența lui de a discuta despre detalii. Telefonul lui – necazurile pe care le-a avut când nu a răspuns o vreme, chiar dacă își luase o așa-zisă zi de concediu medical. Frustrările lui legate de *oamenii cu bani și de oamenii pasionați de matematica*. Felul în care insistă că va pleca din New York la sfârșitul verii, dificultatea lui aparentă de a înțelege cum ar putea rămâne.

Dar mai sunt celelalte semne pe care mă chinui să le citesc fără să-l am lângă mine. Ultima dată când l-am văzut și expresia de pe chipul lui când a zărit-o pe Avery. Hotărârea cu care venise să mă vadă la magazin cu programul cifrat în mână. Despărțirea lor să fi fost mai puțin amiabilă decât îmi spusese el? Oare le spusese tuturor despre mesajele ascunde din litere și mă căutase, la început cel puțin, doar pentru că nu-și putea lua gândul de la ea?

„Nu”, mă gândesc deja disperată. „Nu, mai sunt și celelalte semne”. Toate lucrurile pe care eu și el le-am împărțit. Toate felurile în care m-a atins. Toate dățile în care s-a plimbat alături de mine, a făcut dragoste cu mine. Și acelea erau semne. „Amintește-ți-le!”, îmi spun. „Amintește-ți de ele în timp ce aștepți”.

Dacă aș putea măcar să *aflu* vești de la el. Un telefon, un mesaj, un e-mail. Orice.

Este lucrul la care mă gândesc în timp ce mă întorc spre casă, pielea fiindu-mi acoperită cu broboane de transpirație acum și având o senzație acută de oboseală în picioare. Mi-am uitat ochelarii de soare, iar acum mijesc ochii la soarele strălucitor al dimineții și, când sunt la doar câteva clădiri depărtare de apartamentul meu, lumina devine aproape orbitoare în timp ce se reflectă pe capota unei mașini parcate în afara clădirii. Îmi ridic mâna ca să-mi feresc ochii enervată. E o zonă în care parcare este interzisă. Sunt semne peste tot.

Dar, când mă apropii, observ pe cineva stând lângă ea, ca și cum ar păzi-o de un eventual polițist care i-ar putea da o amendă. Se uită la ceas cu o încruntătură, vizibil nerăbdătoare, și poate că imaginea nu ar fi atât de neobișnuită, doar că atunci când privește în sus mă zărește și am siguranța sinistră că eu sunt persoana pe care o aștepta cu atâta febrilitate. Se îndreaptă de spate și

își ațintește ochii asupra mea, ca și cum aș putea fugi în orice secundă.

Și poate chiar aș fi în stare. Nu mi-e rușine să spun că iau cu adevărat în considerare să mă întorc și să o iau în direcția opusă. Să fie interesul atât de mare în ceea ce privește implicarea mea minoră în această poveste încât un reporter să fi depistat adresa unde locuiesc?

Dar din nou, ceva mă face să rămân pe loc.

Pășesc spre ea, pregătindu-mă de confruntare.

— Nu se poate parca aici, îi spun în față.

Reid ar fi mândru de atitudinea mea, cred.

Femeia ridică din sprânceana șaten-închis.

— Ești Margaret Mackworth?

Îi răspund ridicând la rândul meu din sprânceană.

— Iar tu ești...

Colțul din dreapta al gurii i se ridică.

— Colega ta de apartament mi-a spus că te vei întoarce. Sunt agent special Shohreh Tirmizi, lucrez pentru FBI.

Nu face nicio pauză ca să-mi dea timp să procesez această informație. Scoate, cu un gest direct, o învelitoare din piele din buzunar și îmi arată, jur pe Dumnezeu, insigna. O insignă! Acum că am văzut-o și pe asta, îmi dau seama că are și alte calități ale unui membru al forțelor de ordine, cel puțin acele calități care există în imaginația mea. E îmbrăcată cu un costum ca acela al Oliviei Benson din *Lege și ordine*. Mai mult chiar, este înaltă.

— Da, spun. Eu sunt Meg. El a...

Dar nu-mi dă răgaz să-mi termin întrebarea.

— Eu și partenerul meu am colaborat cu Reid Sutherland în ultimele opt luni și jumătate.

— Credeam că e vorba de șase luni, spun privind-o.

— Nu trebuie să crezi tot ce citești în ziare.

Cumva, din tonul ei, îmi dau seama că nu se referă doar la informația referitoare la durata

colaborării.

— Ce face, e bine? spun înainte să aibă șansa de a mă întrerupe din nou.

— E bine. A fost nevoit să facă multe declarații după arest. Și având în vedere acuzațiile care circulau pe seama lui în presă – se întrerupe și îmi aruncă o privire plină de înțeles, ca și cum ar ști că citisem toate bârfele acelea pline de acuzații: Reid și misiunea lui de răzbunare; Reid, care ar fi manipulat cumva cifrele astfel încât să-i însceneze totul lui Alistair Coster. Ei bine, conchide ea, încercăm să limităm accesul oricui ar dori să intre în legătură cu el pentru câteva zile.

Îmi încrunt una dintre sprâncene.

— Dar eu nu sunt...

Nu știu cum să termin această propoziție. Eu sunt oricine? Încerc să-l contactez ca să-l întreb dacă anumite porțiuni din poveștile astea sunt adevărate?

Îmi dreg glasul, după care rămân tăcută o vreme, iar ea mă privește pur și simplu, măsurându-mă din cap până în picioare. Sau poate că folosește vreo tactică sofisticată de interogare asupra mea. Sincer vorbind, dacă a doua variantă este cea adevărată, metoda este destul de eficientă pentru că timp de o secundă mă gândesc să-i mărturisesc despre momentul în care am furat un Werther's Original de pe rafturile cu dulciuri de la alimentară. Când aveam opt ani.

— Nu pot să vă ofer nicio informație, spun în cele din urmă, cedând puterilor ei deloc neglijabile. Nu mi-a spus niciodată...

— Știu asta, spune ea, iar felul în care mi-o spune mă face să cred că îl cunoaște pe Reid, are încredere în el. Am venit pentru că el m-a rugat.

Pentru prima dată după ziua de vineri, inima mea tresare de bucurie.

Din interiorul jachetei în stilul Oliviei Benson, agenta Tirmizi scoate un plic, burdușit cu hârtii.

Chiar și din locul în care mă aflam puteam vedea scrisul lui Reid pe fața plicului: Meg.

O scrisoare. Bineînțeles.

Deși aș vrea să mă reped și să i-o smulg din mână, să alerg la apartamentul meu și să închid ușa în timp ce mă cufund pe deplin în lectura ei, aștept până când mi-o întinde și i-o iau cu delicatețe din mână.

— Mulțumesc, îi spun.

Îmi aruncă din nou privirea aceea evaluatoare.

— Ar trebui să-mi mulțumești pentru mai mult decât această scrisoare.

O privesc nedumerită. Pare că ar aștepta să se întâmple ceva anume.

— Um... of! spun eu, străfulgerată de o idee care nu pare atât de bună, dar cel puțin *este* o idee. Da. Ți mulțumesc... pentru această favoare.

Situația pare bizară. Și eu sunt împotriva infracțiunilor financiare, dar totuși... E un pic cam insistentă, având în vedere circumstanțele.

Pentru prima dată pare să mă compătimească, sau cel puțin aceasta este expresia ei când încearcă să nu râdă.

— Reid mi-a vorbit despre tine mai demult, în primăvară, spune ea.

— Într-adevăr?

— După ce i-ai trimis un e-mail în care îi propuneai să vă întâlniți, spune ea înclinând din cap. Reid a avut mai multe întâlniri cu noi săptămâna aceea.

— Aha.

Încerc să-mi imaginez cum au decurs întâlnirile acelea. Au stat oare în camere fără ferestre, o masă, două scaune, Reid, față în față cu agentul FBI dedesubtul unei lămpi industriale? Sau Reid a fost condus într-o sală de conferințe confortabilă, dar neinteresantă? Oare l-au servit cu ceai, i-au vorbit delicat, l-au încurajat? Probabil că aș putea-o întreba pe agenta Tirmizi, dar îmi vin atâtea

întrebări în minte încât vreau să obțin informații doar despre Reid.

— I-am sugerat să-ți accepte oferta ca să-și mai ia gândul de la toată situația asta.

Mă uit în jos, închid ochii pentru câteva secunde ca să pot reînvia amintirea acelei prime zile la Promenade. Hainele lui de weekend, fața inexpressivă, ochii triști. *Cineva mi-a spus recent că ar trebui să-mi țin mintea ocupată.*

Simt în mână greutatea scrisorii, îmi trec buricul degetului mare peste locul în care Reid mi-a scris numele. Îmi doresc să fi apăsât mai tare. Aș vrea să pot simți o urmă din atingerea mâinii lui peste aceste litere. Observ că plicul nu este lipit, marginea superioară este doar vârâtă în interior și privesc din nou spre agenta Tirmizi.

— Am citit-o, spune ea ridicând din umeri. Trebuie să respect protocolul, atât pentru binele lui, cât și pentru al tău.

— Bineînțeles, spun, cu fața îmbujorată și degetele încleștate în jurul plicului.

— Mereu mi-am dorit ca soția mea să-mi scrie scrisori de dragoste.

Inima îmi *bate, bate, bate* puternic și cu nerăbdare. Agentă Tirmizi pare foarte drăguță și sunt sigură că și-a dat seama că este dezamăgită de soția ei, dar acum aș dori tare mult să plece. Mi-ar plăcea cu adevărat să citesc această scrisoare singură.

— E mai mult genul de femeie care îmi lasă bilețele lipite de frigider.

— Da, spun, de parcă aș cunoaște-o pe soția ei.

Vreau doar *să plec* de aici, dar cred că nu este o decizie prea înțeleaptă să fugi de un agent FBI. Oricum, sunt deja destul de obosită după toată plimbarea pe care am făcut-o.

— Anul trecut totuși, mi-a adus în dar o carte cu scrisori de dragoste. Scrisori de dragoste celebre.

Uau, bun așa. Vrea cumva să-mi recite și conținutul frigiderului ei pe care îi lipește soția

bilețelele? Sau pot merge în sfârșit sus în apartament ca să citesc...

— Ce vreau să spun de fapt este că am citit o grămadă de scrisori de dragoste.

Pe față îi apare un zâmbet discret care mă face să cred că trage de timp intenționat ca să mă facă să mă înarmez cu răbdare. Sper că o pun câteodată în camerele acelea fără ferestre ca să-i intimideze pe tipii răi. Probabil că și ei ies de acolo cu pleoapele ca fețele de pernă. O fixează în continuare cu privirea, stând dreaptă și fermă, iar zâmbetul de pe figură i se lărgeste în scurt timp.

Într-un fel aprobator.

Face un gest cu capul către scrisoare, apoi mă privește direct în ochi.

— E frumoasă, asta.

Și când se întoarce ca să deschidă portiera de la mașină, știu că nu se referă doar la scrisoare.

Capitolul 21

*Dragă Meg,
Poate că greșesc trimițându-ți această scrisoare.*

Așa m-a sfătuit agenta Tirmizi când am întrebat-o dacă îți pot scrie. Mi-a reamintit, în termeni fermi, că ți-am adus multe situații dificile în viață, pentru care nu ai putut să te pregătești sau să decizi pe cont propriu. M-a avertizat că, având în vedere aceste lucruri, ai putea să fii îndreptățită să nu păstrezi doar pentru tine scrisoarea pe care ți-aș trimite-o și că ai avea motive să o vinzi. Pentru că te cunosc destul de bine, nu cred că riscul pe care mi-l asum este prea mare, dar dacă este... dacă este o greșală, Meg, este o greșală pe care nu regret că am făcut-o. Este o greșală pentru care îmi asum consecințele, iar dacă această scrisoare ar apărea pe vreun site mâine sau în ziua următoare sau în oricare dintre zilele care vor urma, sper că știi că nu te învinovățesc.

Indiferent care va fi răsplata mea însă, cel mai important este că tu meriți să știi multele greșeli pe care le-am făcut pe parcursul acestor ultime luni. După cum sunt sigur că agenta Tirmizi îți va spune, am fost destul de izolat începând de vineri și, pe lângă faptul că mi-am petrecut o mare parte din timp răspunzând iar și iar întrebărilor, am avut suficient timp să reflectez la aceste greșeli. Le voi enumera pentru tine. Le-am pus sub forma unor ecuații. Am rezolvat fiecare etapă de la sfârșit către început. Am încercat să-mi dau seama care au fost toate situațiile unde am greșit.

Cred că prima și cea mai gravă a fost că am venit în magazin astă-primăvară ca să te văd, fapt care, spre profundul meu regret, te-a expus acestui scandal în feluri pentru care, așa cum sper că te vei lămuri din această scrisoare, într-un mod prostesc și egoist, nu am fost pregătit. În seara

aceea, am știut, din secunda în care am pus piciorul în magazin, că îți voi ascunde lucruri, pentru că știam că nu-ți puteam spune întreaga poveste a mesajului pe care îl descoperisem printre literele tale. Tot ce ți-am spus despre mine și Avery era adevărat: o dezamăgisem. Eram tăcut și excesiv de rezervat, câteodată prea direct și, deși am fost invitat la multele evenimente mondene care erau importante pentru ea, nu am reușit niciodată să stăpânesc felul acela de interacțiune socială pe care ea și-l dorea la un partener. Așa cum ți-am spus în ziua aceea în parc, fiecare dintre noi am avut anumite motive pentru a intra în această relație și fiecare dintre noi am avut motivele noastre să ne dăm seama că nu funcționează. Literele desenate de tine în programul de nuntă au confirmat un fapt pe care îl știam deja.

Dar au avut totodată și un alt efect. Este un lucru pe care nu l-am putut spune și nu-l voi putea spune complet, cel puțin o vreme. Ce îți pot spune însă este că, în lunile dinaintea căsătoriei, m-a preocupat ceva la muncă, ceva care avea legătură cu grupul din interiorul companiei care lucra cu valorile imobiliare. Nu înțelegeam profitul pe care acest grup îl făcea atât de constant. Nu-mi dădeau calculele, deși nu mă așteptam să găsesc ceva nelalocul lui. Inițial, cred că încercam să descopăr un fel de joc în care să mă implic, ceva care să-mi aducă aminte de matematica pe care am iubit-o atât de mult în copilărie. După cum poți înțelege, nu mai încercasem de mult această senzație. Aveam, așadar, o problemă a cărei soluție o puteam găsi doar făcând încercări iar și iar, lucrând de la coadă la cap – și aplicând un fel de inginerie inversă asupra numerelor. La început a fost o provocare, cea mai mare provocare matematică din ultimii ani, și am lucrat cu plăcere la găsirea soluției.

Cu toate acestea, în cele din urmă, mi-am dat seama că nu era, de fapt, o provocare matematică. Nu aveam cum să înțeleg rezultatele pentru că socotelile nu aveau sens. Nu-ți pot spune aici cu cine am discutat pentru prima dată această informație. Ceea ce-ți pot spune este că, la început, mi s-a spus că descoperisem doar o eroare minoră care, am fost asigurat, va fi rezolvată.

Odată mi-ai spus că atunci când te simți plină de inspirație, vezi tot timpul litere desfășurându-se în mintea ta – seara, înainte să adormi, dimineața, imediat după ce te trezești, când te plimbi sau aștepți trenul sau gătești sau mănânci. Presupun că este cel mai potrivit fel de a descrie felul cum mă simțeam multe săptămâni după aceea. Când eram în piscină, numerele acelea îmi veneau în minte. Mi le puteam imagina cum înoată alături de mine, cu mișcări uniforme, improșcând sau făcând câte o mișcare ratată din când în când.

Cuvântul acela, „eroare”, mi-a rămas în minte, deși voiam să cred ceea ce mi se spusese, că va fi remediată. Mi-a rămas în cap chiar și după ce eu și Avery ne-am despărțit, după ce am încercat să mă conving că acel cod secret din program se referea doar la relația noastră. Mă obseda atât de tare, încât la un moment dat am reluat calculele. Mă obseda atât de mult încât am convenit, la un anumit moment, să verific aceste numere ca parte dintr-o investigație mai amplă, despre care nu-ți pot oferi mai multe detalii aici.

Când am venit prima dată la tine, Meg, nu am crezut niciun moment că ar putea exista vreun motiv pentru care curiozitatea mea în legătură cu literele tale să se intersecteze cu calculele pe care le făceam referitoare la acest caz. Mi-am spus că noi doi vom vorbi o singură dată, voi obține răspunsurile de care aveam nevoie și ne vom vedea fiecare de viața sa. Dar bineînțeles că ar fi trebuit să fiu conștient că și aceasta era de

asemenea o greșeală. Prima dată când te-am văzut – când eram alături de femeia cu care ar fi trebuit să mă căsătoresc – mi-am dat seama că simțeam ceva pentru tine, pentru felul în care zâmbeai și vorbeai și desenai. M-am păcălit singur crezând că nu voi avea aceleași sentimente atunci când te-am văzut din nou în această primăvară. Când ai găsit cartea mea de vizită și mi-ai trimis e-mailul ar fi trebuit să spun nu. Când ai plecat de lângă mine în Midtown, ar fi trebuit să te las să pleci. Ar fi trebuit să știu că de fiecare dată când îmi permit să ajung mai aproape de tine, ești din ce în ce mai aproape de riscul de a fi expusă, de a fi implicată în acest scandal. Dar cred că am devenit lacom și, având în vedere că este exact acuzația pe care am făcut-o împotriva unora dintre colegii mei, situația este cu siguranță ironică. Am vrut – chiar și pentru puțin timp – să fiu în preajma zâmbetului tău și a talentului tău, să te aud vorbind și, în cele din urmă, a felului tău de a vedea acest oraș. După care am dorit mai mult. Sărutul tău, trupul tău alături de al meu, dragostea ta. Te-am dorit pentru totdeauna.

Săptămâna trecută, când ne-am întâlnit întâmplător cu Avery pe stradă – știu ce fel de gânduri îți treceau probabil atunci prin minte și mi-e teamă de gândurile pe care cu siguranță le ai acum. Știu că reacția mea atunci când am văzut-o trebuie să fi fost pentru tine confirmarea a tot ce s-a scris zilele acestea în ziare despre mine – că eu sunt cel care a fost respins în această relație care nu a funcționat așa cum trebuie, că nu am putut-o da uitării, că sentimentele mele pentru ea au dus la implicarea mea în acest caz. Este adevărat, așa cum ți-am spus mereu, că am ținut la ea, că încă mai țin la ea. Când am văzut-o, mi-am dat seama, într-un fel concret, că va avea de suferit de pe urma acestei afaceri și că viața ei se va schimba din cauza fărâdelegilor comise de tatăl ei. Mi-am dat seama că și eu voi fi, cel puțin parțial,

responsabil de tot ce va urma și am urât acest gând, care mă macină în continuare. Mi-e greu să mă gândesc că suferă în urma dezvăluirilor despre tatăl ei făcute cu ajutorul meu.

Dar nu doar grija mea pentru Avery m-a făcut să fiu de-a dreptul șocat în acel moment întrucât, chiar atunci, mi-am dat seama – deși nu pe de-a-ntregul – de felul în care acest scandal te-ar putea afecta pe tine. Mi-am dat seama că atunci când scandalul va ajunge la știri e posibil ca Avery să-și amintească de faptul că ne-a văzut împreună. Am înțeles că numele tău ar putea eventual să fie târât în povestea asta ca persoana cu care am o relație în prezent și ca persoana care a avut legătură la un moment dat, deși pentru o perioadă foarte scurtă, cu Avery și planurile noastre de nuntă. Știam deja (fusesem avertizat) că exista posibilitatea ca oalele să se spargă în capul meu, iar presa să mă trateze ca și cum motivele mele nu ar fi fost oneste. Dar nu mi-am dat seama până în acel moment că și tu vei avea de suferit

Am crezut că te pot proteja. Și am fost nesăbuit

Nesăbuința aceasta se extinde la o altă greșeală de-a mea, cea care, cu siguranță, ți-a provocat cea mai mare durere. A fost cea mai mare minciună a mea prin omisiune, ceva ce ar fi trebuit să-ți spun mult mai devreme și care nu ar fi avut probabil nicio relevanță dacă nu aș fi venit să te văd în acea primă zi, dacă nu aș fi început să te plac. I-am spus într-adevăr lui Avery ce am văzut în programul de nuntă. La momentul respectiv, mi se părea cel mai corect lucru, cea mai cinstită abordare. I-am arătat ce am văzut și i-am spus că eu cred că ar trebui să vorbim despre nuntă și să stabilim dacă e cazul până la urmă să ne căsătorim sau nu. Nu a crezut că ceea ce am văzut în literele tale fusese făcut cu intenție. Credea că vedeam ceea ce doresc să văd, că eram în căutarea unor semne. Dar cu toate acestea, a recunoscut că s-a simțit ușurată. Nu a fost ușor

sau confortabil, dar ne-am despărțit în termeni amiabili și nu știam că mai spusese și altcuiva despre programul acela. Nu credeam că mai e cineva – în afară de mine și de ea – care deține o copie. Dar bineînțeles că Avery și familia ei se află într-o situație disperată. Și bineînțeles că au mulți prieteni în care să își pună încrederea, prieteni nerăbdător să-i apere. Eu sunt o țintă ușoară. Li se pare probabil un joc cinstit să se ia de lucrurile în care am fost implicat până acum. Toate astea, Meg – ar fi trebuit să-mi dau seama de toate astea mai devreme.

Vreau să știi că am încercat cu disperare să opresc tăvălugul. Când ne-am despărțit în seara aceea, chiar înainte să mă gândesc la program, am sunat-o pe agenta Tirmizi și am implorat-o să mă lase să-ți spun. Am implorat-o să se gândească la o formulă prin care să mă ajute să nu fac greșeli ireparabile. Dar după cum s-a dovedit, agenta Tirmizi și colegii ei au fost de asemenea nevoiți să nu-mi spună anumite lucruri, inclusiv celelalte surse pe care le aveau, sau faptul că aveau un nou calendar accelerat al arestării domnului Coster. Am crezut că voi avea timp să-ți explic ceea ce se întâmplă, Meg. Ți-am făcut acea promisiune cu intenția de a o respecta pe deplin. Iar dacă ceea ce voi scrie în continuare îmi va aduce neplăceri din partea oamenilor care vor citi această scrisoare înaintea ta, atunci îmi asum consecințele: mi-aș încălca promisiunea față de ei ca să o țin pe cea pe care ți-am făcut-o ție. Ți-aș fi spus totul după ce ieșea de la prezentare. (Cum a fost prezentarea?) Mi-aș fi asumat orice risc ca să te avertizez.

Probabil că aceasta este toată explicația pe care mi se va permite să ți-o ofer dacă nu vreau ca scrisoarea aceasta să fie mutilată cu dungi negre sau mai grav. Mai am lucruri pe care vreau să ți le scriu și sper că vei citi în continuare.

Noaptea trecută am stat treaz ore în șir, îngrijorându-mă pentru tine, întrebându-mă cum te simți – când vei citi toate acestea la știri și nu vei putea să mă contactezi, toate promisiunile pe care ți le-am făcut rămase neonorate. Îmi imaginam ce semne mi-ai trimite acum, dacă îmi vei scrie și îmi vei spune și tu că totul a fost o greșeală. M-am tot gândit: dar dacă mesajul acela pe care l-ai ascuns în litere acum multe luni nu era pentru a mă avertiza pe mine sau pe Avery? Dacă încerci cumva să te avertizezi pe tine? Dacă știai, în adâncul sufletului, că prezența mea în viața ta ar fi o greșeală?

Urăsc acest gând. Dar ar putea fi adevărat și îmi pare foarte rău. Am adus în viața ta secrete și neliniști pe care nu ți-ai dori să le mai trăiești vreodată. Consecințe care se vor reflecta asupra afacerii tale și asupra inimii tale și pe care le voi regreta pentru tot restul vieții. Am petrecut toate aceste luni implicat în investigarea unui bărbat care a făcut alegeri egoiste, alegeri care au distrus viețile apropiaților lui. Când au început toate astea, nu am crezut că la final mă voi simți ca și cum aș avea ceva în comun cu o persoană atât de necinstită ca Alistair Coster. Dar acum văd limpede că așa este.

Nu știu cum să-ți explic, dar faptul că m-am gândit la toate aceste lucruri – enumerându-mi toate greșelile, notându-le pe tabla prăfuită din creierul meu, chiar dacă știu că nu voi putea niciodată să repar vreuna dintre ele – este singurul lucru care îmi oferă alinare în acest moment. Cred că mă simt mai aproape de tine cu cuvântul acesta în minte, pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, literele tale m-au salvat. Și deși sunt sigur că acum nu pare așa, mesajul pe care l-ai trimis către mine, către Avery sau către tine însăși – în final a făcut foarte mult bine pentru o mulțime de oameni care erau pe cale să piardă atât de mult.

E ciudat, nu, ce se întâmplă cu un cuvânt pe care îl scrii o dată și încă o dată? Îl vezi diferit. Mereu am crezut că „greșeală” înseamnă eroare sau un calcul eronat. Dar acum, când am ajuns la finalul acestei scrisori pentru tine, îmi aduce aminte de un lucru pe care ar fi trebuit să ți-l spun înainte. Toată viața mea, atunci când nu eram cu familia, simțeam că greșesc cumva. Greșeală în sensul de răceală sau de faptul că eram nepoliticos sau plictisitor sau distant. Cele mai bune intenții ale mele la școală, la muncă – greșite. Dar tu ai fost prima persoană din orașul acesta care m-a făcut să mă simt că însemn mai mult. Faptul că am putut vedea orașul acesta prin ochii tăi, că am putut juca jocuri cu tine, am putut râde cu tine, că m-ai tachinat despre ceai și felul în care stau pe scaun și canapeaua mea îngrozitoare, că te-am urmărit creând atât de multe lucruri minunate – a fost singurul lucru care m-a făcut să simt că sunt eu însumi în aceste ultime luni. Este mai mult decât aș fi meritat, dar îți sunt în continuare atât de recunoscător.

Când m-am așezat în fața acestei coli albe de hârtie, am vrut să-ți pot trimite un semn, ceva ascuns în această epistolă prin care să îmi cer iertare și care să-ți spună cât de mult ai însemnat, însemni și vei însemna pentru mine. Dar nu cred că am prea mult curaj ca să mai ascund lucruri și, deși nu îmi pun prea mari speranțe în zilele care vor urma, șansa de a fi din nou sincer – șansa de a spune exact ceea ce gândesc – este unul dintre lucrurile pe care le aștept.

Așadar: Îmi pare rău. Îmi pare rău și te iubesc, iar timpul pe care l-am petrecut cu tine a fost cea mai bună perioadă din viața mea. Indiferent unde mă va duce viața după ce se termină povestea asta, voi păși mereu dorindu-mi să-mi fii alături și de fiecare dată când voi vedea un indicator îmi voi dori să fii și tu acolo ca să-l privim împreună.

Poate există totuși un semn pe care ți l-aș putea trimite, chiar dacă nu va fi chiar pe placul tău. Dar mereu am fost mai bun la cifre, Meg, iar cifrele pe care le-am scris mai jos cred că sunt ușor de decodificat.

Vor fii înscrise pentru totdeauna în inima mea.

Cu toată dragostea,

Reid

Capitolul 22

Am rămas cu privirea fixată asupra numerelor acelora pentru mult timp.

Nici nu mai avusesem răbdare să intru în apartament ca să citesc scrisoarea de la Reid. Am citit-o chiar acolo, pe trotuar, singură, printr-o perdea de lacrimi care îmi încețoșa vederea, iar când am terminat, am citit-o din nou. După care mi-am scos telefonul și am respins toate notificările apărute pe ecran.

Poate că nu știam multe despre cifre, dar, în ciuda lucrurilor pe care mi le ascunsese, îl cunoșteam foarte bine pe Reid.

Și avusese într-adevăr dreptate. Cifrele *au fost* ușor de descifrat.

Și mi-au spus care ar trebui să fie pasul următor.

Din scaunul din dreapta al ultimei mașini disponibile din parcul de autovehicule al unei firme de închirieri, un Ford învechit, cu două uși și minimum de dotări, Sibby îmi spune pe unde s-o iau, distrasă din când în când de butonarea radioului, un obicei mai vechi care, în adolescență, mă făcea să-mi încleștez dinții de frustrare. Acum sunt prea concentrată și prea agitată ca să-mi pese prea mult. Lark stă îngrămădită pe bancheta îngustă din spate, cu telefonul la ureche, vorbind cu Lachelle.

— Nu ne-a lăsat să o vedem, spune și parcă și aud în urechi strigătul de protest al lui Lachelle. *Știu*, spune Lark.

— Spune-i că o vom suna înapoi, zic eu. Cred că ne apropiem. O înghiontesc pe Sibby cu cotul ca să-i îndepărtez mâna de pe butonul aparatului de radio cu care se juca din nou încercând să găsească o piesă care să merite ascultată. Ce urmează? o întreb.

Cu ajutorul instrucțiunilor de pe Google Maps pe care mi le recita Sibby, mai am doar câteva

viraje după care ajung în parcare a unui hotel arătos din New Jersey, dar al cărui aspect nu se remarcă prin nimic, unul dintre acelea care oferă „apartamente” pentru sejururi prelungite.

— Aici este? întreabă Lark vârându-și capul printre scaune și întinzându-și gâtul ca să privească prin parbriz.

— Cred că aici e, răspund.

— Jersey, spune Sibby. De ce l-ar aduce aici oare?

— Cam a făcut odată un film despre protecția martorilor, spune Lark. Poate despre asta e vorba.

— Nu va intra în niciun program de protecția martorilor, spun eu, dar îmi dau seama că de fapt nu știu nimic cu siguranță. Oricum, l-ar duce mai departe de Jersey pentru asta. *Aproape două ore*, încerc să mă liniștesc singură, gândindu-mă la călătoria până aici. *Sunt sigură că este cât de cât în siguranță.*

Îmi desfac centura de siguranță și deschid ușa de pe partea șoferului, dar Sibby mă oprește, apucându-mă de braț.

— Nu crezi că ar trebui să-ți aranjezi părul mai întâi?

Deși îmi dau ochii peste cap, cobor parasolarul și îmi inspectez imaginea reflectată în oglinda micuță și neclară de acolo. Ei bine, în mod evident situația nu este grozavă, dar nu e ca și cum Reid ar fi pomenit, printre motivele pentru care mă iubește, pleoape de mărime normală sau păr pieptănat.

Mă iubește.

Îmi aranjez în grabă părul dezordonat, în principal pentru a liniști temerile lui Sibby, și încerc din nou să ies din mașină.

— Meggie? spune Sibby, iar eu privesc din nou către ea. Ești bine, da?

Nu e pentru prima dată când ea – sau Lark – mi-au pus întrebarea asta după ce am dat buzna pe ușa apartamentului strângând cu putere paginile

scrisorii de la Reid, având deja în minte un plan pe care doream să-l pun cât mai degrabă în practică. Amândouă, fiecare în felul ei, au vrut să se asigure că nu fac un gest pripit, că m-am gândit suficient de bine. Sibby, care mă vedea prin prisma unui alt mare scandal, cu mult timp în urmă, și-a încruntat sprânceana cu îngrijorare. „E greu de digerat, Meg. Un secret de felul acesta din partea cuiva pentru care...” S-a oprit prudentă încercând să nu repete tot ceea ce-i spusese vineri seară. „Pentru care ai sentimente atât de puternice”.

Și Lark era ezitantă. Poate că fusese optimistă ieri – entuziasmată de perspectiva petrecerii noastre „girl-power” în pijamale – oferindu-mi soluții despre cum mi-aș putea salva afacerea, dar acum, la lumina zilei, sfaturile ei erau mult mai pragmatice. „Când ajungi subiect de știri, Meg”, mi-a spus cu expresia serioasă a cuiva care știe cum este să fii subiect de știri. „Nu e ușor să faci față. Și dacă trebuie să alegi între munca ta și a fi cu el...”

Nu îmi continuase ideea, strângându-și buzele, și cred că eu și Sibby ne-am dat seama că Lark se gândește, de asemenea, la propriile alegeri.

— Sunt bine, le spun amândurora, păstrând o tonalitate fermă asemănătoare celei cu care le-am răspuns pe când ne aflam în apartament, când le-am dat de înțeles cât de hotărâtă sunt să fac acest lucru.

Cât de încredințată sunt.

— Vrei să mergem cu tine înăuntru? spune Lark plină de speranță. Acum, după ce am făcut împreună călătoria aceasta, discutând tot timpul, și ele sunt încredințate că procedez corect. În ciuda implicării mele emoționale.

Din locul în care stau în picioare, mă întorc spre ele cu o mână pe portiera deschisă, aplecându-mi capul ca să le pot vedea pe amândouă.

— Vă iubesc, fetelor, vă mulțumesc că ați venit cu mine până aici, dar cred că trebuie să merg

singură înăuntru.

Amândouă par demoralizate, dar Sibby spune:

— Recepționat. Te așteptăm aici. O să ne gândim cum să scăpăm de plictiseală.

— Jucați un joc, spun zâmbind, aruncându-i cheile. Sunt semne peste tot pe aici. O să vă sun.

Le aud strigându-mi la unison *Succes!* în timp ce mă îndrept către intrare, cu palmele transpirate din cauza emoției. Chiar dacă știu că trebuie să fac acest pas, confruntarea este inevitabilă. O primă confruntare ca să pot ajunge la el, iar după ce *ajung* la el, o altă confruntare. Iar apoi – apoi, vor fi atâtea lupte de purtat împotriva tuturor dușmanilor pe care Reid și i-a făcut în ultimele patruzeci și opt de ore.

Holul este la fel de plictisitor ca și exteriorul – în cea mai mare parte neutru, cu semnele acelea în relief groaznice, maronii, care fac parte din decorul standard al hotelurilor. Într-o sufragerie deschisă, mică și curată, aflată în dreapta mea, câțiva oaspeți sorb cafea și citesc ziare și nu pot decât să sper că toți sar peste știrile din domeniul financiar. Mă îndrept către recepție, pregătită.

Numele bărbatul din spatele recepției este Gregory – *nu* Greg, iar el va avea grijă să te corecteze dacă greșești – o atitudine care nu este în spiritul mesajului „*Cu ce vă pot fi de folos?*” de pe insigna pe care o poartă în piept. Cu toate acestea, nu pot spune că îl învinovățesc după cât de insistentă am fost.

— Duduie, spune el la finalul unui prim schimb de replici. V-am spus că nu e nimeni cu numele acesta în hotel.

— Tataie, spun, deși Gregory este *poate* doar cu vreo zece ani mai în vârstă ca mine. Dar trebuie să-i plătesc cumva polița pentru acea „duduie”. *Știu* că se află aici.

„Să nu fie aici?” îmi țin capul sus, hotărâtă să nu cedez. Văd din nou cifrele în fața ochilor. Le-am *înțeles* semnificația.

— Doamnă, spune o voce de bărbat din spatele meu, iar felul în care pronunță „doamnă” nu sună prea amabil. Seamănă mai degrabă cu „ai grijă, ai putea fi arestată”, iar pentru o secundă, toate cifrele îmi zboară haotic prin minte. Îmi imaginez cei doi de *a* ca o pereche de cătușe, iar *m*-ul acela transformat într-un lanț.

Bun, să-i dăm drumul atunci. Ajunsesem deja la știri.

Mă întorc spre direcția din care am auzit vocea.

— Aoleu, spun fără să-mi dau seama, dându-mi capul pe spate ca să-l pot privi mai bine pe bărbatul masiv care stă în fața mea.

Este îmbrăcat într-un costum negru, cravată neagră și seamănă cu bărbații de la televizor care îl flancau pe Reid. Dar spre deosebire de acei bărbați, este cu mult mai în vârstă, poate aproape de șaiszeci de ani. Capul chel seamănă cu o minge de biliard, dar are cea mai deasă mustață pe care am văzut-o în viața mea. Sunt mai mult ca sigură că are asupra lui o pereche de cătușe.

— Doamnă, spune din nou ca să mă atenționeze. O să vă rog să vă îndepărtați de recepție.

— Îl caut pe unul dintre oaspeții hotelului. Numele lui e Reid...

— Vă rog să mă însoțiți, mă întrerupe, răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se către lifturile din hol.

Îl urmez, dar nu rezist impulsului de a-i arunca mai întâi o privire arogantă lui Gregory. Când îl ajung din urmă, apăsase deja butonul de la lift.

— E vorba despre programul de protecția martorilor? întreb.

— Da, spune el plictisit, aruncându-mi o privire piezișă. În acest unic hotel. Hotelul Protecției Martorilor. Pentru toți martorii din lume. Amin.

— Ești amuzant, spun, dar nu urc în acest lift înainte să văd o legitimație.

Dumnezeule! Sunt atât de pricepută! Aș vrea ca agenta Tirmizi să fi fost aici ca să mă vadă.

Bărbatul oftează și scoate o învelitoare din piele, arătându-mi insigna.

— Vic? întreb. Pare fals.

— Vrei sau nu să-l vezi pe domnul Sutherland? spune el strâmbând din mustață.

— Vreau, spun eu.

Am grijă apoi să nu mai scot nicio vorbă pe toată durata călătoriei cu liftul, deși rezist cu greu tentației de a nu vorbi despre starea vremii.

Pe coridorul lung merg în urma spatelui masiv și lat al lui Vie, ducând mâna la buzunarul de la spate ca să scot scrisoarea lui Reid. O țin strâns în mână când Vic se oprește în fața unei uși.

Când își pregătește pumnul ca să ciocăne, se oprește și îmi aruncă o ultimă privire, pe care nu o pot descrie decât ca senzația că o bucată crudă de friptură (cu mustață) te-ar dojeni pentru că ești enervantă, întrebându-te în același timp dacă ești absolut sigură că vrei să faci pasul următor. Îmi dau seama că în ultimele luni am învățat să nu judec oamenii doar după expresiile pe care le poartă pe chip, dar Vic aici de față ar putea beneficia de niște cursuri de maniere elegante pentru uriași.

Înghit în sec, încordată.

Sunt însă la fel de sigură ca în urmă cu câteva ore, la fel de sigură ca atunci când le-am lăsat pe Sibby și Lark în mașină. Înclin din cap, așa cum îl văzusem pe Reid făcând de multe ori. Încuviințez cu un gest ferm.

Vic izbește în ușă cu partea laterală a pumnului.

Cel care deschide ușa nu este însă Reid, ci un alt bărbat necunoscut, în costum. E slab ca o scândură, seamănă cu o păstaie de fasole în comparație cu halca de carne cu care l-aș putea asemui pe Vic. Se uită când la mine, când la Vic, de parcă am fi cel mai dezamăgitor room service care și-a făcut vreodată apariția la ușa lui.

— Sutherland are un vizitator, spune Vic pe o tonalitate joasă.

— Cum? se miră Păstaie.

Vic ridică din umeri.

— Mă ocup eu, Micah, spune o voce familiară de femeie, iar tipul pe nume Micah se dă la o parte. O zăresc cu coada ochiului pe agenta Tirmizi apropiindu-se, dar nu-mi îndrept privirea către ea.

Pentru că am dat cu ochii de Reid acum.

Stă cu spatele la fereastră, cu cămașa scoasă din pantaloni, dar cu manșetele încheiate, pantalonii de la costum șifonați, iar în picioare are o pereche de pantofi eleganți. Mă privește cu intensitatea aceea fixă și concentrată care mi-a lipsit atât de mult, ținându-și corpul într-o poziție nemișcată și dreaptă, cu maxilarul încordat. *Se protejează.*

— Meg, îmi pare bine să te văd din nou, spune agenta Tirmizi. Las-o să intre, Micah. Vic, ești liber pentru restul serii. Mulțumesc că ai condus-o până aici. Îmi pare rău că te-am deturnat când erai pe picior de plecare.

Îmi desprind ochii de la Reid și îi arunc o privire de mulțumire lui Vic pentru că m-a salvat de la competența dusă la extrem a lui Gregory de a păstra secrete. Strâmbă din mustață și traduc acest gest „cu plăcere” înainte să pășesc în încăpere abia abținându-mă să nu alerg în brațele lui Reid. Dar tensiunea pe care o simt între agenta Tirmizi și Micah mă face să mă abțin.

— I-ai spus să vină aici? spune Micah.

— Glumești, nu? pufnește agent Tirmizi.

— Nu mi-a spus, zic eu. Despățuresc cu grijă scrisoarea, răsfoind paginile până ajung la ultima. A fost în...

Micah își ridică o mână la sprânceană.

— Ai insistat să citești scrisoarea și n-ai observat adresa? îi spune el lui Tirmizi.

— Nu a fost nicio adresă, le spun în timp ce îl privesc în continuare pe Reid. Sunt coordonate.

Rânduri și rânduri de cod minunat, de iubire. Magazinul, unde ne-am întâlnit prima dată. The

Promenade, unde ne-am făcut pentru prima dată planuri. Garment Worker și prelata sub care ne-am adăpostit de ploaie. Restaurantul micuț, dar mereu aglomerat din Nolita, o pictură murală în culori strălucitoare pe Bowery. Din Sixth Avenue, refugiul liniștit al Winston Churchill Square. Un local cu taco în East Village. Zona verde, frumoasă și vastă, din Prospect Park. Un bar, o cameră de gardă, clădirea în care se află apartamentul meu și cea în care este locuința lui.

Numere, din ce în ce mai multe numere, pentru fiecare loc din oraș care înseamnă ceva pentru mine și pentru Reid.

Iar apoi un rând întreg cu ele, la o distanță de aproximativ două ore.

Numerele care m-au condus la acest hotel.

Ochii mi se umplu din nou de lacrimi, iar maxilarul lui Reid pulsează încordat. Mâinile pe care și le ține în buzunare sunt strânse și frustrate de distanța pe care suntem forțați să o păstrăm unul față de celălalt.

— Probabil că mi-a scăpat, spune agenta Tirmizi, dar eu nu cred că așa s-a întâmplat. Cred că e destul de evident că este o romantică, îmi spun. Oricum, tu ești avocatul lui, adaugă. Ar trebui să-i protejezi interesele. Are voie să întâlnească oameni.

Micah se uită când la mine, când la Reid, iar apoi își mută privirea între Reid și agenta Tirmizi. Oftează. Deși, evident, nu-l mai văzusem niciodată înainte, remarc semne de oboseală pe tot chipul. Îmi imaginez că și pentru el ultimele câteva zile au fost destul de stresante.

— Aș fi vrut să parcurgem și restul documentelor astăzi, spune el smerit și, pentru prima oară, observ felul în care este aranjată camera, o masă rotundă, de patru persoane, ticsită de documente. Nu știu la ce servesc toate acestea – declarații sau dovezi sau alte documente de care

Reid a trebuit să se ocupe, dar știu că, mai mult ca sigur, trebuie să ia o pauză.

— Te rog, spune Reid, primele cuvinte pe care le rostește de când am intrat în încăpere. Vocea lui sună răgușit și mă gândesc la una dintre frazele din scrisoarea pe care mi-a trimis-o în care spunea că a implorat-o. *Am implorat-o*. Te rog, lasă-mă să petrec câteva minute cu ea.

Agenta Tirmizi se îndreaptă înspre masă, aranjând teancul de hârtii. După o vreme, Micah o urmează, iar eu și Reid rămânem la locurile noastre, privindu-ne în timp ce așteptarea ni se pare o veșnicie. D-ul din inima mea este complet desfășurat în cuvântul pe care a fost mereu destinat să-l creeze.

Dragoste, dragoste, dragoste, pulsează.

— Știi unde ne găsești, spune agenta Tirmizi, îndreptându-se spre ușă.

Micah mai stă câteva clipe, se oprește și îi șoptește încet lui Reid probabil instrucțiuni despre ce are voie și ce nu are voie să spună. Îmi aruncă o altă privire smerită, după care iese în cele din urmă pe ușa pe care agenta Tirmizi o ține deschisă.

Iar când se trânteste în urma lor, eu și Reid suntem, într-un final, singuri.

— Meg, spune el imediat. Te rog, nu plânge!

— Am lacrimi în ochi? spun eu.

Abia dacă îmi mai dau seama.

Își trece o mână prin păr.

— Îmi pare atât de...

— Reid, îl întrerup și înaintez spre mijlocul camerei, oprindu-mă pentru un moment ca să pun scrisoarea de la el pe pat.

Apoi mă apropiu, stau exact în fața lui și mă uit la chipul lui frumos, serios, străbătut de o expresie de uimire. Are ochii triști. Mă întind spre el și îi înconjur cu degetele fiecare încheietură. Îl trag de mâini și i le eliberez din buzunare.

— Nu-ți face griji, spun.

Își apleacă creștetul, iar buclele îi cad peste sprâncene.

— Am provocat atât de mult rău, spune el, aproape șoptit.

— Nu-ți face griji, repet și mă apropii și mai mult de el. Îl trag de încheieturi ca să îl fac să-mi înconjoare mijlocul cu mâinile.

Iar apoi îl îmbrățișez.

Trupul lui Reid se... *încovoie*, ar fi cea mai bună descriere a felului în care răspunde trupul lui Reid. Ca și cum de pe umerii aceia lați ar fi fost ridicată cea mai grea povară, iar acum se apleacă înspre mine, cu spatele curbat și capul cufundat în părul meu, strângându-mă cu brațele de parcă aș fi singurul lucru de pe întreaga planetă care îl menține în poziție verticală. Dedesubtul mâinilor mele, spatele i se întinde și se contractă odată cu respirația greoaie și agitată, iar eu îmi încleștez și mai tare mâinile în jurul lui. Îl țin strâns ca să-i alin supărarea. Aș vrea să-i spun: „Reid, nu plânge”, dar în același timp, aș vrea să-i spun că poate plânge oricât de mult dorește.

Nu-mi dau seama cât de mult stăm îmbrățișați. Până când respirația lui Reid se egalizează, până când brațele mi se destind și nu se mai încleștează în jurul lui, ci îmi mișc acum palmele de-a lungul mușchilor lui puternici și încordați de pe spate, până când sunt sigură că amândoi înțepenim într-o poziție dureroasă; diferența de înălțime dintre noi nu a fost niciodată mai incomodă decât felul în care stăm acum. Când se extrage din îmbrățișarea mea, rămâne cu capul plecat, iar eu îi iau mâinile care îmi înconjoară talia și îl trag spre pat. Stăm așezați unul lângă altul, cu paginile scrisorii lui în spațiul dintre noi.

— Mulțumesc pentru că ai bătit atâta drum, spune el dregându-și glasul.

— Tu m-ai chemat.

Încă nu-și ridică privirea către mine.

— A fost un gest... reflex, spune el, trecându-și din nou o mână prin păr.

— Un reflex bun. Mi-a plăcut la nebunie scrisoarea de la tine.

Ochii i se îndreaptă în sus pentru o secundă, întrebători. După care îi coboară din nou.

— Meg, sunt sigur că ți-am încurcat foarte tare viața. Mi-e teamă să te întreb cum te-ai descurcat în aceste ultime zile.

— Cel mai greu mi-a fost pentru că nu știam dacă tu erai bine. Restul, le-am putut face față.

Probabil siguranța cu care rostesc aceste cuvinte este mai mare decât era cazul, având în vedere unele dintre momentele dificile cu care m-am confruntat în weekendul care a trecut.

Dar Reid nu trebuie să afle, în acest moment, toate amănuntele.

Scutură din cap. Se joacă distrat cu nasturii de la manșete ca și cum ar vrea să-i desfacă.

— A existat un moment, spune el încet. Mai exact după ce mi-au luat telefonul. Am fost nevoit să-l predau pentru câteva zile. Oricum, a existat atunci acest scurt moment în care te-aș fi putut suna. După care am...

Se oprește, nu se mai joacă cu nasturii. Fața i se îmbujorează.

— Nu mi-am adus aminte numărul tău de telefon. În agenda telefonului, este o succesiune de litere care îți alcătuiesc numele. Nu ți-am învățat niciodată numărul de telefon pe de rost.

Pare atât de uimit de acest lucru. Mi-l și imaginez cu receptorul unui telefon încleștat în mână și inima aproape să-i sară din piept din cauza panicii, căci cifrele refuzau să-l mai ajute.

— Apoi a urmat haosul. Ore întregi.

— Cred că a fost groaznic, spun eu.

Mă apropii de el, peste paginile scrisorii. Îi desfac delicat nasturii de la manșete, iar el mă privește în tăcere până când termin.

— După ce ți-am văzut numele la știri, sunt destul de sigur... ei bine, că l-am amenințat pe Vic. Dacă nu mă lasă să vin la tine. Momentele acelea, mi le aduc aminte ca prin ceață.

— Uau! Te-am văzut dând cu pumnul, ca un adevărat dur, dar sunt destul de sigură că nu te poți măsura cu Vic.

Pentru prima dată de când sunt în această încăpere văd pe fața lui un licăr abia perceptibil din acel *fâșâit*, dar dispare destul de rapid.

— Nici nu vreau să-mi imaginez gândurile pe care ți le-ai făcut.

Înghit în sec. Aș putea minți, dar paginile dintre noi mă îndeamnă să fiu sinceră. Sunt ca un fel de contract sau ca regulile unui joc. Iar eu nu le voi încălca.

— La început, n-am știut ce să cred. Recunosc... am avut o urmă de îndoială. Despre ceea ce-mi spuseseși, despre tine și Avery. Despre persoanele care mai știau despre program.

Își ridică ochii către mine.

— Ai o mulțime de motive să te îndoiești de oameni, spune el. Nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare că acum fac și eu parte dintre acei oameni.

— Reid, nu mă îndoiesc de tine. Nu acum.

Îmi pot da seama însă că nu mă crede. Privește din nou în jos către manșetele descheiate. Întind mâna și trag delicat de una dintre ele.

— Reid, spun din nou. Te cunosc. Știu ce e în inima ta. Ai fost foarte stresat și e posibil să fi făcut câteva greșeli. Dar știu că nu ți-ai dorit niciodată asta. Îmi așez mâna deasupra scrisorii. Te cred, zic eu.

— Cum e posibil, Meg? Vocea lui este joasă și răgușită de lacrimile pe care le-a vărsat când am stat îmbrățișați. Am ascuns atât de multe lucruri de tine.

— Și eu ți-am ascuns lucruri, spun eu ridicând din umeri.

Se uită la mine cu o privire neîncrezătoare.

— Programul acela nu înseamnă nimic, Meg. S-a terminat. Știi că eu...

— Nu la program mă refeream.

Scutură din cap. Mă contrazice din nou cu fermitate.

— Nu ai ascuns nimic de proporțiile acestea, spune el, făcând un gest absent către masa care, acum ceva vreme, era doldora de hârtii.

Nu mă deranjez să mă uit într-acolo. Privirea îmi rămâne fixată de a lui.

— Ți-am ascuns că eram îndrăgostită de tine. Că am fost îndrăgostită de tine de multă vreme.

Iau paginile scrisorii și le mut în spatele meu. Îmi schimb apoi poziția, întorcându-mă în lateral și apropiindu-mă mai mult de el. Îi pun o mână pe obraz și îi întorc fața către mine. Privesc în ochii lui triști și plini de neîncredere. Îi simt umerii încă încordați. Sobru, serios, Reid cel din *Masterpiece Theatre*. Nu a fost niciodată așa cum părea din exterior, iar eu am știut asta dintotdeauna. Mereu am văzut ceva diferit în personalitatea lui. Din acea primă zi.

— Te iubesc, spun din nou, iar el închide ochii.

Mă aplec și îl sărut apăsător pe tâmplă, îi mângâi cu buzele cicatricea de pe sprânceană. *Unu*, spun în gând. Mă mut spre obraz și îmi mișc buzele în sus și în jos. *Doi*, spun în gând. Buzele mele se opresc în dreptul buzelor lui. *Trei*, îl implor în tăcere, dar nu schițez nicio mișcare.

— Și eu te iubesc, șoptește el.

Și mă sărută.

Fiecare dintre săruturile lui Reid au avut o semnificație – dorință, bun-venit, confort, alinare, chiar dragoste. Dar acesta este primul lui sărut pe care îl simt ca pe o promisiune, ca pe un angajament. La început este moale și calm, iar la un moment dat, Reid își înalță capul ca să îmi soarbă o altă lacrimă de pe obraz. Dar când limba lui îmi întâlnește buzele, sărutul devine mai intens,

mai disperat, toată frica și confuzia care au trăit între noi în aceste ultime zile ne fac să ne agățăm unul de celălalt.

Nu ne vom mai desparți niciodată, spune sărutul acesta.

Rămânem împreună.

Mă desprind din îmbrățișare în cele din urmă. Nu sunt sigură nici măcar dacă ne aflăm în camera de hotel a lui Reid, iar ceva îmi spune că agenta Tirmizi nu ar fi de acord să facem sex în patul ei, ca să nu-l mai pomenesc pe avocatul lui Reid. Mi-am adus apoi aminte că două dintre prietenele mele se plimbă prin New Jersey într-o mașină închiriată, așteptând vești de la mine.

Și oricum, nu cred că putem lăsa promisiunile acestea pe seama unui sărut.

Reid îmi prinde ambele mâini într-ale lui.

— Nu știi cum, Meg, dar îți promit că voi repara totul, spune el, toate daunele provocate afacerii tale de scandalul ăsta.

Promisiune greșită.

— Nu, nu vei promite, spun cu o fermitate în voce asemănătoare cu cea pe care o folosește el de obicei.

Se uită la mine surprins.

— Mă voi ocupa singură, spun. Nu voi accepta contractul Make It Happyn, dar voi...

— L-ai obținut? spune el, cu un licăr de mândrie și de ușurare în ochi.

— Într-o anumită măsură. I-am explicat rapid – pe cât de delicat posibil, având în vedere că Reid era în continuare măcinat de vină – oferta pe care o primisem, conceputul „mesajelor ascunse”.

— Ai putea accepta, Meg, spune pe nerăsuflăte, înainte să apuc să termin. Te rog să nu...

— Nu refuz din cauza ta. Nu e ceea ce îmi doresc. Nu pentru asta am muncit în ultimele luni. Acele plimbări pe care le-am făcut împreună m-au ajutat să-mi dau seama de ceva. Despre mine și despre ceea ce sunt în stare să fac.

Îmi crește inima de bucurie când observ gropița aceea în obraz și aproape că aud din nou acel *fâșâit*.

— Stai liniștit, spun eu, am un plan pentru munca și afacerea mea. Sau cel puțin am schițat începuturile unui plan. Trebuie să te concentrezi la viitorul care te așteaptă pe tine și...

Gropița dispare, iar sprânceana i se încruntă din nou.

— O să fie dificil o vreme, Meg. Pentru mine, va fi greu. Nu știu cum voi reuși să te țin departe de toate astea, acum când și numele tău este implicat.

— Reid, ceea ce încerc să-ți explic este că *nu trebuie* să mă ții departe. Dacă tu ești implicat, atunci și eu sunt implicată. Suntem împreună în treaba asta.

Va urma o mare nebunie, știu deja. Procesul, presa. Bârfele. Va fi atât de neplăcut. Renunțarea ar fi o soluție mult mai ușoară.

— Dar, adaug eu, iar mâinile i se încordează imediat și scurt peste ale mele. Îi mângâi pielea cu degetele mari, încercând să-l liniștesc. Trebuie să știi că nu plec din New York. Am fugit o dată de acasă din cauza unui scandal. Nu o voi mai face și a doua oară.

Urmează o pauză lungă.

— Bine, spune el în cele din urmă, cu o înclinare fermă a capului. Nici eu nu voi pleca din New York.

— Nu pleci?

Scutură din cap.

— Dar ai...

— Iubesc orașul, mă întrerupe. Tu ești aici.

Ridic din sprâncene aducându-mi aminte de noaptea aceea din Maryland, amintindu-mi toată frustrarea lui Reid referitoare la oraș – zgomotul, aglomerația, cenușiul, mizeria. La care se adaugă acum toată expunerea căreia trebuie să-i facă față.

Reputația pe care cu greu va reuși să și-o redobândească.

— Nu știu dacă este un motiv suficient, spun eu, pentru a rămâne.

— Este suficient, spune el fără ezitare. Este totul. Se apleacă și mă sărută din nou. Mai sunt și toate numerele acelea din scrisoarea pe care ți-am trimis-o. Fiecare loc în care am mers împreună. Iubesc locurile acelea. Așa cum ți-am spus, Meg. Aș fi păstrat acele locuri aproape de inima mea pentru totdeauna. Chiar dacă n-ai mai fi vrut să mă vezi niciodată.

Se oprește și șterge o altă lacrimă – de data asta, una de fericire – de pe obrazul meu.

— Și de asemenea, mâncarea.

Zâmbesc privind în ochii lui care nu mai sunt triști.

— Ai făcut o glumă, spun eu.

Îmi răspunde cu un *fâșâit* adevărat, în toată puterea cuvântului.

Îmi apăs degetul mare pe buzele lui și, timp de câteva minute, o pauză în furtuna pe care va trebui să o înfruntăm, eu și Reid simțim că suntem adăpost unul pentru celălalt. Singurii doi oameni din lume care se înțeleg atât de bine. Litere. Cifre. Litere.

Codul perfect.

— Reid, spun eu șoptit. Nu a fost o greșeală.

— Nu, spune el, odihnindu-și fruntea de a mea. A fost un semn.

Epilog

Nu făcuse parte din plan să mă întorc la designul pentru nunți.

Stau în camera din spate a magazinului, în același scaun în care am stat de multe ori, cu o galerie de pagini răsfirate în fața mea. E totul aici, schițe pentru fiecare etapă a evenimentului: stabilirea datei, invitațiile, plăcuțe cu numele participanților și chiar un – oh, da – un *program*. În fața mea stă un cuplu care, în ultimele săptămâni, a analizat toate ideile și sugestiile, un cuplu care a venit azi aici sperând să vadă toate acele idei transformate în ceva special. Ceva unic, coerent, care să-l reprezinte.

Imaginea e atât de familiară.

Și totuși.

— O, Meg. *Este perfect*. Totul e atât de... atât de...

— Fantezist? spun eu rânjind spre cealaltă parte a mesei.

Sibby își ridică ochii de la schițe, cu o privire strălucitoare și un rânjet care se potrivește cu al meu.

— Da, spune ea. Exact așa este. Fantezist. Nu-i așa că e fantezist, Eli?

— Da, confirmă Elijah care stă lângă ea, privind când spre mine, când spre Sibby.

Sunt destul de sigură că nu știe cu adevărat de ce desenele la care se uită ar fi „fanteziste”, dar această nedumerire nu pare să afecteze fericirea pe care a simțit-o pe tot parcursul pregătirilor ceremoniei de căsătorie cu Sibby.

În ultimul an și jumătate cu aproximație, timp în care eu și Sibby am încercat să consolidăm noua noastră versiune de prietenie începută când ea s-a întors la apartament, o parte din eforturile pe care a trebuit să le facem – în plus față de conversațiile lungi și câteodată dureroase, în plus față de

stabilirea unor noi activități de rutină și noi tradiții – a fost să ne punem la curent cu întâmplările din viețile celeilalte pe care le-am ratat în perioada în care nu am comunicat. În cazul meu, inclusiv să-l cunosc mai bine pe Elijah, iar cel mai bun lucru este că mi-a plăcut de el, mai mult decât „cel puțin face curat singur după el” sau „cel puțin nu-ți mănâncă mâncarea din frigider fără să-ți ceară permisiunea”. Nu-i place să iasă în evidență, o lasă în schimb pe Sibby să se remarce, dar are un fin simț al umorului și gusturi bune când vine vorba de muzică, iar de fiecare dată când merg la ei ca să urmărim *The Bachelorette*, el este cel care pregătește popcornul.

— Revenind la program, spun eu, mutând schița către centrul mesei. Cred că, pentru a se potrivi cu accentele metalice pe care le-ați ales pentru ilustrații, informația trebuie redusă la minimum. Numele voastre, ale părinților voștri...

— Numele tău aici, da? spune Sibby întrerupându-mă.

Lovește cu degetul dedesubtul rândului unde scrie *Petrecerea de nuntă*.

— Bineînțeles, spun eu, privind către ea și zâmbind. Ia mâna de pe program ca să o strângă pe a mea cu un gest rapid, în timp ce ochii ei se umplu de lacrimi.

Mai văzusem și înainte astfel de manifestări, mirese emoționate – răbufniri ale sentimentelor sau ale stresului sau ale unei fericiri simple și pure. Dar în ceea ce o privește pe Sibby, știu că emoția acestui moment este diferită. Ne-a luat ceva vreme totuși ca să ajungem aici. O nouă versiune de cele mai bune prietene, una care nu are rădăcini atât de adânci în trecutul nostru comun și în comportamentul de atunci.

Îi răspund tot printr-o strângere de mână și mai revizuiesc câteva elemente ale designului, propunând sugestii pentru câteva schimbări suplimentare. Mă ridic apoi așa cum procedez de

obicei la astfel de proiecte pentru nunți. Mereu a fost o idee bună să ies pentru câteva minute din încăpere și să-mi las clienții să inspecteze cu adevărat lucrarea, fără să fie intimidați de prezența mea.

Îi anunț că voi reveni în scurt timp, privind din nou schițele din acest unghi mai distant. Sunt mulțumită de rezultat – caracterele elegante, cu serife răsturnate amintindu-mi de stilul preferat de machiaj al lui Sibby și de codițele făcute cu creionul dermatograf, cu ascendenți foarte înalți la caracterele cu italice care îmi aminteau de înălțimea lui Elijah. Oricine va privi îndeaproape designul va vedea mesajul ascuns aici, singurul care contează:

Literele acestea au fost create de cineva care îi cunoaște pe Sibby și pe Elijah, de cineva care îi iubește.

— Le-a plăcut? întreabă Lachelle când ajung la recepția de la intrarea în magazin observându-mi zâmbetul de pe față care, sunt sigură, exprimă ușurare. Are trei cataloage cu rechizite deschise în față și un pix roșu Sharpie în mână, cu care desenează câte un X ordonat în dreptul produselor care o interesează pentru magazin.

Cu șase luni în urmă, Cecelia ne-a anunțat că dorește să se implice mai puțin în activitatea zilnică a magazinului întrucât copiii ei vor merge în curând la colegiu, iar ea și Shuhei doresc să petreacă pe cât de mult timp posibil cu ei. După care și-ar dori să călătorească mai mult, așa că sincronizarea părea perfectă. Nu va vinde afacerea, dar o va reorganiza, închizând partea de retail a magazinului ca să o poată transforma într-o afacere care face exclusiv invitații personalizate, totul doar pe bază de programare fie cu ea, fie cu unul dintre colaboratorii săi.

Pentru Lachelle – și sinceră să fiu, pentru mine, deși nu e ca și cum ar fi fost afacerea mea – ideea mi s-a părut scandaloasă și am provocat o

confruntare. De câteva ori, în săptămânile care au urmat anunțului Ceceliei, când veneam la magazin în căutare de rechizite, le găseam pe amândouă orbitând una în jurul celeilalte într-o atmosferă de politețe tensionată; un *scuză-mă* aici, un *poți să-mi dai cerneala* colo. Pe vremuri, m-ar fi făcut să mă simt agitată și suficient de inconfortabilă încât să evit cu totul acest loc, dar acum, la ceva vreme după descoperirile pe care le făcusem în legătură cu Reid, eram aproape imună la confruntările meschine ale vieții.

Și oricum, în scurtă vreme, au găsit soluția – Lachelle va cumpăra o parte din afacere, preluând retailul și operațiunile, iar Cecelia se va ocupa de contractori și relațiile cu clienții. În cea mai mare parte, magazinul funcționează așa cum a făcut-o și până acum – un val constant de vizitatori și clienții obișnuiți, cu creșterea obișnuită la capitolul relații cu clienți în timpul sezonului de nunți și pe perioada vacanțelor. Dar Lachelle a început să facă și schimbări. O altă amenajare a spațiului înseamnă mai mult spațiu pentru expunerea noilor produse, mai multe clase de seară predate unuia dintre colaboratori și – bineînțeles – un nou aranjament de vitrină în fiecare lună, care să dea pe spate pe toată lumea de pe strada noastră.

— Le-a plăcut la nebunie, îi spun și amândouă ne uităm spre Sibby și Elijah, care stau cu frunțile apropiate, zâmbind încă, de parcă nu le venea să creadă că schițele acelea sunt aieveau.

— Dragoste tânără, spune Lachelle scuturând din cap. Probabil că el încă așază la loc capacul de la toaletă.

Îi dau un ghiont.

— E un tip drăguț. Oricum, ce îți comanzi? Mostrele acelea pe care le-am încercat de la...

— Mai bine îți spun ce anume *nu* voi comanda, spune ea punând capacul pixului Sharpie și încrucișându-și brațele înainte să își întoarcă privirea către mine.

— *Știiiii*, mormăi eu, scoțând telefonul din buzunar. O să verific din nou.

Dau un refresh la lista de e-mailuri, privind mesajele noi care apar întruna și derulez în sus și în jos în căutarea unui anumit nume.

— Ia stai așa! exclam, îndreptându-mă de spate în timp ce scanez rapid mesajele de la un furnizor de materiale cu care colaborasem în ultimele câteva luni. Un zâmbet îmi luminează fața când citesc veștile bune. În două săptămâni, cică. Refac stocul în totalitate.

— Uau, spune Lachelle. Treaba devine destul de *disperată* pe acolo.

Face un gest către masa relativ goală din încăperea din față a magazinului, locul special pe care mi-l rezervaseră Cecelia și Lachelle după lansarea primei colecții în urmă cu trei luni. Deși nu sunt coproprietară a magazinului alături de cele două prietene ale mele, faptul că aici este „locul de naștere” a noii colecții Meg Mackworth mă face să mă simt mulțumită și integrată în cel mai minunat fel posibil.

În ciuda sejurului din seara aceasta în camera din spate a magazinului, nu m-am întors de fapt la designul pentru nunți. În schimb, am revenit la propria afacere, într-o nouă versiunea pe care a trebuit să o reconstruiesc cumva după scandalul de la Coster Capital. Cu o cantitate impresionantă de hotărâre și efort – și, din când în când, câte o recomandare din partea prietenei noastre favorite – am reușit să-mi păstrez cea mai mare parte a clienților. Dar apariția numelui meu în presă nu a rămas fără consecințe – timpul pe care am fost nevoită să mi-l petrec apărându-mă de acuzațiile din presă, reorganizarea site-ului și a conturilor de pe rețelele de socializare, conștientizarea faptului că nu voi putea ține pasul cu suficient de mulți noi clienți încât să recuperez pierderile.

În cele din urmă, când nu mi-a mai rămas nicio soluție, mi-am dat seama că trebuie să schimb

brusc strategia.

Trebuia să găsesc o modalitate prin care să-mi fac munca așa cum doream. Așa cum îmi doream după ce-mi depășisem blocajul creator.

Eu și Lachelle ne îndreptăm spre masă și încep să strâng produsele lăsate acolo, copleșită de o explozie de mândrie de fiecare dată când vedeam logoul pe care îl creasem.

Harbinger⁽¹³⁾, așa botezasem noua mea linie de creație. Jurnale și agende, etichete și papetărie – nu mai era nevoie de mesaje secrete de data asta. Produsele acestea sunt semnele potrivite – litere care îți amintesc de un loc, un anotimp, un sentiment, o dorință. Litere care vorbesc mai bine decât cuvintele din pagină.

Lachelle abia dacă poate să le țină pe stoc.

— Astea sunt preferatele mele, spune ea acum, răsfirând ceea ce mai rămăsese pe stoc dintr-o serie de agende cu copertă moale, parte din colecția mea destinată parcurilor din New York. Cele cu teme botanice – mereu vor fi populare –, dar sunt mândră că nu există nici măcar un singur *Înflorește acolo unde ești plantat!* la orizont. Dar acum, agenda aceea cu imprimeu roz este cea mai solicitată. Mă întreb de ce, spune ea cu un rânet.

— Este cea mai bună, spun eu zâmbind în timp ce mă gândesc la Lark.

A avut grijă să fie surprinsă de fotografii de două ori având asupra ei agenda Harbinger de când s-a întors din L.A. – *fără* Cameron unde a început filmările la un serial romantic pentru o platformă de streaming importantă. În plus față de aceste instantanee aparent inocente surprinse de paparazzi, de fiecare dată când postează pe rețelele de socializare de pe platoul de filmare, are grijă ca agenda să fie undeva la vedere – pe micuța masă din rulota ei, odihnindu-se pe paginile boțite și adnotate ale scenariului, pe genunchi atunci când este în cabina de machiaj, iar coafeza îi prinde părul cu niște bigudiuri enorme și strălucitoare sau

sub braț când ea și un alt coleg de distribuție pozează pentru un selfie caraghios.

Incoming<3, îmi scrie mereu avertizându-mă că una dintre aceste imagini va fi publicată online.

Păstrăm legătura, mesaje și telefoane, precum și două vizite pe care le-a făcut înapoi în oraș. În secret, cred că eu, Sibby și Lachelle, toate sperăm că s-ar putea întoarce definitiv pe Coasta de Est. Dar de fiecare dată când îi văd zâmbetul larg, cu dinții la vedere, în soarele californian, îmi dau seama că probabil Lark și-a găsit adevărata casă.

— Mă gândesc, spune Lachelle, că e timpul să facem niște cărți de colorat exclusiv pentru magazinul nostru. Știu că data trecută ai refuzat, când procesul era în plină desfășurare, dar acum ai putea...

Suntem întrerupte de ușa de la intrarea în magazin și îi simt prezența înainte chiar de a-l vedea.

Cu toate acestea, îmi place să privesc în sus și să știu că e acolo. Înalt, zvelt, Reid cel mereu cu o expresie de uimire pe chip, fixându-mă imediat cu ochii aceia fără nicio urmă de tristețe în ei.

— Bună seara, spune el serios, mereu protocolar când sunt și alți oameni în jur.

— Aha, iată-l, spune Lachelle. Ascultă, am nevoie de ajutorul tău cu acest programul acesta de contabilitate. Există acum o întreagă secțiune pentru venitul neimpozabil...

— Lachelle, spun eu tachinând-o, nu este consultant pentru mici afaceri.

— Ce contează? spune ea. Se pricepe la socoteli. Deci, în fine, am nevoie...

Reid nu a rostit niciun cuvânt după salutul inițial, dar face un pas în față, ascultând-o pe Lachelle cu o expresie serioasă pe figură, oferindu-i din când în când câte o încuviințare printr-un gest din cap în timp ce ea îi recită o întreagă listă de probleme despre Codul Fiscal. De fapt, inițial așa sau și împrietenit Reid și Lachelle după ce s-au

cunoscut. Îi spune deseori Robin Hood, ca o referire la statutul lui eroic de avertizor de integritate, deși de cele mai multe ori se simte obligat să-i explice că nu a furat de la nimeni.

— Am încercat doar să scot la iveală furtul pe care îl făcea altcineva, spune el, de obicei cu o îmbujorare discretă în obraji.

Făceam în continuare ordine pe masă când l-am auzit pe Reid oferindu-i sugestii lui Lachelle – pe același ton consecvent, încrezător care sunt sigură că îl face să exceleze la noua lui slujbă. După câteva secunde îi mulțumește și ne anunță că merge să „se ocupe de problemă” imediat înainte să apuce să uite toate detaliile pe care i le-a oferit Reid.

— Pare cam dezordine, spune Reid înclinând din cap în direcția mesei.

— Cam așa ceva, subliniez eu zâmbind, iar el scoate acel *fâșâit*.

Mica mea afacere Harbinger a fost subiect de confruntare între mine și Reid. Nu am avut fonduri proprii suficiente ca să demarez afacerea – contractul cu furnizorul, echipamentul și programele mai sofisticate de care aveam nevoie. Dar Reid – cel pragmatic și priceput la numere – cu siguranță dispunea de o asemenea sumă, iar tot ce-și dorea era să-mi dea o parte din bani.

— Gândește-te la toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine, îmi spunea el implorându-mă aproape.

Dar eu nu am considerat că ceea ce făcusem era pentru el. Era pentru *noi*. O modalitate de a ne începe viața chiar dacă aveam de înfruntat furtuna. După câteva luni, Reid nu a dorit să mai rămână în apartamentul lui. Părea mai logic să se mute la mine – departe de scandalul Coster, departe de slujba pe care o avusese. Aproape de jobul pe care și-l dorea.

Oricum, nu era ca și cum nu ar fi plătit chirie.

Cu toate acestea, Reid spunea că eu am făcut mai mult și am avut de înfruntat mai multe obstacole din cauza lui. Toate dățile acelea când l-am însoțit la întâlniri, depuneri de declarații, audieri la tribunal, când a trebuit să-mi țin capul sus când reporterii urlau întrebări către fiecare dintre noi. Toate jocurile acelea „Hai să ne plimbăm prin Brooklyn” cu care încercam să-i distrag atenția când își făcea griji pentru Avery care, la scurt timp după arestarea tatălui, a acceptat grozăvia infracțiunilor pe care le comisese. Toate acele seri în care am stat în liniște alături de el, după ce o altă sursă „anonimă” din anturajul lui Coster a susținut mai nou că Reid nu este decât un nenorocit, un tip cu dorință de răzbunare. Toate acele zile în care nu am cedat, deși părea că zgomotul din jurul nostru nu va dispărea niciodată.

— Nu e ca și cum am ține un bilanț contabil, i-am spus la un moment dat, încercând să nu-mi ies din sărite, să-l fac să înțeleagă într-o manieră pe care să o accepte.

Nu a funcționat de fiecare dată, bineînțeles. Au mai fost și uși trântite, câteva amenințări sau mese în timpul cărora nu ne-am vorbit. Câteva zile când am avut amândoi nervii atât de încordați, epuizați, când nu puteam comunica sub nicio formă unul cu celălalt.

Dar am exersat. Și am rămas împreună.

Într-un final, am ajuns la un compromis. Nu un cadou, ci un împrumut, din care am plătit deja înapoi o mare parte. Reid s-a înfoiat puțin în pene, iar orgoliul meu a avut de suferit, dar am reușit să trecem peste.

Iar câteodată, ca acum, când vine spre mine și se apleacă să-mi dea un sărut dulce de bun găsit – mi se pare că aceasta este cea mai bună creație a mea.

— Cum a fost astăzi? îl întreb aranjându-i părul care îi acoperea sprânceana. Acum, când vine de la muncă, aspectul lui nu mai e ireproșabil ca odinioară – Reid cel de pe Wall Street a dispărut

definitiv. Dimineața, pleacă devreme de acasă, pregătit pentru repriza zilnică de înot, hainele pentru slujbă călcate și transportate cu grijă într-o husă cu umeraș. Dar până când termină ziua de muncă, hainele sunt destul de bine boțite.

— E dificil, spune el zâmbind. Mă testează.

Reid face referire la studenții lui, iar adevărul pe care îl cunoaștem amândoi este că lui Reid îi place să fie testat.

În lunile imediat următoare arestării lui Coster, a fost imposibil pentru Reid să lucreze. Era tot timpul solicitat, vânat de cereri de interviuri și interpelări din partea reporterilor – pe care le respingea pe toate. A reușit însă să-i contacteze în tăcere pe mulți dintre profesorii săi din școala doctorală, să-și stabilească legături cu colegii și universități din apropiere care ar fi avut nevoie de lectori. Spre surprinderea lui Reid – dar nu și a celorlalți –, multe dintre aceste colegii și universități au fost extrem de interesate de o colaborare cu un faimos analist, care le-ar putea îmbunătăți profilul departamentelor cu cursuri speciale despre activitatea de avertizare în scopul integrității de pe Wall Street.

Dar la fel cum a procedat și cu solicitările de interviuri, Reid a refuzat, preferând să ia câteva cursuri de calcul avansat la un colegiu comunitar. Salariul e mic, iar avansarea către un alt grad pare că va dura o veșnicie, dar Reid spune mereu că este o experiență educațională „valoroasă”. După cât îmi pot da seama, Reid este „testat” până acum ca urmare a interesului pe care îl generase – studenți care doreau să rămână după cursuri jucând mai multe dintre jocurile pe care Reid le crease pentru ei, studenți care pun întrebări doar pentru că sunt interesați, studenți care fac presiuni asupra lui pentru a preda și alte cursuri în semestrele care urmează.

Cu toate acestea, serile, Reid vine acasă și se pregătește pentru o altă direcție, studiind pentru

examenul de titularizare al statului New York – sperând că, în cele din urmă, va putea ajunge într-una dintre școlile care predau științe, tehnologie, inginerie și matematici din Brooklyn.

— Cred că, mi-a spus la un moment dat, aș fi bun să le predau copiilor care iubesc matematica. Sau... sau copiilor care ar putea ajunge să o iubească.

Mi-a venit în minte imaginea aceea cu Reid în prima lui zi de școală. Literele acelea sub formă de balonașe scrise cu creta pe tăbliță și zâmbetul lui dezinvolt. L-am încredințat că și eu cred că ar putea fi bun.

Chiar în acest moment îi curăță o pată de cretă de pe mâneca hainei, în timp ce el își îndreaptă privirea spre camera din spatele magazinului.

— Aha, spune el zâmbind când dă cu ochii de Sibby și Elijah, care au devenit amândoi prieteni apropiați și de încredere ai lui Reid în special după sprijinul pe care i l-au arătat în acele prime luni tumultuoase. I-a plăcut? întreabă el.

— La nebunie.

— Bun.

Întrucât au trecut câteva zile de când eu și Reid am reușit ultima dată să avem câteva momente mai intime – amândoi ocupați cu munca –, acel „Bun” are un ecou nelalocul lui pentru spațiul public în care ne aflăm și, drept urmare, mă trag puțin în spate.

— Mă duc să văd la ce concluzie au ajuns, spun. Iar apoi putem merge.

Mă prinde de mână și mă trage înapoi către el.

— Unde crezi că pleci, spune el și simt cum încep să mă înroșesc.

Asta cu siguranță a fost tonalitatea pe care o folosește în dormitor.

— Reid, șoptesc sever, dar nu chiar atât de serios.

— Aș vrea să vorbesc cu tine despre ceea ce am găsit azi în geantă, spune el.

Își dă geanta jos de pe umăr și o așază prudent într-unul dintre spațiile goale de pe masa din magazin. Inima îmi tresare de nerăbdare așa cum se întâmplă mereu în aceste momente. Jocurile acestea pe care continuăm să le jucăm împreună.

Din buzunarul din față scoate o hârtie împăturită, pe care o desface și o așază pe masă.

— Litera aceasta, spune el, arătând către cuvintele pe care le scrisesem în dimineața aceea – toate italice, cu litere mici și elemente decorative lungi și ondulate la începutul fiecărui cuvânt. Este o frumoasă invitație la cină diseară.

— Da, spun eu pe un ton protocolar. E un nou local cu tăieței care s-a deschis la doar trei străzi de aici. Fac un gest către cuvintele de pe hârtie. Ai observat? Stilul scrisului seamănă cu niște... tăieței.

— Am observat, spune el încercând să mascheze acel fâșâit. Dar am mai observat și altceva.

— Da?

— Mi-a luat ceva vreme să o descifrez, spune el.

Îmi dau seama că minte – Reid cel amabil, reținut și jucăuș. Mereu gata de joacă. Își schimbă poziția, se așază în spatele meu, mă înconjoară cu brațul și îmi arată.

— Dar mi-am dat seama.

Își mișcă lent degetele de-a lungul paginii, făcând pauze scurte la fiecare dintre literele pe care le-am scos foarte discret în evidență. Singurele mesaje pe care le mai ascund acum sunt în scrisorelele pe care i le trimit lui Reid. Fața mi se îmbujorează în timp ce el trece de la o literă la alta, compunând un cuvânt care semnifică o solicitare. *Uf*. Cuvintele păreau mai puțin deochete când le scrisesem de dimineață.

— Am găsit soluția corectă? spune el precipitat, în timp ce respirația lui îmi gâdilă gâtul.

Mă cuprinde un tremur de plăcere nesatisfăcută.

— Mereu te-ai priceput să descifrezi mesaje, spun eu.

Timp de câteva secunde scurte, buzele lui apasă locul cu numărul *unu* – chiar acolo, la tâmplă –, iar în sărutul acesta simt toată povestea pe care am creat-o și o creăm în continuare împreună, toate literele și numerele pe care le scriem și pe care le socotim.

— Iar tu, iubita mea, mereu te-ai priceput să le trimiți.

virtual-project.eu

violin

- ^[1] Replică din serialul de animație Scooby Doo.
- ^[2] Greșeală.
- ^[3] Canal TV care prezintă ecranizări de romane clasice sau transmisiuni live ale unor piese de teatru celebre.
- ^[4] Stil de scriere cu litere rotunjite și înclinate, inventat de americanul Platt Rogers Spencer (1800–1864).
- ^[5] Termen generic pentru frate sau soră.
- ^[6] O povestire de scriitorul american Edgar Allan Poe (1809–1849).
- ^[7] Acoperământ tradițional pentru cap purtat de evreii credincioși.
- ^[8] Explicații oferite unei femei într-o manieră arogantă și lipsită de respect, sintagmă creată de scriitoarea feministă Rebecca Solnit (n. 1961).
- ^[9] Termen din domeniul tipografiei care desemnează distanța dintre două litere consecutive (n.tr).
- ^[10] „Mincinos“.
- ^[11] „Bucătăria iadului“.
- ^[12] Porc.
- ^[13] Vestitor.

Table of Contents

<u>Capitolul 1</u>
<u>Capitolul 2</u>
<u>Capitolul 3</u>
<u>Capitolul 4</u>
<u>Capitolul 5</u>
<u>Capitolul 6</u>
<u>Capitolul 7</u>
<u>Capitolul 8</u>
<u>Capitolul 9</u>
<u>Capitolul 10</u>
<u>Capitolul 11</u>
<u>Capitolul 12</u>
<u>Capitolul 13</u>
<u>Capitolul 14</u>
<u>Capitolul 15</u>
<u>Capitolul 16</u>
<u>Capitolul 17</u>
<u>Capitolul 18</u>
<u>Capitolul 19</u>
<u>Capitolul 20</u>
<u>Capitolul 21</u>
<u>Capitolul 22</u>
<u>Epilog</u>

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	17
Capitolul 3	35
Capitolul 4	53
Capitolul 5	73
Capitolul 6	91
Capitolul 7	109
Capitolul 8	127
Capitolul 9	145
Capitolul 10	164
Capitolul 11	183
Capitolul 12	202
Capitolul 13	222
Capitolul 14	239
Capitolul 15	252
Capitolul 16	272
Capitolul 17	290
Capitolul 18	307
Capitolul 19	326
Capitolul 20	342
Capitolul 21	350
Capitolul 22	359
Epilog	375